„Cel mai bun scriitor de thrillere psihologice."
THE TIMES

JEFFERY DEAVER

GRĂDINA FIARELOR

În seria de autor

JEFFERY DEAVER

au apărut:

A douăsprezecea carte
Dansând cu moartea
Maimuța de piatră
Păpușa adormită
Scaunul gol
Luna Rece
Fereastra spartă

JEFFERY DEAVER

GRĂDINA FIARELOR

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DEAVER, JEFFERY
Grădina fiarelor / Jeffery Deaver; trad.: Graal Soft. -
Bucureşti: Editura RAO, 2012
ISBN 978-606-609-313-2

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JEFFERY DEAVER
Garden of Beasts
Copyright © Jeffery Deaver, 2004
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
GRAAL SOFT

© Editura RAO, 2011
pentru versiunea în limba română

2012

ISBN 978-606-609-313-2

Se dedică memoriei lui Hans și Sophie Scholl, frate și soră, executați în 1943 pentru protestele lor antinaziste; ziaristului Carl von Ossietzky, laureat al Premiului Nobel pentru pace în 1935, pe când era închis în lagărul de la Oranienburg, și lui Wilhelm Kruzfeld, ofițer de poliție berlinez, care a refuzat să permită mulțimii să distrugă o sinagogă în timpul manifestațiilor antisemite provocate de naziști în timpul Nopții de Cristal...

Patru persoane care au privit răul în față și i-au spus: „Nu".

„[Berlinul] era plin de șoapte. Se vorbea despre arestări ilegale în miez de noapte, despre prizonieri torturați în barăcile SA. Zvonuri înăbușite de vocile răstite și supărate ale guvernului, care le contraziceau prin mii de guri."

(Christopher Isherwood, *Povești din Berlin*)

I

MERCENARUL

LUNI, 13 IULIE, 1936

CAPITOLUL UNU

Odată intrat în semiîntunericul apartamentului, știu că este în pericol de moarte.

Își șterse sudoarea din palme, privi în jur studiind încăperea tăcută ca o morgă, în care se auzeau doar zgomotele stinse ale traficului din Hell's Kitchen[1] la miez de noapte și sunetul răcorii unsuroase provocat de ventilatorul Monkey Ward[2], în timp ce sufla aerul înăbușitor către fereastră.

Întregul decor era dezolant.

Defect...

Malone ar fi trebuit să fie aici, abțiguit deja și moțăind îmbuibat. Dar nu era. Nicio sticlă cu tărie pe nicăieri, nici măcar miros de whisky, singura băutură din care trăgea ticălosul. Și părea că nici nu fusese pe-acolo de ceva vreme. Ziarul *New York Sun* de pe masă era din urmă cu două zile. Stătea aruncat lângă o scrumieră plină de cenușă rece și un pahar la mijlocul căruia se zărea o dâră albăstruie de lapte uscat.

---

[1] Hell's Kitchen, cunoscută și sub numele de Clinton sau Midtown West, este o zonă din Manhattan situată între străzile 34 și 59. Pe vremuri bastion al irlandezilor săraci, este astăzi un cartier al clasei mijlocii. Se pare că a primit acest nume (Bucătăria iadului) pentru că era paradisul infractorilor. (n.tr.)

[2] Denumirea populară a Montgomery Ward, cunoscut magazin de îmbrăcăminte, bunuri și cosmetice, înființat în 1872 de Aaron Montgomery Ward (1843-1913). (n.tr.)

Aprinse lumina.

Ei bine, așa cum observase încă de ieri de pe hol, exista o ușă laterală care ducea în afară, dar era bătută în cuie. Dar fereastra care ducea către scara de urgență? Frățioare, era blocată cum se cuvine cu o plasă de sârmă serioasă, pe care nu putuse s-o vadă de pe alee. Cealaltă fereastră era într-adevăr deschisă, însă era situată la vreo treisprezece metri față de caldarâm.

Nicio scăpare...

Dar unde era Malone? se întrebă Paul Schumann.

Malone dăduse bir cu fugiții, Malone se scălda în bere în Jersey, Malone era o statuie cu piedestal scăldată de apele debarcaderului de la Red Hook.[1]

Nici nu mai conta.

Indiferent ce i se întâmplase beţivanului, își dădu seama Paul, nemernicul ăla nu fusese decât o momeală, iar informația că el va fi acolo în acea seară – pură invenție.

Pe holul de-afară, târșâitul unor picioare. Un clinchet metalic.

Defect...

Paul își așeză pistolul pe una dintre măsuțele din cameră, își scoase batista și se șterse pe față. Aerul încins adus de căldura mortală a Midwest-ului își croise drum până în New York. Dar niciun bărbat n-ar putea merge fără o haină pe el, dacă obișnuiește să poarte un Colt 1911 de calibru 45 prins la centură în spate, așa că Paul era condamnat să poarte costum. Era costumul său din olandă gri cu un rând de nasturi. Cămașa din bumbac alb cu guler atașat era șifonată.

Un alt foșnet de pe hol, din afară, unde se pregăteau pentru el. O altă șoaptă, un alt clinchet.

Paul ar fi vrut să se uite pe fereastră, însă îi era frică să nu fie împușcat în față. Ar fi vrut o înmormântare cu sicriul deschis și nu știa niciun antreprenor de pompe funebre suficient de priceput să repare găurile lăsate de un glonț sau de alice.

---

[1] Debarcader important din apele golfului New York, care face parte din Brooklyn. (n.tr.)

Cine îl vâna?

Nu putea fi, desigur, Luciano, tipul care-l angajase să-l „declanşeze" pe Malone. Nu era nici Meyer Lansky. Erau ei periculoşi, e adevărat, însă nu erau nişte şerpi. Paul făcuse mereu o treabă excelentă pentru ei şi nu lăsase niciodată vreun indiciu care să-i lege de locul loviturii. Pe de altă parte, dacă vreunul dintre ei ar fi dorit să-l elimine pe Paul, nu ar fi fost necesar să-l îmbrobodească cu un golan. Pur şi simplu ar fi dispărut.

Aşadar, cine-l prinsese în capcană? Dacă erau O'Banion sau Rothstein din Williamsburg, sau Valenti din Bay Ridge, ei bine, era clar că urma să crape în următoarele câteva minute.

Dacă era spilcuitul de Tom Dewey, moartea ar fi durat ceva mai mult – adică atât cât ar fi trebuit ca să-l condamne şi să-l urce pe scaunul electric la Sing Sing.

Pe hol se auzeau acum ceva mai multe voci. Mai multe clinchete de metal pe metal.

Dar, pe de altă parte, se gândi el mucalit, totul fusese parfum până acum: era încă în viaţă. Şi-i era o sete de zile mari.

Se duse la frigider şi îl deschise. În două dintre cele trei sticle laptele se prinsese. Alături de sticle, mai erau o cutie de brânză Kraft şi una de compot de piersici, dar şi câteva sticle de suc Royal Crown. Găsi un desfăcător şi scoase capacul unei sticle de suc.

De undeva se auzea cântând la radio *Stormy Weather*[1].

Aşezat din nou la masă, se observă în oglinda prăfuită de pe zidul din faţă, aflată deasupra unei chiuvete cu smalţul sărit. Ochii săi de un albastru-deschis nu erau atât de speriaţi pe cât ar fi trebuit să fie, îşi spuse el. Cu toate acestea, chipul său era istovit. Era un bărbat impunător – avea peste un metru optzeci şi cântărea mai bine de nouăzeci de kilograme. Moştenise părul mamei sale, de un castaniu-roşcat, iar chipul păstra însuşirile strămoşilor germanici din partea tatălui. Pielea sa avea

[1] Melodie compusă în 1933 de Harold Arlen şi Ted Koehler. A fost cântată prima dată la Cotton Club, în Harlem (în traducere: „Vreme furtunoasă"). (n.tr.)

mici imperfecțiuni, dar nu din cauza vreunei boli, ci ca urmare a bătăilor din adolescență și, mai recent, de la mănușile de box Everlast. Beton și pânză, deopotrivă.

Sorbi sucul. Mai delicios decât o Coca-Cola. Îi plăcea.

Paul se gândi la situația sa. Dacă era vorba despre O'Banion sau Rothstein, sau Valenti, ei bine, niciunul dintre ei nu dădea o centimă pe pielea lui Malone, un nituitor nebun scăpat de pe șantierul naval și transformat într-un mafiot de trei bani, care o ucisese pe soția unui polițist de stradă și o făcuse într-un mod foarte neplăcut. Amenințase că așa vor păți toți polițiștii care i se vor pune în cale. Toți baștanii locali, din Bronx până în Jersey, erau șocați de ce făcuse individul ăsta. Așa că, și dacă ar fi vrut vreunul să i-o tragă lui Paul, de ce să nu aștepte până îl mătrășea el pe Malone?

Ceea ce înseamnă că era, probabil, Dewey.

Ideea că va ateriza cu un șut în dos în camera de execuție îl cam deprima. Cu toate acestea, ca să spunem adevărul, Paul nu era, în sufletul său, prea întors pe dos de faptul că ar fi putut fi prins în capcană. Exact ca pe vremea când era un țâști-bâști și sărea la bătaie fără să stea prea mult pe gânduri, chiar și împotriva a doi-trei flăcăi mai mari decât el, iar mai devreme sau mai târziu își alegea partenerii de bătaie nepotriviți și se alegea cu oasele frânte. Știa că la fel se va întâmpla și acum: în cele din urmă, un Dewey sau un O'Banion îl va doborî la pământ.

Cum suna una dintre vorbele favorite ale tatălui său: „Și în cea mai bună zi, și în cea mai rea, soarele tot apune până la urmă". Tatăl său cel rotofei s-ar fi tras de bretele plesnindu-le peste piept și ar fi spus: „Fruntea sus! În cursa de mâine aleargă alți cai".

Sări în picioare auzind telefonul.

Preț de o clipă care păru cât un secol, Paul se uită fix la aparat. La al șaptelea apel sau poate mai târziu, răspunse:

– Mda?

– Paul, se auzi o voce clară și tânără. Nu părea bolborosealа din cartier. Știi cine sunt. Sunt în alt apartament. Suntem șase aici. Încă șase sunt pe stradă.

Doisprezece? În mod ciudat, Paul se simți calm. Nu putea face nimic împotriva a doisprezece oameni. Oricum îl vor prinde. Sorbi mai mult din sucul Royal Crown. Îi era al dracului de sete. Ventilatorul nu făcea nimic altceva decât să mute căldura dintr-o parte în cealaltă a camerei. Întrebă:

– Lucrezi pentru băieții din Brooklyn sau din West Side? Doar din curiozitate.

– Ascultă-mă, Paul! Iată ce urmează să faci. Nu ai decât două arme la tine, nu-i așa? Coltul. Și micuțul āla de calibru 22. Pe celelalte le-ai lăsat în apartamentul tău.

Paul râse:

– Așa e.

– Le vei descărca și vei bloca Coltul. Apoi te vei duce la fereastra care nu este acoperită cu sârmă și le vei arunca afară. Apoi îți vei scoate haina, o vei pune pe podea și vei rămâne în picioare, în mijlocul camerei, cu mâinile ridicate. Să te văd cu ele cât mai sus.

– Mă vei împușca, spuse el.

– Oricum ai trăit mai multe zile decât meriți, Paul. Însă, dacă faci cum ți-am spus, s-ar putea să mai trăiești o vreme.

Apoi omul de la capătul celālalt al firului închise.

Paul aruncă receptorul în furcă. Rămase nemișcat pentru un moment, amintindu-și o seară minunată din urmă cu câteva săptămâni. Fusese cu Marion în Coney Island să joace minigolf. Mâncaseră hotdogi și băuseră bere, ca să facă față caniculei. Râzând, ea îl trăsese de mânecă până la o ghicitoare din parcul de distracții. Vrăjitoarea îi dăduse în cărți și-i prezisese o groază de lucruri. Omisese, însă, tocmai acest incident, deși ar fi trebuit să-l pomenească sub o formă sau alta, pe-acolo, prin prezicerile ei, ca să-și merite banii. Marion... Nu-i spusese niciodată cum își câștigă el banii. Doar că avea o sală

de sport și că făcea ocazional afaceri cu niște tipi cu un trecut dubios. Dar nu-i spusese mai mult de atât. Înțelese, dintr-odată, că se gândea să găsească o modalitate de a trăi alături de ea în viitor. Era animatoare la un club din West Side și studia designul vestimentar în timpul zilei. La ora asta lucra; de obicei mergea la club până la ora unu sau două noaptea. Cum va putea afla ea oare ce i s-a întâmplat?

Dacă era vorba de Dewey, acesta ar putea s-o sune. Dacă erau băieții din Williamsburg, niciun telefon. Nimic. Telefonul începu să sune din nou.

Paul îl ignoră. Desfăcu siguranța armei pe care o purta la centură, scoase glonțul de pe țeavă și apoi, rând pe rând, cartușele din revolver. Merse la fereastră și aruncă pistoalele afară, unul după celălalt. Nu le auzi căzând.

Își termină sucul, apoi își scoase haina, lăsând-o pe podea. Porni către ușă, dar se opri. Se întoarse la frigider și scoase o altă sticlă de Royal Crown. O dădu peste cap. Apoi se șterse din nou pe față, deschise ușa apartamentului, făcu un pas înapoi și-și ridică mâinile deasupra capului.

Telefonul nu mai sună.

– Aceasta se numește Camera, spuse bărbatul cu părul cărunt, care stătea tolănit pe o sofa mică, îmbrăcat într-o uniformă albă, bine călcată. Nu ai fost niciodată aici, spuse el cu o încredere voioasă, semn că nu încăpea nicio discuție în legătură cu acest aspect. Adăugă: Și nici nu ai auzit vreodată vorbindu-se despre ea.

Era 11 noaptea. Îl aduseseră pe Paul aici direct din magherița lui Malone. Era o casă de oraș proprietate privată, situată în Upper East Side, cu toate că multe dintre camerele de la parter erau pline de mese de birou, telefoane și telexuri, ca un ansamblu de birouri. Doar în salon erau divane și fotolii. Pe pereți erau înrămate poze cu vase maritime mai vechi și mai noi. Într-un colț se afla un glob pământesc. De pe un pervaz de marmură, Frank Delano Roosevelt se uita în jos la el. Camera

era minunat de răcoroasă. O casă particulară cu aer condiționat, ce chestie!

Cu cătușele încă la încheieturi, Paul fu așezat pe un fotoliu confortabil de piele. De o parte și de alta, erau doi tinerei îmbrăcați și ei în uniformă albă. Erau aceiași care-l escortaseră pe Paul de la apartamentul lui Malone. Cel care vorbise la telefon cu el se numea Andrew Avery, un bărbat cu obrajii roșii și cu ochi atenți și pătrunzători. Ochi de boxer, se gândi Paul, deși simți că nu participase în viața lui la o luptă cu pumnii. Celălalt era Vincent Manielli, un tip sumbru, cu o voce care-i sugeră lui Paul că, probabil, crescuseră pe aceleași străzi din Brooklyn. Manielli și Avery nu păreau mult mai în vârstă decât băieții care se jucau cu mingea sub ferestrele casei lui Paul, dar erau cel puțin locotenenți în marină. Locotenenții sub comanda cărora Paul fusese în Franța se făcuseră oameni mari.

Aveau pistoalele în toc, însă urechile de piele ale tocurilor erau desfăcute, iar ei își țineau mâinile în apropierea armelor.

În fața lui, pe canapea, stătea un ofițer ceva mai vârstnic, cu grad măricel – era comandant de navă, dacă însemnele de pe uniformă erau aceleași cu cele de acum douăzeci de ani.

Ușa se deschise și intră o femeie atrăgătoare, îmbrăcată în uniforma albă a marinei. Pe buzunarul de la bluză scria Ruth Willets. Îi înmână ofițerului un dosar.

– Aveți totul aici.

– Mulțumesc, aghiotant.

După ce plecă, ofițerul deschise dosarul fără să-i arunce lui Paul nicio privire, extrase două file subțiri de hârtie și le examină cu atenție. După ce termină, își ridică ochii către Paul și spuse:

– Sunt James Gordon. Serviciile de informații ale marinei. Mi se spune Bull[1].

[1] Taurul. (n.tr.)

– Ăsta e sediul vostru, întrebă Paul, Camera?

Comandorul îl ignoră şi se uită la ceilalţi doi ofiţeri.

– I-aţi spus cine sunteţi?

– Da, domnule.

– A fost vreo problemă?

– Niciuna, domnule.

Avery era cel care vorbea.

– Scoate-i cătuşele.

Avery se conformă, în vreme ce Manielli îl flanca, ţinând mâna pe lângă tocul pistolului şi privindu-i nervos pumnii noduroşi. Manielli avea şi el mâini de luptător. Ale lui Avery erau roz, ca ale unui vânzător de băcănie.

Uşa se deschise iar, şi în cameră intră un alt bărbat. Avea peste şaizeci de ani, dar era la fel de subţirel şi de înalt ca Jimmy Stewart, actorul acela tânăr pe care-l văzuseră el şi Marion în câteva filme. Paul se încruntă. Îi cunoştea chipul din articolele din *Times* şi *Herald Tribune*.

– Domnule senator?

Bărbatul răspunse, adresându-i-se însă lui Gordon:

– Spuneai că e deştept. Dar nu ştiam că e şi bine informat.

Nu părea prea încântat că fusese recunoscut. Senatorul îl scrută pe Paul, se aşeză şi-şi aprinse un trabuc scurt şi gros.

O clipă mai târziu intră încă un bărbat, cam de aceeaşi vârstă cu senatorul, îmbrăcat într-un costum alb de pânză îngrozitor de mototolit. Costumul acoperea un trup mare şi flasc. Avea un baston de plimbare. Îl privi pe Paul, apoi, fără să spună vreun cuvânt cuiva, se retrase într-un colţ. Lui Paul i se păru cunoscut, dar n-ar fi putut spune de unde.

– Acum, continuă Gordon, iată cum stau lucrurile, Paul. Ştim că nu lucrezi pentru Luciano, ştim că ai lucrat pentru Lansky şi pentru alţi câţiva ca el. Şi ştim şi ce treburi ai făcut pentru ei.

– Mda, adică ce?

– Eşti un mercenar, explodă Manielli, de parcă ar fi vrut să i-o verse în faţă de mai multă vreme.

Gordon spuse:

– În martie anul trecut, Jimmy Coughlin te-a văzut... Se încruntă. Cum spuneți voi, ăștia ca tine, că nu spuneți *a asasina*...

Paul gândi: „Unii spun că l-au «răcit» pe cutare". Paul însuși spunea că „l-a declanșat" pe câte unul. Era expresia folosită de sergentul Alvin York pentru a descrie uciderea inamicilor în timpul războiului. Paul se simțea doar ceva mai mult decât un gunoi când folosea un termen utilizat de un erou de război. Dar, desigur, Paul Schumann nu spunea nimic în acele clipe.

Gordon continuă:

– Jimmy spune că l-ai ucis pe Arch Dimici pe 13 martie, într-un depozit din Hudson.

Paul supraveghease locul mai bine de patru ore înainte ca Dimici să apară. Era absolut sigur că tipul fusese singur. Jimmy probabil că moțăia în spatele cutiilor când Paul ajunsese acolo.

– Acum, din câte mi-au spus ei, Jimmy nu este cel mai de încredere martor. Dar avem niște dovezi beton. Niște agenți ai fiscului l-au săltat pentru că vindea alcool de contrabandă și s-a înțeles cu ei să te toarne. Se pare că a găsit un cartuș la fața locului și l-a păstrat ca asigurare. E drept că nu sunt amprente pe el, ești prea deștept pentru asta. Dar tipii lui Hoover ți-au testat Coltul și urma lăsată pe cartuș este aceeași.

Hoover? Era implicat și FBI-ul în asta? Și deja îi testaseră arma. O aruncase pe fereastra lui Malone cu mai puțin de o oră în urmă.

Paul scrâșni. Era furios pe el însuși. Scurmase locul în căutarea cartușului mai bine de o jumătate de oră după asasinarea lui Dimici și ajunsese în final la concluzia că se strecurase printre crăpăturile podelei și căzuse în Hudson.

– Așa că am făcut cercetări și am auzit că ai fost plătit cu cinci sute de dolari pentru... Gordon ezită... a-l declanșa?... a-l elimina pe Malone în seara aceasta.

– Am fost plătit pe dracu', spuse Paul, râzând în hohote. Astea-s abureli. Eu doar am fost să-l vizitez. Apropo, unde este?

Gordon făcu o pauză.

– Domnul Malone nu va mai fi de azi înainte o amenințare la adresa poliției și a cetățenilor din orașul New York.

– Se pare că cineva vă datorează cinci sutici.

Bull Gordon nu râse.

– Ai încurcat-o, Paul, și nu scapi fără să plătești pentru asta. Așa că iată ce-ți oferim! Cum se zice prin reclamele alea de la Studebaker, nu-ți facem oferta asta decât o singură dată. O primești sau ai pus-o. Nu negociem.

În cele din urmă senatorul deschise gura:

– Tom Dewey te vrea la fel de mult pe cât îi vrea pe toți golanii de pe lista lui.

Procurorul special primise însărcinarea divină de a curăța New Yorkul de rețelele de crimă organizată. Bossul mafiot Lucky Luciano, cele cinci familii italiene din oraș și sindicatul evreiesc al lui Meyer Lansky erau țintele sale principale. Dewey era încăpățânat și inteligent și obținea condamnare după condamnare.

– Dar a acceptat să ni te dea nouă.

– Las-o baltă! Nu sunt iscoada voastră.

Gordon spuse:

– Nici nu vrem să fii. Nu despre asta este vorba.

– Atunci ce vrei să fac?

Gordon făcu o pauză. Senatorul dădu din cap către Gordon, care spuse:

– Ești asasin plătit, Paul. Ce crezi că am putea vrea de la tine? Vrem să omori pe cineva.

Capitolul doi

Îl privi câteva clipe pe Gordon în ochi, apoi își întoarse privirea către vapoarele de pe pereți. *Camera*... Avea o rezonanță militară. Ca un club al ofițerilor. Lui Paul îi plăcuse în armată. Se simțise ca acasă, avea prieteni, avea un țel. Fusese o perioadă bună pentru el, o viață simplă – înainte să se întoarcă acasă, iar viața să-i devină complicată. Când viața devine complicată, încep să se întâmple chestii urâte.

– Veți fi corecți cu mine?

– O, de asta poți fi sigur.

În vreme ce Manielli îi scuipa un avertisment, spunându-i să se miște cât se poate de încet, Paul cotrobăi în buzunar și scoase un pachet de Chesterfield. Își aprinse o țigară.

– Dă-i drumul!

Gordon spuse:

– Ai sala aia de gimnastică, pe Ninth Avenue. Nu prea e cine știe ce, nu?

Îl întrebă apoi pe Avery:

– Ai fost acolo?

Avery răspunse:

– Nu sunt așa de fițos.

Manielli chicoti.

– Părerea mea e că este o adevărată bombă.

Comandantul continuă:

– Ai fost tipograf înainte de a intra pe bucata asta. Ți-a plăcut în tipografie, Paul?

Prudent, Paul răspunse:

– Mda...

– Te pricepeai la asta?

– Mda... Eram bunicel... Ce legătură are asta cu prețul ceaiului în China?

– Ți-ar plăcea să-ți ștergi cu buretele tot trecutul, nu-i așa? S-o iei de la capăt. Să devii iar tipograf. Putem face în așa fel încât să nu te mai acuze nimeni pentru ceea ce ai făcut în trecut.

– Și, adăugă senatorul, vom scuipa și niște lovele. Cinci bătrâne. Poți să-ncepi o nouă viață.

Cinci mii? Paul clipi. Ar fi trebuit să pună cârca serios la treabă timp de vreo doi ani ca să facă banii aceia. Întrebă:

– Cum, mai precis, mi-ați putea curăța dosarul?

Senatorul izbucni în râs.

– Știi jocul ăsta nou, Monopoly? Ai jucat vreodată?

– Îl au nepoții mei, dar eu nu am jucat.

Senatorul continuă:

– Uneori, când dai cu zarul, ai putea sfârși la închisoare. Dar există o carte de joc pe care scrie „Ieși din închisoare". Ei bine, o să primești o asemenea carte de-adevăratelea. Nu trebuie să știi mai multe.

– Vreți să omor pe cineva? Ce ciudat! Dewey nu ar accepta niciodată asta.

Senatorul spuse:

– Nu i-am spus nimic procurorului special despre ce vrem să faci.

După o pauză, Paul întrebă:

– Pe cine? Pe Siegel?

Dintre toți mafioții, Bugsy Siegel era cel mai periculos. Un dement, zău așa! Paul văzuse urmele sângeroase ale brutalității tipului. Crizele sale de nervi erau renumite.

– Acum, Paul, spuse Gordon, cu dezamăgirea zugrăvită pe față, ar fi ilegal să omori un cetățean american. Nu ți-am cere niciodată așa ceva.

– Atunci, nu prea pricep unde bateți.

Senatorul spuse:

– Este mai degrabă o situație de război. Ai fost soldat...

Privi către Avery, care începu să recite:

– Prima divizie de infanterie, Armata Întâi a Statelor Unite, AEF. St. Mihiel, Meuse-Argonne. Ai trecut prin niște lupte serioase. Ai luat și ceva medalii pentru capete vânate pe câmpul de luptă. Pe unii i-ai omorât cu mâna goală, nu-i așa?

Paul dădu din umeri. Grăsanul îmbrăcat în costumul acela alb mototolit tăcea în colțișorul lui, cu mâinile împreunate deasupra măciuliei de aur a bastonului. Paul îl privi în ochi preț de câteva clipe, apoi se întoarse către comandant.

– Care sunt șansele să supraviețuiesc suficient de mult încât să mă pot folosi de biletul care să mă scoată din închisoare?

– Suficient de mari, spuse comandantul. Nu multe, însă suficiente.

Paul era prieten cu scriitorul și jurnalistul sportiv Damon Runyon. Băuseră o vreme împreună prin bombele din vecinătatea Broadway-ului, merseseră la lupte și la baseball. Cu câțiva ani în urmă, Runyon îl invitase pe Paul la o petrecere după premiera newyorkeză a filmului său *Little Miss Marker*[1], pe care Paul chiar îl considera un film bunicel. La petrecerea de după aceea, unde dăduse lovitura făcând cunoștință chiar cu Shirley Temple, îi ceruse lui Runyon să-i dea un autograf pe o carte. Scriitorul caligrafiase pe prima pagină: „Prietenului meu, Paul – Amintește-ți, șansele în viață sunt de șase la cinci împotrivă".

Avery spuse:

– Ce-ar fi dacă am spune că în acest caz șansele tale sunt mult mai bune decât dacă ai merge la Sing Sing?

[1] Runyon a fost scenaristul acestui film, a cărui premieră a avut loc în 1934. Vedeta filmului era actrița-copil Shirley Temple (n. 1928). (n.tr.)

După un moment, Paul întrebă:

– Dar de ce eu? Aveți o duzină de mercenari în New York care ar dori să se ocupe de chestia asta pentru paralele alea...

– Ah, dar tu ești diferit, Paul. Tu nu ești unul dintre gunoaiele astea de doi bani. Tu ești bun. Hoover și Dewey spun că ai omorât 17 tipi.

Paul pufni disprețuitor.

– Abureli, vă spun din nou. De fapt, au fost 13.

– Ce am auzit despre tine este că verifici de fiecare dată de două-trei ori înainte să dai lovitura. Te asiguri mereu că armele funcționează cum trebuie, te informezi în legătură cu țintele tale, le verifici casele din timp, afli care e programul lor și verifici dacă se țin de el, știi când vor fi singuri, când vor da telefoane, știi unde vor mânca.

Senatorul adăugă:

– Și ești inteligent. Cum spuneam: ne trebuie cineva inteligent pentru asta.

– Inteligent?

Manielli spuse:

– Am fost la tine acasă, Paul. Ai cărți. La dracu', ai o groază de cărți. Faci parte chiar din clubul „Cartea lunii".

– Nu sunt cărți deștepte. Niciuna dintre ele.

– Dar sunt cărți! sublinie respectuos Avery. Și pariez că în domeniul tău de afaceri nu se citește prea mult.

– Iar unii chiar nu știu să citească, spuse Manielli și râse de propria glumă.

Paul întoarse privirea către bărbatul îmbrăcat în costumul șifonat.

– Cine ești?

– Nu trebuie să te preocupe... începu Gordon.

– L-am întrebat pe el.

– Ascultă, prietene, mormăi nemulțumit senatorul, noi suntem cei care punem întrebări aici.

Dar grăsunul a dat din mână către el şi i-a răspuns apoi lui Paul:

– Citeşti benzi desenate? Micuţa orfană Annie, fetiţa cu ochii fără pupile?

– Mda, desigur...

– Ei bine, atunci consideră-mă Daddy Warbucks[1].

– Ce vrea să însemne asta?

Dar grăsanul se mulţumi să râdă şi se întoarse apoi către senator:

– Continuaţi. Îmi place de el.

Senatorul cel subţirel îi spuse lui Paul:

– Cel mai important lucru este să nu omori vreun nevinovat.

Gordon adăugă:

– Jimmy Coughlin ne-a spus cândva că nu omori decât alţi asasini. Cum obişnuiai să spui? Că nu faci decât să „corectezi greşelile lui Dumnezeu"? Este exact ceea ce vrem de la tine.

– Greşelile lui Dumnezeu, repetă senatorul, zâmbind din vârful buzelor.

– Ei bine, cine este tipul?

Gordon se uită la senator, care ocoli răspunsul la întrebare:

– Încă mai ai rude în Germania?

– Pe nimeni apropiat. Familia mea s-a stabilit aici acum multă vreme.

Senatorul întrebă:

– Ce ştii despre nazişti?

– Adolf Hitler conduce ţara. Se pare că nimeni nu este cu adevărat încântat de chestia asta. Acum doi-trei ani, în martie, a fost organizat un miting uriaş împotriva lui în Madison Square Garden. Traficul a fost mizerabil, vreau să vă spun. Am ratat primele trei runde dintr-un meci care avea loc în Bronx. Mi-a rămas în minte... Asta e tot ce ştiu.

– Ştii, Paul, spuse senatorul rostind cuvintele foarte rar, ştii că Hitler se pregăteşte pentru un alt război?

---

[1] General-locotenent Daddy Warbucks, personaj din seria de benzi desenate *Little Orphan Annie*, salvator şi susţinător moral şi financiar al fetiţei abandonate. (n.tr.)

Asta îi reținu de îndată atenția.

– Sursele noastre ne transmit informații din Germania încă de când Hitler a venit la putere, în '33. Anul trecut, omul nostru din Berlin a pus mâna pe ciorna scrisorii respective. Era scrisă de unul dintre oamenii lui de bază, generalul Beck.

Comandantul îi dădu o bucată de hârtie tipărită. Era în germană. Paul o citi. Autorul scrisorii pleda pentru o reînarmare lentă, dar fermă, a armatei germane, care să protejeze și să extindă ceea ce Paul traduse prin sintagma „spațiul de viață". Națiunea trebuia să fie gata de război în câțiva ani.

Puse hârtia jos, ridicând din sprâncene.

– Și au mers înainte cu chestia asta?

– Anul trecut, spuse Gordon, Hitler a început recrutările și de atunci și-a consolidat trupele la un nivel chiar mai mare decât cel recomandat în scrisoare. Apoi, acum patru luni, trupele germane au invadat Renania, zona demilitarizată aflată la granița cu Franța.

– Am citit despre asta.

– Construiesc submarine la Helgoland și au reluat controlul Canalului Wilhelm pentru a deplasa nave de război din Marea Nordului în Marea Baltică. Omul care se ocupă acolo cu finanțele a căpătat un titlu nou. Este șeful „economiei de război". Și Spania, cu războiul civil de acolo? Hitler trimite trupe și echipament, se pare, pentru a-l ajuta pe Franco. De fapt, se folosește de războiul ăsta pentru a-și antrena soldații.

– Aveți nevoie de mine... aveți nevoie de un ucigaș care să-l omoare pe Hitler?

– O, nu, Iisuse, spuse senatorul. Hitler este doar un excentric. Un tip un pic sonat. El vrea ca țara lui să se reînarmeze, dar n-are nici cea mai mică idee despre cum să facă asta.

– Iar omul despre care vorbiți are?

– A, poți fi sigur că are, încuviință senatorul. Numele lui este Reinhard Ernst. A fost colonel în timpul Marelui Război, dar acum este civil. Titlul său este cam alambicat: ministru plenipotențiar pentru stabilitate internă. Dar astea-s vorbe. El este de

fapt creierul din spatele înarmării. Are interese în tot ce mișcă: se ocupă de finanțe alături de Schacht, de armată cu Blomberg, de marină cu Raeder, de aviație cu Göring, de muniție cu Krupp.

– Ce se aude cu tratatul? Versailles? Bănuiesc că nu au voie să-și pună pe picioare o armată.

– Nu una mare. Valabil și pentru marină... cât despre aviație, nu au voie defel, enumeră senatorul. Dar omul nostru ne-a informat că apar soldați și marinari de peste tot în Germania, ca vinul la nunta din Cana Galileii.

– Dar aliații nu-i pot opri pur și simplu? La urma urmei, noi am câștigat războiul.

– Nimeni din Europa nu face nici cel mai mic gest în privința asta. Francezii l-ar fi putut opri de îndată pe Hitler, în martie trecut, în Renania. Dar n-au făcut-o. Britanicii? Singurul lucru pe care l-au făcut a fost să certe un cățel care a udat covorul.

După un moment de tăcere, Paul întrebă:

– Și noi ce am făcut ca să-i oprim?

Privirea furișată de Gordon era plină de deferență. Senatorul ridică din umeri.

– Tot ce dorim noi în America este pacea. Izolaționiștii sunt la butoane. Nu vor să se implice în politica europeană. Oamenii vor slujbe, iar mamele nu vor să-și piardă din nou fiii prin mlaștinile din Flandra.

– Iar președintele vrea să fie ales din nou în noiembrie, spuse Paul, simțind cum îl străpung ochii lui FDR de pe pervazul de marmură sculptată.

O tăcere stranie se lăsă pentru câteva clipe. Gordon râse. Senatorul nu.

Paul își strivi țigara în scrumieră.

– OK. Sigur. Are sens acum. Dacă voi fi prins, niciun fir nu va duce la voi. Sau la el. Dădu din cap către fotografia lui Roosevelt. La dracu'. Eu sunt doar un civil nebun, nu un soldat cum sunt copiii ăștia.

Aruncă o privire către cei doi tineri ofițeri. Avery zâmbi. Manielli zâmbi și el, dar zâmbetul său era total diferit.

Senatorul spuse:

– E în regulă, Paul. Chiar așa.

– Și vorbesc și germană.

– Am auzit că vorbești fluent germana.

Bunicul lui Paul era mândru de țara străbunilor săi, la fel ca și tatăl lui Paul, care insistase ca toți copiii săi să studieze limba lor nativă și să vorbească germana în casă. Își amintea momentele absurde când mama sa țipa în galică, iar tatăl său în germană, atunci când se certau. Mai mult, Paul lucrase în fabrica tatălui său, culegând litere și corectând tipărituri germane, în timpul verilor când era la liceu.

– Cum ne organizăm? Asta nu înseamnă că spun da. Sunt doar curios. Cum va funcționa povestea asta?

– Un vapor transportă echipa olimpică, familiile acestora și presa în Germania. Pleacă poimâine. Vei fi la bordul lui.

– Echipa olimpică?

– Socotim că asta este cea mai bună cale. Vor fi mii de străini în oraș. Berlinul va fi ticsit. Armata și poliția nu vor mai prididi.

Avery spuse:

– Nu vei avea nicio legătură oficială cu Olimpiada, jocurile nu încep decât la 1 august. Comitetul Olimpic nu știe despre tine decât că ești scriitor.

– Jurnalist sportiv, adăugă Gordon. Asta este acoperirea ta. Dar, în principiu, nu ieși în evidență și fă-te pierdut. Mergi către Satul olimpic cu toți ceilalți, stai pe-acolo o zi sau două și apoi pierde-te în oraș. Nu sta la hotel, nu e bine, naziștii îi monitorizează pe toți oaspeții și le înregistrează pașapoartele. Omul nostru va face rost de o cameră pentru tine la o pensiune privată.

Ca oricărui profesionist, lui Paul îi răsăriră în minte diverse întrebări legate de misiunea sa.

– Îmi voi folosi numele?

– Da, vei fi tu însuți. Dar ți-am pregătit, de asemenea, un pașaport pentru urgențe: cu poza ta, dar cu un nume diferit. Eliberat de altă țară.

Senatorul spuse:

– Semeni cu un rusnac. Eşti mare şi solid. Dădu apoi din cap. Desigur, tu vei fi „omul nostru din Rusia".

– Nu vorbesc ruseşte.

– Nimeni nu vorbeşte pe-acolo. Pe de altă parte, probabil că nu vei avea nevoie deloc de paşaport. Este doar pentru a ieşi din ţară în caz de urgenţă.

– Şi, adăugă Paul repede, ca să vă asiguraţi că nimeni nu va face legătura între mine şi voi, în caz că nu reuşesc, nu-i aşa?

Ezitarea senatorului şi privirea pe care acesta i-o aruncă lui Gordon îi confirmară că putea să parieze pe asta.

Paul adăugă:

– Pentru ce ziar se presupune că lucrez? Toate ziarele au deja corespondenţi acolo. Vor şti că nu sunt reporter.

– Ne-am gândit şi la asta. Vei fi un freelancer care scrie reportaje, pe care încearcă apoi, la întoarcere, să le vândă unor publicaţii sportive.

Paul mai întrebă:

– Cine este omul vostru de-acolo?

Gordon spuse:

– Deocamdată, să nu dăm nume.

– Nu am nevoie de un nume. Aveţi încredere în el? Şi dacă da, de ce ?

Senatorul răspunse:

– Trăieşte acolo de câţiva ani şi ne-a furnizat informaţii corecte şi de calitate. Mi-a fost subaltern în Marele Război. Îl cunosc personal.

– Ce acoperire are acolo?

– Este om de afaceri, intermediar, genul ăsta de afaceri. Este propriul său angajat.

Gordon continuă:

– Îţi va da o armă şi-ţi va spune tot ce trebuie să ştii despre obiectivul tău.

– Nu am, de fapt, un paşaport. Vreau să spun, pe numele meu.

– Ştim asta, Paul. O să-ţi procurăm unul.

– Îmi puteți da armele înapoi?

– Nu, spuse Gordon sec, închizând astfel subiectul.

– Așadar, prietene, acesta este planul nostru, în linii mari. Și, vreau să-ți spun, dacă te gândești să o tunzi și să te faci mic pe undeva prin Hooverville, în vest...

Paul cu siguranță se gândise la asta, dar se încruntă și dădu din cap.

– Ei bine, acești domni încântători vor sta lipiți de tine ca timbrul de scrisoare până când vaporul va ajunge la Hamburg. Și, ca să nu te roadă aceleași gânduri de a te pierde prin Berlin, omul nostru va sta acolo cu ochii pe tine. Dacă dispari, ne va da de știre, iar noi le vom transmite naziștilor că în Berlin umblă în libertate un asasin american evadat. Și le vom da, prin urmare, numele și fotografia ta.

Gordon îi susținu privirea, apoi adăugă:

– Iar dacă despre noi gândești că ne-am descurcat bine și ți-am dat de urmă, ei bine, Paul, nu ai văzut nimic care să le semene naziștilor. Și, din câte am auzit, nici nu se obosesc să-ți mai facă proces și să pună pe hârtie decizia de execuție. Acum ne-am înțeles în privința asta?

– Clar ca lumina zilei.

– Bine.

Comandantul aruncă o privire către Avery.

– Spune-i acum ce se va întâmpla după ce își va termina misiunea.

Locotenentul spuse:

– Avem un avion cu echipaj care așteaptă în Olanda. În afara Berlinului se află un aeroport părăsit, iar după ce-ți termini treaba te vom scoate de acolo cu avionul.

– Mă veți scoate de acolo cu avionul? întrebă Paul mirat.

Zborul îl fascina. La nouă ani, după ce-și rupsese un braț – prima dată dintr-un șir prea dureros pentru a și-l mai aminti –, își construise un planor pe care îl lansase de pe acoperișul tipografiei tatălui său. Sfârșise zdrobit de caldarâm, două etaje mai jos.

– Chiar așa, Paul, spuse Gordon.

Avery merse chiar mai departe:

– Îți plac avioanele, nu-i așa? Ai reviste despre avioane peste tot prin apartamentul tău. Și cărți. Și fotografii cu avioane. Chiar și niște modele. Le-ai făcut tu însuți?

Paul se simțea stânjenit. Îl supăra rău faptul că-i descoperiseră jucăriile.

– Pilotezi? întrebă senatorul.

– Nici măcar nu am fost vreodată într-un avion. Apoi dădu din cap. Nu, nu știu să pilotez.

Chestia devenea din ce în ce mai nebunească. În cameră toată lumea tăcea.

Primul care a spart liniștea a fost bărbatul în costum șifonat:

– Și eu am fost colonel în război. Ca și Reinhard Ernst. Și am fost în pădurile de la Argonne. Ca și tine.

Paul încuviință.

– Știi totalul? întrebă el.

– Totalul a ce?

– Al oamenilor pe care i-am pierdut.

Paul își amintea o mare de cadavre. Erau americani, francezi, germani. Priveliștea celor răniți era din anumite privințe chiar și mai oribilă. Urlau și să văitau, și gemeau, și le chemau pe mamele și pe tații lor, și nu ai fi putut uita vreodată vacarmul acela. Niciodată.

Bătrânul spuse cu o voce plină de respect:

– Forțele expediționare americane au pierdut mai mult de 25 000 de oameni. Circa o sută de răniți. Jumătate din băieții pe care-i conduceam au murit. Într-o lună am înaintat ceva mai mult de zece kilometri în teritoriul inamic. În fiecare zi a vieții mele m-am gândit la aceste numere. Jumătate dintre soldați, zece kilometri. Iar luptele de la Meuse-Argonne au fost cea mai spectaculoasă victorie a noastră din timpul războiului... Nu vreau să se mai întâmple așa ceva vreodată.

Paul îl cercetă cu atenție.

– Cine ești? întrebă el din nou.

Senatorul începu să vorbească agitat, însă celălalt bărbat îi răspunse lui Paul:

– Sunt Cyrus Clayborn.

Da, asta era! Frate!... Bătrânul fusese șef al companiei Continental Telephone and Telegraph – un milionar care era cu adevărat pâinea lui Dumnezeu, chiar și acum, în bezna Marii Crize.

Bărbatul continuă:

– Daddy Warbucks, cum spuneam. Eu sunt bancherul. Pentru... hai să spunem proiecte ca ăsta este, de obicei, mai bine ca banii să nu vină din buzunarele finanțelor publice. Sunt prea bătrân ca să mai lupt pentru țara mea. Dar fac tot ce pot. Ți-am astâmpărat setea de cunoaștere, băiete?

– Da.

– Bun.

Clayborn îl examină atent, apoi adăugă:

– Ei bine, mai am ceva de spus. Banii despre care ți-au vorbit înainte... Plata.

Paul dădu din cap.

– O dublăm.

Paul simți că i se ridică părul pe ceafă. Zece mii de dolari? Nici nu-și putea imagina asta.

Gordon își întoarse încet privirea către senator. Această ofertă, își dădu seama Paul, nu făcea parte din scenariu.

– O să-mi dați bani gheață? Nu vreau cecuri.

Dintr-un motiv sau altul, senatorul și Clayborn începură să râdă în hohote auzindu-l.

– Cum vrei, desigur, răspunse industriașul.

Senatorul trase un telefon mai aproape de el și începu să bată cu degetele în receptor.

– Deci, care e decizia ta, fiule? Îl chemăm pe Dewey sau nu?

Tăcerea fu întreruptă de zgomotul unui chibrit cu care Gordon își aprinse țigara.

– Gândește-te puțin, Paul. Îți dăm șansa să-ți ștergi cu buretele trecutul. S-o iei de la început. Ce mercenar primește o ofertă ca asta?

II

ORAŞUL ŞOAPTELOR

VINERI, 24 IULIE, 1936

Capitolul trei

În cele din urmă, bărbatul putea face ce-şi propusese.

Era şase dimineaţa, iar *SS Manhattan,* vaporul pe al cărui culoar urât mirositor de la clasa a treia stătea, se îndrepta către portul Hamburg, zece zile după ce părăsise New Yorkul.

Vaporul era, literalmente, nava amiral a Liniilor Maritime ale Statelor Unite, primul vapor din istoria companiei construit exclusiv pentru pasageri. Era imens – avea de două ori lungimea unui teren de fotbal sau mai bine –, dar de astă dată avea o mulţime de pasageri. În cazul traversărilor transatlantice obişnuite, pe vapor se aflau circa şase sute de pasageri şi un echipaj de cinci sute de oameni. În această croazieră însă, aproape patru sute de atleţi olimpici, manageri şi antrenori, precum şi alte opt sute cincizeci de persoane, în mare parte rude, prieteni, jurnalişti şi membri ai Comitetului American Olimpic, umpluseră până la refuz cabinele celor trei clase de transport.

Numărul pasagerilor şi pretenţiile neobişnuite ale atleţilor şi ale jurnaliştilor de la bordul vaporul *Manhattan* le făcuseră viaţa grea membrilor echipajului, altfel harnici şi politicoşi, şi în mod special acelui bărbat chel şi grăsun, pe nume Albert Heinsler. Cu certitudine, slujba lui de îngrijitor presupunea ore lungi şi chinuitoare de muncă. Dar oboseala cea mai mare i-o producea adevăratul lui rol la bordul vaporului, un rol despre

care niciun membru al echipajului nu știa absolut nimic. Heinsler își spunea A-man, după cum își numeau serviciile secrete naziste agenții de încredere care operau în Germania – *Agenten.*

De fapt, acest tip singuratic de 34 de ani era, în secret, membru al Asociației germano-americane, un grup pestriț de americani adepți ai lui Hitler, tovarăși de drum cu Frontul Creștin, de care-i lega poziția comună pe care o aveau împotriva evreilor, comuniștilor și negrilor. Heinsler nu ura America, dar nu putea uita zilele teribile din perioada adolescenței sale, când familia sa fusese sărăcită de război din cauza prejudecăților antigermane; el însuși era luat peste picior în permanență – *Heinie, Heinie, Heinie hunul* – și fusese bătut măr de nenumărate ori în curtea școlii sau pe străduțele cartierului.

Nu, nu-și ura țara. Dar iubea Germania nazistă din tot sufletul și era subjugat de figura mesianică a lui Adolf Hitler. Ar fi făcut orice sacrificiu pentru acest om; ar fi intrat în pușcărie sau chiar și-ar fi dat viața, dacă ar fi trebuit.

Lui Heinsler abia-i venise să creadă când comandantul trupelor de asalt din cartierul general al asociației cu sediul în New Jersey remarcase loialitatea de care dăduse dovadă camaradul ce fusese contabil la bordul câtorva nave de pasageri și aranjase ca acesta să primească o slujbă pe *Manhattan.* Comandantul dichisit în uniforma sa brună se întâlnise cu Heinsler pe esplanada din Atlantic City și-i explicase că, deși naziștii îi primesc cu brațele deschise pe vizitatorii veniți din toate colțurile lumii, ei sunt, pe de altă parte, îngrijorați de problemele de securitate pe care le-ar putea genera acest aflux de atleți și vizitatori. Datoria lui Heinsler era să fie reprezentantul clandestin al naziștilor pe acel vas. Nu-și putea face însă vechea sa meserie, aceea de a ține evidențele contabile. Era important să poată bântui liber pe vapor fără să stârnească suspiciuni, așa că se încadră ca îngrijitor.

În fine, cam astea sunt provocările vieții! Își părăsise de îndată slujba de angajat al unui contabil certificat, cu biroul în buricul Broadway-ului. Își petrecuse următoarele câteva zile,

până când vaporul ridicase ancora – pentru că era de obicei preocupat de sine însuși –, pregătindu-se pentru misiunea sa, cercetând noaptea diagramele vaporului și repetând rolul de îngrijitor, apoi își revizuise germana și învățase o versiune a codului Morse, denumit codul continental, folosit de telegrafiștii europeni.

După plecarea vaporului rămăsese în umbră, petrecând timp îndelungat observând și ascultând, fiind agentul secret perfect. Când *Manhattan* era pe mare, nu ținea legătura cu Germania, fiindcă semnalul stației sale de radio portabile era mult prea slab. Desigur, vaporul era dotat cu un puternic sistem radio, emițând și pe unde scurte, și pe unde lungi, dar cu greu ar fi putut transmite mesaje pe această cale, pentru că asta ar fi însemnat să implice un alt membru al echipajului și era extrem de important ca nimeni să nu audă sau să vadă ce avea el de transmis.

Heinsler privea acum prin hublou către dunga cenușie de uscat din depărtare, care era Germania. Da, se gândi el, erau suficient de aproape de țărm pentru a putea transmite. Păși în cabina sa minusculă și scoase telegraful Allocchio Bacchini de sub hamacul său. Apoi porni pe scările pe unde se putea ajunge la puntea principală, unde spera el că anemicul semnal radio va ajunge la țărm.

Pe când străbătea culoarul îngust, repetă în minte mesajul pe care urma să-l transmită. Regreta un singur lucru: acela că, deși ar fi vrut să includă în mesaj numele său și asociația din care făcea parte, nu putea s-o facă. Chiar dacă Hitler admira, în particular, activitatea Asociației germano-americane, gruparea era atât de înverșunat și zgomotos antisemită, încât Führerul fusese silit ca în public să se disocieze de ea. Mesajul lui Heinsler ar fi putut fi ignorat dacă ar fi făcut vreo referire la acea organizație americană.

Iar acest mesaj cu siguranță nu trebuia ignorat:

Pentru Obersturmführer-SS, Hamburg: Sunt un național-socialist devotat. Am auzit că un bărbat susținut de ruși intenționează

să dea o lovitură cu impact la nivel înalt în Berlin, în următoarele zile. Nu-i știu încă identitatea, însă voi continua să fac investigații și sper să trimit în curând și această informație.

Simțea că trăiește când lovea cu pumnii.

Nu exista un alt sentiment asemănător. Dansul în pantofii de piele comozi, căldura mușchilor, pielea pe de-o parte răcorită de sudoare, pe de alta încălzită de sânge, vibrația energică a corpului său în continuă mișcare. Durerea, de asemenea. Paul Schumann era de părere că durerea te poate învăța multe. La urma urmei, ăsta era sensul ei adevărat.

Dar cel mai mult îi plăcea să se bată pentru că, după cum se întâmplă în box, atât succesul, cât și eșecul stăteau numai pe umerii lui largi și marcați de cicatrice și se datorau jocului de picioare, mâinilor puternice, dar și minții sale. În box ești doar tu împotriva celuilalt, fără coechipieri. Ți-o iei dacă adversarul este mai bun decât tine. Pur și simplu. Iar meritele sunt ale tale dacă-ți învingi adversarul – pentru că tu ai sărit coarda, te-ai lăsat de țigări și de băutură, te-ai gândit ore în șir la slăbiciunile lui și cum să-i eviți apărarea. La Ebbets Field și la Yankee Stadium e vorba doar despre noroc. Nu și pe ringul de box.

Acum dansa pe ringul care fusese improvizat pe puntea principală a vaporului *Manhattan*. Întregul vapor se transformase într-o sală de gimnastică plutitoare. Unul dintre boxerii olimpici îl văzuse cu o seară înainte lucrând la sacul de box și-l întrebase dacă nu vrea să se antreneze dimineața, înainte ca vaporul să arunce ancora. Paul acceptase fără să ezite.

Acum evită câteva măciuci date cu stânga și punctă cu dreapta, făcându-l pe adversarul său să clipească de surpriză. Apoi primi o lovitură puternică în abdomen, înainte să apuce să se pună în gardă. Fusese puțin înțepenit la început – nu mai fusese pe ring de o vreme –, dar Joel Koslow, doctorul ăla tinerel și deștept, îl consultase și îi spusese că se poate confrunta față în față chiar și cu un boxer care să aibă doar jumătate din vârsta lui.

– M-aş limita la două-trei runde, totuşi, adăugă doctorul cu un zâmbet. Tinereii ăştia sunt puternici. Debordează de energie.

Ceea ce era adevărat. Dar lui Paul nu-i păsa. Cu cât era efortul mai mare, cu atât era mai bine, de fapt, pentru că acest antrenament – ca şi boxul cu umbra sau săritul corzii, cu care se ocupase zilnic cât timp fusese la bordul vaporului – îl menţinea în formă pentru misiunea pe care o avea în Berlin.

Paul se antrena la box de două-trei ori pe săptămână. Era cumva solicitat să fie partener de antrenament, chiar dacă avea 41 de ani, pentru că era un curs ambulant de tehnici de box. Se lupta oriunde, în sălile din Brooklyn, pe ringurile în aer liber din insula Coney, chiar şi în săli mai pretenţioase. Damon Runyon era unul dintre fondatorii Twentieth Century Sporting Club – alături de legendarul organizator de meciuri Mike Jacobs şi de alţi câţiva oameni de presă – şi-l dusese pe Paul în hipodromul din New York să se antreneze. O dată sau de două ori încrucişase mănuşile cu câţiva dintre cei mari. Se antrena, firește, şi în sala sa de sport din clădirea aceea mică, aflată în apropierea debarcaderului din West Side. Mda, Avery, e adevărat că nu e chiar de primă mână, dar sala aia ponosită şi veche era un sanctuar, cel puţin aşa o socotea Paul, iar Sorry Williams, care locuia într-o cămăruţă din spate, făcea mereu curăţenie şi se îngrijea mereu să aibă gheaţă, prosoape şi bere la îndemână.

Băiatul făcu o fentă, însă Paul ştiu de îndată din ce parte va fi lovit, aşa că blocă lovitura, apoi îi dădu o directă puternică în piept. Nu reuşi, cu toate acestea, să intre suficient de repede în gardă şi simţi mănuşa de piele plesnindu-l cu putere peste maxilar. Se îndepărtă dincolo de alonja adversarului, înainte ca acesta să-şi continue succesiunea de lovituri, şi se învârtiră iar în ring.

În timp ce se mişcau, Paul observă că băiatul era puternic şi rapid, dar că nu se putea detaşa de adversarul său. Simţi o dorinţă copleşitoare să câştige. Desigur, dorinţa este necesară, dar mult mai important era să observe cam cum se mişca

adversarul său, căutând indicii despre ce intenționa să facă în continuare. Această capacitate de detașare era absolut vitală pentru a deveni un mare boxer.

Și era la fel de vitală și pentru un asasin plătit.

Paul numea asta *atingerea gheții*.

Cu câțiva ani în urmă, Paul stătea în crâșma lui Hanrahan de pe Strada 48 și își îngrijea un ochi vânăt, cadou din partea lui Beavo Wayne, care n-ar fi putut să lovească la piept, să-l păzească Dumnezeu, dar se pricepea să spargă arcade. Astfel că Paul stătea și-și doftoricea cu o bucată de carne de vacă ochiul umflat, în timp ce pe ușa crâșmei intra un negru uriaș, aducând provizia zilnică de gheață. Mulți furnizori foloseau cleștii pentru a căra blocurile de gheață. Băiatul ăsta, însă, le căra cu mâinile. Nici măcar nu purta mănuși. Paul îl privi ducându-se în spatele barului și punându-și încărcătura în cuva în care se păstra gheața.

– Hei, îl strigă Paul. Îmi dai și mie un colț de gheață?

Bărbatul se uită la urmele violete din jurul ochiului lui Paul și izbucni în râs. Scoase o daltă pentru gheață dintr-un toc și sparse o bucată, pe care Paul o înveli într-o batistă și și-o puse pe față. Îi dădu furnizorului o monedă de zece cenți, iar acesta îi mulțumi.

– Vreau să te întreb ceva, spuse Paul. Cum poți căra așa gheața aia? Nu te doare?

– O, ia uite aici.

Răsfiră în față palmele sale uriașe. Erau acoperite de cicatrice, la fel de netede și de palide ca pergamentul folosit de tatăl lui Paul pentru a tipări invitațiile alea șmechere.

Negrul îi explică:

– Gheața îți poate arde pielea, exact ca focul. Lasă în urmă cicatrice. Am tot pus mâna pe gheață de atâta vreme, că nici n-o mai simt.

Atingerea gheții.

Fraza aceea îi rămăsese lui Paul întipărită în minte. Era, după cum înțelesese el, exact cum se întâmpla când avea de

îndeplinit o misiune. În toți oamenii exista gheață, credea el. Ne putem hotărî dacă s-o atingem sau nu.

Acum, în această sală de gimnastică improvizată, la mii de kilometri de casă, Paul simțea aceeași amorțeală, pierdut în baletul acestui meci de antrenament. Mănușile se loveau una de alta, mănușile atingeau pielea și, chiar dacă aerul dimineții pe mare era răcoros, acești doi bărbați asudau din greu, dansând în jurul ringului și încercând să afle în ce constau slăbiciunea și tăria adversarului. Uneori intrau în contact, alteori nu... Erau însă mereu prudenți.

Nu există noroc în ringul de box...

Albert Heinsler se cocoță în spatele unui coș de evacuare a fumului, situat pe una dintre punțile de la înălțime ale vasului *Manhattan,* și conectă bateria la aparatul radio. Scoase micuța cheie telegrafică neagră-maronie și o montă pe partea de sus a aparatului. Era ușor tulburat de faptul că folosea un transmițător italian – considera că Mussolini fusese nepoliticos cu Führerul –, dar acesta era mai degrabă un sentiment confuz, fiindcă știa că aparatul Allocchio Bacchini era unul dintre cele mai bune transmițătoare portabile din lume.

După ce se încălzira tuburile, el încercă cheia – *punct-liniuță-punct-liniuță.* Firea sa îndărătnică îl determinase să se antreneze ore în șir. Se cronometrase înainte ca nava să pornească la drum: putea trimite un mesaj de mărimea celui pe care-l transmitea acum în nu mai mult de două minute.

Privind spre țărmul către care se îndreptau, Heinsler trase adânc aer în piept. Se simțea bine aici sus, pe cea mai înaltă punte a vaporului. Chiar dacă nu fusese condamnat să stea închis în cabina sa, gemând și vomându-și sufletul ca multe alte sute de pasageri și chiar ca unii dintre membrii echipajului, ura sentimentul de claustrofobie pe care-l resimțea stând la unul dintre nivelurile inferioare ale vasului. Fosta sa meserie de contabil pe navă îi conferea mai mult prestigiu decât cea de îngrijitor și avea o cabină mai mare pe puntea superioară. Dar nu

conta, onoarea de a-şi ajuta ţara-surogat era mai presus de orice disconfort.

În sfârşit, pe ecranul unităţii radio clipi o luminiţă. El se aplecă, reglă două butoane şi îşi puse degetul în cheia de bachelită. Începu să transmită semnalul pe care-l traducea în germană pe măsură ce-l tasta.

Punct-punct-liniuţă-punct... punct-punct-liniuţă... punct-liniuţă-punct-liniuţă-liniuţă-liniuţă... liniuţă-punct-punct-punct... punct-punct-liniuţă-punct...

Für Ober...

Nu merse mai departe de atât.

O mână îl prinse de guler de la spate şi-l trase cu putere. Heinsler icni din toţi rărunchii, apoi îşi pierdu cumpătul, ţipă şi se prăbuşi pe puntea netedă de stejar.

– Nu, nu, nu mă răni!

Încercă să se ridice în picioare, dar bărbatul uriaş purtând echipament de box îl privi încruntat, îl ameninţă cu pumnul şi-şi scutură capul.

– Nu mişca!

Heinsler se lăsă să cadă pe punte, tremurând.

Heinie, Heinie, Heinie hunul...

Boxerul se întinse înainte şi decuplă bateria de la staţia radio.

– Coborâm, spuse el, împachetând transmiţătorul. Acum.

Şi-l săltă pe A-man pe picioarele lui.

– Ce aveai de gând să faci?

– Du-te dracului, spuse Heinsler, cu o voce tremurată şi piţigăiată.

Se aflau în cabina lui Paul. Transmiţătorul, bateria şi tot ce avusese bărbatul prin buzunare erau întinse pe patul îngust. Paul repetă întrebarea, de data aceasta însoţind-o cu un mormăit ameninţător.

– Spune-mi...

O bătaie în uşa cabinei. Paul făcu un pas înainte, îşi pregăti pumnul şi deschise uşa. Vince Manielli îşi făcu loc înăuntru.

– Am primit mesajul tău. Ce dracu' este...?

Tăcu, holbându-se la prizonier.

Paul îi înmână portofelul.

– Albert Heinsler, Asociația germano-americană.

– Oh, Iisuse... Nu Asociația...

– Avea cu el unitatea asta radio.

Făcu un semn cu capul către unitatea de telegrafie fără fir.

– Ne spiona?

– Habar n-am. Dar tocmai voia să transmită ceva.

– Cum ai ajuns să-l suspectezi?

– Să zicem că am avut o bănuială.

Paul nu-i spuse lui Manielli că, deși avea încredere până la un punct în Gordon și în băieții lui, nu putea ști cât de prudenți erau aceștia într-un joc cum era cel în care intraseră. Ar fi putut lăsa urme atât de mari încât le vedeai din avion – informații despre vas, vorbe necontrolate despre Malone și alte lovituri de-ale lui, chiar și informații despre Paul însuși. Nu crezuse că naziștii reprezentau un risc; era mai preocupat de faptul că unii dintre vechii lui inamici din Brooklyn sau din Jersey ar fi putut afla că este pe vapor și voia să fie pregătit. Așa că săpase adânc prin buzunare după o bancnotă de o sută de îndată ce părăsiseră portul și i-o dădu unuia dintre marinarii de încredere, cerându-i să-i dea informații despre nou-veniții în echipaj, cei care stăteau retrași și își băgau nasul în chestiuni care nu-i priveau. De asemenea, dorea să-i semnaleze și pasagerii care păreau dubioși.

O sută de dolari dai pentru săpături serioase detectivistice, însă pe tot parcursul călătoriei marinarul pe care-l plătise nu aflase nimic – nimic până în acea dimineață, când îi întrerupse meciul lui Paul cu boxerul olimpic, pentru a-i spune că un membru al echipajului îi vorbise despre îngrijitorul acesta, Heinsler. Se purta mereu evaziv, nu-și petrecea niciodată timpul cu tovarășii săi din echipaj și – cel mai ciudat lucru – era gata oricând să debiteze fără să clipească prostii despre naziști și Hitler ăla al lor.

Alarmat, Paul pornise pe urmele lui Heinsler şi-l găsise pe puntea superioară aplecat deasupra staţiei lui radio.

– A apucat să transmită ceva? întrebă Manielli.

– Nu în această dimineaţă. Am urcat scările după el şi l-am văzut cum instala staţia radio. Nu a avut timp să trimită mai mult de câteva litere. Dar se prea poate să fi transmis toată săptămâna.

Manielli privi către radio.

– Puţin probabil că a făcut-o cu ăsta. Raza de emisie este doar de vreo doi kilometri. Ce ştie?

– Întreabă-l, spuse Paul.

– Aşadar, amice, care-i baiul?

Cheliosul rămase tăcut...

Paul se aplecă.

– Hai, toarnă!

Heinsler zâmbi misterios. Apoi se întoarse către Manielli:

– Am auzit ce vorbeaţi. Ştiu ce aveţi de gând. Dar vă vor opri.

– Cine te-a pus să faci asta? Asociaţia?

Heinsler spuse pe un ton batjocoritor:

– Nimeni nu m-a pus să fac nimic.

Nu mai părea să se teamă. Vorbi cu un devotament care-l lăsa fără respiraţie:

– Sunt loial Noii Germanii. Îl iubesc pe Führer şi aş face orice pentru el şi pentru Partid. Iar persoanele ca voi...

– O, ia ascultă, şopti Manielli. Cum adică ne-ai auzit ce vorbim, ce vrei să spui?

Heinsler nu răspunse. Zâmbi plin de sine şi privi prin hublou.

Paul spuse:

– A auzit despre tine şi Avery? Ce spuneaţi?

Locotenentul privi în jos, cu ochii fixaţi în podea.

– Nu ştiu. Am revăzut planul de câteva ori. Doar am vorbit despre el. Nu-mi amintesc exact.

– Frate, doar n-aţi făcut-o în cabina ta! sări Paul ca ars. Ar fi trebuit să staţi pe punte, de unde îi puteaţi vedea pe toţi cei din jurul vostru.

– Nu credeam că e cineva care să tragă cu urechea, spuse locotenentul pe un ton defensiv.

Urme cât să le vezi din avion...

– Ce ai de gând să faci cu el?

– Voi vorbi cu Avery. Au o carceră la bord. Cred c-o să-l punem la păstrare acolo până când ne vom gândi la ce urmează să facem.

– Nu-l putem duce la consulatul nostru din Hamburg?

– Poate. Nu știu. Dar...

Tăcu și se încruntă.

– Ce miroase așa?

Paul se încruntă și el. Dintr-odată, un miros puternic, dulce-amărui, umplu cabina.

– Ah, nu!

Heinsler se prăbuși pe pernă, cu ochii rostogolindu-se în spatele pleoapelor și cu spumă în colțurile gurii. Corpul său era cuprins de convulsii cumplite.

Mirosul era de migdale amare.

– Cianură, șopti Manielli.

Se duse la hublou și-l deschise larg.

Paul luă o față de pernă și șterse cu atenție gura bărbatului, căutând capsula. Nu scoase însă decât vreo câteva cioburi de sticlă. Se spărsese cu totul. Era mort când Paul se întoarse de la chiuvetă cu un pahar de apă ca să-i spele otrava din gură.

– S-a sinucis, șopti Manielli monoton, privind fix cu ochii larg deschiși. Pur și simplu... Chiar aici. S-a sinucis.

Paul se gândi supărat: „Și uite așa pierdem orice șansă să aflăm mai multe".

Locotenentul se holba la cadavru, șocat.

– Am dat de belea. O, frățicule...

– Du-te și spune-i lui Avery.

Dar Manielli părea paralizat.

Paul îl prinse zdravăn de braț.

– Vince... du-te și spune-i lui Avery. Mă auzi?

– Ce?... Da, sigur. Andy. Să-i spun. Da.

Apoi ieşi din cabină.

Câteva haltere de la sala de forţă ar fi trebuit să fie suficient de grele cât să ducă rapid cadavrul pe fundul oceanului, însă hubloul nu avea decât 20 de centimetri diametru. Iar punţile *Manhattanului* se umpleau acum de persoane care se pregăteau pentru debarcare. Nu putea fi scos cu niciun chip din interiorul vasului. Erau nevoiţi să aştepte. Paul îndesă cadavrul sub pături şi-i întoarse capul într-o parte, ca şi cum Heinsler ar fi dormit, apoi se spălă atent pe mâini în chiuvetă, pentru a fi sigur că înlătură toate urmele de otravă.

Zece minute mai târziu, se auzi o bătaie în uşă şi Paul îl lăsă pe Manielli să intre.

– Andy ia legătura cu Gordon. La Washington D.C. este miezul nopţii, dar cu siguranţă va da de el.

Nu se putea abţine să nu se holbeze la cadavru. În cele din urmă, locotenentul îl întrebă pe Paul:

– Ţi-ai făcut bagajele? Eşti gata de plecare?

– Voi fi gata după ce mă voi schimba.

Se uită la tricoul de sport şi la şort.

– Ocupă-te de asta. Apoi urcă pe punte. Andy spune că nu vrea ca lucrurile să scape de sub control, adică tu să dispari, la fel şi individul ăsta, apoi supraveghetorul lui să nu-l mai găsească. Ne întâlnim pe puntea principală, sectorul dinspre port, peste o jumătate de oră.

Aruncând o ultimă privire către cadavrul lui Heinsler, Paul îşi luă valiza şi trusa de bărbierit şi se îndreptă spre sala de duş.

După ce se spălă şi se bărbieri, îşi puse pe el o cămaşă albă şi nişte pantaloni gri din flanel, însă nu şi pălăria Stetson maro cu boruri înguste; câţiva marinari de duminică îşi pierduseră deja panamalele de pai şi pălăriile, aruncate de vânt în ocean. Zece minute mai târziu se plimba tacticos pe puntea solidă de stejar, în lumina palidă şi transparentă a dimineţii. Paul se opri şi, sprijinindu-se de balustradă, îşi aprinse o ţigară Chesterfield.

Se gândi la omul care-şi luase viaţa cu câteva minute înainte. Nu putea înţelege cu niciun chip sinuciderea. Privirea din

ochii omului i-ar fi putut da un indiciu, bănui Paul. Strălucirea fanatismului. Heinsler îi evoca niște pagini citite recent, pe care și le reaminti după un moment: mulțimea trasă pe sfoară de pastorul revivalist din *Elmer Gantry*, romanul acela bine-cunoscut scris de Sinclair Lewis.

„Îl iubesc pe Führer și aș face orice pentru el și pentru partid..."

Desigur, era o nebunie ca un om să-și ia viața așa, dintr-odată. Dar ce era mai neliniștitor era ceea ce-i spunea acest incident despre fâșia cenușie de pământ din zare, la care se uita acum. Câți erau cei care împărtășeau aceeași pasiune mortală? Tipi ca Dutch Schultz sau Siegel erau periculoși, dar îi puteai înțelege. Ce făcuse acest om, privirea din ochii săi, dăruirea sa totală... ei bine, erau nebuni, *defecți*, săriți de pe fix. În toată viața lui, Paul nu se mai izbise de cineva care să le semene.

Gândurile sale fură întrerupte când, privind de-a lungul punții, observă că se apropie de el un negru bine făcut. Purta o haină albastră subțire cu însemnele olimpice și un șort care-i punea în evidență picioarele musculoase.

Se salutară dând din cap.

– Scuzați-mă, domnule, spuse bărbatul pe un ton blând. Ce mai faceți?

– Bine, răspunse Paul. Dar dumneata?

– Nu mă mai satur de aerul dimineții. Cu mult mai curat decât cel din Cleveland sau din New York.

Scrutară orizontul.

– Te-am văzut antrenându-te mai devreme. Ești profesionist?

– Un bătrânel ca mine? O fac doar ca să mă mențin în formă.

– Eu sunt Jesse.

– O, da, domnule, știu prea bine cine ești, răspunse Paul. Jesse Owens, *Glonțul castaniu* din statul Ohio.

Dădură mâinile. Paul se prezentă. În ciuda șocului provocat de incidentul din cabina sa, nu se putea abține să nu zâmbească larg.

– Am văzut ştirile de la Western Conference Meet de anul trecut. Ann Arbor. Ai bătut trei recorduri mondiale. Şi l-ai egalat pe al patrulea, nu-i aşa? Nici nu mai ştiu de câte ori am văzut filmele alea. Dar pariez că ai obosit să-ţi tot spună oamenii chestii d-astea.

– Nu mă supără s-o mai aud o dată, domnule, chiar deloc, spuse Jesse Owens. E adevărat, sunt mereu surprins de cât de multe ştiu oamenii despre ceea ce fac. Eu doar alerg şi sar. Nu te-am prea văzut în timpul călătoriei, Paul.

– Am fost pe-aici, spuse Paul pe un ton vag.

Se întrebă dacă nu cumva Owens aflase ceva despre ce i se întâmplase lui Heinsler. Trăsese oare cu urechea la ce vorbiseră? Sau îl văzuse pe Paul înşfăcându-l pe bărbatul cocoţat pe puntea superioară în spatele coşurilor? Se gândi însă că atletul ar fi părut mult mai îngrijorat dacă ar fi ştiut ceva. Părea că are altceva în minte. Paul făcu un semn către puntea din spatele lor.

– Este cea mai mare sală de antrenament pe care am văzut-o vreodată. Îţi place?

– Am fost fericit că m-am putut antrena, dar o pistă de alergare nu ar trebui să se clatine. Şi cu siguranţă nu ar trebui să se legene-n sus şi-n jos, cum făcea acum câteva zile. Am nevoie de praf şi zgură în fiecare zi.

Paul spuse:

– Aşadar, acela era boxerul nostru, cel cu care m-am bătut.

– Exact. Un tip mişto. Am schimbat vreo două vorbe.

– E bun, spuse Paul fără prea mult entuziasm.

– Pare să fie, spuse alergătorul.

Era evident că ştia şi el că boxul nu era punctul forte al echipei americane, dar lui Owens nu-i plăcea să critice un camarad din echipă. Paul auzise că negrul era cel mai talentat dintre americani. Cu o seară înainte se plasase pe locul doi în cel mai popular top al atleţilor, după Glenn Cunningham.

– Să-ţi dau o ţigară...

Owens râse.

– Nu-s de mine.

– Aproape că am renunțat să mai ofer chiștoace sau o dușcă din sticluța mea. Prea sunteți și voi, băieți, al dracului de sănătoși.

Râseră din nou. Apoi tăcură pentru un moment, în vreme ce negrul cel bine făcut privea valurile mării.

– Spune-mi, Paul, pot să te întreb ceva? Ești aici în calitate oficială?

– Oficială?

– Faci parte din comitet, vreau să spun? Ești un fel de bodyguard?

– Eu? De ce spui asta?

– Semeni, cumva, cu un... hmm... un soldat sau ceva de genul ăsta. Și apoi, felul în care te lupți. Știi foarte bine ce faci.

– Am fost în război. Asta ai observat, probabil.

– Poate. Apoi Owens adăugă: Desigur, asta a fost acum douăzeci de ani. Iar tipii ăia doi cu care te-am văzut vorbind, ăia erau din marină. I-am auzit vorbind cu unul dintre membrii echipajului.

Frate, alte urme de elefant.

– Tipii ăia doi? Am dat peste ei la bord. Îmi duc viața alături de voi, băieți... Scriu articole despre sport, despre box, în Berlin, la Olimpiadă. Sunt scriitor.

– Da, desigur.

Owens încuviință alene. Părea să analizeze pentru moment cele auzite.

– Ei bine, chiar dacă ești reporter, ai putea avea ceva informații în legătură cu o problemă care mă frământă. Mă întrebam dacă ai auzit ceva despre tipii ăia doi.

Făcu un semn către cei doi bărbați de pe punte care alergau împreună, trecându-și unul altuia bastonul de la ștafetă. Zburau cu viteza fulgerului.

– Cine sunt tipii ăia? întrebă Paul.

– Sam Stoller și Marty Glickman. Sunt buni alergători, unii dintre cei mai buni pe care-i avem. Dar am auzit un zvon cum că s-ar putea să nu poată alerga. Mă întreb dacă știi ceva despre asta.

– Nu, absolut nimic. Vrei să spui că au ceva probleme ca să se califice? Sunt accidentați?

– Vreau să spun că ar putea avea probleme fiindcă sunt evrei.

Paul scutură capul. Își aminti o controversă legată de faptul că Hitler nu-i prea avea la inimă pe evrei. Fuseseră ceva proteste și discuții în legătură cu posibilitatea ca Olimpiada să aibă loc în altă țară. Unii ar fi vrut chiar ca echipa Statelor Unite să boicoteze Jocurile Olimpice. Damon Runyon fusese extrem de supărat chiar și la gândul că țara sa participă. Dar de ce ar retrage Comitetul American niște atleți pe motiv că ar fi evrei?

– Ar fi groaznic. Nu pare deloc corect.

– Nu, domnule. Oricum, mă gândeam că poate ai auzit dumneata ceva.

– Îmi pare rău, nu-ți pot fi de ajutor, prietene, spuse Paul.

Li se alătură apoi un alt negru, care se prezentă cu numele de Ralph Metcalfe. Paul îl știa și pe el. Câștigase medalii la Olimpiada de la Los Angeles din 1932.

Owens observă că Vince Manielli se uita către ei de undeva de sus, de pe o punte superioară. Locotenentul făcu un semn cu capul și porni către scări.

– Hai că vine și amicul tău... Cel pe care abia l-ai cunoscut la bordul vasului.

Owens avea un zâmbet șmecheresc pe față, nefiind pe deplin convins de sinceritatea lui Paul. Ochii negrului priviră în față, către fâșia tot mai mare de pământ.

– Ia te uită ce chestie, aproape c-am ajuns în Germania. Nu mi-a dat niciodată prin cap că voi face o călătorie ca asta. Viața poate fi surprinzătoare, nu crezi?

– Chiar așa, fu Paul de acord.

Alergătorii își luară rămas-bun și se îndepărtară.

– Ăla era Owens? întrebă Manielli apropiindu-se și sprijinindu-se de balustradă.

Se întoarse cu spatele către vânt și-și rulă o țigară.

– Mda...

Paul trase un Chesterfield din pachet, îl aprinse protejând flacăra chibritului cu mâinile ținute cupă și-i oferi apoi chibritul locotenentului. Acesta-și aprinse și el țigara.

– Un tip de treabă.

„Deși cu o minte cam prea ascuțită", se gândi Paul.

– Fir-aș al dracului, omul ăsta chiar știe să alerge. Ce ți-a spus?

– Am pălăvrăgit despre una-alta. Apoi, zise în șoaptă: Care-i treaba cu prietenul nostru de jos?

– Se ocupă Avery de asta, spuse Manielli pe un ton ambiguu. Este în camera de transmisiuni radio. Vine într-un minut.

Un avion survolă vaporul, la joasă înălțime. Îl priviră câteva minute, tăcuți.

Băiatul părea încă șocat de sinuciderea lui Heinsler. Cu toate acestea, nu era la fel de șocat precum Paul: pentru că moartea lui îi spusese acestuia ceva îngrijorător despre oamenii cu care urma să se confrunte. Nu, marinarul ăla era întors pe dos doar pentru că văzuse moartea atât de aproape – și, mai mult decât evident, fusese pentru prima dată. Paul știa că există două tipuri de nemernici. Ambele specii vorbeau tare și erau lăudăroși cât cuprinde, și aveau brațele puternice și pumnii mari. Primul tip nu va ezita să dea și să primească pumni în figură – să atingă gheața –, în vreme ce specia cealaltă, nu. Vince Manielli intra în categoria a doua. El era doar băiatul bun din vecini. Îi plăcea să scuipe cuvinte ca „mercenar" sau „lichidare" pentru a arăta că știe ce înseamnă, dar era la fel de departe de lumea lui Paul cum fusese și Marion. Marion, fata cea bună care flirtează cu băieții cei răi...

Dar, după cum îi spusese odată nașul mafiot Lucky Luciano: flirtatul nu-i totuna cu regulatul.

Manielli părea să se aștepte ca Paul să comenteze ceva în legătură cu moartea secăturii ăleia, Heinsler. De pildă, că tipul merita să moară. Sau că avea gărgăuni în cap. Oamenii vor să audă asta în legătură cu cineva care a murit. Că a fost doar vina lor sau că și-o meritau, sau că era inevitabil. Dar moartea nu este niciodată simetrică și ordonată, așa că mercenarul nu

avea nimic de spus. Spațiul dintre ei fu umplut de o tăcere consistentă până când, un moment mai târziu, Andrew Avery li se alătură. Căra un dosar cu hârtii și o valiză de piele uzată și mult-încercată. Se uită în jur. Nu era nimeni prin apropiere.

– Trage-ți un scaun, îi spuse el lui Paul.

Paul găsi un scaun de pe punte, alb și solid, și-l aduse lângă cei doi. Nu era nevoie să-l care cu o mână, ba chiar ar fi fost mai ușor cu ambele, dar îi plăcu să-l vadă pe Manielli clipind uluit când înșfăcă scaunul și-l aduse fără vreun icnet sau opinteală. Paul se așeză.

– Iată telegrama, șopti locotenentul. Comandantul nu este îngrijorat de moartea tipului ăstuia, Heinsler. Allocchio Bacchini este o stație mică de telegrafie fără fir. Are o arie mică de acțiune și este concepută pentru teren și aviație. Și, chiar dacă a transmis vreun mesaj, probabil că Berlinul nu-i va acorda mare atenție. Pentru ei, asociația asta e acum o complicație în plus. Dar Gordon spune că tu decizi. Dacă vrei să renunți, asta e.

– Dar nu voi mai primi nicio carte de joc pe care să scrie „Ieși din închisoare", spuse Paul.

– Nicio carte de joc, admise Avery.

– Afacerea asta devine tot mai simpatică.

Mercenarul avea un surâs acru în colțul gurii.

– Te bagi?

– Mă bag, mda...

Arătă cu capul spre puntea de jos.

– Ce s-a întâmplat cu corpul?

– După ce coboară toți pasagerii, vor veni la bord niște marinari de la consulatul din Hamburg și se vor îngriji de el.

Apoi Avery se aplecă înainte și spuse cu voce joasă:

– OK, uite care-i treaba cu misiunea ta, Paul. După ce debarcăm, tu vei pleca, iar Vince cu mine ne vom îngriji de povestea asta cu Heinsler. Apoi noi ne vom duce în Amsterdam. Tu rămâi cu echipa. Va fi o scurtă ceremonie în Hamburg și apoi toți se vor îmbarca în trenul către Berlin. Diseară atleții vor avea o altă ceremonie, dar tu te vei duce direct în Satul

olimpic şi vei sta ascuns acolo. Mâine-dimineaţă iei un autobuz către Tiergarten – ăsta e parcul central din Berlin.

Îi înmână servieta lui Paul.

– Ia asta cu tine.

– Ce e asta?

– Este o parte din acoperirea ta. Permise de liberă trecere. Hârtie, creioane. O documentaţie bogată în legătură cu Jocurile Olimpice şi cu oraşul. Un ghid al Satului olimpic. Articole, tăieturi din presă, statistici sportive. Chestii d-astea pe care orice jurnalist le are. Nu trebuie să te uiţi la ele acum.

Paul deschise însă geanta şi petrecu câteva minute cercetând-o meticulos, cotrobăind prin conţinutul acesteia. Permisul, îl asigură Avery, era autentic şi nu descoperi nimic dubios în legătură cu celelalte materiale din servietă.

– Nu-i aşa că n-ai încredere în nimeni? întrebă Manielli.

Gândindu-se că ar fi nostim să-l facă praf pe marţafoi, odată şi-odată, dar aşa, cum scrie la carte, Paul închise servieta cu un clinchet şi ridică privirea:

– Ce se aude de paşaportul celălalt, cel rusesc?

– Omul nostru ţi-l va da acolo. Cunoaşte un falsificator care este expert în documente europene. Nu uita să ai mâine cu tine servieta, pentru că în felul acesta te va recunoaşte.

Desfăcu o hartă a Berlinului şi trasă o rută.

– Ieşi pe aici şi mergi pe traseul ăsta. Ar trebui să ajungi la o cafenea cu numele Bierhaus.

Avery se uită la Paul, care privea atent harta.

– Poţi s-o iei cu tine. Nu trebuie s-o memorezi.

Dar Paul scutură capul.

– Hărţile conţin informaţii despre locurile pe unde ai fost sau intenţionezi să mergi. Şi atragi atenţia tuturor, dacă priveşti o hartă pe stradă. Dacă te-ai pierdut, mai bine îi întrebi pe oameni încotro s-o apuci. În felul ăsta va şti doar un om că eşti străin, nu toată strada.

Avery ridică o sprânceană, ba chiar şi Manielli, care nu găsi nimic ca să-l ironizeze pe tema asta.

– Lângă cafenea se află o alee. Aleea Dresda.

– Așa se numește?

– În Germania, aleile au nume. Unele dintre ele. Este o scurtătură. Nu contează unde duce. La amiază intră pe aleea asta și oprește-te acolo, apoi prefă-te că te-ai pierdut. Omul nostru te va aborda. El este tipul despre care ți-a vorbit senatorul. Reginald Morgan. Reggie.

– Descrie-mi-l.

– Scund. Mustață. Păr închis la culoare. Va vorbi nemțește. Va deschide o conversație. La un moment dat, tu vei întreba: „Care este cel mai bun tramvai pentru Piața Alexander?", iar el va răspunde: „Tramvaiul 138!" Apoi va face o pauză și se va corecta: „Nu, mai bine 254". Vei ști că este el, pentru că nici măcar nu există tramvaie cu numărul ăsta.

– Arăți de parcă ți s-ar părea amuzant, spuse Manielli.

– Toate astea par desprinse din romanele lui Dashiell Hammett. *Continental Op.*

– Ăsta nu e un joc.

Nu, nu era, iar el se gândi că nici parolele nu erau amuzante. Dar era neliniștitor, cu toate scenetele astea misterioase. Și știa de ce: pentru că asta presupunea că trebuie să aibă încredere în alte persoane. Iar Paul Schumann ura asta.

– În regulă. Piața Alexander. Tramvaiele 138, 254. Ce se întâmplă dac-o dă în bară cu povestea asta cu tramvaiele? Nu este el?

– Ajungem și acolo. Dacă observi ceva dubios, tot ce trebuie să faci este să nu-l lovești pe om și să nu-i faci vreo scenă. Zâmbește doar, îndepărtează-te cât mai nepăsător și mergi la adresa asta.

Avery îi dădu o fâșie de hârtie, pe care era scris numele unei străzi și un număr. Paul o memoră și-i dădu hârtia înapoi. Locotenentul îi dădu apoi o cheie, pe care el o bagă în buzunar.

– Este un vechi palat chiar la sud de Poarta Brandenburg. Acolo urmează să fie noua ambasadă SUA, dar clădirea a fost incendiată acum vreo cinci ani și încă o mai repară și astăzi.

Diplomaţii nu s-au mutat încă. Astfel că francezii, germanii şi britanii nu se obosesc să-şi bage nasul pe-acolo. Oricum, avem câteva camere pe care le folosim uneori. Într-o cămară de lângă bucătărie găseşti un aparat de radio fără fir. Ne poţi contacta pe unde radio în Amsterdam şi îi putem telefona comandorului Gordon. El şi senatorul vor decide ce este de făcut. Dar, dacă lucrurile merg ca unse, Morgan va avea grijă de tine. Te va duce la pensiune, îţi va găsi o armă şi va aduce toate informaţiile de care ai nevoie despre... omul pe care trebuie să-l vizitezi.

Noi, băieţi, spunem „pe care să-l declanşezi...", gândi Paul.

– Şi nu uita, îl anunţă încântat Manielli, dacă nu ajungi mâine pe Aleea Dresda sau dacă-i tragi clapa lui Morgan mai târziu, el ne va da telefon şi ne vom face luntre şi punte ca poliţia să-ţi cadă în cap ca o tonă de cărămizi.

Paul nu spuse nimic şi-l lăsă pe băiat să-şi arate muşchii. Se vedea cu ochiul liber că Manielli era stânjenit de reacţia sa la sinuciderea lui Heinsler şi că avea nevoie să scuture de lesă. În fapt însă, nu era nicio posibilitate ca Paul să spele putina. Bull Gordon avea dreptate; mercenarii nu primeau niciodată o a doua şansă precum cea pe care o primise el – şi o grămadă de bani numai pentru lovitura asta.

Apoi bărbaţii tăcură. Nu mai era nimic de spus. Zgomotele umpleau aerul umed şi acru din jurul lor: vântul, foşnetul valurilor, măcinatul baritonal al motoarelor *Manhattan*-ului – un amestec de tonuri pe care el îl găsea în mod straniu plăcut, în ciuda sinuciderii lui Heinsler şi dificilei misiuni pe care o avea de îndeplinit.

În cele din urmă, marinarii plecară.

Paul se ridică, îşi aprinse o altă ţigară şi se sprijini din nou de balustradă, privind cum uriaşul vapor îşi croieşte drum cu uşurinţă prin portul Hamburg. Gândurile lui se concentrară asupra colonelului Reinhard Ernst, un om a cărui importanţă, din punctul de vedere al lui Paul Schumann, consta nu în faptul că era o potenţială ameninţare la adresa păcii din Europa şi

a atâtor vieți nevinovate, ci în faptul că urma să fie ultima persoană pe care asasinul plătit o va mai omorî vreodată.

La câteva ore după ce *Manhattan* acostase, iar atleții și anturajul lor debarcaseră, un tânăr membru al echipajului vaporului părăsi zona germană de control și începu să hoinărească pe străzile orașului Hamburg.

Nu avea prea mult timp de stat pe țărm – era novice și avea o învoire de doar șase ore –, dar își petrecuse toată viața pe pământ american și se simțea obligat și era hotărât să se bucure de prima sa vizită într-o țară străină.

Marinarul-ajutor de bucătar, roșu în obraji și bine scrobit, socotea că ar putea vedea vreun muzeu de soi din oraș. Poate, de asemenea, câteva biserici cumsecade. Avea aparatul Kodak cu el și intenționa să-i roage pe localnici să-i facă niște poze în fața acestora, să le arate lui tati și mami. *Bitte, das Foto?* repeta el în gând. Ca să nu mai vorbim despre berării și taverne... Și ce ar mai fi găsit el ca distracție în acest oraș-port atât de exotic?

Înainte însă de a ciupi ceva din cultura locală, avea de îndeplinit un comision. Era îngrijorat că această sarcină i-ar fi putut mânca din prețiosul timp petrecut pe uscat, dar se dovedi că greșește. La doar câteva minute după ce părăsi vama, descoperi persoana pe care o căuta.

Marinarul se îndreptă spre un bărbat între două vârste, în uniformă verde și cu o pălărie cu negru și verde. Își puse în funcțiune germana:

– *Bitte...*

– *Ja, mein Herr?*

Privindu-l chiorâș, băiatul începu să se bâlbâie:

– *Bitte, du bist ein Polizist...* îîî... sau militar?

Ofițerul surâse și răspunse în engleză:

– Da, da. Sunt polițist. Cu ce vă pot fi de folos?

Făcând un semn către stradă, ajutorul de bucătar spuse:

– Am găsit hârtiile acestea pe stradă. Îi dădu un plic alb. Cuvântul ăsta nu înseamnă „important"?

Sublinie literele de pe plic: *Bedeutend*.

– Am vrut să mă asigur că ajunge unde trebuie.

Holbându-se la partea din față a plicului, polițistul nu răspunse din primul moment. Apoi spuse:

– Da, da, „important".

Celelalte cuvinte scrise la destinatar erau *Für Obersturmführer-SS, Hamburg*. Ajutorul de bucătar nu avea nicio idee ce ar fi putut însemna acele cuvinte, dar păreau să-l tulbure pe polițist.

– Unde l-ați găsit? îl întrebă polițistul.

– Pe aleea de acolo.

– Bine. Îți foarte mulțumesc.

Ofițerul continua să se uite la plicul sigilat din fața sa, pe care îl răsucea pe toate părțile.

– Ai văzut cumva cine l-a scăpat?

– Nu. Doar l-am găsit acolo și m-am gândit să fac pe bunul samaritean.

– A, da, samaritean.

– Ei bine, mai bine o șterg, spuse americanul. Pe curând.

– Mulțumesc, spuse cu voce absentă polițistul.

Îndreptându-se către una dintre cele mai stranii zone turistice pe lângă care trecuse, tânărul marinar se întrebă ce cuprindea oare plicul cu pricina. Și de ce bărbatul pe care-l întâlnise pe *Manhattan*, îngrijitorul Al Heinsler, îi ceruse seara trecută ca, după debarcare, să dea plicul cu pricina unui polițist local sau unui soldat. Băiatul ăla era cam dus cu pluta, toată lumea era de acord, totul în cabina lui era perfect ordonat și curățat, totul era pus la linie, iar hainele lui erau călcate mereu. Și-apoi... felul cum se comporta, felul în care lăcrima când vorbea despre Germania.

– Bineînțeles, dar ce e în el? întrebase ajutorul de bucătar.

– E un pasager care pare cam dubios. Vreau să-i informez pe germani despre el. Vreau să încerc să trimit niște cablograme, dar uneori astea nu ajung. Vreau să mă asigur că autoritățile primesc mesajul ăsta.

– Care e pasagerul despre care vorbești? O, stai puțin, știu, grăsunul ăla în costum cadrilat, tipul care a leșinat de băutură la masa căpitanului?

– Nu, altcineva.

– De ce nu apelezi la polițiștii de pe navă?

– Este o chestiune care-i privește pe germani.

– Oh, și nu poți să le dai chiar tu scrisoarea?

Heinsler își împreunase mâinile durdulii într-un fel foarte bizar și-și scutură capul:

– Nu știu cât voi fi de ocupat. Am auzit că tu ai un bilet de voie. Este important ca germanii să afle toate astea.

– Ei bine, bănuiesc că... sigur...

Heinsler mai adăugase cu o voce moale:

– Încă ceva: e mai bine să spui că ai găsit scrisoarea. Altfel, te-ar putea duce la o secție de poliție să te interogheze. Ar dura ore întregi și ți-ai putea irosi timpul de stat pe uscat.

Tânărul se simți puțin cam neconfortabil când auzi acest sfat. Heinsler își dădu seama de asta și adăugă repede:

– Uite douăzeci de parai pentru că te ocupi de asta.

„Iisuse, Marie preasfântă și măreție Iosif", se gândi bărbatul, apoi îi spuse îngrijitorului:

– Tocmai te-ai făcut cu o livrare de primă clasă.

Acum, că scăpase de polițist și se îndrepta înapoi către chei, se întrebă absent ce i se întâmplase oare lui Heinsler. Tânărul matelot nu-l mai văzuse de noaptea trecută. Dar gândurile despre îngrijitor dispărură de îndată ce ajutorul de bucătar se apropie de destinația aleasă, cea care părea cel mai potrivit loc unde ar fi putut gusta pentru prima dată ceva din cultura germană. Cu toate acestea, descoperi dezamăgit că Rosa's Hot Kitten Club – ispititorul nume era scris în engleză – avea lacătul pus la intrare, ca de altfel mai toate atracțiile de genul acesta de pe chei.

Așa că, se gândi ajutorul de bucătar cu un oftat, se părea că, până la urmă, tot cu muzeele și bisericile va trebui să se descurce.

Capitolul patru

Îl trezi sunetul unei ierunci bătându-şi aripile către cer printre tufele de agrişe de sub fereastra dormitorului său de acasă, din zona suburbană a Charlottenburg-ului. Îl trezi parfumul magnoliei.

Îl trezi atingerea dezgustătorului vânt venit dinspre Berlin, vânt care, după cum spuneau tinerii şi bătrânele gospodine, era saturat de praf alcalin, care stârnea pofte trupeşti.

Fie pentru că era o briză magică, fie pentru că era un om ajuns la o vârstă anume, Reinhard Ernst descoperi că se gândeşte la bruneta Gertrud, atrăgătoarea sa soţie, care-i era alături de 28 de ani. Se răsuci să o privească. Şi observă că se uită la o adâncitură din patul lor conjugal. Nu se putu abţine să nu zâmbească. Era mereu extenuat seara, după ce lucra 16 ore pe zi, iar ea se trezea dis-de-dimineaţă pentru că aşa-i era în fire. Seara abia dacă schimbau o vorbă, două în pat.

Auzea acum, de la parter, vacarmul activităţii din bucătărie. Era şapte dimineaţa. Ernst dormise puţin peste patru ore.

Se întinse, ridicându-şi braţul rănit cât de mult reuşi, masându-l şi pipăind piesa triunghiulară de metal de lângă umăr. Şrapnelul din mână îi devenise cumva familiar şi, în mod curios, se simţea confortabil cu el. Ernst considera că trebuie să-şi asume trecutul şi punea mare preţ pe simbolurile anilor trecuţi,

chiar și pe acelea care aproape că-l lăsaseră infirm sau chiar îl omorâseră.

Se dădu jos din pat deja și-și scoase cămașa de noapte. De vreme ce Frieda trebuia să fie deja în casă până la această oră, își trase pe el niște pantaloni de călărie bej și, lipsindu-se de cămașă, intră în studioul de lângă dormitor. Colonelul de 56 de ani avea un cap rotund și un păr cărunt bine tuns. Gura îi era înconjurată de riduri. Nasul mic era tipic roman, iar ochii săi apropiați îi dădeau un aer deopotrivă prădător și inteligent. Aceste trăsături îi atraseseră porecla de Cezar de la oamenii săi, în timpul Marelui Război.

În timpul verii, el și nepotul său Rudy exersau de multe ori dimineața împreună, rostogolind mingea medicinală și ridicând o pereche de măciuci indiene, făcând flotări și alergând pe loc. Cu toate acestea, miercurea și vinerea, băiatul avea zilele de școală-altfel, zile care începeau devreme, astfel că Ernst era obligat să facă singur exercițiile, ceea ce era o mare dezamăgire pentru el.

Începu cele 15 minute de flotări și de genuflexiuni.

– Opa!

Respirând din greu, Ernst făcu o pauză și se uită în hol.

– Bună dimineața, Rudy.

– Ia uite ce am desenat. Băiețelul de șapte ani, îmbrăcat în uniformă, ridică un desen. Ernst nu avea ochelarii la el și nu putea vedea desenul cu claritate. Dar băiatul îi spuse: Este un vultur.

– Da, sigur că e un vultur. Am observat.

– Și zboară printr-o furtună cu fulgere.

– Ce vultur curajos ai desenat!

– Vii să mănânci micul dejun?

– Da, spune-i bunicii tale că voi coborî în zece minute. Ai mâncat un ou astăzi?

Băiatul răspunse:

– Da, am mâncat.

– Excelent. Ouăle sunt bune pentru sănătatea ta.

– Mâine voi desena un șoim.

Băiatul cel subțirel și blond se întoarse și coborî scările.

Ernst se întoarse la exercițiile sale, gândindu-se la zecile de lucruri pe care trebuia să le facă în acea zi. Termină setul de exerciții și se spălă apoi pe corp cu apă rece, dând jos nu doar sudoarea, ci și praful alcalin al orașului. Pe când se usca, telefonul sună. Mâinile sale se opriră. În acele zile nu prea mai conta cât de sus te situai în guvernul național-socialist, un telefon la o oră nepotrivită era prilej de îngrijorare.

– Reinie, îl chemă Gertrud. E cineva la telefon și vrea să vorbească cu tine.

Își trase cămașa pe el și, fără a se obosi să-și pună ciorapi sau pantofi, coborî la parter. Luă receptorul din mâna soției sale.

– Da. Sunt Ernst.

– Colonele...

Recunoscu vocea uneia dintre secretarele lui Hitler.

– Domnișoara Lauer. Bună dimineața.

– Bună dimineața și dumneavoastră. Mi s-a cerut să vă spun că Führerul vrea să vă vadă la cancelarie imediat. Dacă aveați altceva în plan, mi s-a cerut să vă spun să amânați.

– Vă rog să-i transmiteți Cancelarului Hitler că voi pleca de îndată. Așadar, în biroul său?

– Corect.

– Cine va mai participa?

Urmă un moment de ezitare la celălalt capăt al firului, apoi femeia spuse:

– Nu mai am alte informații, domnule colonel. Heil Hitler.

– Heil Hitler.

Puse receptorul în furcă și se holbă la telefon, cu mâna încă pe el.

– Opa, nu ți-ai pus pantofii!

Rudy venise lângă Ernst, ținând încă strâns în mână desenul. Râse, uitându-se la picioarele goale ale bunicului său.

– Știu, Rudy. Trebuie să termin să mă îmbrac.

Se uită îndelung la telefon.

– Ce este, Opa? E ceva în neregulă?

– Nimic, Rudy.

– Mutti spune că dejunul tău se răcește.

– Ai mâncat tot oul, da?

– Da, Opa.

– Bravo, amice. Spune-le bunicii și mamei tale că voi coborî în câteva clipe. Dar spune-le să înceapă dejunul fără mine.

Ernst urcă iar scările să se bărbierească, observând că pofta cu care se gândea la soția sa și foamea pe care i-o stârnea dejunul care-l aștepta aburind dispăruseră complet.

Patruzeci de minute mai târziu, Reinhard Ernst străbătea coridoarele Cancelariei de stat de pe Voss Strasse, din centrul Berlinului, ferindu-se de muncitorii constructori care mișunau pe-acolo. Clădirea era veche, unele aripi datând din secolul al XVIII-lea, și era sediul conducătorilor germani încă de pe vremea lui Bismarck. Hitler se lansa din când în când în tirade legate de stadiul avansat de degradare a clădirii și, pentru că noua cancelarie era departe de a fi terminată, ordona constant renovarea celei vechi.

Dar nici construcția și nici arhitectura nu erau importante în acele momente pentru Ernst. Singurul gând pe care-l avea în minte era: „Care vor fi consecințele greșelilor pe care le-am făcut? Cât de mult am greșit?"

Ridică brațul și rosti un „Heil Hitler" din vârful buzelor când trecu pe lângă un soldat de gardă, care îl salută entuziasmat pe ministrul plenipotențiar pentru stabilitate internă, un titlu la fel de greu și de inconfortabil de purtat ca o haină udă și zdrențuită. Ernst continuă să meargă pe coridor, cu fața încremenită, fără să dezvăluie nimic din gândurile tumultoase legate de potențiala crimă comisă.

Și care era crima aceea?

Crima de a nu împărtăși totul cu Conducătorul.

Era posibil să fie o chestiune lipsită de importanță în alte țări, dar aici, în Germania, putea fi considerată o crimă capitală.

Cu toate acestea, uneori, nu poți spune chiar tot ce știi. Dacă i-ar fi dat lui Hitler toate detaliile unei idei, mintea lui s-ar fi putut agăța de cel mai nesemnificativ aspect al ei și asta ar fi îngropat-o, împușcată cu un singur cuvânt. Nu contează că tu personal nu ai fi avut niciun câștig și că te gândeai doar la ce ar fi fost mai bine pentru țara-mamă.

Dar dacă nu-i spuneai... Vai, putea fi mult mai rău. În paranoia lui ar fi putut hotărî că ai ascuns acele informații dintr-un motiv anume. Și atunci marele și pătrunzătorul ochi al mecanismului de securitate al Partidului s-ar întoarce către tine și către cei iubiți... uneori cu consecințe mortale. Cum s-a întâmplat acum, era convins Reinhard Ernst, date fiind misterioasele și evidentele circumstanțe ale acestei întâlniri atât de matinale și neplanificate. Al Treilea Reich era personificarea ordinii, structurii și regulilor. Tot ce ieșea din ordinea lucrurilor trebuia să te îngrijoreze.

Of, ar fi trebuit să-i spună omului ceva despre Studiul Waltham, conceput prima dată de Ernst în martie trecut. Cu toate acestea, Führerul, ministrul apărării von Blomberg și Ernst însuși fuseseră atât de ocupați cu recucerirea Renaniei, încât importanța studiului cu pricina pălise în fața riscului monumental la care se expuneau reclamând o regiune a țării care fusese furată de aliați prin Tratatul de la Versailles. Și, ca s-o spunem pe șleau, mare parte din studiu se baza pe cercetări academice pe care Hitler le considera suspecte, dacă nu subversive; așa că Ernst pur și simplu nu a vrut să aducă acest subiect în discuție.

Iar acum va trebui să plătească pentru această omisiune.

O anunță pe secretara lui Hitler că a sosit și fu primit înăuntru.

Ernst păși în anticamera impunătorului birou și văzu că stă chiar în fața lui Adolf Hitler – conducător, cancelar și președinte al celui de-Al Treilea Reich, comandant suprem al forțelor armate. Se gândi așa cum o făcea adesea: dacă energia, charisma și prudența sunt principalele ingrediente ale puterii, atunci iată-l aici, în fața lui, pe cel mai puternic om al lumii.

Purtând o uniformă maro-închis şi ghete înalte strălucind de curăţenie, Hitler stătea aplecat deasupra unui birou, răsfoind nişte hârtii.

– Domnule Comandant! spuse Ernst, dând din cap respectuos şi bătând din tocuri cavalereşte, o întoarcere la zilele din timpul celui de-Al Doilea Reich, care-şi încheiase existenţa cu 18 ani înainte, când Germania se predase, iar Kaiser Wilhelm se refugiase în Olanda.

Deşi era de aşteptat ca toţi cetăţenii să folosească salutul Partidului, Heil Hitler sau Heil Sieg, această formalitate era rareori respectată printre membrii eşalonului superior al oficialilor, excepţie făcând cei mai dezgustători sicofanţi.

– Colonele! Hitler ridică privirea către Ernst pe sub pleoapele lăsate ale ochilor săi de un albastru spălăcit – dintr-un motiv oarecare, ochii lăsau impresia că omul se gândea la zeci de lucruri deodată. Starea sa de spirit era complet indescifrabilă. Hitler găsi documentul pe care-l căuta, se întoarse şi păşi în vastul, dar austerul său birou. Te rog, alătură-te nouă.

Ernst îl urmă. Chipul său neclintit de soldat nu reacţionă, dar inima sa tresări când văzu cine mai era prezent.

Transpirat şi masiv, Hermann Göring stătea răsturnat pe o sofa care gemea sub greutatea sa. Pretinzând mereu că are tot soiul de dureri, bucălatul camarad se doftoricea singur cu metode care pe altul l-ar fi făcut să se cutremure. Mirosul coloniei cu care se dăduse în exces umplea încăperea. Ministrul forţelor aeriene dădu din cap către Ernst, salutându-l, iar acesta-i răspunse.

Într-un fotoliu frumos sculptat se afla, sorbindu-şi cafeaua, un alt bărbat, stând picior peste picior ca o femeie: era sperietoarea aia de Paul Joseph Goebbels, cu picioarele lui diforme, altminteri ministrul propagandei de stat. Ernst nu se îndoia de priceperea lui. El era responsabil în mare măsură pentru faptul că Partidul îşi stabilise de timpuriu şi hotărâtor avanposturile în zonele Berlinului şi Prusiei. Cu toate acestea, Ernst îl dispreţuia pe omul care nu se putea abţine să nu se uite cu ochi plini de

adorație la Führer și să nu împroaște în jur bârfe josnice despre evrei sau socialiști cunoscuți, sau să nu evoce dulceag numele unor faimoși actori sau actrițe de la studiourile UFA. Ernst îi dădu bună dimineața și lui și apoi se așeză, amintindu-și un banc care circula din gură-n gură: „Descrie arianul ideal. Păi, este blond ca Hitler, slab ca Göring și înalt ca Goebbels".

Hitler îi oferi documentul lui Göring, care îl citi cu ochii săi înfundați între pungi și cu cearcăne, dădu din cap și apoi îl introduse în somptuosul său dosar de piele fără să facă vreun comentariu. Conducătorul se așeză și-și turnă niște ciocolată. Ridică o sprânceană către Goebbels, ceea ce însemna că acesta putea continua să spună ce avea de spus, iar Ernst înțelese că soarta sa – ca urmare a mușamalizării Studiului Waltham – va rămâne indecisă pentru mai multă vreme.

– Cum spuneam, dragul meu Führer, mulți vizitatori de la Olimpiadă vor dori să se distreze.

– Avem cafenele și teatre. Avem muzee, parcuri, cinematografe. Pot vedea filmele noastre realizate în studioul Babelsberg, le pot vedea pe Greta Garbo și pe Jean Harlow. Și pe Charles Laughton sau pe Mickey Mouse.

Tonul nerăbdător din vocea lui Hitler îi spuse lui Ernst că Führerul știa exact la ce fel de distracție se referea Goebbels. Urmă o dezbatere îngrozitor de lungă și de tăioasă despre legalizarea prostituției – escorte cu licență, controlate medical periodic –, ca odinioară. Hitler se împotrivise ideii încă de la bun început, însă Goebbels se gândise îndelung la subiect și avea argumente convingătoare. Conducătorul se domoli în cele din urmă, dar puse condiția să nu fie mai mult de șapte mii de femei în zona metropolitană. De asemenea, aplicarea articolului 175 al Codului Penal, cel care interzicea homosexualitatea, urma să fie temporar relaxată. Circulau zvonuri în legătură cu preferințele lui Hitler – de la incest la băieți, de la animale la resturi umane. Ernst ajunsese să creadă, cu toate acestea, că omul nu era, pur și simplu, interesat de sex; singura iubită pe care și-o dorea era națiunea germană.

– În fine, continuă suav Goebbels, mai am o problemă care ține tot de prezentarea publică. Mă gândesc că poate am putea permite ca fustele femeilor să fie scurtate într-o oarecare măsură.

În vreme ce liderul celui de-Al Treilea Reich german și adjunctul său dezbăteau, în centimetri, gradul până la care și-ar fi putut permite femeile din Berlin să se conformeze modei internaționale, viermele îngrijorării încă își săpa făgaș în sufletul lui Ernst. De ce nu pomenise de Studiul Waltham cu câteva luni în urmă? I-ar fi putut trimite o scrisoare Führerului, cu o referire sumară la această cercetare. Trebuia să fii prevăzător în zilele astea!

Dezbaterea continuă, apoi Führerul spuse pe un ton hotărât:

– Fustele pot fi scurtate cu cinci centimetri. Am rezolvat aspectul ăsta. Dar nu vom aproba machiajul.

– Desigur, *mein* Führer.

Urmă un moment de tăcere, iar ochii lui Hitler poposiră într-un colț al camerei, cum făcea mereu în astfel de momente. Apoi privi aspru către Ernst.

– Colonele!

– Da, domnule!

Hitler se ridică și se duse la biroul său. Ridică o foaie de hârtie și se apropie lent de ceilalți. Göring și Goebbels îl cercetau cu atenție pe Ernst. Deși fiecare considera că are o relație personală cu Führerul, adânc în sufletul lor săpa permanent teama că această grație e temporară sau, și mai înfricoșător, iluzorie și că în orice moment ar fi putut sta acolo, ca Ernst, ca un viezure în lesă, deși probabil fără aplombul tăcut al colonelului.

Comandantul își șterse mustața.

– O chestiune importantă.

– Desigur, *mein* Führer. Orice pentru a fi de ajutor.

Ernst îl privise pe Hitler în ochi și îi răspunsese cu o voce fermă.

– Este în legătură cu forțele noastre aviatice.

Ernst se uită la Göring, ai cărui obraji bucălați îi încadrau surâsul fals. Fusese un as al zborului foarte îndrăzneț în timpul Marelui Război (deși dat afară de însuși baronul von Richthofen

pentru că ar fi atacat, în mod repetat, civilii), iar în prezent era atât ministru al aviației, cât și comandant-șef al forțelor aeriene germane – a doua îndeletnicire fiind cea favorită din noianul de titluri de pe cartea sa de vizită. Göring și Ernst se întâlniseră și se certaseră cel mai adesea, uneori pasional, pe tema forțelor aeriene germane.

Hitler îi înmână documentul lui Ernst.

– Știi englezește?

– Mă descurc.

– Aceasta este o scrisoare de la însuși domnul Charles Lindbergh, spuse Hitler cu mândrie. Este invitatul nostru special la Jocurile Olimpice.

Adevărat? Asta era o informație interesantă. Zâmbind amândoi, Göring și Goebbels se aplecară în față și bătură cu degetele în masa din fața lor, semn că erau încântați de aceste știri. Ernst luă scrisoarea cu mâna dreaptă, al cărei dos era zgâriat, ca și umărul său, de șrapnele.

Lindbergh... Ernst urmărise avid istoria zborului transatlantic pe care-l făcuse omul, dar fusese cu mult mai emoționat de povestea teribilei morți a fiului aviatorului. Ernst știa cât este de crunt să pierzi un copil. Explozia accidentală care îi luase viața lui Mark în depozitul de pe navă fusese un incident tragic, sfâșietor chiar; dar cel puțin băiatul lui Ernst fusese la cârma unei nave de luptă și trăise suficient cât să-și vadă băiatul, pe Rudy. Dar să pierzi un copil în mâinile unui criminal – asta era cu adevărat înfricoșător.

Ernst își trecu ochii peste scrisoare și remarcă vorbele amabile, prin care aviatorul își exprima interesul pentru recentele descoperiri aviatice ale Germaniei.

Führerul continuă:

– Acesta este motivul pentru care am vrut să fii prezent, colonele. Unele persoane cred că ar avea o importanță strategică să arătăm lumii cât de mult ne-am dezvoltat capacitatea aviatică. Eu însumi sunt înclinat să gândesc la fel. Ce părere ai

despre o mică demonstrație aeriană în onoarea domnului Lindbergh, în care să prezentăm noul nostru monoplan?

Ernst se simți extrem de ușurat că nu fusese solicitat să dea socoteală în privința Studiului Waltham. Dar ușurarea dură doar o clipă. Îngrijorarea lui reveni la cote alarmante gândindu-se la întrebarea care îi fusese adresată... și la răspunsul pe care urma să-l dea. Sintagma „unele persoane" folosită de Hitler se referea, desigur, la domnul Hermann Göring.

– Monoplanul, domnule, a...

Avionul Me 109, fabricat de Messerschmitt, era o superbă mașină de ucis, un avion de luptă care avea o viteză de cinci sute de kilometri pe oră. Mai existau și alte avioane de luptă cu o singură aripă în lume, însă acesta era cel mai rapid. Mai mult chiar, Me 109 era o construcție în întregime metalică, tehnologie pentru care Ernst pledase îndelung pentru că permitea nu numai producția în masă, ci și reparațiile și întreținerea pe teren. Erau necesare o mulțime de avioane pentru devastatoarele bombardamente pe care Ernst le plănuia ca premergătoare invaziei terestre a armatei celui de-Al Treilea Reich. Își ridică privirea, de parcă s-ar fi gândit la răspuns, deși se decisese imediat ce auzise intenția Führerului:

– Eu m-aș împotrivi unei asemenea idei, *mein* Führer.

– De ce? Ochii lui Hitler îl străfulgerară, o anticipare a furtunii care ar fi putut urma, însoțită, posibil, de ceva la fel de devastator: un monolog nesfârșit și zgomotos despre istoria militară sau politică. Nu suntem împiedicați, oare, să ne protejăm noi înșine? Ne e rușine să spunem lumii că respingem poziția inferioară pe care aliații încearcă tot timpul să ne-o impună?

„Fii atent acum", se gândi Ernst. Atent ca un chirurg care trebuie să înlăture o tumoare.

– Nu mă gândesc la trădătorii care susțin tratatul din 1918, răspunse Ernst, adăugând vocii sale cât mai mult dispreț când se referi la Tratatul de la Versailles. Mă gândesc cât de înțelept ar fi să-i lăsăm și pe alții să afle amănunte despre acest avion. Este construit într-un mod despre care cei familiarizați cu

aviația își pot da seama că este unic. Ar putea deduce că este produs în masă. Lindbergh își poate da seama cu ușurință de asta. Și-a proiectat el însuși avionul său, *Spirit of St. Louis*, dacă nu mă înșel.

Ferindu-se să-l privească în ochi pe Ernst, Göring spuse, după cum era de presupus:

– Trebuie să începem să-i lăsăm pe adversarii noștri să vadă cât suntem de puternici.

– Putem expune, spuse Ernst fără să se grăbească, un prototip al avionului 109 la Olimpiadă. Este un model construit mai degrabă în atelier, spre deosebire de modelele noastre puse în producție, și nu are nici armament la bord. Și este echipat cu motoare britanice Rolls-Royce. Lumea ar vedea astfel realizările noastre tehnologice și, pe de altă parte, ar socoti că nu are niciun motiv de neliniște văzând că folosim motoarele foștilor inamici. Ceea ce ar putea sugera că nici cu gândul nu gândim la vreo ofensivă militară.

Hitler spuse:

– E ceva în punctul tău de vedere, Reinhard.... Da, nu vom organiza un spectacol aerian. Și vom expune prototipul. Bun. S-a decis. Mulțumesc că ai venit, colonele.

– *Mein* Führer.

Ernst, topit de ușurare, se ridică.

Aproape că ajunsese la ușă când Göring spuse pe un ton degajat:

– Oh, Reinhard, bine că mi-am amintit. Cred că unul dintre documentele tale a ajuns din greșeală la biroul meu.

Ernst se întoarse și cercetă fața lui rotundă și surâzătore. Se vedea însă, din ochii lui, că fierbe după victoria lui Ernst în disputa pe marginea avionului de luptă. Voia, deci, să se răzbune. Göring îl privi printre gene.

– Cred că este vorba despre... cum îi spune? Studiul Waltham. Da.

Dumnezeule din ceruri...

Hitler nu le acorda nicio atenție. Desfăcuse o schiță arhitectonică și o studia cu mare atenție.

– Din greșeală? întrebă Ernst.

Sensul adevărat al cuvântului era „șterpelit" de către unul dintre spionii lui Göring.

– Vă mulțumesc, domnule ministru, spuse el liniștit. Voi trimite pe cineva să-l ridice imediat. Bună ziua...

Dar eschiva, desigur, a fost ineficientă. Göring continuă:

– Ai fost norocos că dosarul mi-a fost predat mie. Imaginează-ți ce ar fi putut crede unii văzând o scriere evreiască purtând numele tău pe ea.

Hitler ridică privirea.

– Despre ce este vorba? întrebă el.

Asudând din belșug, ca de obicei, Göring își șterse fața și răspunse:

– Studiul Waltham pe care l-a comandat colonelul Ernst.

Hitler își scutură capul, iar ministrul insistă:

– Oh, bănuiesc că Führerul nostru știa de el.

– Spune-mi despre ce e vorba, ceru Hitler.

Göring spuse:

– Nu știu nimic despre asta. Eu doar am primit – din greșeală, cum spuneam – câteva rapoarte scrise de doctorii aceia evrei care se ocupă de studiul minții omului. Unul e scris de austriacul ăla, Freud. Altul de cineva pe nume Weiss. De alții nici nu-mi mai amintesc. Adăugă strâmbând buzele: Psihologii ăia!

Pentru Hitler, când venea vorba despre ură, evreii erau pe primul loc, comuniștii erau pe al doilea, iar intelectualii pe al treilea. Pe psihologi îi disprețuia în mod special, pentru că respingeau știința raselor – credința că rasa determina comportamentul, o cheie de boltă a gândirii național-socialiste.

– Este adevărat, Reinhard?

Ernst spuse degajat:

– Este o parte a atribuţiilor mele să citesc cât mai multe documente referitoare la agresiune şi conflict. Despre asta este vorba în acele documente.

– Nu mi-ai vorbit niciodată despre asta. Şi, cu instinctul său caracteristic de a mirosi până şi cea mai mică urmă de conspiraţie, Hitler întrebă fără răgaz: Ministrul apărării von Blomberg e la curent cu studiul acesta al dumneavoastră?

– Nu. Nu e nimic de raportat de data aceasta. După cum îi spune şi numele, este mai degrabă un studiu întreprins în cadrul Colegiului Militar Waltham. Pentru a strânge informaţii. Asta e tot. S-ar putea să nu iasă nimic din asta. Ruşinat că juca jocul acesta, continuă, adăugând în privirea sa ceva din lucirea de sicofant a lui Goebbels: Dar este posibil ca rezultatul să ne arate căile pe care trebuie să le urmăm pentru a crea o armată mai puternică şi mai eficientă în vederea atingerii ţelurilor glorioase pe care le-aţi stabilit pentru patria noastră.

Ernst nu putea spune dacă linsul cizmelor avusese vreun efect. Hitler se ridică şi începu să se plimbe. Se duse până la complexa machetă a Stadionului Olimpic şi o privi îndelung. Ernst îşi simţea bătăile inimii pulsând până în vârful dinţilor.

Führerul se întoarse şi urlă:

– Vreau să-mi văd arhitectul imediat.

– Da, domnule, spuse aghiotantul său şi se grăbi să iasă în anticameră.

O clipă mai târziu intră în cameră un bărbat, dar acesta nu era Albert Speer, ci Heinrich Himmler, îmbrăcat în uniforma sa neagră. Bărbia sa aproape inexistentă, statura meschină şi ochelarii cu rame negre şi rotunde aproape că te făceau să uiţi că te afli în faţa stăpânului absolut al SS-ului, Gestapoului şi al tuturor celorlalte forţe poliţieneşti din ţară.

Himmler îi salută în stilul său rigid şi-şi întoarse ochii de un albastru-cenuşiu, plini de adoraţie, către Hitler, care-i răspunse cu propriul său salut, o fluturare spasmodică a mâinii peste umăr.

Şeful SS aruncă o privire prin cameră şi ajunse la concluzia că poate împărtăşi fără grijă informaţiile pe care le avea.

Hitler îi făcu un gest absent către serviciul de cafea şi ciocolată. Himmler dădu din cap a refuz. Cu un comportament foarte controlat de regulă – în ciuda ocheadelor sale languroase de iubit pătimaş –, şeful poliţiei era în acea zi mai nervos ca de obicei, observă Ernst.

– Am de raportat o problemă de securitate. Un comandant SS din Hamburg a primit în această dimineaţă o scrisoare cu data de astăzi. Îi era adresată lui, dar la destinatar nu era trecut numele comandantului, ci doar titlul. În scrisoare se spune că un rus urmează să dea în zilele următoare o lovitură care va produce „daune" în Berlin. La „nivel înalt", se spune în scrisoare.

– Scrisă de cine?

– Individul spune că este un naţional-socialist loial. Dar nu-şi dă numele. A fost găsită pe stradă. Nu ştim mai multe despre cel care a scris-o.

Arătându-şi dantura perfect albă, cu dinţi egali, omul se strâmbă, ca un copil care şi-a decepţionat părinţii. Îşi dădu ochelarii jos, le şterse lentilele şi şi-i puse la loc pe nas.

– Indiferent cine este cel care a trimis scrisoarea, adăugă el, spune că va continua să investigheze şi că ne va trimite identitatea persoanei imediat ce-o va afla. Dar de atunci nu am mai aflat nimic. Faptul că am descoperit scrisoarea în stradă sugerează că expeditorul a fost interceptat şi, probabil, ucis. S-ar putea să nu mai aflăm nimic suplimentar.

Hitler întrebă:

– În ce limbă este scrisă? În germană?

– Da, *mein* Führer.

– „Daune"?! Ce fel de daune?

– Nu ştim.

– Ha, bolşevicilor le-ar plăcea să ne perturbe Jocurile.

Chipul lui Hitler era împietrit de furie. Göring întrebă:

– Crezi că e vreun fir de adevăr?

Himmler răspunse:

– S-ar putea să nu fie nimic. Numai că prin Hamburg trec zilele acestea zeci de mii de străini. Este posibil ca unul să fi

aflat de vreun complot şi să nu fi vrut să fie implicat, aşa că a scris o informaţie anonimă. Vreau să le cer tuturor celor prezenţi să dea dovadă de prudenţă. Voi lua legătura cu comandanţii militari, de asemenea, şi cu ceilalţi miniştri. Le-am transmis tuturor reprezentanţilor serviciilor de securitate să facă investigaţii în această privinţă.

Cu o voce spartă de mânie, Hitler urlă:

– Fă ce trebuie să faci! Totul! Asupra Jocurile noastre Olimpice nu va arunca nimeni nicio pată. Apoi, în mod ciudat, doar o clipă mai târziu, vocea sa era calmă, iar ochii săi albaştri străluceau. Se întinse să-şi umple din nou cana cu ciocolată şi puse doi biscuiţi *zwieback*[1] pe farfuriuţă. Vă rog, puteţi pleca cu toţii acum. Mulţumesc. Trebuie să discut nişte probleme de arhitectură. Strigă la aghiotantul care stătea în pragul uşii: Unde e Speer?

– Va veni imediat, *mein* Führer.

Bărbaţii porniră către uşă. Inima lui Ernst începu să bată normal. Ceea ce tocmai se întâmplase era tipic pentru modul în care funcţiona cercul interior al guvernului naţional-socialist. Intriga ce ar fi putut avea rezultate dezastruoase dispăruse pur şi simplu, ca firimiturile măturate peste pragul uşii. În ceea ce priveşte manevrele lui Göring, ei bine, el...

– Colonele! se auzi vocea lui Hitler chemându-l.

Ernst se opri imediat şi privi în spate. Führerul privea la macheta stadionului, examinând nou-construita staţie de tren. Hitler spuse:

– Pregăteşte un raport despre acest Studiu Waltham al tău. În detaliu. Vreau să-l primesc luni.

– Da, desigur, *mein* Führer.

La uşă, Göring îşi ridicase braţul cu palma în sus, invitându-l pe Ernst să iasă primul.

---

[1] Tip de pâine crocantă, îndulcită, făcută cu ouă. Este coaptă de două ori (literal, *zwie-back)* şi provine din Prusia Orientală. (n.tr.)

– Mă voi ocupa să primeşti documentele acelea care au ajuns la mine din greşeală, Reinhard. Şi sper că tu şi Gertrud veţi participa la petrecerea mea olimpică.

– Mulţumesc, domnule ministru. Voi face tot posibilul să ajung acolo.

Era o seară de vineri ceţoasă şi călduroasă, cu miros de iarbă tăiată în aer, brazdă de pământ şi vopsea proaspătă şi dulceagă.

Paul Schumann hoinărea de unul singur prin Satul olimpic, situat în vestul Berlinului, la jumătate de oră de oraş.

Ajunsese aici nu de mult timp, după o călătorie complicată din Hamburg. Fusese o zi extenuantă, într-adevăr. Dar şi înviorătoare în acelaşi timp, iar el era încântat că se află într-o ţară străină – ţara străbunilor săi – şi se simţea plin de energie la gândul misiunii sale. Îşi prezentase documentele de presă şi fusese admis în zona americană a Satului – zeci de clădiri în care erau cazate câte cincizeci-şaizeci de persoane. Îşi lăsase valiza şi servieta într-una dintre camerele din spate, unde urma să stea câteva nopţi, şi acum străbătea împrejurimile imaculate. Se simţea tot mai amuzat, pe măsură ce trecea în revistă Satul olimpic. Paul Schumann era obişnuit cu săli de sport mizere – sala sa, de pildă, nu mai fusese zugrăvită de cinci ani şi mirosea a transpiraţie, a piele putredă şi a bere, indiferent cât de energic spăla şi freca podelele Sorry Williams. Satul era, în orice caz, doar ceea ce-i spunea şi numele: un orăşel straniu, fără nicio legătură cu exteriorul. Amplasat într-o pădure de mesteceni, locul fusese minunat amenajat, cu impresionante semicercuri de clădiri scunde şi imaculate, cu un lac, în jurul căruia erau trasate poteci unduioase şi piste pentru plimbare şi alergare, terenuri de antrenament şi chiar o arenă sportivă proprie.

Conform ghidului pe care Andrew Avery i-l pusese în geantă, orăşelul avea birou vamal, magazine, cameră de presă, poştă şi bancă, benzinărie, magazin cu efecte sportive, standuri cu suvenire şi oficiu de voiaj.

Atleții participau la ora aceea la ceremonia de bun sosit, la care-l rugaseră să participe nu doar Jesse Owens și Ralph Metcalfe, dar și tânărul boxer cu care făcuse antrenament. Dar acum, că se afla în zonă pentru a-l *declanșa* pe unul, nu trebuia să facă prea multe valuri. Paul se scuzase, spunând că trebuie să se documenteze pentru interviurile pe care voia să le ia a doua zi. Mâncă în sala de mese o friptură cum rar mai mâncase și, după o cafea și o țigară Chesterfield, își termina acum plimbarea prin Satul olimpic.

Singurul lucru care-l preocupa, ținând cont de motivul pentru care venise în țară, era că – pe lângă rezidența fiecărei delegații – fusese desemnat un militar german, un „ofițer de legătură". În clădirea ocupată de delegația Statelor Unite fusese repartizat un ofițer sever, tânăr, cu păr castaniu, îmbrăcat într-o uniformă ce părea insuportabil de neconfortabilă în căldura de peste zi. Paul se ținu cât putu de departe de el; omul de contact, Reginald Morgan, îl avertizase pe Avery că Paul ar fi trebuit să fie precaut cu orice om în uniformă. Paul se folosea doar de ușa din spate a dormitorului și se asigura mereu că ofițerul nu-l vede de aproape.

Pe când se plimba pe aleea foarte curată, îl văzu pe unul dintre alergătorii americani cu o tânără și cu un copil; mulți membri ai echipei își aduseseră cu ei soțiile sau alte rude. Paul își aminti de conversația pe care o avusese cu fratele său în ultima săptămână, înainte ca *Manhattan* să ridice ancora.

În ultimul deceniu, Paul se îndepărtase de fratele și de sora sa, dar și de familiile acestora. Nu voia să atragă în vreun fel asupra lor violența și pericolul care-i distruseseră lui viața. Sora lui locuia în Chicago și rareori ajungea pe la ea, însă cu Hank se vedea mai des. El locuia în Long Island și administra tipografia pe care o înființase bunicul lor. Era un soț și un tată de nădejde. Nu știa prea bine cu ce se ocupă fratele său ca să-și câștige existența, în afara faptului că se întovărășise cu durii mafiei și cu criminali.

Deşi Paul nu le furnizase nicio informaţie personală lui Bull Gordon sau celorlalţi în Cameră, principalul motiv pentru care se hotărâse să vină în Germania şi să accepte această misiune era că dosarul său urma să fie curăţat şi că eliminarea tuturor mizeriilor i-ar fi putut permite să reia legătura cu familia, un lucru la care visa de atâţia ani.

Dădu peste cap un pahar de whisky, apoi altul şi, în cele din urmă, ridică receptorul telefonului şi-şi sună fratele acasă. După zece minute de pălăvrăgit despre valul de căldură care mătura oraşul, despre Yankees şi despre cei doi băieţi ai lui Hank, Paul îşi luă inima în dinţi şi îl întrebă pe Hank dacă nu ar vrea un partener la Schumann Printing. El îl asigură repede:

– Nu mai am nicio legătură cu foştii mei parteneri.

Apoi adăugă că ar putea veni cu un capital de 10 000 de dolari în afacere.

– Bani legali. Sută la sută legali.

– Sfântă măiculiţă a lui Iisus, spuse Hank.

Râseră amândoi de această expresie, favorita tatălui lor.

– Ar fi însă o problemă, spuse Hank pe un ton grav.

Paul se gândi că Hank e pe punctul să-l refuze, din cauza carierei sale dubioase. Însă fratele Schumann mai vârstnic spuse:

– Va trebui să ne comandăm o firmă nouă, fiindcă pe cea veche nu e suficient spaţiu pentru a scrie „Tipografia fraţilor Schumann".

Acum, că spărseseră gheaţa, vorbiră ceva mai mult despre acest proiect. Paul fu surprins să-l audă pe Hank emoţionat până la lacrimi de această perspectivă. Familia era vitală pentru Hank, care nu putea înţelege de ce Paul se distanţase atât în ultimii zece ani.

Şi frumoasei Marion, se gândi Paul, i-ar fi plăcut o astfel de viaţă. O, îi cam plăcea ei să facă pe dura, dar se prefăcea, iar Paul ştia suficient cât să o facă să simtă doar de departe viaţa rău-famată pe care o ducea. I-o prezentase lui Damon Runyon, îi dăduse o bere în sala de sport, o dusese la bar la Hell's Kitchen, unde Owney Madden obişnuia să vrăjească femeile cu accentul

său britanic şi etalându-şi pistoalele cu plăsele intarsiate cu perle. Dar ştia că, asemenea multor alte fete de colegiu, Marion ar obosi repede dacă ar fi silită să ducă o viaţă dură alături de el. Ringul de dans va deveni şi el nesatisfăcător, iar ea şi-ar putea dori ceva mai stabil. Ar fi însă foarte fericită să ajungă soţia unui tipograf înstărit.

Hank spuse că va vorbi cu avocatul său pentru a pune pe hârtie un acord de parteneriat, astfel că lui Paul nu i-ar mai rămâne decât să-l semneze de îndată ce se întorcea din „călătoria sa de afaceri".

Acum, revenind în camera sa din vilă, Paul observă trei băieţi purtând şorturi, cămăşi brune cu cravate negre şi caschete maro, după modelul celor militare. Mai văzuse zeci de asemenea tineri care asistau echipele naţionale. Cei trei mergeau în pas de marş către un catarg înalt, în vârful căruia flutura drapelul nazist. Paul îl mai văzuse la cinematograf, la buletinele de ştiri, şi în ziare, însă imaginile fuseseră mereu alb-negru. Dar acum, în amurg, cărămiziul de pe steag strălucea ca sângele proaspăt. Unul dintre băieţi îl observă privind steagul şi îl întrebă în germană:

– Sunteţi atlet, domnule? Nu participaţi la ceremonia pe care am organizat-o?

Paul se gândi că e mai bine să nu dea în vileag faptul că ştia germana, chiar şi în faţa acestor cercetaşi, aşa că le răspunse în engleză:

– Îmi pare rău, nu vorbesc prea bine germana.

Băiatul îi spuse atunci în engleză:

– Sunteţi atlet?

– Nu, sunt ziarist.

– American sau englez?

– American.

– A, spuse tânărul binedispus, cu un uşor accent, bine aţi venit la Berlin, *mein Herr*.

– Mulţumesc.

Al doilea băiat observă privirea lui Paul şi spuse:

– Vă place steagul partidului nostru? Este, s-ar putea spune, impresionant, nu-i aşa?

– Da, într-adevăr.

Steagul american cu stele şi cu dungi părea, cumva, mai delicat. Steagul nazist, însă, părea că te păleşte în moalele capului.

Primul băiat spuse:

– Să ştiţi că fiecare element al steagului nostru are un înţeles, o semnificaţie importantă. Le ştiţi?

– Nu. Spune-mi-le, te rog.

Paul ridică privirea către înaltul catargului. Fericit că poate da aceste explicaţii, băiatul începu să recite entuziasmat:

– Roşu este culoarea socialismului. Albul este, desigur, culoarea naţionalismului. Iar negrul, crucile cu cârlige. Le puteţi spune svastică...

Se uită la Paul ridicând o sprânceană, fără a mai adăuga nimic.

– Da, spuse Paul. Dă-i înainte. Ce înseamnă?

Băiatul îi privi pe tovarăşii săi, apoi se uită din nou la Paul, cu un surâs de curiozitate. Spuse:

– Cu siguranţă, ştiţi ce înseamnă.

Le spuse apoi în germană prietenilor săi:

– Voi coborî acum steagul. Surâzând, îi spuse din nou lui Paul: Cu siguranţă, ştiţi ce înseamnă.

Şi, încruntat de concentrare, coborî steagul, în vreme ce camarazii lui îşi întindeau braţele pentru acel salut băţos pe care-l zăreai pretutindeni.

În vreme ce Paul se îndrepta către vila unde era cazat, băieţii începură un cântec, pe care-l intonau cu voci inegale, dar pline de energie. Auzi frânturi din el ridicându-se şi coborând prin aerul fierbinte, în vreme ce se îndepărta:

– Ţineţi sus steagul, strângeţi rândurile... / Trupele de asalt mărşăluiesc cu paşi hotărâţi... / Faceţi loc, faceţi loc batalioanelor brune... / În vreme ce batalioanele de şoc vor deschide drumul... / Se aude ultimul strigăt al trompetei... / Suntem pregătiţi de bătălie... / În curând pe toate străzile vor apărea steagurile lui Hitler, / Iar sclavia noastră va lua sfârşit...

Paul se uită înapoi şi-i văzu împăturind cu respect drapelul şi plecând cu paşi de marş înapoi. Se strecură prin uşa din spate a vilei şi se întoarse în camera sa, unde se spălă, îşi curăţă dinţii şi apoi se dezbrăcă şi se aruncă în pat. Rămase cu privirea aţintită multă vreme în tavan, aşteptând să-i vină somnul şi gândindu-se la Heinsler – bărbatul care se sinucisese în acea dimineaţă pe vapor, sacrificându-se prosteşte, într-un imbold plin de pasiune.

Se gândi, de asemenea, la Reinhard Ernst.

Şi, în final, pe când începea să adoarmă, se gândi la băiatul în uniformă maro-închis. Cu zâmbetul său misterios. Auzindu-i voceа, mereu şi mereu: „Cu siguranţă ştiţi ce înseamnă... cu siguranţă ştiţi ce înseamnă..."

III

PĂLĂRIA LUI GÖRING

SÂMBĂTĂ, 25 IULIE, 1936

Capitolul cinci

Străzile Berlinului străluceau de curăţenie, iar oamenii erau plăcuţi, mulţi salutându-l când trecea pe lângă ei. Cărându-şi servieta veche şi uzată, Paul Schumann se îndrepta spre nordul oraşului, unde se afla Tiergarten. Era o dimineaţă târzie de sâmbătă, iar el mergea la întâlnirea cu Reggie Morgan.

Parcul era minunat, plin de copaci cu coroane bogate, cu poteci, lacuri şi grădini. La New York, în Central Park, erai conştient tot timpul de oraşul din jurul tău, iar zgârie-norii se vedeau de oriunde. Berlinul era însă un oraş dezvoltat mai degrabă pe orizontală, astfel că se vedeau foarte puţine clădiri înalte, „capcane pentru nori", cum auzise el în autobuz o femeie spunându-i unui copil. În drumul său prin parcul cu copaci negri şi cu vegetaţie bogată, nici nu se mai gândea că se află într-un oraş. Parcul îi amintea lui Paul de pădurea deasă din nordul statului New York, unde bunicul său îl ducea la vânătoare în fiecare vară, până când sănătatea nu i-a mai permis bătrânului să mai facă asemenea expediţii.

Avea un sentiment de nelinişte. Era însă obişnuit cu aşa ceva: simţurile lui se intensificau la începutul fiecărei misiuni, când supraveghea biroul sau apartamentul ţintei sale şi când o urmărea, pentru a descoperi tot ce se putea afla despre aceasta. Instinctiv, se oprea din timp în timp privind în urma sa, de parcă ar fi vrut să-şi dea seama unde se află. Părea că nu-l

urmărește nimeni. Dar nu era sigur. Pădurea era foarte întunecoasă și ar fi putut fi urmărit cu ușurință. Câțiva oameni jerpeliți îl priviră bănuitori, apoi se strecurară printre copaci sau tufișuri. Erau probabil vagabonzi și cerșetori, dar nu voia să riște nimic, așa că își schimbă itinerariul de câteva ori pentru a scăpa de posibilii urmăritori.

Străbătu apele tulburi ale râului Spree, ajunse apoi pe strada cu același nume, după care continuă să meargă spre nord, îndepărtându-se de parc. Observă că, în mod curios, casele se aflau în stadii diferite de degradare. Unele dintre ele erau în stare foarte bună, în vreme ce altele, aflate imediat lângă, erau abandonate în ruină. Trecu prin fața unei case a cărei curte era plină de ierburi cafenii. Cândva fusese cu siguranță o casă foarte luxoasă. Acum însă cele mai multe ferestre erau sparte și cineva, probabil vreo pușlama, se gândi el, aruncase vopsea galbenă pe fațadă. Un anunț informa că sâmbătă urma să aibă loc vânzarea mobilei și a obiectelor din casă. Probabil aveau probleme cu taxele, se gândi Paul. Ce li se întâmplase oare celor care locuiseră acolo? Unde plecaseră? „Vremuri grele", își spuse el. Condițiile se schimbaseră.

Soarele tot apune în cele din urmă...

Descoperi cu ușurință restaurantul. Văzu semnul, dar nici măcar nu observă cuvântul *Bierhaus*. Pentru el era „Casa berii". Gândea deja în germană. Modul în care fusese crescut și orele petrecute culegând litere în tipografia bunicului său făcură ca traducerea să se petreacă spontan. Cercetă din ochi locul. Câțiva oameni, bărbați și femei, luau cina în patio, singuri în cele mai multe cazuri, mâncând absenți sau răsfoind ziarul. Nimic ieșit din comun, după cum observă el.

Paul traversă strada către pasajul despre care-i vorbise Avery, Aleea Dresda. Păși pe străduța întunecoasă și rece. Nu mai era mult până la amiază.

O clipă mai târziu auzi niște pași. Apoi, un bărbat masiv îmbrăcat într-un costum cafeniu și cu vestă îl ajunse din urmă, învârtind o scobitoare în gură.

– Bună ziua, spuse omul binedispus, în germană.

Privi servieta de piele maro a lui Paul.

Paul dădu din cap. Semăna cu portretul pe care Avery i-l făcuse lui Morgan, deşi omul era ceva mai masiv decât îşi imaginase Paul.

– Este o scurtătură bună, nu credeţi? O folosesc adesea.

– Cu siguranţă este.

Paul îl privi.

– Poate mă puteţi ajuta. Care este cel mai bun tramvai care mă poate duce în Piaţa Alexander?

Bărbatul se încruntă.

– Tramvaiul? Vreţi să spuneţi de aici?

Paul deveni mai prevăzător.

– Da. Către Piaţa Alexander.

– De ce să luaţi tramvaiul? Metroul este mult mai rapid.

„OK", se gândi Paul, greşise. Trebuia s-o şteargă. Acum. Pur şi simplu să plece fără grabă.

– Mulţumesc. Mi-aţi fost de mare ajutor. Bună ziua.

Dar probabil că ochii îl trădaseră pe Paul. Mâna omului alunecă într-o parte, un gest pe care Paul îl cunoştea prea bine, şi se gândi: un pistol!

Fir-ar să fie, fusese trimis aici fără Coltul său.

Paul strânse pumnii şi făcu un pas înainte, însă – având în vedere masivitatea sa – adversarul său era surprinzător de rapid. Sări înapoi, ferindu-se de lovitura lui Paul, şi scoase cu dexteritate un pistol negru de la centură. Paul nu putu decât să se întoarcă şi să fugă. Alergă şi, dând colţul, ajunse într-o prelungire a aleii, dar se opri imediat. Nu mai avea unde merge.

O scârţâitură de pantofi în spatele lui, apoi simţi arma bărbatului împingându-l în spate, la nivelul inimii.

– Nu te mişca, spuse bărbatul într-o germană guturală. Lasă geanta jos.

Lăsă servieta să cadă pe pavaj, apoi simţi că arma nu-l mai împunge în spate, ci îi atinge creştetul capului, puţin mai jos de marginea pălăriei.

„Tăticule", se gândi el – nu se adresa unei zeități, ci propriului său tată, plecat dintre cei vii cu doisprezece ani înainte.

Închise ochii.

Soarele tot apune în cele din urmă...

Împușcătura se auzi pe neașteptate. Ecoul ei se auzi izbindu-se de pereții aleii, apoi fu absorbit de cărămizile zidurilor.

Căzut în genunchi, Paul simți țeava apăsându-i craniul, apoi presiunea dispăru brusc. Auzi arma căzând pe caldarâm. Făcu un pas înainte, se lăsă la pământ și, întorcându-se, îl văzu pe bărbatul care fusese gata să-l omoare căzând la pământ. Ochii săi erau deschiși și perplecși. Fusese lovit de un glonț în tâmplă. Sângele împroșcase pământul și zidul de cărămidă.

Paul ridică privirea și văzu un alt bărbat, îmbrăcat într-un costum cenușiu de flanel, apropiindu-se. Din instinct, Paul se întinse după pistolul căzut din mâna bărbatului mort. Era un pistol automat, cu o pârghie articulată deasupra, un Luger, se gândi el. Țintind către pieptul bărbatului, Paul îl privi chiorâș. Îl recunoscu pe unul dintre bărbații de la Casa Berii. Stătea în patio, pierdut în lectura ziarului – presupuse Paul. Avea un pistol automat de o mărime impresionantă, însă nu țintea către Paul. Îl ținea încă îndreptat către bărbatul căzut la pământ.

– Nu te mișca, spuse Paul în germană. Aruncă arma.

Bărbatul nu aruncă arma, dar – convins că tipul pe care-l împușcase nu mai era o amenințare – își strecură pistolul în buzunar. Scrută în sus și-n jos Aleea Dresda.

– Șșșșt, șopti el, apoi își înclină capul și ascultă. Se apropie încet. Schumann? întrebă el.

Paul nu spuse nimic. Ținea încă Lugerul îndreptat către străin, care se aplecă în fața bărbatului împușcat.

– Ceasul meu.

Cuvintele erau în germană, cu un ușor accent.

– Poftim?

– Ceasul meu. Asta vreau să scot din buzunar.

Își scoase ceasul din buzunar, îl deschise și puse sticla cadranului în dreptul gurii și nasului bărbatului. Nu se vedea nicio urmă de respirație. Își puse ceasul înapoi în buzunar.

– Numele tău este Schumann? repetă bărbatul, arătând cu capul spre servieta căzută la pământ. Eu sunt Reggie Morgan.

Și el se potrivea descrierii făcute de Avery: avea părul închis la culoare și mustață, dar era mult mai slab decât bărbatul pe care-l împușcase.

Paul se uită pe alee, dar nu văzu pe nimeni.

Dialogul părea absurd cu un cadavru în fața lor, însă Paul întrebă:

– Care este cel mai bun tramvai care să mă ducă în Piața Alexander?

Morgan replică la repezeală:

– Tramvaiul 138... Nu, de fapt, 254 este mai bun.

Paul privi spre cadavru.

– Atunci el cine este?

– Hai să aflăm.

Se aplecă deasupra cadavrului și începu să-l scotocească prin buzunare.

– Eu țin de șase, spuse Paul.

– În regulă.

Paul se îndepărtă, apoi se întoarse și-și propti Lugerul în țeasta lui Morgan.

– Nu mișca!

Bărbatul încremeni.

– Ce se întâmplă?

Paul îi spuse în engleză:

– Dă-mi pașaportul tău.

Paul luă pașaportul, care confirma identitatea lui Reginald Morgan. Cu toate acestea, după ce i-l dădu înapoi, continuă să-i țină pistolul la ceafă.

– Descrie-mi-l pe senator. În engleză.

– Fii atent la trăgaci, te rog, spuse omul cu un accent care-i plasa originile undeva în Noua Anglie. În regulă! Senatorul?

Are 62 de ani, păr cărunt, un nas brăzdat de vene, ceea ce se datorează scotch-ului. Este slab ca o scândură, deşi mănâncă un antricot întreg la Delmonico's când e în New York şi la Ernie's când e în Detroit.

– Ce fumează?

– Nimic, ultima dată când l-am văzut, adică anul trecut. Din cauza soţiei. Dar mi-a spus că se va apuca din nou. Obişnuia să fumeze trabucuri dominicane, care miroseau a cauciuc ars. Hai, scuteşte-mă, amice! Nu vreau să mor pentru că un moşulică s-a reapucat de un obicei tâmpit.

Paul puse arma deoparte.

– Îmi pare rău.

Morgan reluă examinarea cadavrului, fără să pară intimidat de testul lui Paul.

– Mai degrabă colaborez cu un om prudent care să mă insulte decât cu unul neglijent şi politicos. Noi doi vom trăi mai multă vreme împreună.

Cotrobăi prin buzunarele mortului.

– Niciun vizitator?

Paul privi în sus şi-n jos pe Aleea Dresda.

– Nimeni.

Era conştient de faptul că Morgan părea supărat de ceea ce descoperise în buzunarele bărbatului pe care-l împuşcase. Oftă.

– OK. Frate, asta e o problemă!

– Care?

Bărbatul ridică ceva ce părea o legitimaţie oficială. Ca antet avea un vultur şi mai jos, într-un cerc, o svastică. Sus erau imprimate literele SA.

– Ce înseamnă asta?

– Asta înseamnă, amice, că eşti în oraş de mai puţin de o zi şi deja a trebuit să omorâm un agent din trupele de asalt *Sturmabteilung*.

Capitolul şase

– Un ce? întrebă Paul Schumann.

Morgan oftă.

– *Sturmabteilung*. Trupe de asalt. Sau Cămăşile brune. Un fel de armată a partidului. Consideră-i asasinii lui Hitler.

Îşi scuturã capul.

– Şi cel mai rău pentru noi este că nu era în uniformă. Asta înseamnă că era din Elita brună. Unul dintre lideri.

– Cum a aflat despre mine?

– Nu cred că a aflat, oricum nu despre tine în mod special. Stătea într-o cabină telefonică şi monitoriza persoanele de pe stradă.

– Nu l-am văzut, spuse Paul, supărat că nu îşi dăduse seama că este urmărit.

Totul era al dracului de aiurea aici. Nu ştia încotro trebuia să se uite şi ce trebuia să ignore.

Morgan continuă:

– De îndată ce ai intrat pe alee, a sărit după tine. Cred că voia doar să vadă încotro te îndrepţi, un străin în împrejurimile astea. Cei din Cămăşile brune şi-au împărţit oraşul în fiefuri. Ăsta trebuie că este al lui. Morgan se încruntă. Însă, chiar şi-aşa, nu stă în obiceiul lor să fie atât de vigilenţi. Şi-apoi, problema este ce căuta un lider SA printre cetăţenii obişnuiţi.

De ăştia se ocupă eşalonul inferior. Probabil că s-a declarat starea de alertă.

Privi cadavrul.

– Oricum, avem o problemă. Dacă cei din Cămăşile brune află că unul dintre ai lor a fost ucis, nu se vor opri până nu vor descoperi ucigaşul. O, şi chiar vor căuta. Sunt zeci de mii în oraş. Precum gândacii.

Şocul iniţial al împuşcăturii se risipise, iar instinctele lui Paul reveneau la normal. Cercetă distanţa dintre fundătură şi principala secţiune a Aleii Dresda. Era încă pustie. Ferestrele erau întunecate. Nicio uşă deschisă. Ridică degetul mare către Morgan şi se întoarse către capătul aleii, apoi privi după colţ către Casa Berii. Niciunul dintre puţinii oameni care se aflau pe stradă nu părea să fi auzit împuşcătura.

Se întoarse şi-i spuse lui Morgan că totul pare în regulă. Apoi adăugă:

– Cartuşul.

– Ce?

– Cartuşul glonţului. Din pistolul tău.

Se uitară pe jos şi Paul localiză micul tub galben. Îl prinse cu batista şi-l şterse bine, ca să nu aibă cumva amprentele lui Morgan, după care îl aruncă în canal. Îl auzi rostogolindu-se şi apoi căzând cu un pleoscăit în fundul canalului.

Morgan dădu din cap.

– Mi-au spus ei că te pricepi.

Nu suficient de bun încât să evite drumul întors în State, mulţumită unei astfel de bucăţi de alamă înfipte-n el.

Morgan deschise un briceag bine echipat.

– Vom îndepărta etichetele de pe haine. Îi vom lua toate lucrurile de prin buzunare. Apoi vom pleca de aici cât mai departe. Înainte să-l descopere.

– Şi cine sunt „ei"? întrebă Paul.

Din gâtlejul lui Morgan se auzi un râs cavernos:

– În Germania de azi, „ei" înseamnă toată lumea.

– Soldații din trupele de asalt au tatuaje? Poate svastica? Sau poate literele „SA"?

– Da. Posibil.

– Uită-te după unul. Pe brațe și pe piept.

– Și dacă găsesc vreunul? întrebă Morgan, încruntându-se. Ce am putea face în situația asta?

Paul dădu din cap către cuțit.

– Cred că glumești.

Dar pe fața lui Paul se vedea că nu glumea absolut deloc.

– Nu pot face asta, șopti Morgan.

– O voi face eu, atunci. Dacă este atât de important să nu fie identificat, trebuie s-o facem.

Paul îngenunche pe caldarâm și deschise haina și cămașa bărbatului. Putea să înțeleagă scârba lui Morgan, dar a fi mercenar era, până la urmă, o slujbă ca oricare alta. Fie i te dăruiai sută la sută, fie-ți căutai altceva de lucru. Iar un tatuaj, un mic tatuaj, putea face diferența dintre viață și moarte.

Dar nu trebui să jupoaie nimic, din câte descoperi în cele din urmă. Pe corpul bărbatului nu erau semne. Dintr-odată se auzi un țipăt.

Cei doi bărbați înghețară. Morgan cercetă aleea. Începu să-și caute din nou pistolul. Paul prinse plăselele pistolului luat de la militarul SA.

Strigătul se auzi din nou. Apoi tăcere, cu excepția zgomotelor străzii. Cu toate acestea, doar o clipă mai târziu, Paul auzi sunetul sinistru al alarmei, ridicându-se și coborând, tot mai aproape de ei.

– Ar trebui să pleci, spuse Morgan pe un ton imperios. Termin eu aici. Se gândi apoi un moment și spuse: Ne întâlnim peste trei sferturi de oră. E un restaurant, Grădina de vară îi spune, pe Rosenthaler Strasse, în nord-vestul Pieței Alexander. Am o cunoștință care are informații despre Ernst. Îl voi chema să ne întâlnim cu toții acolo. Întoarce-te în fața berăriei. Ar trebui să găsești un taxi acolo. În tramvaie și în autobuze se află

mai mereu polițiști. Ia taxiul sau mergi pe jos, când poți. Uită-te în față și nu privi pe nimeni în ochi.

– Grădina de vară, repetă Paul, apucând servieta și ștergând praful și mizeria de pe piele. Puse în ea pistolul pe care-l luase de la ofițerul *Sturmabteilung*.

– De acum înainte, să ne întoarcem la germană. Stârnim mai puține suspiciuni.

– Bună idee, spuse Morgan în limba locului. Tu o vorbești mai bine. Mai bine decât mă așteptam. Dar rostește g-ul mai puțin apăsat. Vei vorbi ca un berlinez sadea.

Un alt țipăt. Sirena se auzea tot mai aproape.

– Oh, Schumann... și dacă nu ajung acolo într-o oră? Radioul despre care ți-a vorbit Bull Gordon, în clădirea ambasadei pe care o tot renovează?

Paul dădu din cap.

– Sună și spune-le că ai nevoie de noi instrucțiuni. Râse strâmb. Le poți spune, de asemenea, că am mierlit-o. Acum, dă-i bice. Nu te uita în ochii nimănui, poartă-te normal. Și, orice s-ar întâmpla, nu fugi.

– Să nu fug? De ce?

– Pentru că sunt mult prea mulți oameni în țara asta care te-ar vâna pur și simplu doar pentru că alergi. Acum, grăbește-te!

Morgan se întoarse la treaba lui, cu mișcări iuți și precise ca ale unui croitor.

Mașina neagră, prăfuită și ciupită de rugină, opri lângă trotuar, în apropierea aleii. Acolo se aflau trei ofițeri de poliție, purtând țepeni uniforme verzi impecabile, cu gulere de un portocaliu strălucitor, și pălării înalte, negre-verzui, cu panaș.

De pe locul pasagerului coborî un bărbat mustăcios, de vârstă medie, purtând un costum bej, de in, din trei piese, iar mașina săltă imediat cu câțiva centimetri, ușurată de greutatea lui considerabilă. Își puse panamaua peste părul cenușiu și rar, pe care-l purta pieptănat pe spate. Își scutură apoi pipa din spumă de mare, aruncând scrumul.

Motorul se înecă, apoi tuși și, în cele din urmă, se opri. Punând în buzunar pipa gălbuie, inspectorul Willi Kohl privi mașina cu un aer ușor exasperat. Șefii SS și agenții de investigații din Gestapo aveau la dispoziție mașini Mercedes și BMW. Dar ofițerilor din Kripo, Poliția Criminală, chiar și celor mai de soi, cum era Kohl, le erau distribuite mașini de la Auto Union[1]. Și, din cele patru cercuri care se uneau, reprezentând cele patru companii – Audi, Horch, Wanderer și DKW – lui Kohl i se pusese la dispoziție un model vechi de doi ani, cel mai modest tip produs de această companie (în vreme ce mașina sa mergea – să zicem *mergea* din generozitate – cu motorină, se spunea că inițialele DKW erau prescurtarea de la „vehicul pe bază de aburi"[2]).

Konrad Janssen, proaspăt bărbierit și fără pălărie, ca atâția alți tineri inspectori candidați, coborî de la volan și-și închise haina de mătase verde a costumului său la două rânduri. Luă servieta și cutia aparatului Leica din portbagaj.

Bătându-și buzunarele pentru a se asigura că are la el carnețelul și plicurile pentru probe, Kohl se îndreptă către cei trei polițiști.

– Heil Hitler, inspectore, spuse cel mai în vârstă din grup, pe un ton familiar.

Kohl nu-l recunoscu și se întrebă dacă se mai întâlniseră cumva înainte. Schupo – poliția care patrula prin oraș – putea ocazional să-i asiste pe inspectorii Poliției Criminale, dar nu erau, din punct de vedere tehnic, sub comanda Poliției Criminale. Kohl se intersecta periodic cu fiecare dintre polițiștii locali.

Kohl ridică vag brațul, simulând salutul Partidului.

– Unde este cadavrul?

---

[1] Auto Union a rezultat din fuzionarea, în 1932, a patru firme germane producătoare de mașini (Audi, DKW, Horch și Wanderer). Compania a impus marca Audi. În 1936, sediul companiei s-a stabilit în Chemnitz, Saxonia. (n.tr.)

[2] Dampf - Kraft - Wagen. Primul model, din 1916, construit de inginerul danez Jürgen Skafte Rasmussen, avea un motor care chiar mergea cu aburi. (n.tr.)

– Pe aici, domnule, spuse bărbatul. Aleea Dresda.

Ceilalți ofițeri stăteau la fel de încordați. Erau prudenți. Ofițerii Schupo erau foarte pricepuți la infracțiunile din trafic, la prinderea pungașilor și la reținerea maselor entuziaste atunci când Hitler se plimba pe largul bulevard Unter den Linten, însă crima de acum cerea ceva mai mult discernământ din partea lor. O crimă înfăptuită de un hoț presupunea ca ei să conserve scena crimei cu maximă atenție; un asasinat înfăptuit de un militar din *Sturmabteilung* sau SS presupunea că era necesar să dispară cât de repede puteau și să uite ce au văzut.

Kohl îi spuse agentului Schupo mai în vârstă:

– Spune-mi ce știi.

– Da, domnule. Mi-e teamă că nu foarte multe. Am primit un telefon la secția din Tiergarten și am venit imediat aici. Am fost primul care a ajuns.

– Cine a sunat?

Kohl intră pe alee, apoi privi în spate către ceilalți ofițeri și, nerăbdător, le făcu semn să-l urmeze.

– Nu și-a dat numele. Era o femeie. A auzit o împușcătură în zonă.

– Când a sunat?

– În jurul prânzului.

– Și ai ajuns aici când?

– Am plecat de îndată ce am fost alertat de comandantul meu.

– Și ai ajuns aici când? repetă Kohl întrebarea.

– Poate că pe la 12.20. Sau poate la și jumate.

Făcu un semn către străduța îngustă, care se termina într-o fundătură.

Pe caldarâm se afla întins pe spate un bărbat corpolent, în vârstă de vreo patruzeci de ani. Rana din tâmplă era cu certitudine cauza morții. Sângerase din belșug. Hainele lui erau răvășite, iar buzunarele întoarse pe dos. Fusese ucis acolo, fără îndoială. Urmele de sânge duceau evident la această concluzie.

Inspectorul le spuse celor doi polițiști mai tineri:

– Vă rog, vedeți voi dacă nu cumva găsiți vreun martor, în special cineva care să fi fost la capătul aleii ăsteia. Și prin clădirile alea.

Le arătă cele două clădiri din cărămidă – observând cu această ocazie că nu aveau nicio fereastră către alee.

– Și la berăria pe lângă care am trecut. Casa Berii, așa-i spune.

– Da, domnule.

Agenții plecară în grabă.

– L-ai percheziționat?

– Nu, spuse cel mai în vârstă ofițer Schupo, apoi adăugă: Doar pentru a verifica dacă nu este evreu, desigur.

– Deci l-ai percheziționat.

– I-am deschis doar pantalonii. Apoi i-am închis la loc. Puteți vedea.

Kohl se întrebă dacă omul care decisese că moartea persoanelor circumcise nu ar trebui să fie considerată prioritară se gândise că uneori procedura cu pricina era efectuată din motive medicale, poate chiar și asupra celor mai arieni dintre copii.

Kohl îl căută prin buzunare și nu descoperi niciun document. De fapt, nu descoperi nimic. Curios.

– Nu ai luat nimic de la el? Nu avea niciun document? Niciun efect personal?

– Nu, domnule.

Inspectorul îngenunche, respirând greoi, și examină cadavrul cu atenție. Descoperi că mâinile bărbatului erau moi, fără bătături. Vorbi, jumătate pentru sine, jumătate pentru a fi auzit de Konrad Janssen:

– Cu asemenea mâini, cu unghii perfect tăiate, și cu părul tuns, cu resturi de talc pe piele, cu siguranță nu muncea fizic. Văd cerneală pe degetele lui, dar nu prea multă, ceea ce-mi spune că nu era în domeniul tipografic. Cu toate acestea, urmele sugerează că omul s-a murdărit de cerneală scriind de mână, probabil în registre sau corespondență. Nu e jurnalist, pentru că ar fi avut urme de creion pe mâini, dar nu văd niciuna.

Kohl ştia asta pentru că investigase moartea a peste zece jurnalişti de când veniseră naţional-socialiştii la putere. Niciunul dintre aceste dosare nu fusese închis, niciunul nu mai era investigat.

– Om de afaceri, profesionist, funcţionar civil, membru al guvernului...

– Nici sub unghii nu are nimic, domnule.

Kohl încuviinţă, apoi cercetă picioarele bărbatului:

– Un intelectual cel mai probabil, cum am spus. Dar picioarele lui sunt foarte musculoase. Şi ia priveşte cât de uzaţi sunt pantofii! Doamne, simt că îmi iau foc picioarele doar uitându-mă la pantofii ăştia. Părerea mea este că tipul ăsta mergea mult şi des.

Inspectorul gemu, ridicându-se cu oarecare efort.

– Ieşise probabil la o plimbărică, după un prânz luat înainte de vreme.

– Da, foarte posibil. Aici e o scobitoare, care ar putea fi foarte bine a lui.

Kohl o luă şi o mirosi. Usturoi. Se aplecă şi adulmecă şi în apropiere de gura victimei.

– Da, cred că aşa este.

Puse scobitoarea într-unul dintre plicurile maro, apoi îl sigilă.

Tânărul ofiţer continuă:

– Aşadar, o victimă a unei tâlhării.

– Este, într-adevăr, o posibilitate, spuse Kohl fără să se grăbească. Dar poate că nu. Un tâlhar ar fi luat chiar tot ce avea omul asupra lui? Şi nu există arsuri de praf de puşcă pe gât sau pe ureche. Asta înseamnă că glonţul a fost tras de la o anumită distanţă. Un hoţ ar fi fost mai aproape şi s-ar fi confruntat faţă în faţă. Acest om a fost împuşcat din lateral, spate.

Kohl linse vârful ciotului de creion pe care-l avea şi începu să-şi noteze aceste observaţii în carneţelul său jerpelit.

– Da, da, sunt sigur că există tâlhari care îşi aşteaptă victima, o împuşcă şi apoi o jefuiesc. Dar nu se potriveşte cu ceea ce ştim despre cei mai mulţi hoţi, nu-i aşa?

Rana sugera, de asemenea, că ucigaşul nu aparţinea Gestapoului, SS sau Cămăşilor brune. În asemenea ocazii, glonţul este tras de foarte aproape, în frunte sau în ceafă.

– Ce făcea oare pe alee? se întrebă inspectorul candidat, privind în jur de parcă ar fi putut găsi răspunsul pe undeva, zăcând pe pământ.

– Asta nu ne interesează încă, Janssen. Este o scurtătură foarte cunoscută între Spener Strasse şi Calvin Strasse. Poate că nu avea intenţii bune venind pe-aici, dar vom afla asta din probe şi mai puţin din ruta pe care a ales-o.

Kohl examină rana de la cap, apoi merse către zidul de pe alee, împroşcat cu o cantitate considerabilă de sânge.

– Ah...

Inspectorul exclamă de încântare descoperind glonţul pe caldarâm, lângă zidul de cărămidă. Îl ridică atent cu o batistă. Era deformat, însă doar superficial. Îşi dădu seama pe dată că este un glonţ de calibrul 9 mm. Cel mai probabil fusese tras cu un pistol automatic, care ar fi evacuat cartuşul de alamă consumat. I se adresă apoi celui de-al treilea ofiţer Schupo:

– Ofiţere, uită-te, te rog, cu atenţie pe jos pe aici. Uită-te după un cartuş de alamă.

– Da, domnule.

Kohl scoase din buzunarul vestei sale monoclul pe care-l folosea ca lupă şi, privind cu atenţie prin el, examină proiectilul.

– Glonţul s-a păstrat foarte bine. Asta-mi dă ceva speranţe. Vom vedea ce ne va spune analiza balistică la Alex. Sunt destul de pricepuţi.

– Aşadar, ucigaşul are o armă nouă, plusă Janssen, apoi îşi nuanţă observaţia. Sau poate o armă veche cu care s-a tras rareori.

– Foarte bine, Janssen. Tocmai asta voiam să spun şi eu.

Kohl puse glonţul într-un alt plic maro, pe care-l sigilă. Scrise câteva lucruri în agendă.

Janssen privi iar cadavrul.

– Dacă nu a fost tâlhărit, domnule, atunci de ce le-au scos afară? întrebă el. Buzunarele, vreau să spun.

– O, nu am vrut să spun că nu a fost jefuit. Doar că nu sunt chiar atât de sigur că jaful a fost principalul motiv. A, uite acolo. Deschide haina din nou.

Janssen dădu haina deoparte.

– Vezi firele alea?

– Unde?

– Uite, chiar acolo!

Kohl îi arătă.

– Da, domnule.

– Eticheta a fost îndepărtată. Nu cumva aşa a procedat cu toate obiectele de îmbrăcăminte?

– Identificarea, spuse tânărul dând din cap, pe măsură ce cerceta pantalonii şi cămaşa. Ucigaşul nu a vrut să aflăm pe cine a ucis.

– Există însemne pe pantofi?

Janssen îi ridică şi se uită atent la ei.

– Niciunul, domnule.

Kohl se uită şi el la pantofi, apoi pipăi haina victimei.

– Costumul este făcut din material înlocuitor.

Inspectorul aproape că îşi muşcă limba: fusese cât pe ce să folosească sintagma *stofa lui Hitler,* o trimitere la hainele făcute din fibre vegetale. (Iată o glumă populară: dacă ai o tăietură în costum, cu apă şi cu raze de soare hainele ar creşte la loc, pur şi simplu.) Führerul anunţase că plănuieşte ca ţara să nu mai fie dependentă de importuri comerciale. Elasticul, margarina, benzina, uleiul de motor, cauciucul, hainele – toate urmau să fie fabricate din materiale alternative, autohtone. Problema era, firește, aceeaşi pentru substitutele de pretutindeni – pur şi simplu acestea nu erau de bună calitate, iar oamenii se refereau uneori la ele cu dispreţ, spunând că sunt mărfurile lui Hitler. Dar nu era înţelept defel să foloseşti această sintagmă în public. Cineva te-ar fi putut turna.

Semnificaţia acestei descoperiri era că, probabil, bărbatul mort era german. Cei mai mulţi străini ajunşi de curând în ţară veneau cu bani de buzunar, ceea ce-i făcea suficient de avuţi

pentru a-şi permite să cheltuiască... şi, oricum, nimeni nu ar fi cumpărat de bunăvoie haine ieftine ca acestea.

Totuşi, de ce ar fi vrut ucigaşul să ascundă identitatea victimei sale? Hainele din înlocuitori sugerau că victima nu ieşea din comun cu nimic. Mai apoi, Kohl se gândi că mulţi dintre membrii mai importanţi ai Partidului Naţional-Socialist erau prost plătiţi şi, de multe ori, chiar şi cei care aveau salarii decente purtau haine de proastă calitate, în semn de loialitate faţă de Führer. Aşadar, motivul morţii necunoscutului să fi fost oare poziţia pe care o ocupa în Partid sau în guvern?

– Interesant, spuse Kohl, ridicându-se înţepenit. Ucigaşul împuşcă un om într-o zonă populată a oraşului. Ştie că împuşcătura ar putea fi auzită de cineva şi, cu toate acestea, riscă să fie prins decupând etichetele de pe hainele victimei. Asta mă face tot mai curios să aflu cine a fost acest nefericit domn. Ia-i amprentele, Janssen! Am aştepta zadarnic să le ia medicul legist.

– Da, domnule.

Tânărul ofiţer deschise servieta, scoase echipamentul şi trecu la muncă.

Kohl privi cu atenţie pavajul.

– Am spus „ucigaşul", la singular, Janssen, dar, desigur, ar putea fi zeci de inşi. Acum însă n-am nicio ipoteză legată de modul în care s-au desfăşurat evenimentele în realitate.

Multe dintre locurile unde se petreceau crime erau acoperite, în mod convenabil, de praful adus de vântul îngrozitor de răzbătător care sufla prin tot Berlinul. Dar nu şi această alee protejată de case.

– Domnule... Inspectore, îl strigă poliţistul Schupo. Nu am găsit niciun cartuş aici. Am cercetat toată zona.

Era un amănunt care-l tulbură pe Kohl, iar Janssen văzu expresia de pe faţa şefului.

– Mă preocupă faptul că nu s-a mulţumit doar să taie etichetele de pe hainele victimei, explică inspectorul, ci şi-a făcut timp să caute şi cartuşul.

– Așa... Deci este un profesionist.

– După cum am spus, Janssen, când facem deducții, nu trebuie să ne expunem concluziile ca pe niște certitudini. Când faci asta, atunci mintea ta, în mod instinctiv, se închide în fața altor posibilități. Spune, mai degrabă, că principalul nostru suspect pare să aibă un grad mare de pricepere, întrucât este atent la detalii. Poate că e un criminal profesionist, poate că nu. De asemenea, ar fi putut la fel de bine ca un șobolan sau o pasăre să fi fost atrași de obiectul strălucitor sau să-l fi cules de pe jos un școlar care apoi a rupt-o la fugă, înfricoșat de vederea unui cadavru. Sau poate că ucigașul este un sărăcan care vrea să refolosească alama.

– Desigur, inspectore, spuse Janssen, dând din cap de parcă s-ar fi străduit să memoreze cuvintele lui Kohl.

Lucrau împreună de puțin timp, însă inspectorul învățase două lucruri în legătură cu Janssen: că tânărul era incapabil de ironie și că învăța remarcabil de repede. Ultima calitate era un dar de la Dumnezeu pentru inspectorul care nu se putea lăuda cu răbdarea. Cu toate acestea, în ceea ce privește prima calitate, și-ar fi dorit ca băiatul să glumească mai des, pentru că în poliție ai nevoie de umor ca de aer.

Janssen termină de luat amprentele cu gesturi de expert.

– Acum amprentează și caldarâmul din jurul lui și fotografiază urmele pe care le descoperi. Se prea poate ca pe ucigașul ăsta, care a fost suficient de isteț să taie etichetele, să nu-l fi dus mintea să se ferească să atingă pământul când a făcut asta.

După cinci minute de pulverizat praful de amprente în jurul cadavrului, Janssen spuse:

– Cred că avem ceva aici, domnule. Priviți.

– Da. Sunt bune. Colectează-le.

După ce fotografie amprentele, tânărul aspirant se retrase și făcu poze adiționale cadavrului și scenei crimei. Inspectorul înconjură încet cadavrul. Scoase din nou monoclul din buzunarul vestei și-și petrecu pe după gât cordonul verde de care

era ataşat, cadou de Crăciun împletit pentru el de tânărul Hanna. Examină o pată pe pavaj, de lângă cadavru.

– Fâşii de piele, aşa se pare. Le privi cu atenţie. Vechi şi uscate. Maro. Prea rigide ca să fie de la mănuşi. Poate pantofi, o centură, un rucsac vechi sau o valiză a criminalului sau a victimei.

Colectă aceste fâşii şi le puse în alt plic maro, apoi umezi lipiciul şi-l închise.

– Am găsit un martor, domnule, spuse unul dintre ofiţerii Schupo mai tineri. Dar nu prea e dispus să coopereze.

Martor. Excelent! Kohl îl urmă pe ofiţer până la ieşirea de pe alee. Acolo, un alt ofiţer Schupo trăgea după el un bărbat care avea, după cum estimă Kohl, peste patruzeci de ani. Era îmbrăcat ca un muncitor. Ochiul lui stâng era de sticlă, iar braţul drept atârna inert pe lângă corp. Unul dintre cele patru milioane de supravieţuitori ai Marelui Război, rămaşi betegi pentru totdeauna după această îngrozitoare experienţă.

Ofiţerul Schupo îl împinse către Kohl.

– Asta e tot, ofiţere, spuse inspectorul aspru. Mulţumesc. Întorcându-se către martor, întrebă: Ai buletinul la tine?

Bărbatul îi dădu actul de identitate. Kohl examină documentul. Uită tot ce citise în document în clipa când i-l returnă, dar simplul fapt că un ofiţer de poliţie le examinează chiar şi superficial documentele de identitate îi determină pe martori să devină foarte cooperanţi.

Cu toate acestea, nu se întâmpla mereu aşa.

– Aş vrea să vă ajut. Însă, după cum i-am spus ofiţerului, domnul de faţă, nu am văzut mare lucru, de fapt.

Tăcu.

– Da, da, spune-mi totuşi ce ai văzut.

Kohl îi făcu un semn nerăbdător cu mâna lui mare.

– Da, inspectore. Curăţam scările din subsol la numărul 48. Aici. Arătă înspre o clădire aflată dincolo de alee. După cum puteţi vedea, eram sub nivelul aleii. Am auzit ceva ce, în momentul acela, am crezut că este un rateu de maşină.

Kohl mormăi. Din 1933, doar idioții se mai gândeau la rateuri de mașină, primul gând al tuturor celorlalți era la împușcături.

– Nu i-am dat importanță și mi-am văzut de treabă. Își dovedi cele spuse arătând către bluza și pantalonii săi uzi. Zece minute mai târziu, am auzit un fluierat.

– Un fluierat? Al vreunui polițist, de exemplu?

– Nu, domnule, vreau să spun... de parcă cineva ar fi șuierat printre dinți. Se auzea destul de bine. Am privit într-acolo... Un bărbat ieșise de pe alee și fluierase ca să oprească un taxi. S-a oprit în fața clădirii unde munceam eu și l-am auzit cerându-i șoferului să-l ducă la restaurantul Grădina de vară.

Un fluierat? se gândi Kohl. Era neobișnuit. Fluieri ca să chemi câinii sau caii. Dar un taxi... s-ar putea ca șoferul să se simtă ofensat. În Germania, toți profesioniștii și meseriașii sunt demni de un respect egal. Este de presupus că suspectul ar putea fi un străin? Sau, mai degrabă, un mitocan? Își notă informațiile în carnețel.

– Ce număr avea taxiul? îl întrebă Kohl, dar primi răspunsul la care se aștepta.

– O, domnule, nu am nici cea mai mică idee.

– Grădina de vară. Era un nume des folosit. Care anume?

– Cred că am auzit și Rosenthaler Strasse.

Kohl dădu din cap, încântat că descoperise un fir atât de bun chiar la începutul investigației.

– Spune-mi, cum arăta bărbatul?

– Eram jos, pe scări, domnule, așa cum v-am zis. Nu i-am văzut decât spinarea, când se urca în mașină. Era un bărbat masiv, mai înalt de doi metri. Era masiv, dar nu gras. Și avea accent.

– Ce accent? Dintr-o zonă diferită a Germaniei? Sau din altă țară?

– Asemănător cu cei din sud, aș zice. Însă am un frate lângă München... și accentul bărbatului suna totuși puțin diferit.

– Poate că era din altă țară? Sunt mulți străini aici în zilele astea, cu Olimpiada.

– Nu știu, domnule. Mi-am petrecut toată viața în Berlin. Și am părăsit patria doar o dată.

Făcu un semn cu capul către brațul lui inert.

– Avea o geantă de piele?

– Da; cred că da.

Kohl îi spuse lui Janssen:

– Probabil că din geantă provin fâșiile de piele.

Reveni la martor:

– Și zici că nu i-ai văzut fața?

– Nu, domnule.

Kohl coborî vocea:

– Dacă-ți spun că nu-ți voi lua numele, deci că nu vei fi implicat în anchetă mai târziu, crezi că ți-ai putea aminti mai bine cum arăta omul ăla?

– Să fiu sincer, domnule, nu i-am văzut fața.

– Ai idee ce vârstă avea?

Bărbatul scutură din cap.

– Tot ce știu este că era un bărbat solid și purta un costum scump... Mi-e teamă că nu vă pot spune ce culoare avea acesta. A, și pe cap avea o pălărie care semăna cu cea pe care o poartă ministrul aviației, Göring.

– Cum adică? întrebă Kohl.

– Cu margine îngustă. Maro.

– A, ăsta e un amănunt care ne poate ajuta.

Kohl îl cercetă pe îngrijitor din cap până-n picioare.

– Foarte bine, poți pleca acum.

– Heil Hitler, spuse bărbatul cu un entuziasm patetic și salută energic, poate ca să compenseze faptul că trebuia să folosească mâna stângă.

Inspectorul îi răspunse și el neatent cu un *Heil* aruncat peste umăr și se întoarse la cadavru. Adunară în grabă echipamentul.

– Să ne grăbim. La Grădina de vară!

Se îndreptară către mașină. Willi Kohl se strâmbă când își privi picioarele. Chiar dacă purta pantofi de piele excesiv de scumpi, căptușiți cu cea mai moale lână de miel, nu reușea

să-şi protejeze degetele şi laba piciorului. Pavajul era, în mod special, nemilos cu picioarele lui.

Îşi dădu seama că Janssen, care mergea alături de el, îşi încetinise paşii.

– Gestapo, spuse tânărul în şoaptă.

Tulburat, Kohl ridică privirea şi-l zări pe Peter Krauss, în jerpelitul său costum maro, potrivindu-şi pe cap pălăria moale de fetru şi apropiindu-se. În spatele lui erau doi dintre asistenţii săi mai tineri, cam de vârsta lui Janssen.

Oh, nu acum! Suspectul ar putea fi la restaurant chiar acum, fără să ştie că a fost identificat.

Krauss se apropie tacticos de cei doi criminalişti. Ministrul propagandei, Goebbels, trimitea mereu fotografi ai Partidului să facă poze regizate cu modele ariene şi familiile lor, pentru a le folosi în publicaţiile sale. Peter Krauss ar fi putut apărea cu uşurinţă în aceste sute de fotografii: era un bărbat înalt, suplu şi blond. Fost coleg de-al lui Kohl, Krauss fusese solicitat să facă parte din Gestapo datorită experienţei căpătate în cadrul vechiului departament Al din Poliţia Criminală, care investiga crime politice. Imediat după ce naţional-socialiştii preluaseră puterea, departamentul se desprinsese din organigrama Kripo şi devenise Gestapo. Krauss era asemenea multor germani prusaci: nordic cu ceva sânge slav în vine, dar umbla vorba că primise oferta să părăsească Kripo pentru a munci în Prinz Albrecht Strasse doar după ce îşi schimbase numele Pietr, care mirosea a rusnac.

Kohl auzise că Peter Krauss era un investigator metodic, deşi nu lucraseră niciodată împreună. Kohl refuzase mereu să se ocupe de crimele politice şi acum Kripo nu mai avea voie s-o facă.

– Willi, bună ziua, spuse Krauss.

– Să trăieşti. Cu ce treburi pe-aici, Peter?

Janssen dădu din cap şi investigatorul Gestapo îl salută la fel. Îi spuse lui Kohl:

– Am primit un telefon de la şeful nostru.

„Voia să spună că sunase Heinrich Himmler în persoană?" se întrebă Kohl. Era posibil. Cu o lună în urmă, şeful SS trecuse toate forţele poliţieneşti ale Germaniei sub controlul propriu şi crease Sipo, divizia de poliţişti sub acoperire, în care inclusese Gestapo, Kripo şi bine-cunoscutul SD[1], care era divizia de informaţii a SS. Himmler abia fusese numit şeful Poliţiei de Stat, un titlu mai degrabă modest pentru conducătorul celui mai mare sistem poliţienesc de pe faţa pământului, se gândise Kohl când auzise ştirea.

Krauss continuă:

– El a primit instrucţiuni de la Führerul nostru să menţină ordinea în oraş pe timpul Olimpiadei. Suntem interesaţi de toate crimele importante care se petrec în apropierea stadionului, a Satului olimpic şi a centrului oraşului şi trebuie să ne asigurăm că făptaşii sunt prinşi în cel mai scurt timp. Iar aici avem o crimă la o aruncătură de băţ de Grădina Zoologică.

Krauss scoase un zgomot care aducea cu un pleoscăit, indicând mirarea.

Kohl se uită ostentativ la ceas, în încercarea disperată de a ajunge la Grădina de vară.

– Mi-e teamă că trebuie să te părăsesc, Peter.

Omul Gestapoului se lăsă pe vine pentru a examina cadavrul şi spuse:

– Din nefericire, cu toţi reporterii ăştia în oraş... Atât de dificil să-i controlăm, să-i monitorizăm.

– Da, da, dar...

– Trebuie să ne asigurăm că rezolvăm cazul până să afle ei de asasinat.

Krauss se ridică şi merse fără grabă în jurul cadavrului.

---

[1] *Sicherheitsdienst*, serviciul de securitate nazist înfiinţat în 1931 sub numele de *Ic-Dienst*. A fost organizat de Reinhard Heyndrich. A devenit singurul serviciu de informaţii al partidului în 1934. În 1938, s-a transformat în serviciul de siguranţă al întregii ţări. După Al Doilea Război Mondial, SD a fost considerat o organizaţie criminală şi membrii ei au fost acuzaţi de crime de război şi judecaţi la Nürnberg. (n.tr.)

– Cine e, ştim asta?

– Nu încă. Nu i-am găsit actele de identitate. Spune-mi, Peter, cazul ăsta nu are de-a face cumva cu SS sau SA, nu?

– Habar n-am, spuse Krauss, ridicând o sprânceană, mirat. De ce?

– Venind aici, eu şi Janssen am observat multe... prea multe patrule. Filtre spontane pentru verificarea documentelor de identitate. Cu toate acestea, nu ni s-a spus nimic despre vreo operaţiune.

– A, nu-i nimic, spuse inspectorul de la Gestapo, dând din mână dispreţuitor. O problemă măruntă de securitate. Nu e nimic pentru care să-şi bată capul Poliţia Criminală.

Kohl se uită iar la ceasul său de buzunar.

– Bine, chiar trebuie să plec, Peter.

Ofiţerul Gestapo se ridică în picioare.

– A fost jefuit?

– Nu mai are nimic prin buzunare, spuse Kohl nerăbdător.

Krauss se uită îndelung la cadavru şi singurul lucru la care se putu gândi Kohl fu că suspectul său stătuse în Grădina de vară, la jumătatea drumului până la o masă constând într-un şniţel sau un crenvurst.

– Trebuie să mă întorc, spuse Kohl.

– O clipă. Krauss continuă să studieze cadavrul. În cele din urmă, fără să-i privească, spuse: Nu este deplasat să spunem că asasinul este un străin.

– Un străin? Ei bine... începu Janssen.

Vorbea repede, iar sprâncenele i se ridicară pe faţa tânără. Dar Kohl îi aruncă o privire aspră şi Janssen tăcu.

– Ce vrei să spui? îl întrebă Krauss.

Inspectorul candidat se redresă repede:

– Sunt curios de ce credeţi că ar putea fi vorba despre un străin.

– Aleea pustie, dispariţia actelor de identitate, un asasinat cu sânge-rece... Când îţi petreci atâta timp în domeniul criminalistic, capeţi un instinct anume faţă de cei care fac asemenea crime, inspector candidat.

– De ce ar fi diferită crima asta de altele? nu se putu abține Kohl să întrebe. Zilele astea, cu greu poți considera excepțională omorârea unui om pe o alee din Berlin.

Dar Krauss nu răspunse.

– Un țigan sau un polonez, foarte posibil. Oameni violenți, cu certitudine. Și care au motive din belșug să omoare germani nevinovați. De asemenea, asasinul ar putea fi ceh din est, desigur, nu din regiunea Sudeților. Este bine știut faptul că omoară oamenii pe la spate.

Lui Kohl aproape că-i scăpă: „Ca și Cămășile brune". Dar spuse doar:

– Atunci putem spera că făptașul este slav.

Krauss nu reacționă, deși era o aluzie la originea sa etnică. Privi din nou la cadavru.

– Voi face cercetări în legătură cu asta, Willi. Îi voi pune pe oamenii mei să ia legătura cu agenții din zonă.

Kohl spuse:

– Mă simt mai bine la gândul că vom apela la informatorii național-socialiști. Se pricep la asta. Și sunt atât de mulți!

– Așa este.

Janssen, dragul de el, privi și el neliniștit la ceas, făcu o grimasă și spuse:

– O, ce-am întârziat la întâlnirea aia, domnule!

– Da, da, am întârziat.

Kohl se îndreptă către ieșirea de pe alee. Dar se opri și-l strigă pe Krauss:

– Încă o întrebare...

– Da, Willi...

– Ce fel de pălărie poartă Göring, ministrul aviației?

– Ce întrebare e asta...? se încruntă Krauss.

– Göring. Ce fel de pălărie poartă?

– Hmm, nu am nicio idee, replică el, părând pentru o clipă uluit, de parcă ar fi crezut că este vorba despre un domeniu în care orice bun ofițer Gestapo ar fi trebuit să fie inițiat. De ce?

– Nu contează.

– Heil Hitler.

– Heil.

Grăbindu-se către mașina lor DKW, Kohl spuse cu respirația tăiată:

– Dă-i filmul unuia dintre ofițerii Schupo și spune-i să se grăbească să-l ducă la sediu. Vreau fotografiile alea cât mai repede.

– Da, domnule.

Tânărul se întoarse și-i înmână filmul unui ofițer, dându-i instrucțiunile de rigoare, apoi îl prinse din urmă pe Kohl, care vorbea cu un Schupo:

– Când medicul legist ajunge aici, spune-i că vreau raportul autopsiei cât se poate de repede. Vreau să-mi spună ce boli ar fi putut avea prietenul nostru. Gonoree și tuberculoză, în special. Și cât de avansate. Și ce conținea stomacul. Plus tatuaje, oase rupte, cicatrice chirurgicale.

– Da, domnule.

– Nu uita să-i spui că e urgent.

Medicul legist era atât de ocupat zilele acelea, încât ar fi putut trece chiar opt sau zece ore până când cadavrul să fie ridicat din stradă. Autopsia ar fi putut fi făcută în câteva zile.

Kohl se strâmbă de durere, grăbindu-se către DKW. Lâna de miel din pantofii săi se mototolise.

– Care este cel mai scurt traseu până la Grădina de vară? Nu contează, ne dăm noi seama.

Se uită în jur.

– Acolo! strigă el, arătând către un chioșc de ziare. Mergi și cumpără toate ziarele pe care le găsești.

– Da, domnule, dar de ce?

Willi Kohl se lăsă să cadă în scaunul șoferului și băgă cheia în contact. Nu mai avea respirație, dar reuși cu toate acestea să-și controleze nerăbdarea.

– Pentru că ne trebuie un portret al lui Göring cu pălărie. De ce altceva?

Capitolul şapte

În picioare la colţul străzii, ţinând un exemplar jerpelit din *Berliner Zeitung,* Paul cerceta cafeneaua Grădinii de vară: doamne care purtau mănuşi şi-şi beau cafeaua, bărbaţi care dădeau peste cap berile cu înghiţituri pofticioase şi-şi treceau apoi ştergare de in peste mustăţi, pentru a şterge spuma. Oameni care se bucurau de soarele amiezii, fumând o ţigară.

Paul Schumann rămăsese nemişcat şi observa necontenit oamenii.

Defect...

Ca maşina care culegea literele din cutia lor compartimentată şi le aduna în cuvinte şi propoziţii.

– Atenţie la literele *p* şi *q,* îi spunea tatăl său de fiecare dată, căci în special aceste litere erau foarte uşor de confundat, pentru că piesa culeasă era exact reversul literei imprimate.

Cerceta Grădina de vară cel puţin la fel de atent. Îl ratase pe agentul SA care-l supraveghea din cabina telefonică de lângă Aleea Dresda – o greşeală de neiertat pentru un mercenar. Nu avea de gând să o repete.

După câteva minute, nu se simţi în pericol imediat, dar – se gândi el – cum putea fi sigur? Poate că persoanele la care privea nu erau mai mult decât păreau: oameni simpli, mâncându-şi prânzul şi propunându-şi să facă o plimbare într-o după-amiază

toridă și leneșă de sâmbătă. Fără să-i intereseze lumea de pe stradă.

Dar poate că toți erau bănuitori și loiali naziștilor până la crimă, ca omul acela de pe *Manhattan*, Heinsler. Toți îl iubesc pe Führer...

Îndesă ziarul într-un coș de gunoi, traversă strada și intră în restaurant.

– Vă rog, îi spuse el șefului de sală, aș vrea o masă pentru trei persoane.

– Oriunde, oriunde, răspunse cu o voce sâcâită chelnerul.

Paul se așeză la o masă din interior. Aruncă o privire relaxată în jurul său. Nimeni nu-l băga în seamă. Sau părea că nu-l bagă în seamă.

În cele din urmă apăru un chelner.

– Doriți să comandați?

– Deocamdată vreau o bere.

– Ce fel de bere?

Începu să înșire mărci de bere de care Paul nu auzise niciodată.

Paul spuse:

– Prima. Un pahar mare.

Chelnerul se îndreptă către bar și se întoarse un moment mai târziu cu un pahar înalt cu bere blondă. Paul bău cu sete, dar descoperi că nu-i place gustul berii. Era aproape dulce, cu aromă de fructe. O împinse deoparte și-și aprinse o țigară Chesterfield, scoțând-o din pachet sub masă, să nu vadă nimeni că este o marcă americană. Se uită cu atenție și îl văzu pe Reginald Morgan intrând degajat în restaurant. Acesta se uită în jur, îl observă pe Paul și, îndreptându-se către el, îi spuse în germană:

– Prietene, mă bucur să te revăd.

Își strânseră mâinile, apoi Morgan se așeză la masă în fața lui Paul.

Fața lui Morgan era transpirată și se șterse cu batista. În ochii lui se citea îngrijorarea.

– A fost foarte aproape. Schupo a ajuns acolo imediat ce am plecat.

– Te-a văzut cineva?

– Nu cred. Am plecat pe la capătul îndepărtat al aleii.

– Suntem în siguranță aici? întrebă Paul, privind în jur. Nu ar trebui să plecăm?

– Nu. Ar da de bănuit să vii la restaurant la ora asta și să pleci repede, fără să mănânci. Nu e ca la New York. Berlinezii nu se grăbesc când vine vorba despre mâncare. Birourile se închid pentru două ore, astfel ca oamenii să mănânce un prânz ca lumea. Desigur, mănâncă și micul dejun de două ori. Își mângâie burta. Acum poți să înțelegi de ce am fost fericit când am fost trimis aici. Uitându-se liniștit în jur, Morgan spuse: Uite aici. Împinse o carte groasă către Paul. Vezi, mi-am amintit că trebuie să ți-o dau înapoi.

Pe copertă era scris în germană *Mein Kampf*, adică, traduse Paul, *Lupta mea*. Cartea era semnată de Hitler. Scrisese o carte? Paul era mirat.

– Mulțumesc. Nu era nicio grabă.

Paul strivi mucul de țigară în scrumieră, dar, când jarul acesteia se transformă în cenușă și se răci, strecură resturile în buzunar, atent în continuare să nu lase urme care i-ar fi putut trăda trecerea pe acolo.

Morgan se aplecă în față, zâmbind de parcă i-ar fi șoptit o glumă fără perdea.

– În carte găsești o sută de mărci. Și o adresă a casei unde vei sta, o pensiune. Se află lângă Piața Lützow, la sud de Grădina Zoologică. Ți-am scris și indicații ca s-o găsești.

– Este la parter?

– Apartamentul? Habar n-am. Nu am întrebat. Te gândești la posibilitățile de scăpare?

În mod special, se gândise la bârlogul bețivanului de Malone, cu ușile și ferestrele sale impenetrabile, și la o petrecere de bun venit organizată de câțiva marinari bine înarmați.

– Așa este.

– Ei bine, du-te și aruncă un ochi. Poate c-o poți schimba, dacă e vreo problemă. Proprietăreasa pare agreabilă. Numele ei este Käthe Richter.

– E nazistă?

Morgan spuse încet:

– Nu folosi cuvântul ăsta aici. Te va da de gol. „Nazist" se spune prin Bavaria la „prostănac". Abrevierea corectă este „Nazo", dar nici pe asta n-o auzi prea des. Mai bine spune „național-socialist". Unii folosesc inițialele: NSDAP. Sau te poți referi la Partid. Și s-o faci în mod respectuos... În ceea ce-o privește pe domnișoara Richter, nu pare să aibă vreo simpatie de vreun fel sau altul.

Făcând un semn cu capul către bere, Morgan îl întrebă:

– Nu bei dintr-asta?

– Are gust de pipi.

Morgan începu să râdă.

– Este bere din grâu. Copiii beau d-asta. De ce ai cerut așa ceva?

– Aveau o mie de tipuri de bere. Nu am auzit de niciuna dintre ele.

– Am să comand eu.

Când chelnerul veni la masa lor, Morgan spuse:

– Adu-ne, te rog, două beri Pschorr. Și cârnați cu pâine. Cu varză și castraveciori murați. Unt, dacă aveți astăzi.

– Da, domnule.

Chelnerul luă paharul lui Paul.

Morgan continuă:

– În carte ai de asemenea și un pașaport rusesc cu poza ta și niște ruble, contravaloarea a o sută de dolari. În caz de urgență, fă-ți drum până la frontiera Elveției. Germanii vor fi fericiți să dea afară din țară un rus și te vor lăsa să pleci. Nu-ți vor lua rublele pentru că nu li se permite să le folosească. Elvețienilor nu le va păsa că ești bolșevic și vor fi fericiți să te lase în țară, ca să-ți cheltuiești banii. Du-te la Zürich și lasă un

mesaj la Ambasada SUA. Gordon te va scoate din țară. Acum, după povestea petrecută pe Aleea Dresda, trebuie să fim foarte atenți. Cum spuneam, ceva se întâmplă, cu siguranță, prin oraș. Sunt mult mai multe patrule pe străzi decât de obicei: Cămășile brune – ceea ce nu este neapărat ciudat – nu au ce face cu timpul lor, așa că mărșăluiesc și patrulează, dar sunt și trupe SS și oamenii Gestapoului.

– Ei sunt...?

– SS... I-ai văzut pe cei doi din patio? În uniforme negre?

– Da.

– Au fost gărzile lui Hitler la început. Acum sunt o adevărată armată privată. Cei mai mulți poartă uniforme negre, dar sunt și unii în uniformă gri. Gestapo este poliția secretă, iar oamenii ei umblă îmbrăcați civil. Nu sunt mulți, dar sunt foarte periculoși. Ei se ocupă, în special, de crimele politice. Dar în Germania de azi orice ar putea fi o crimă politică. Scuipatul pe stradă este o ofensă adusă onoarei Führerului, așa că vei ajunge la închisoarea Moabit sau într-un lagăr de concentrare.

Chelnerul le aduse berile Pschorr și mâncarea, iar Paul bău o jumătate de pahar dintr-odată.

Era aspră și bogată.

– Ei da, asta e bună.

– Îți place? După ce am sosit aici, mi-am dat seamă că nu voi mai putea bea bere americană din nou. Să poți face bere, iată o artă care se învață în ani de zile. Știința asta este respectată la fel de mult ca un titlu universitar. Berlinul este capitala Europei la făcut bere, însă cea mai bună pe care o fac este în München, în sud, în Bavaria.

Paul mânca de zor. Însă nu la bere și la mâncare se gândea în acele momente.

– Trebuie să acționăm repede, șopti el. În profesiunea lui, fiecare oră petrecută pe lângă locul unde dăduse lovitura creștea riscul de a fi prins. Am nevoie de informații și de o armă, adăugă el.

Morgan dădu din cap.

– Omul meu de legătură ar trebui să fie aici în câteva minute. El are informații despre... despre omul pe care ai venit să-l vizitezi. Apoi, în după-amiaza asta vom merge să vizităm o casă de amanet. Proprietarul are o pușcă tocmai bună pentru tine.

– O pușcă?

Paul se încruntă.

Morgan era îngrijorat.

– Nu poți să folosești o pușcă?

– Da, pot să trag cu pușca. Am făcut armata la infanterie. Dar lucrez mereu de aproape.

– De aproape? E mai ușor pentru tine?

– Nu se pune problema de ușurință. E mai eficient.

– Ei bine, crede-mă, Paul, ar fi posibil, deși foarte dificil, să te apropii suficient ca să-l poți omorî cu un pistol. Dar mișună atâția ofițeri din trupele de șoc și atâția agenți SS și ai Gestapoului încât, fără îndoială, ai fi prins. Și-ți garantez că va dura mult până vei muri și va fi neplăcut. Dar mai este un motiv pentru care e indicat să folosești o pușcă – individul trebuie asasinat în public.

– De ce ? întrebă Paul.

– Senatorul spune că toți membrii guvernului și ai Partidului știu cât este de important Ernst în problema reînarmării. Este esențial să ne asigurăm că, indiferent cine îl va înlocui, va ști că se pune în pericol dacă îi va continua programul. Dacă Ernst moare la el acasă, Hitler ar putea mușamaliza totul, spunând că a murit într-un accident sau de cine știe ce boală.

– Atunci o voi face în public, spuse Paul. Cu o pușcă. Dar trebuie să reglez arma, să mă obișnuiesc cu ea, să găsesc un loc bun pentru execuție, să-l pot cerceta amănunțit înainte, să văd cum bate vântul, cât de luminos este locul, să văd care sunt căile de acces în zonă și în afara ei.

– Desigur. Tu ești expertul. Vei primi tot ce vrei.

Paul își termină mâncarea.

– După tot ce s-a întâmplat pe alee, trebuie să merg pe teren. Vreau să-mi iau lucrurile din Satul olimpic şi să mă mut la pensiune cât mai repede posibil. Camera este liberă acum?

Morgan îi spuse că da.

Paul mai bău nişte bere, apoi trase cartea lui Hitler către el, o aşeză în poală şi o răsfoi până găsi paşaportul, banii şi adresa. Scoase foaia de hârtie pe care erau trecute informaţiile despre pensiune. Punând cartea în servietă, memoră adresa şi direcţiile, apoi, cu nonşalanţă, înmuie nota în berea scursă pe masă şi o frământă cu mâinile lui puternice până când se transformă într-un cocoloş de celuloză pe care-l strecură în buzunar, alături de mucurile de ţigară pe care intenţiona să le arunce mai târziu.

Morgan arcui o sprânceană.

– Mi-au spus ei că eşti bun.

Paul arătă cu capul către servietă, şoptind:

– *Lupta mea.* Cartea lui Hitler. Ce este de fapt chestia asta?

– Cineva a numit-o o colecţie de 160 000 de greşeli gramaticale. Se presupune că este filozofia lui Hitler, dar, în principal, este o prostie impenetrabilă. Dar poate că vrei s-o păstrezi.

Morgan zâmbi.

– În Berlin domneşte criza şi e posibil să nu găseşti cu uşurinţă hârtie igienică.

Râse scurt. Apoi Paul întrebă:

– Omul ăsta pe care urmează să-l cunoaştem... putem avea încredere în el?

– În Germania încrederea este un lucru curios zilele astea. Riscul este atât de mare şi atât de frecvent, că nu este suficient să ai încredere în cineva doar pentru că îţi împărtăşeşte cauza. În cazul omului meu de legătură, fratele său a organizat un sindicat şi a fost asasinat de Cămăşile brune, astfel că el simpatizează cu noi. Dar nu aş vrea să-mi risc viaţa bazându-mă doar pe asta. Aşa că i-am dat o groază de bani. Pe aici circulă o vorbă: „Cine-mi dă să mănânc o pâine dă tonul la muzică". Bine, Max mănâncă o felie mare de pâine din banii mei. Şi este

în situaţia dificilă de a-mi fi vândut deja câteva materiale foarte folositoare, dar şi foarte compromiţătoare pentru el. Este un exemplu clasic al modului cum funcţionează încrederea aici – trebuie fie să mituieşti pe cineva, fie să-l ameninţi, iar eu prefer să aplic ambele metode simultan.

Uşa se deschise, iar Morgan se uită cu atenţie.

– A, uite-l, şopti el.

În restaurant intră un bărbat subţire îmbrăcat în haine muncitoreşti, cu un rucsac de mici dimensiuni aruncat peste umăr. Se uită în jur, clipind pentru a-şi obişnui ochii cu penumbra restaurantului. Morgan îi făcu semn cu mâna, iar bărbatul li se alătură. Era, în mod vizibil, nervos, ochii săi rotindu-se de la Paul la clienţi, apoi la chelneri şi la umbrele de pe coridoarele care duceau la toaletă şi la bucătărie, apoi din nou la Paul.

În Germania de azi, „ei" înseamnă toată lumea.

Se aşeză la masă, mai întâi cu spatele la uşă, apoi schimbă locul în aşa fel încât să vadă şi restul restaurantului.

– Bună ziua, spuse Morgan.

– Heil Hitler.

– Heil, îi răspunse Paul.

– Prietenul meu a cerut să i se spună Max. El a lucrat pentru omul pe care ai venit să-l vezi. Pe lângă casă. Livrează diverse mărfuri acolo şi îi cunoaşte pe menajeră şi pe grădinar. Locuieşte în acelaşi oraş, Charlottenburg, la vest de locul ăsta.

Max refuză să mănânce şi să bea bere şi-şi luă doar o cafea. Îşi turnă zahăr, care lăsă o spumă prăfoasă la suprafaţă. Amestecă energic.

– Vreau să ştiu tot ce-mi poţi spune despre el, şopti Paul.

– Da, da, îţi voi spune.

Dar rămase apoi tăcut şi privi din nou în jur. Suspiciunea îl învăluia ca loţiunea cu care-şi lipise părul rar de pielea capului. Paul considera această nelinişte supărătoare, periculoasă de-a dreptul. Max deschise rucsacul şi îi oferi lui Paul un dosar cu copertă verde-închis. Lăsându-se pe spătarul scaunului ca să nu vadă nimeni ce cuprinde, Paul îl deschise şi descoperi şase

fotografii mototolite. În ele apărea un bărbat îmbrăcat cu un costum făcut pe comandă, haina unui om de afaceri meticulos și conștiincios. Avea peste cincizeci de ani, un cap rotund, pe care creștea un păr scurt și cărunt, aproape alb. Purta ochelari cu ramă de sârmă.

Paul întrebă:

– Sigur ăsta e? Are cumva sosii?

– Nu are așa ceva.

Bărbatul duse cu mâna tremurândă cafeaua la gură și se uită iar prin restaurant.

Paul termină de studiat fotografiile și fu pe punctul să-i spună lui Max să le ia și să le distrugă pe drumul spre casă, dar bărbatul părea prea nervos și americanul și-l imagină panicându-se și uitându-le în tramvai sau în metrou. Își strecură dosarul în servietă, lângă cartea lui Hitler. Va scăpa de ele mai târziu.

– Acum, spuse Paul, aplecându-se către el, vorbește-mi despre el. Tot ce știi.

Max îi spuse ce știa despre Reinhard Ernst. Colonelul avea disciplina și aerul unui militar, deși se pensionase de câțiva ani. Se scula devreme și muncea din greu, multe ore, șase, chiar șapte zile pe săptămână. Făcea regulat exerciții și era expert în trasul cu arma. Avea deseori la el un mic pistol automat. Biroul său era pe Wilhelm Strasse, în clădirea Cancelariei, și conducea singur către și dinspre birou, rareori întovărășit de o escortă. Mașina sa era un Mercedes decapotabil.

Paul cântărea vorbele omului.

– La Cancelarie? Acea Cancelarie? Este aici în fiecare zi?

– De obicei, da. Cu toate acestea, uneori face vizite în port sau, mai nou, la uzinele Krupp.

– Cine este Krupp?

– Companiile lui fabrică muniție și blindaje.

– Unde parchează când merge la Cancelarie?

– Nu știu asta, domnule, nu am fost niciodată acolo.

– Poți afla unde va fi în următoarele câteva zile? Când ar putea merge la birou?

– Da, voi încerca. Făcu o pauză. Nu știu dacă...

Vocea lui Max se stinse.

– Ce? întrebă Paul.

– Știu câte ceva și despre viața lui personală. Despre soția lui, despre noră, despre nepoțel. Vreți să vă spun ceva și despre viața lui de familie? Sau aveți vreo problemă cu detaliile de genul ăsta?

Atingerea gheții...

– Nu, șopti Paul. Spune-mi tot.

Conduceau pe Rosenthaler Strasse cât de repede îi putea duce mica lor mașină, spre restaurantul Grădinii de vară.

Konrad Janssen își întrebă șeful:

– Domnule, o întrebare...

– Da?

– Inspectorul Krauss spera să descopere că ucigașul este străin, iar noi avem o probă în privința asta. De ce nu i-ați spus asta?

– O probă care sugerează că ar putea fi străin. Și nu o probă prea solidă. Știm doar că ar putea avea un accent străin și că a fluierat după un taxi.

– Da, domnule. Dar nu ar fi trebuit să le spunem asta? Ne-am putea ajuta de resursele Gestapoului.

Masivul Kohl respira greu și transpira furios în căldura caniculară. Îi plăcea vara pentru că familia lui se putea bucura de Grădina Zoologică și de Luna Park și pentru că puteau merge cu mașina până la Wannsee sau la râul Havel, unde organizau picnicuri. Dar în sufletul său îndrăgea mai mult toamna. Își șterse fruntea și îi răspunse:

– Nu, Janssen, nu trebuia să menționăm acest fapt și nici nu trebuie să căutăm sprijinul Gestapoului. Și iată de ce: în primul rând, de când și-au unificat forțele luna trecută, Gestapoul și SS fac tot ce pot pentru a-și subordona Poliția Criminală. Trebuie să ne păstrăm independența cât putem de mult și asta înseamnă că trebuie să ne facem treaba fără ajutorul lor; în al doilea rând, mult, mult mai important, „resursele" Gesta-

poului constau de multe ori pur și simplu în arestarea cuiva care pare vinovat – asta în cel mai bun caz. Ajung, uneori, să-i aresteze pe cei care sunt cu certitudine nevinovați, dar a căror arestare ar putea fi convenabilă.

În clădirea centrală a Kripo se aflau șase sute de celule, al căror scop fusese odinioară acela pe care-l aveau celulele în secțiile de poliție de pretutindeni – să-i rețină pe infractori până la eliberare sau proces. În prezent, în aceste celule – deja suprapopulate – erau reținuți indivizi asupra cărora planau vagi acuzații politice. Supravegherea era asigurată de membri ai trupelor de șoc, niște tineri brutali cu uniforme maro și brasarde albe. Celulele erau mai degrabă halte pe drumul către lagărele de concentrare sau către sediul central al Gestapoului, pe Prinz Albrecht Strasse. Uneori către cimitir.

Kohl continuă:

– Nu, Janssen; noi suntem niște meșteșugari care practicăm arta rafinată a muncii de polițist, nu fermieri saxoni înarmați cu secera pentru a curma viețile a zeci de oameni, în căutarea unui singur vinovat.

– Da, domnule.

– Nu uita niciodată asta.

Își clătină capul.

– Of, cât e de greu să ne facem treaba, cu toată morala asta ca niște nisipuri mișcătoare din jurul nostru. Oprind mașina lângă bordură, se uită la asistentul său. Janssen, poți să-i faci să mă aresteze, știi, să mă trimită la Oranienburg, să stau acolo un an pentru ceea ce am spus acum.

– Nu voi spune nimic, domnule.

Kohl opri motorul. Coborâră, apoi porniră cu pași repezi pe trotuarul larg, către Grădina de vară. Pe măsură ce se apropiau, mirosul de *sauerbraten* bine marinat, pentru care acest restaurant era renumit, devenea tot mai puternic. Lui Kohl îi ghiorțăia stomacul de poftă.

Janssen ținea în mână un exemplar din oficiosul naționalist-socialist, *Observatorul poporului*, care avea pe prima pagină o poză

de mari dimensiuni a lui Göring, purtând o pălărie stilată, cu o formă nu prea des întâlnită în Berlin. Gândindu-se la aceste accesorii speciale, Kohl se uită la asistentul său. Chipul bălai al inspectorului candidat începuse să se înroşească de la soarele lunii iulie. Tinerii de azi chiar nu au înţeles că pălăriile au fost create cu un scop?

Pe măsură ce se apropiau de restaurant, Kohl îl trăgea de mânecă pe Janssen să-şi domolească pasul. Se opriră în spatele unui felinar şi studiară Grădina de vară. Nu mai rămăseseră prea mulţi oameni care să ia prânzul la ora aceea. Doi ofiţeri SS tocmai plăteau nota şi se pregăteau să plece, ceea ce era în regulă, de vreme ce, din motivele pe care tocmai i le expusese lui Janssen, prefera să nu lase nimic să transpire din cazul la care lucra. Singurii oameni care rămăseseră erau un bărbat între două vârste îmbrăcat cu *lederhosen* şi un pensionar.

Kohl observă perdelele groase, graţie cărora nu puteau fi supravegheaţi din interiorul restaurantului. Făcu un semn cu capul către Janssen şi păşiră în interiorul grădinii, apoi inspectorul îi întrebă pe cei de faţă dacă văzuseră un bărbat masiv cu o pălărie maro intrând în restaurant.

Pensionarul aprobă.

– Un tip masiv? Într-adevăr, domnule detectiv. Nu m-am uitat prea atent, dar cred că a intrat în restaurant acum vreo douăzeci de minute.

– Este încă înăuntru?

– Nu a ieşit de-acolo, cel puţin din câte am putut vedea.

Janssen se crispă, ca un copoi mirosind o urmă.

– Domnule, vom chema Orpo?

Orpo erau poliţiştii în uniformă care se ocupau de menţinerea ordinii. Erau încartiruiţi în cazarmă, gata, după cum le spunea şi numele, să facă ordine cu puştile, mitralierele şi bastoanele. Dar Kohl se gândi din nou la măcelul care s-ar fi putut declanşa dacă îi chema, mai ales împotriva unui suspect înarmat aflat într-un restaurant plin de clienţi.

– Nu, cred că nu o vom chema, Janssen. Vom fi mai subtili. Tu du-te în spatele restaurantului și așteaptă la ușă. Dacă iese cineva suspect, cu sau fără pălărie, reține-l. Nu uita, suspectul nostru este înarmat. Du-te acum acolo pe ascuns.

– Da, domnule.

Tânărul ajunse pe alee și, cu cel mai natural stil, dădu colțul și dispăru.

Kohl porni nonșalant înainte, apoi se opri, consultând parcă meniul afișat la intrare. După care se apropie, simțindu-se neliniștit, fiind conștient, în același timp, de greutatea pistolului din buzunarul său. Până să vină național-socialiștii la putere, puțini detectivi Kripo purtau arma cu ei. Cu câțiva ani în urmă însă, după ce ministrul de interne Göring întărise în mare măsură forțele polițienești din țară, dăduse ordin ca toți polițiștii să poarte armă și, spre stupefacția lui Kohl și a colegilor săi din Kripo, să o folosească fără interdicții. De fapt, transmisese o hotărâre conform căreia polițiștii urmau să fie pedepsiți dacă nu împușcau un suspect, dar nu și dacă împușcau pe cineva care se dovedea, în cele din urmă, nevinovat.

Willi Kohl nu mai folosise arma din 1918.

Totuși, reamintindu-și țeasta zdrobită de glonț a victimei de pe Aleea Dresda, era fericit că avea arma cu el. Își potrivi haina, se asigură că poate să înșface arma rapid dacă era nevoie și inspiră adânc. Apoi împinse ușa și intră.

Și îngheță ca o statuie, panicat. Interiorul restaurantului era foarte întunecat, iar ochii săi erau obișnuiți cu lumina soarelui strălucitor de afară. Se simți orbit pentru o clipă. Ce prostie, se gândi supărat pe sine însuși. Ar fi trebuit să se gândească la asta. Stătea expus aici, cu o inscripție mare Kripo pe tot corpul, o țintă pe care un suspect înarmat cu siguranță nu ar fi ratat-o.

Pași înăuntru și ușa se închise în spatele său. Cu ochii cețoși, văzu persoane care se mișcau prin restaurant. Unii oameni, credea el, stăteau în picioare. Cineva se mișca spre el.

Kohl făcu un pas înapoi, alarmat. Mâna îi coborî către buzunarul unde avea pistolul.

– Domnule, o masă? Aşezaţi-vă unde doriţi.

Îşi strânse ochii, apoi vederea îi reveni încet.

– Domnule? repetă chelnerul.

– Nu, spuse el. Caut pe cineva.

În cele din urmă, inspectorul începu să vadă normal, din nou.

În restaurant se aflau vreo doisprezece clienţi, dar niciunul nu era masiv, cu o pălărie maro şi un costum deschis la culoare. Se îndreptă către bucătărie.

– Domnule, nu puteţi...

Kohl îi arătă chelnerului legitimaţia.

– Sigur, domnule, spuse bărbatul, intimidat.

Kohl intră în bucătăria înfricoşător de caldă şi merse către uşa din spate. O deschise.

– Janssen?

– Nu a ieşit nimeni pe uşă, domnule.

Inspectorul candidat i se alătură şefului său şi se întoarseră împreună în sala de mese. Kohl îi făcu semn unui chelner.

– Domnule, cum te numeşti?

– Johann.

– Ei bine, Johann, ai văzut cumva în ultimele douăzeci de minute un bărbat care să poarte o pălărie ca aceasta?

Kohl făcu un semn către Janssen, care-i arătă fotografia lui Göring.

– Păi, da, am văzut. El şi tovarăşii lui au plecat acum câteva minute. A fost puţin cam ciudat fiindcă au plecat pe uşa laterală.

Arătă spre o masă goală. Kohl oftă nemulţumit. Era una dintre cele două mese de lângă ferestre. Da, perdeaua era groasă, dar observă o crăpătură mică pe o parte. Suspectul lor îi văzuse cu certitudine interogându-i pe clienţii din patio.

– Hai, Janssen!

Kohl şi inspectorul candidat se grăbiră să iasă pe ieşirea laterală, traversând una dintre anemicele grădiniţe, asemănătoare

altor zeci de mii prezente în tot oraşul. Berlinezilor le plăcea să crească flori şi arbuşti, însă pământul era atât de preţuit, încât erau forţaţi să folosească orice petic de noroi pentru grădinile lor. Nu era decât o cărare pe care suspectul ar fi putut ieşi de pe acea porţiune cu vegetaţie, care ducea în Rosenthaler Strasse. Se năpustiră într-acolo şi priviră în sus şi în jos de-a lungul străzii aglomerate. Nici urmă de suspectul lor.

Kohl era furios. Dacă nu ar fi fost reţinut de Krauss, se pare că ar fi avut şanse mai mari să-l captureze pe bărbatul masiv cu pălărie maro. În mare măsură însă era supărat pe sine însuşi, pentru neglijenţa de care dăduse dovadă ceva mai devreme, în patio.

– De grăbiţi ce suntem, mormăi el către Janssen, am ars coaja, dar poate că putem salva restul de aluat.

Se întoarse şi se îndreptă din nou către uşa din faţă a Grădinii de vară.

Paul, Morgan şi bărbatul uscăţiv şi nervos cunoscut sub numele de Max se ascunseseră nu mai departe de 15 metri pe Rosenthaler Strasse, după un mic pâlc de tei.

Îi priviră pe bărbatul în costum alb şi pe tânărul său asociat pe când erau în grădină, lângă restaurant, cum se uitau în susul şi-n josul străzii, apoi cum s-au întors la uşa din faţă.

– Nu ne puteau urmări pe noi, spuse Morgan. E imposibil!

– Urmăreau pe cineva, spuse Paul. Au ieşit pe uşă la un minut după ce am ieşit noi. Asta nu mai e o coincidenţă.

Cu voce tremurândă, Max întrebă:

– Credeţi că erau de la Gestapo? Sau Kripo?

– Ce este Kripo? întrebă Paul.

– Poliţia Criminală. Detectivi în civil.

– Oricum, erau agenţi de poliţie, spuse Paul. Nu încape nicio îndoială.

Bănuise asta încă de când îi văzuse pe cei doi apropiindu-se de Grădina de vară. Ocupase masa de la fereastră special pentru a putea supraveghea strada şi, mai mult ca sigur, îi observase imediat pe cei doi – un bărbat zdravăn, cu o pălărie panama

pe cap, și altul mai slăbuț și mai tânăr, îmbrăcat într-un costum verde – interogând clienții care luau masa în patio. Apoi, tinerelul a dispărut – probabil pentru a acoperi ușa din spate –, iar polițistul în costum alb s-a îndreptat către meniul afișat, examinându-l mai mult decât ar fi făcut-o altcineva.

Paul se ridicase de îndată, pusese niște bani pe masă – numai bancnote, de pe care ar fi fost imposibil de recuperat amprentele – și spusese răstit:

– Plecăm în secunda asta.

Alături de Morgan și urmați de Max, care era tot mai panicat, o zbughiră pe ușa laterală și așteptară lângă o grădiniță de flori până când polițistul intră în restaurant, după care plecară în grabă pe Rosenthaler Strasse.

– Poliția, mormăi Max, aproape plângând. Nu... nu...

Prea multă lume te vâna aici... Și prea mulți oameni puteau să te urmărească, prea mulți puteau să te toarne.

Aș face orice pentru el și pentru Partid...

Paul privi iar în josul străzii, către Grădina de vară. Nu-i urmărea nimeni. Simțea, totuși, o necesitate tot mai mare ca Max să-i spună cât mai urgent informațiile pe care le avea despre Ernst și să plănuiască etapele următoare ale lichidării acestuia. Se întoarse și spuse:

– Vreau să știu...

Dar vocea lui se stinse.

Max dispăruse.

– Unde a dispărut?

Morgan se întoarse și el.

– Fir-ar să fie, murmură el în engleză. Ne-o fi trădat?

– Nu cred că ar fi făcut asta – ar fi însemnat totodată și arestarea lui. Dar...

Vocea lui Morgan se stinse în timp ce privea dincolo de Paul, pe stradă.

– Nu!

Răsucindu-se, Paul îl văzu pe Max la circa două blocuri depărtare. Era printre cele câteva persoane oprite de doi bărbați în uniforme negre, pe care, se pare, Max nu-i zărise.

– Un filtru SS.

Max privea nervos în jur, așteptând să-i vină rândul să fie interogat de militarii SS. Își șterse fața, părând vinovat ca un adolescent.

Paul șopti:

– Nu are de ce să-i fie frică. Documentele lui sunt în regulă. Ne-a dat nouă fotografiile lui Ernst. Câtă vreme nu se panichează, nu i se va întâmpla nimic.

„Liniștește-te, îi spuse în gând Paul. Nu te uita în jur..."

Atunci Max zâmbi și se apropie de cei doi militari SS.

– Va fi în regulă, spuse Morgan.

„Nu, nu va fi, se gândi Paul. O va zbârci."

Și, chiar atunci, bărbatul se întoarse și o luă la fugă.

Militarii SS dădură la o parte un cuplu cu care vorbeau și începură să alerge după el.

– Stop, oprește-te!

– Nu! șopti Morgan. De ce a făcut asta? De ce?

„Pentru că spaima i-a luat mințile", se gândi Paul.

Max era mai slab decât militarii SS, care erau îmbrăcați în uniformele lor grele, înfoiate, și începu să se îndepărteze de ei. Poate că reușește. Poate...

Se auzi apoi o împușcătură, iar Max se rostogoli pe ciment, cu sângele șiroindu-i din spinare. Paul se uită în spatele său. Un al treilea ofițer SS, care stătea pe partea cealaltă a străzii, își scoase pistolul și-l împușcase. Max începu să se târască spre trotuar, când cei doi ofițeri SS de care fugise îl prinseră, respirând greu. Unul își scoase pistolul, trase un foc în capul bietului om și se sprijini apoi de un stâlp de iluminat pentru a-și recăpăta suflarea.

– Să mergem, șopti Paul. Acum!

Se întoarseră pe Rosenthaler Strasse și porniră către nordul orașului alături de alți trecători, care se îndepărtau repede de locul crimei.

– Dumnezeule mare, șopti Morgan. Am pierdut o lună cultivându-l pe bietul om, ținându-l de mână în vreme ce el culegea informațiile despre Ernst. Ce ne facem acum?

– Orice decidem, trebuie s-o facem repede. S-ar putea găsi cineva care să facă legătura dintre el – privi în urmă către cadavrul din stradă – și Ernst.

Morgan oftă și se gândi o clipă.

– Nu cunosc pe nimeni atât de aproape de Ernst... Dar am un om în ministerul informațiilor.

– Ai pe cineva în interior?

– Național-socialiștii sunt paranoici, e adevărat, dar e ceva care le depășește paranoia: propriul lor ego. Au atâția agenți pe teren, dar nu s-au gândit niciodată că ar putea exista cineva care să se infiltreze în efectivele astea. Este doar un funcționar, dar ar putea afla câte ceva.

Se opriră la un colț de stradă aglomerat, iar Paul spuse:

– Mă duc să-mi iau lucrurile din Satul olimpic. Mă voi muta la pensiune.

– Casa de amanet de unde vom lua pușca se află undeva lângă stația Oranienburger Strasse. Ne-ntâlnim în Piața Noiembrie 1923, sub statuia gigant a lui Hitler. Să zicem pe la patru jumate. Ai o hartă?

– Voi găsi.

Își dădură mâna și, cu o privire în urmă către mulțimea adunată în jurul cadavrului nefericitului om, porniră fiecare pe drumul lui, în vreme ce sirena umplea străzile orașului, atât de curate, ordonate și pline de persoane politicoase și zâmbitoare – străzi care erau locul în care se petrecuseră două crime, în doar câteva ore.

Nu, gândi Paul, nefericitul Max nu-l trădase. Dar înțelesese că exista o altă implicație, mult mai îngrijorătoare: acești doi polițiști sau agenți Gestapo dăduseră de urma lui Morgan sau a lui Paul, sau poate a amândurora, urmărindu-i din Aleea Dresda până la Grădina de vară de capul lor, și lipsiseră doar câteva clipe ca să-i prindă. Era o investigație polițienească cu

mult mai profesionistă decât văzuse el în New York. „Cine dracului sunt ăştia?“ se întrebă el.

– Johann, îl întrebă Willi Kohl pe chelner, ce haine purta, de fapt, individul ăsta cu pălărie maro?

– Avea un costum gri-deschis, o cămaşă albă şi o cravată verde, care mi s-a părut cam ţipătoare.

– Era solid?

– Foarte, domnule. Dar nu era gras. Era, probabil, culturist.

– Mai avea ceva care să-ţi atragă atenţia?

– Nu am băgat de seamă.

– Era străin?

– Nu ştiu. Dar vorbea o limbă germană fără greşeli. Poate doar cu un accent slab.

– Ce culoare avea părul lui?

– Nu prea ştiu. Mai degrabă închis decât deschis.

– Vârsta?

– Nici prea bătrân, nici prea tânăr.

Kohl oftă.

– Şi ai spus „tovarăşi“?

– Da, domnule. El a sosit primul. Apoi i s-a alăturat un alt bărbat. Cu mult mai mic. Purta un costum negru sau poate gri-închis. Nu-mi amintesc ce cravată avea. Şi apoi un altul, un bărbat cu haine maro, peste treizeci de ani. Un muncitor, dacă nu mă înşel. Li s-a alăturat mai târziu.

– Individul ăla solid avea cumva cu el o geantă sau un rucsac de piele?

– Da. Era maro.

– Tovarăşii lui vorbeau şi ei germana?

– Da.

– Nu ai auzit nimic din conversaţia lor?

– Nu, inspectore.

– Şi faţa omului? A tipului cu pălăria? întrebă Janssen.

O ezitare.

– Nu i-am văzut faţa. Şi nici pe cea a tovarăşilor lui.

– Ai fost chelner la masa lor şi nu le-ai văzut faţa? întrebă Kohl.

– Nu le-am dat prea multă atenţie. Este întuneric aici, după cum puteţi observa. Şi în meseria asta... vezi atât de mulţi oameni. Te uiţi, dar rareori vezi, dacă mă înţelegeţi.

Era adevărat, presupuse Kohl. Însă ştia, de asemenea, că de când venise Hitler la putere cu trei ani înainte, orbirea devenise o boală naţională. Oamenii fie îşi denunţau vecinii de „crime" la care nu fuseseră martori, fie nu-şi puteau aminti detalii ale unor crime pe care chiar le văzuseră. A şti prea multe ar fi putut însemna o excursie la Alex – cartierul general al Kripo – sau la sediul Gestapo din Prinz Albrecht Strasse, pentru a privi nesfârşitele albume ale criminalilor cunoscuţi. Nimeni nu ar fi mers din proprie voinţă în niciunul dintre aceste două locuri: martorii de azi puteau deveni deţinuţii de mâine.

Ochii chelnerului măturară podeaua, îngrijoraţi. Fruntea i se umplu brusc de sudoare. Lui Kohl i se făcu milă de el.

– Poate că, în loc să ne descrii faţa lui, ne-ai putea spune alte lucruri pe care le-ai observat şi ne-am putea dispensa astfel de o vizită la sediul poliţiei. Poate că te gândeşti la ceva care ne-ar putea fi folositor.

Bărbatul ridică privirea, uşurat.

– Voi încerca să te ajut, spuse inspectorul. Hai să începem cu câteva detalii. Ce a mâncat şi ce a băut?

– A, s-ar putea să fie ceva aici. La început a comandat o bere de grâu. Probabil că nu a mai băut niciodată până acum. A băut doar o înghiţitură şi a pus-o deoparte. În schimb, a băut toată berea Pschorr pe care a comandat-o prietenul său pentru el.

– Bun.

Kohl nu ştia niciodată, de la început, ce ar putea pune în evidenţă, până la urmă, aceste detalii despre un suspect. Poate că statul sau ţara de origine a bărbatului, poate ceva mai special. Dar merita să-şi noteze informaţia aceasta, ceea ce făcu imediat în carneţelul său jerpelit, după ce umezi vârful creionului trecându-l peste limbă.

– Și ce a mâncat?

– Felul nostru cu cârnați și varză. Cu multă pâine și margarină. Cu toții au mâncat la fel. Tipul cel solid a mâncat tot. Părea înfometat. Prietenul lui a mâncat doar jumătate de farfurie.

– Și al treilea bărbat?

– A băut doar o cafea.

– Cum ținea bărbatul cel solid – să-i spunem așa deocamdată – cum ținea furculița?

– Furculița?

– După ce a tăiat o bucată din cârnat, a schimbat furculița dintr-o mâna într-alta și apoi a mâncat bucata? Sau a ridicat mâncarea către gură fără să schimbe mâinile?

– N-aș... n-aș putea să vă spun, domnule. Cred că e posibil să fi schimbat mâna. Spun asta pentru că părea că-și pune mereu furculița jos ca să ia paharul cu bere.

– Bine, Johann.

– Sunt fericit că-mi pot ajuta Führerul cum pot.

– Da, da, spuse Kohl istovit.

Deci schimba furculița. Asta se obișnuia în alte țări, mai puțin în Germania, ca și fluieratul după taxi. Așa că accentul ar putea fi cu adevărat străin.

– Fuma?

– Așa cred, domnule.

– Pipă, trabuc, țigaretă?

– Țigarete, așa cred. Dar eu...

– Ai văzut cumva ce marcă erau țigaretele?

– Nu, domnule, nu am văzut.

Kohl străbătu sala restaurantului și cercetă masa suspectului și scaunele din jurul acesteia. Nu găsi nimic folositor. Se încruntă când văzu că scrumiera era plină de cenușă, dar nu găsi niciun muc de țigară.

Și mai multe dovezi ale inteligenței bărbatului?

Kohl se aplecă și aprinse un chibrit, cercetând podeaua de sub masă.

– A, da, uite, Janssen! Câteva fâşii de piele maro, cum am descoperit mai devreme. Este, într-adevăr, omul nostru. Şi se văd urme în praf care dovedesc că a pus o servietă acolo.

– Mă întreb care o fi conţinutul ei, spuse Janssen.

– Asta nu ne interesează, spuse Kohl, adunând fâşiile de piele şi punându-le într-un plic. Nu deocamdată. Importantă este geanta în sine, legătura pe care o face între acest om şi Aleea Dresda.

Kohl îi mulţumi chelnerului şi, după ce aruncă o privire pofticioasă către un platou cu şniţel vienez, ieşi din restaurant. Janssen îl urmă.

– Hai să întrebăm prin vecini dacă nu i-a văzut cineva pe domnii noştri. Tu porneşte de la capătul celălalt al străzii, Janssen. Eu voi vorbi cu vânzătoarele de flori.

Kohl râse mohorât. Toată lumea ştia cât de nepoliticoase erau florăresele din Berlin.

Janssen îşi scoase batista şi-şi şterse sprâncenele. Păru să scoată un oftat leşinat.

– Eşti obosit, Janssen?

– Nu, domnule. Deloc. Tânărul ezită o clipă, apoi adăugă: Doar că mi se pare că uneori eforturile noastre sunt fără speranţă. Ne zbatem atât pentru un grăsan care a murit.

Kohl scotoci prin buzunare şi-şi scoase pipa galbenă, încruntându-se când descoperi că îşi pusese pistolul în acelaşi buzunar şi o ciobise. O umplu cu tutun şi spuse:

– Da, Janssen, ai dreptate. Victima era un individ obez, de vârstă mijlocie. Dar noi suntem nişte detectivi inteligenţi, nu-i aşa? Ştim, de asemenea, câte ceva despre el.

– Ce anume, domnule?

– Că era fiul cuiva.

– Bine... cu siguranţă era.

– Şi poate că era fratele cuiva. Şi poate că era soţul cuiva. Sau iubitul. Şi, dacă a fost un tip norocos, era tatăl unor băieţi şi fete. Aş vrea să sper, de asemenea, că a avut iubite în trecut, care se mai gândesc la el din când în când. Şi, în viitorul său,

ar mai fi putut avea alte iubite. Şi alţi trei sau patru copii pe care să-i aducă pe lume. Frecă un băţ de chibrit de o parte a cutiei şi aprinse tutunul din pipa din spumă de mare. Aşa că, Janssen, când priveşti incidentul astfel, nu avem de rezolvat doar un mister oarecare despre un grăsan mort. Avem o tragedie care se întinde ca o pânză de păianjen, influenţând multe alte vieţi şi multe alte locuri, extinzându-se de-a lungul multor ani şi ani. Cât este de trist.... Vezi de ce meseria noastră este atât de importantă?

– Da, domnule.

Iar Kohl fu convins că tânărul înţelesese cu adevărat.

– Janssen, trebuie să-ţi cumperi o pălărie. Dar, deocamdată, m-am răzgândit. Ia tu partea mai umbroasă a străzii. Asta presupune, desigur, că trebuie să vorbeşti şi cu florăresele. Te vor trata cu nişte vorbe pe care nu le auzi decât în cazarma Cămăşilor brune, dar, cel puţin, nu te vei întoarce diseară la soţia ta roşu ca racul.

Capitolul opt

Mergând către piaţa aglomerată pentru a lua un taxi, Paul mai arunca din când în când câte o privire în spate. Fumându-şi ţigara Chesterfield, uitându-se la peisaj, la magazine, la trecători, căutând iar şi iar dacă este ceva în neregulă.

Se strecură într-o toaletă publică, de o curăţenie impecabilă, şi intră într-o cabină. Îşi strivi ţigara şi o aruncă în toaletă, alături de celelalte mucuri de ţigară şi de cocoloşul pe care fusese scrisă adresa pensiunii lui Käthe Richter. Apoi rupse în zeci de bucăţele fotografiile lui Ernst şi trase apa după toate aceste resturi.

Din nou în stradă, lăsă deoparte imaginile dureroase ale morţii lui Max, atât de tristă şi de inutilă, şi se concentră pe misiunea pe care o avea de îndeplinit. Erau ani de când nu mai omorâse pe cineva cu o puşcă. Era un bun trăgător cu armele cu ţeavă lungă. Puştile era numite „compensatoare". Dar nu este complet adevărat. Un pistol cântăreşte probabil un kilogram şi jumătate, o puşcă – cinci sau chiar mai mult. Să ţii o puşcă perfect nemişcată presupune putere, iar braţele solide ale lui Paul îl ajutaseră să devină cel mai bun puşcaş din detaşamentul lui.

Cu toate acestea acum, după cum îi spusese lui Morgan, dacă trebuia să „declanşeze" pe cineva, prefera s-o facă cu un pistol. Şi să fie mereu aproape, ca o umbră.

El nu vorbea niciodată cu victimele sale, nu se întâlnea cu ele, nici măcar nu le dădea de înţeles ce urma să se întâmple. Apărea fără zgomot în spatele victimei, atât cât putea un om solid ca el, şi îi trăgea un glonţ în cap, ucigându-l instantaneu. Nu se gândise niciodată să se poarte ca sadicul de Bugsy Siegel sau ca recent răposatul Dutch Schultz. Ei omorau oamenii încetul cu încetul în bătaie, torturându-i şi batjocorindu-i. Ce făcea Paul ca asasin plătit nu avea nimic de-a face cu furia sau cu plăcerea, sau cu înfrânatul sentiment al răzbunării; era vorba pur şi simplu despre comiterea unui act rău, pentru eliminarea unui rău şi mai mare.

Iar Paul Schumann insista să plătească preţul acestei ipocrizii. Suferea pentru că asasina din apropiere. Morţii îl îmbolnăveau, îl făceau să treacă printr-o vale a plângerii şi a vinovăţiei. De fiecare dacă când ucidea pe cineva, o parte din el murea. Odată, beat într-o speluncă irlandeză din West Side, a concluzionat că el este opusul lui Iisus Hristos; el murea pentru ca şi alţii să poată muri. Şi-ar fi dorit să fi fost atât de afumat încât să nu-şi mai aducă aminte de acest gând. Dar îi rămăsese în minte.

Încă mai credea că Morgan avea dreptate când susţinea să folosească de astă dată o puşcă. Amicul lui Damon Runyon spusese cândva că un bărbat poate fi un învingător numai dacă îşi propune să treacă dincolo de reguli. Paul le încălcase cu siguranţă suficient de des, dar ştia, de asemenea, când să se oprească. Nu avusese niciodată înclinaţii suicidale. De mai multe ori amânase lichidarea unei ţinte când simţise că sorţii sunt nefavorabili. Poate că şase la cinci împotrivă era până la urmă un pariu acceptabil. Dar mai rău de atât? El nu ar fi...

Un trosnet puternic îl puse în mişcare. Ceva zbură prin fereastra unei librării, la câţiva paşi depărtare de el. Un dulap de cărţi. Urmat de câteva cărţi. Privi înăuntrul magazinului şi văzu un bărbat de vârstă mijlocie, ţinându-şi faţa însângerată în mâini. Părea să fi fost lovit în obraz. O femeie îl strângea de mână, plângând. Patru bărbaţi solizi în uniforme maro-deschis

îi înconjuraseră. Paul presupuse că erau din trupele de şoc, Cămăşile brune. Unul dintre ei ţinea o carte şi ţipa la bărbat:

– Nu ai voie să vinzi mizeria asta! Este ilegal. Ţi-ai asigurat un bilet pentru Oranienburg.

– Este Thomas Mann, protestă bărbatul. Nu este împotriva Führerului sau împotriva Partidului nostru. Eu...

Militarul din trupele de şoc îl lovi pe librar peste faţă cu cartea deschisă. Vorbea cu o voce batjocoritoare:

– Este... (dându-i o altă lovitură)... Thomas... (o altă lovitură, iar cotorul cărţii se rupse)... Mann....

Agresiunea îl enervă peste poate pe Paul, dar nu era problema lui. Nu-şi putea permite să atragă atenţia. Porni mai departe. Deodată însă, unul dintre agenţii SA o trase pe femeie de braţ şi o împinse afară prin uşă. Ea se lovi cu putere de Paul şi căzu pe trotuar. Era atât de înfricoşată, că nici nu-l băgă în seamă. Începu să-i curgă sânge din palme şi din genunchi, acolo unde o rănise sticla ferestrei.

Cel care părea liderul militarilor îl trase pe bărbat afară.

– Faceţi-i praf magazinul, le ordonă el camarazilor săi, care începură să împingă rafturile de cărţi şi dulapurile, să rupă tablourile de pe pereţi şi să izbească scaunele masive de podele, încercând să le rupă.

Liderul privi către Paul, apoi îl izbi cu putere pe librar în pântec, iar acesta scoase un geamăt, se strânse de mijloc şi începu să vomite. Militarul făcu un pas către femeie. O apucă de păr şi era pe punctul de a o lovi în plină figură, când Paul îl apucă, din reflex, de mână.

Bărbatul se răsuci cu spume la gură, în timp ce uimirea i se aşternea pe faţa lată, pătrată. Se holbă perplex la ochii albaştri ai lui Paul.

– Cine eşti tu? Ştii cine sunt eu? Hugo Felstedt din brigada SA a castelului Berlin. Alexander! Stefan!

Paul o lăsă pe femeie deoparte. Ea se aplecă şi-l ajută pe librar, care-şi ştergea gura, cu ochii plini de lacrimi de durere şi de umilinţă.

Din magazin ieşiră imediat doi militari.

– Cine e ăsta? întrebă unul dintre ei.

– Actele la control! Acum! strigă Felstedt.

Deşi boxa de când se ştia, Paul evitase bătăile de stradă. Tatăl său obişnuia să-şi dăscălească cu severitate băiatul să nu participe la nicio competiţie în care regulile erau făcute pentru a fi încălcate. I se interzisese să se bată în curtea şcolii sau pe alei.

– Eşti atent la mine, fiule?

Iar Paul spunea ascultător:

– Desigur, tăticule, fii liniştit.

Uneori însă, nu trebuia să facă nimic altceva decât să-i întâlnească pe Jake McGuire sau pe Micuţul Bill Carter pentru a da şi a lua ceva scatoalce. Nu era sigur prin ce anume erau diferite acele timpuri. Cumva însă, ştiai mai presus de orice îndoială că nu poţi pleca. Şi, uneori, probabil deseori, ai fi putut, dar pur şi simplu nu voiai să pleci.

Îl măsură din ochi pe bărbatul din faţa lui; era cam cât băiatul acela, locotenentul Vincent Manielli, estimă Paul. Tânăr şi musculos, dar în mare măsură vorbăreţ. Americanul îşi lăsă greutatea în vârful picioarelor, se balansă şi-l lovi pe Felstedt în stomac cu o dreaptă aproape invizibilă.

Falca bărbatului căzu şi el se retrase, încercând să respire şi pipăindu-şi pieptul de parcă şi-ar fi căutat inima.

– Tu, porcule, strigă unul dintre ceilalţi cu o voce ascuţită şi şocată, căutându-şi pistolul.

Paul făcu o mişcare unduioasă înainte, apucă mâna dreaptă a bărbatului, o trase de pe tocul pistolului şi-i plesni un croşeu de stânga în plină figură. În box, nu există durere mai mare decât o lovitură puternică în nas, iar când cartilajul plesni şi sângele începu să curgă pe uniforma sa maro, omul scoase un urlet ascuţit şi se clătină în spate, sprijinindu-se de zid, cu ochii plini de lacrimi.

Hugo Felstedt căzuse acum în genunchi şi nu mai părea deloc interesat de inima sa – îşi pipăia abdomenul, cuprins de icnete patetice.

Al treilea militar își căuta arma.

Paul făcu un pas rapid înainte, cu pumnii strânși.

– Las-o acolo, îl avertiză el calm.

Militarul o zbughi deodată în sus, pe stradă, strigând:

– Voi veni cu ajutoare... Voi veni cu ajutoare...

Cel de-al patrulea militar ieși în pragul librăriei. Paul făcu un pas către el, iar acesta începu să plângă:

– Te rog, nu-mi face rău!

Nescăpându-l din ochi pe ofițerul SA, Paul îngenunche, deschise servieta și începu să caute printre hârtiile dinăuntru, după pistol.

Își îndreptă pentru o clipă ochii într-acolo și ofițerul SA se aplecă deodată, înșfăcă niște cioburi de sticlă și le aruncă înspre Paul. Acesta se ghemui, însă militarul se proiectă în american și-l lovi în obraz cu boxul[1] pe care-l avea pe degete. A fost doar o lovitură razantă, însă Paul – surprins de mișcare – căzu pe spate, peste servieta sa, pe un petic de iarbă de lângă magazin. Ofițerul SA sări după el. Cei doi începură să se bată. Bărbatul nu era foarte puternic și nici nu era un luptător cu experiență, dar, cu toate acestea, lui Paul îi trebui ceva până să se ridice în picioare. Supărat că a fost prins cu garda jos, îl apucă pe om de o mână și i-o răsuci brusc, până când se auzi o trosnitură.

– O, șopti bărbatul.

Căzu apoi la pământ și-și pierdu cunoștința.

Felstedt se încovrigase și stătea în fund, ștergându-și voma de pe față.

Paul smulse pistolul de la brâul bărbatului și-l aruncă pe acoperișul unei clădiri scunde din apropiere. Se întoarse apoi către librar și către soția lui și le spuse:

– Plecați acum. Haide.

Cei doi se holbau la el, muți.

– Acum! le spuse Paul printre dinți.

---

[1] Box – armă albă, alcătuită dintr-o placă de metal cu găuri pentru degete și cu o creastă de sinuozități. (n.red.)

Se auzi un fluierat pe stradă, apoi niște strigăte.

Paul repetă:

– Fugiți!

Librarul își șterse gura din nou și privi pentru ultima dată resturile magazinului său. Femeia îl luă pe după umeri și plecară amândoi grăbiți.

Uitându-se în direcția opusă, în josul străzii Rosenthaler, Paul observă șase militari din Cămășile brune alergând către el.

– Tu, porc de evreu, mormăi bărbatul cu nasul rupt, ești terminat acum.

Paul înșfăcă servieta, îndesă înapoi conținutul împrăștiat pe jos și începu să alerge către o alee apropiată. Aruncă o privire în urmă. Încă era urmărit de cei șase militari. De unde dracului apăruseră și ăștia? Ieșind de pe alee, descoperi că a ajuns într-o zonă cu case de locuit, cu cărucioare la intrare, restaurante soioase și magazine dubioase. Se opri o clipă, privind strada aglomerată.

Trecu pe lângă un vânzător de haine la mâna a doua și, când bărbatul privi în altă parte, șterpeli o haină verde-închis de pe stelajul cu haine bărbătești. O înfășură rapid și porni către o altă alee, pentru a și-o pune pe el. Auzi însă strigăte din apropiere.

– Acolo! El este? Tu! Oprește-te!

La stânga sa văzu alți trei ofițeri SA care se luptau să-i taie calea. Incidentul făcea deja valuri uriașe. Se grăbi să intre pe alee, ceva mai lungă și mai întunecoasă decât prima. Auzi alte strigăte în spatele lui. Apoi, o împușcătură. Auzi un pocnet ascuțit când glonțul izbi o cărămidă, trecând pe lângă capul lui. Privi în spate. Alți trei sau patru bărbați în uniformă li se alăturaseră celor care-l urmăreau.

Sunt atât de mulți oameni în țara asta care te-ar urmări pur și simplu numai pentru că fugi...

Paul scuipă pe zidul din față, luptându-se să tragă aer în plămâni. O secundă mai târziu sprintă din alee într-o stradă și mai aglomerată decât prima. Trase adânc aer în piept și se

pierdu în mulțimea de cumpărători de sâmbătă după-amiază. Privind de-a lungul bulevardului, văzu trei sau patru alei.

Pe unde s-o ia?

Strigăte în spatele lui, când militarii SA se năpustiră și ei în stradă. Nu avea vreme de pierdut. Intră pe cea mai apropiată alee. Proastă alegere. Singura ieșire de acolo erau cele cinci sau șase uși. Toate încuiate.

Încercă să iasă din această fundătură, apoi se opri. Erau acum circa doisprezece militari din Cămășile brune care străbăteau mulțimea, îndreptându-se cu rapiditate către această alee. Cei mai mulți dintre ei aveau pistoale. Îi însoțeau câțiva băieți, îmbrăcați ca tinerii stegari care coborâseră drapelul cu o zi înainte, în Satul olimpic.

Potolindu-și respirația, se făcu una cu zidul de cărămidă.

„În ce mizerie nemaipomenită am intrat", se gândi el supărat.

Își înghesui pălăria, cravata și haina costumului în servietă, apoi își trase pe el haina cea verde.

Puse apoi geanta la picioare și scoase de acolo pistolul. Îl verifică pentru a se asigura că este încărcat și că are un glonț pe țeavă. Proptind o mână în zid, fixă arma pe antebraț și se aplecă încet, țintind primul om care-i intră în cătare – Felstedt.

Ar fi fost dificil pentru ei să-și imagineze de unde a pornit împușcătura, iar Paul spera că se vor risipi pentru a face cercetări, ceea ce-i va da șansa să scape printre rândurile de cărucioare din apropiere. Riscant, dar în câteva clipe ar fi intrat pe alee, așa că nu avea altceva de făcut...

Mai aproape, mai aproape...

Atingerea gheții...

Crescu presiunea pe trăgaci, țintindu-l pe bărbat chiar în centrul pieptului, concentrându-se pe locul unde cureaua diagonală prinsă de centură și petrecută peste umăr îi acoperea inima.

– Nu, îi șopti o voce poruncitoare în ureche.

Paul se întoarse, ridicând pistolul către omul care venise în tăcere în spatele lui. Părea să aibă ceva mai mult de patruzeci de ani. Avea o mustață stufoasă, iar părul său des fusese pieptănat

pe spate şi fixat cu ulei. Era mai scund cu câţiva centimetri decât Paul, iar burta îi împingea în faţă centura. Avea în mâini o cutie mare de carton.

– Ar trebui să-l îndrepţi în altă direcţie, spuse el calm, făcând un semn către pistol.

Americanul nu-şi clinti arma.

– Cine eşti?

– Poate că vom face conversaţie mai târziu. Acum avem lucruri mai urgente de făcut.

Trecu de Paul şi privi după colţ.

– Doisprezece inşi. Probabil că ai făcut ceva care i-a călcat pe coadă.

– I-am bătut pe trei dintre ei.

Germanul ridică o sprânceană de uimire.

– Ah, bine, te asigur, domnule, că dacă omori unul sau doi, vor veni alţii, cu sutele, în câteva minute. Te vor vâna şi ar putea ucide zeci de oameni nevinovaţi pentru a te prinde. Te pot ajuta să scapi.

Paul ezită.

– Dacă nu faci cum îţi spun eu, te vor ucide. Ei ştiu să facă bine doar două lucruri: să ucidă şi să mărşăluiască.

– Pune cutia jos.

Bărbatul o puse, iar Paul îi ridică haina, se uită la betelia pantalonilor, apoi îi făcu un semn să se rotească.

– Nu am armă.

Acelaşi gest, nerăbdător.

Germanul se roti. Paul îi pipăi buzunarele şi gleznele. Era neînarmat.

Bărbatul spuse:

– Te-am urmărit. Ţi-ai dat jos haina şi pălăria, ceea ce e bine. Băteai la ochi ca o virgină în Piaţa Nollendorf cu cravata aia ţipătoare. Dar este posibil să fii căutat în geantă. Trebuie să arunci hainele.

Făcu un semn către servietă.

Se auziră paşi repezi în apropiere. Paul făcu un pas înapoi, gândindu-se la ceea ce-i spusese bărbatul. Avea logică. Scoase hainele din servietă şi se îndreptă către o pubelă de gunoi.

– Nu, spuse bărbatul. Nu acolo. Dacă vrei să scapi de un lucru în Berlin, nu-l arunca în pubelele în care se aruncă mâncarea, pentru că oamenii care vor căuta după resturi îl vor găsi. Şi nu-l arunca în containerele de gunoaie, pentru că agenţii şi informatorii SD îl vor găsi; ei cotrobăie deseori prin gunoaie. Singurul loc sigur în care poţi arunca ceva este reţeaua de canalizare. Nimeni nu investighează canalele. Oricum, nu deocamdată.

Paul se uită la un grătar din apropiere şi aruncă lucrurile acolo fără prea mare tragere de inimă. A dracului cravată irlandeză...

– Acum am să adaug o pată de culoare deghizamentului tău de evadat din calea cămăşilor căcănii.

Se căută prin buzunarul hainei şi scoase de acolo mai multe pălării împachetate. Alese una din stofă deschisă la culoare. O desfăcu şi i-o înmână lui Paul, apoi le puse pe celelalte în buzunar.

– Pune-o pe cap.

Americanul se conformă.

– Acum pistolul. Trebuie să scapi de el. Ştiu că eziţi, dar nu te va ajuta prea mult, de fapt. Nicio armă nu are suficiente gloanţe pentru a opri toate Cămăşile brune din oraş, ca să nu mai vorbim despre bietul tău Luger. Da sau nu?

Instinctul îi spuse din nou că bărbatul avea dreptate. Se lăsă la pământ şi îndesă pistolul prin grătar. Auzi un pleoscăit, mult sub nivelul străzii.

– Acum, vino după mine.

Bărbatul ridică iar cutia de carton. Văzându-l pe Paul că ezită, şopti:

– A, te gândeşti de ce-ai avea încredere în mine? Nu mă cunoşti deloc. Dar, domnule, vreau să spun că, în această situaţie, adevărata întrebare este cum ar putea cineva să nu aibă

încredere în mine? Totuși, este alegerea ta. Ai circa 10 secunde să te hotărăşti.

Râse.

– Nu e aşa de când e lumea? Cu cât e mai importantă decizia, cu atât mai puțin timp avem pentru a o lua!

Se îndreptă către o uşă, se căută după cheie şi o descuie. Apoi privi înapoi. Paul îl urma. Păşiră într-o magazie, iar bărbatul închise uşa şi o încuie. Privind prin fereastra soioasă, Paul îi văzu pe militarii SA intrând pe alee, uitându-se în jur, apoi plecând.

Camera era înțesată de cutii, lăzi şi sticle prăfuite de vin. Bărbatul se opri, făcând semn către o cutie.

– Ia-o. Va fi un argument solid pentru povestioara ta. Şi, probabil, unul profitabil.

Paul îl privi pe bărbat enervat.

– Mi-aş fi putut ascunde hainele şi arma în depozitul tău. Nu ar fi trebuit să le arunc.

Bărbatul îşi împinse înainte buza de jos.

– Desigur, aşa e, doar că acesta nu este tocmai depozitul meu. Acum, ia te rog cutia aceea! Te rog, domnule, trebuie să ne grăbim.

Paul puse servieta pe cutie, o ridică şi îl urmă. Ajunseră într-o cameră prăfuită, care dădea în stradă. Bărbatul privi prin ferestrele mizerabile, apoi deschise încet uşa.

– Aşteaptă, spuse Paul.

Îşi atinse obrazul. Tăietura făcută cu boxul încă mai sângera uşor. Îşi trecu mâna peste nişte rafturi prăfuite, şi-o trecu peste faţă, acoperind astfel rana, apoi peste haină. În cele din urmă, se relaxă. Mizeria va atrage mai puțin atenția decât sângele.

– În regulă, spuse germanul şi deschise uşa larg. Acum eşti un muncitor transpirat. Iar eu voi fi şeful tău. Pe aici.

Merse direct către un grup de trei sau patru militari SA, care vorbeau cu o femeie sprijinită de un felinar, ținând un pudel cu o lesă roşie.

Paul ezită.

– Haide. Nu încetini.

Aproape că trecuseră de militari, când unul dintre ei îi strigă:

– Voi de colo, ia opriți-vă! Vrem să vă vedem actele.

Unul dintre prietenii săi i se alătură și veniră amândoi în fața lui Paul și a celuilalt bărbat. Spumegând fiindcă fusese nevoit să-și arunce arma, Paul privi într-o parte. Bărbatul de pe alee se încruntă.

– Ah, actele noastre, da, da... Îmi pare rău, domnilor. Trebuie să înțelegeți că suntem forțați să muncim astăzi, după cum vedeți. Făcu un semn către cutiile de carton. Nu ne-am așteptat la asta. Trebuie să livrăm urgent comanda asta.

– Trebuie să aveți actele cu voi tot timpul.

Paul spuse:

– Nu trebuie să mergem prea departe...

– Căutăm un bărbat masiv, într-un costum gri cu pălărie maro. Este înarmat. Ați văzut pe cineva care să-i semene?

Se uitară unul la celălalt, consultându-se din priviri.

– Nu, spuse Paul.

Al doilea militar îi percheziționă pe german și pe Paul pentru arme, apoi înșfăcă servieta și, deschizând-o, privi înăuntru. Găsi exemplarul din *Mein Kampf.* Paul putea vedea locul în care ascunsese pașaportul rusesc și rublele. Germanul care-l salvase pe alee spuse repede:

– Nu e nimic interesant acolo. Însă mi-am amintit acum că avem actele de identitate la noi. Uitați-vă în cutia angajatului meu.

Cei doi se uitară unul la celălalt. Cel care ținea cartea lui Hitler o îndesă îndărăt în servietă, apoi desfăcu capacul cutiei pe care o ținea Paul.

– După cum vedeți, suntem frații Bordeaux.

Unul dintre militari izbucni în râs, iar germanul continuă:

– Dar nu puteți fi niciodată prea siguri de asta. Poate că vreți să luați și dumneavoastră două sticle pentru verificare.

Fură confiscate imediat câteva sticle. Militarii le făcură semn celor doi să plece. Paul își luă servieta și-și continuară drumul.

Două clădiri mai încolo, germanul îi făcu semn cu capul să traverseze.

– Mergi acolo!

Locul către care arăta părea să fie un club de noapte, decorat cu steaguri naziste. Pe o tăblie de lemn se putea citi: Cafeneaua Ariană.

– Te-ai ţicnit? întrebă Paul.

– Nu am avut dreptate până acum, prietene? Te rog, intră. Este cel mai sigur loc cu putinţă. Cămăşile căcănii nu sunt bine-venite aici şi nici nu şi-ar putea permite să intre. Cât timp nu ai bătut niciun ofiţer SS şi nici vreun lider de seamă al Partidului, eşti în siguranţă... Nu ai bătut, nu-i aşa?

Paul scutură din cap. Îl urmă neîncrezător pe bărbat în cafenea. Observă de îndată la ce se referise bărbatul când adusese vorba despre taxa pusă la intrare. Pe un afiş scria: $20 US/40 DM. Iisuse, se gândi el. Cel mai fiţos loc unde mersese el în New York, Clubul Debonair, avea o taxă de intrare de cinci dolari.

Cât mălai avea la el? Preţul ăsta însemna aproape jumătate din banii pe care i-i dăduse Morgan. Dar uşierul ridică privirea şi-l recunoscu pe germanul cel mustăcios. Le făcu semn celor doi să intre în cafenea, fără să le ceară bani.

Ei îşi croiră drum dând la o parte marginile unei perdele, apoi intrară într-un bar mic şi întunecos, unde erau înghesuite antichităţi şi obiecte de artă, afişe de filme şi sticle prăfuite.

– Otto! spuse barmanul, dând mâna cu bărbatul care-l salvase pe Paul.

Otto puse cutia pe bar şi îi făcu semn lui Paul s-o pună tot acolo şi pe a lui.

– Credeam că-mi aduci doar o cutie.

– Prietenul meu m-a ajutat s-o car şi pe a doua, în care sunt, însă, doar zece sticle. Asta ar face un total de 70 de mărci, nu-i aşa?

– Am cerut doar o cutie. Am nevoie doar de o cutie. Te voi plăti doar pentru una.

În vreme ce barmanul se târguia cu Otto, Paul se concentră asupra vocii care se auzea asurzitor dintr-un radio de mari dimensiuni aflat în spatele barului.

– ... știința modernă a descoperit nenumărate căi prin care poate proteja corpul de boală și, cu toate acestea, dacă nu respectați câteva reguli simple de igienă, vă puteți îmbolnăvi grav. Este posibil ca vizitatorii care vin în orașul nostru să aducă noi tulpini infecțioase, astfel că este extrem de important să avem mereu în minte regulile unei igiene eficiente...

Otto termină negocierea, aparent satisfăcut, și privi pe fereastră.

– Sunt tot acolo, dând târcoale. Hai să luăm o bere. Te las să-mi faci cinste cu una.

Observă că Paul se holba la aparatul de radio, căruia nimeni din bar nu părea să-i dea vreo atenție, în ciuda faptului că volumul era dat la maximum.

– Aha, îți place vocea profundă a ministrului nostru cu propaganda, nu-i așa? Dar, dacă-l vezi, e un nenorocit. Am contacte peste tot pe Wilhelm Strasse, în toate clădirile guvernamentale. Pe la spate este poreclit „Mickey Mouse". Hai să mergem în spate! Nu suport bolboroselile astea. Fiecare instituție trebuie să aibă câte un radio care să transmită discursurile liderilor Partidului și trebuie să dea sonorul tare atunci când sunt deschise. Este ilegal să nu ții radioul deschis. Aici țin radioul ăsta deschis, în sala din față, pentru a nu încălca legile. Clubul adevărat se află însă în camerele din spate. Acum, spune-mi, îți plac bărbații sau femeile?

– Poftim?

– Bărbați sau femei? Ce preferi?

– Nu mă interesează să...

– Înțeleg, dar de vreme ce tot trebuie să aștept ca golanii ăștia din SA să obosească ridicând pietrele ca să te găsească, te rog să-mi spui: la ce preferi să te uiți cât sorbim berea pe care ai acceptat cu atâta generozitate să mi-o oferi? Bărbați dansând

ca bărbaţii, bărbaţi dansând ca femeile sau femeile dansând ca ele însele?

– Femei.

– Aha, la fel şi eu. Este ilegal să fii homosexual în Germania de azi. Dar ai fi surprins să ştii câţi naţional-socialişti par să se bucure de compania unuia dintre ei, din alte motive decât discuţiile pe marginea politicilor de dreapta. Pe aici.

Trase deoparte o perdea de catifea albastră.

A doua cameră era pentru bărbaţii cărora le plăceau femeile, se pare. Stăteau la o masă şubredă de răchită într-o cameră vopsită în negru, decorată cu lanterne chinezeşti, ghirlande de hârtie şi trofee de animale, la fel de prăfuite ca şi drapelele naziste care atârnau din tavan.

Paul îşi scoase basca şi aceasta dispăru în buzunarul bărbatului, alături de celelalte.

– Mulţam.

Otto dădu din cap.

– Deh, la ce sunt buni prietenii?

Se uită după chelner.

– Mă întorc imediat.

Paul se ridică şi merse la toaletă. Îşi spălă praful şi sângele de pe faţă şi-şi pieptănă părul dându-l cu loţiune, ceea ce-l făcu să pară mai scurt şi mai închis la culoare. Era cumva diferit faţă de omul pe care-l căutau agenţii SA. Obrazul său nu era tăiat prea tare, dar se învineţise. Ieşi din toaletă şi intră în culise. Descoperi vestiarul dansatoarelor. Un bărbat stătea la capătul celălalt, fumând un trabuc şi citind ziarul. Nu-i dădu atenţie lui Paul, care-şi băgă degetul într-un borcan cu fond de ten. Întors în toaletă, îşi întinse crema peste rană. Avea ceva experienţă cu machiajul: toţi boxerii de clasă ştiu cât e de important să-şi ascundă rănile de ochii adversarilor.

Se întoarse apoi la masă, unde-l găsi pe Otto făcându-i semne chelneriţei, o femeiuşcă drăguţă, brunetă. Dar aceasta era ocupată şi bărbatul oftă enervat. Se întoarse şi-l privi cu atenţie pe Paul.

– Acum, cu siguranţă nu eşti de pe la noi, pentru că nu ştii nimic despre „cultura" noastră. Vorbesc despre radio. Şi despre cămăşile căcănii, pe care nu ţi le-ai fi pus în cap dacă ai fi fost german. Dar limba este perfectă. Un accent insesizabil. Dar nu este francez şi nici slav sau spaniol. Ce rasă de câine eşti?

– Sunt recunoscător pentru ajutorul tău, Otto. Dar sunt unele lucruri pe care prefer să le păstrez pentru mine.

– Nu contează. Am decis că eşti american sau englez. Probabil american. Ştiu din filmele voastre... modul în care-ţi construieşti frazele... Da, eşti american. Cine altcineva ar avea după el o trupă de cămăşi căcănii, dar şi o obrăznicie coioasă, d-aia americană? Eşti de pe tărâmul legendar al cowboy-lor care cuceresc singuri câte un trib de indieni. Unde o fi chelneriţa aia? Se uită prin jur, mângâindu-şi mustaţa. Acum prezentările. Să mă prezint: sunt Otto Wilhelm Friedrich Georg Webber. Acum tu?... Dar probabil că doreşti să păstrezi tăcerea şi în această privinţă.

– Cred că e mai înţelept.

Webber chicoti.

– Aşadar, ai bătut trei d-ăştia şi ţi-ai câştigat nesfârşita afecţiune a Cămăşilor brune şi a puilor de căţea?

– Puii cui?

– *Hitlerjugend.* Băieţeii care se freacă de picioarele celor din SA.

Webber se uită la încheieturile congestionate ale mâinilor lui Paul.

– Probabil că îţi place să boxezi, nu-i aşa, domnule Fără-nume? Arăţi ca un atlet. Îţi pot aduce bilete la Olimpiadă. Nu au mai rămas, după cum ştii. Dar îţi pot face rost. Primul rând, la stal, bilete bune.

– Nu, mulţumesc.

– Sau aş putea să te duc la una dintre serbările olimpice. Max Schmeling va participa la unele.

– Schmeling?

Paul ridică o sprânceană. Îl admira pe cel mai de succes campion german la categoria grea şi fusese în tribune pe Yankee

Stadium cu o lună în urmă, să vadă lupta dintre Schmeling şi Joe Louis. Şocant pentru toţi, Schmeling îl îngenunchease pe Bombardierul Negru în a douăsprezecea rundă. Seara îl costase pe Paul şase sute opt dolari, din care opt fusese biletul şi şase hârtii de o sută – pariul ăla de rahat.

Webber continuă:

– Va fi acolo cu soţia lui. O tipă extrem de frumoasă. Anny Ondra. Actiţă, ştii. Ai petrece o seară cu adevărat memorabilă. Preţul e cam piperat, dar pot aranja eu. Îţi trebuie, desigur, şi o haină de cină. Ţi-o pot aduce eu. Pentru o sumă simbolică.

– De data asta, nu.

– Aha, murmură Webber, de parcă Paul tocmai făcuse cea mai mare greşeală a vieţii lui.

Chelneriţa se opri la masa lor şi se apropie de Paul, zâmbindu-i.

– Sunt Liesl. Cum te cheamă?

– Hermann, spuse Paul.

– Ce aţi dori?

– Bere pentru amândoi. O Pschorr pentru mine.

– Ehe, spuse Webber rânjind când îl auzi ce alege. Un lager berlinez pentru mine. Fermentată încet şi la rece. Una mare.

Când chelneriţa se uită la el, privirea ei deveni rece, de parcă tocmai ar fi sărit-o de la plata bacşişului.

Liesl privi prelung în ochii lui Paul, apoi surâse provocator şi merse la altă masă.

– Te-ai făcut cu o admiratoare, domnule Non-Hermann. Drăguţă, nu?

– Foarte.

Webber îi făcu cu ochiul.

– Dacă vrei...

– Nu, spuse ferm Paul.

Webber ridică o sprânceană şi-şi îndreptă atenţia către scenă, unde o femeie îşi scosese sutienul şi se învârtea. Avea sânii căzuţi şi braţe flasce şi, chiar de la distanţa unde se afla Paul, i se puteau vedea crăpăturile din jurul gurii, pe care o

ţinea ţuguiată într-un surâs feroce, dansând pe sunetul strident al unui gramofon.

– După-amiaza nu au muzicanţi, doar gramofon, îi explică Webber. Dar noaptea au orchestre bune. Alămuri... Îmi plac alămurile. Am un disc de gramofon pe care-l pun deseori. Marele şef de trupă, britanicul John Philip Sousa.

– Îmi pare rău să-ţi spun, dar este american.

– Nu!

– Ba ăsta-i adevărul!

– Ce ţară trebuie să fie America! Au un cinema nemaipomenit şi milioane de maşini, aşa am auzit. Şi acum aflu că şi John Philip Sousa este al lor.

Paul o privi pe chelneriţă apropiindu-se, cu coapsele ei zvelte mişcându-se înainte şi înapoi. Liesl puse berile pe masă. Se parfumase recent, se pare, în cele câteva minute cât fusese plecată. Îi zâmbi lui Paul, iar el îi răspunse cu un rânjet, apoi se uită la nota de plată. Nu era familiar cu banii germani şi nu voia să atragă atenţia asupra lui cotrobăind după mărunţiş. Aşa că-i dădu o bancnotă de cinci mărci, adică vreo doi dolari, aproximă el.

Liesl consideră că diferenţa era bacşişul ei şi-i mulţumi din inimă, strângându-i mâinile în ale sale. Lui Paul îi fu frică să nu-l sărute. Nu ştia cum ar fi putut cere restul la banii daţi şi decise să pună pierderea acestora în contul unei lecţii despre obiceiurile nemţilor. Cu o altă privire plină de adoraţie, Liesl plecă de la masa lor, devenind de îndată tot mai morocănoasă la perspectiva de a servi şi la alte mese. Webber îşi ciocni halba de a lui Paul. Amândoi băură cu poftă.

Webber îl privi pe Paul cu atenţie şi spuse:

– Aşa, deci. Ce şmecherii învârţi?

– Şmecherii?

– Când te-am văzut la început pe alee, cu arma, mi-am spus: aha, deci nu este nici Soci, nici Kosis...

– Ce să fiu?

– Soci, adică social-democrat. A fost cândva un partid mare, până când l-au scos în afara legii. Kosis sunt comuniştii. Nu sunt ilegali, sunt morţi. Nu, am ştiut că nu eşti agitator. Eşti unul dintre noi, un şmecher, un artist al întunericului. Se uită în jur prin sala barului. Nu fi îngrijorat! Câtă vreme suntem liniştiţi, putem vorbi aici. Nu sunt microfoane. Nici loialitate faţă de Partid, nu între aceşti pereţi. La urma urmei, ştanga bărbatului e mai de încredere decât conştiinţa lui, iar naţional-socialiştii, ca s-o spunem p-aia dreaptă, nici nu au conştiinţă.

Webber insistă:

– Aşadar, ce fel de şmecherii învârţi?

– Nu fac şmecherii. Am venit pentru Olimpiadă.

– Aşa? Otto făcu cu ochiul. Probabil că este o nouă probă anul ăsta, de care eu nu am auzit.

– Scriu pe subiecte sportive.

– Aha, deci eşti scriitor... Şi încă unul care se luptă cu militarii SA, nu-şi spune numele, bate coclaurile cu o stropitoare Luger şi îşi schimbă hainele ca să scape de cei care-l urmăresc. Apoi îşi dă părul pe spate şi-şi dă cu cremă de prăjituri pe obraji.

Webber îşi mângâie obrazul cu subînţeles.

– S-a întâmplat să mă ciocnesc de câţiva militari SA, care atacaseră un cuplu. I-am oprit. Cât despre Luger, era al unuia dintre ei. L-am furat.

– Da, da, cum spui tu... Îl cunoşti pe Al Capone?

– Bineînţeles că nu, spuse Paul exasperat.

Webber oftă profund, dezamăgit cu-adevărat.

– Urmăresc crimele din America. Mulţi dintre noi o fac, aici, în Germania. Citim de asemenea maculatură poliţistă... romane, înţelegi? Multe se petrec în America. Am urmărit cu mare interes soarta lui John Dillinger. A fost trădat de o femeie în rochie roşie şi împuşcat pe o alee, după ce fuseseră la cinema. Cred că a fost bine totuşi că a văzut filmul înainte să fie omorât. A murit cu această mică plăcere în sufleţel. Deşi ar fi fost şi mai bine dacă ar fi văzut filmul, s-ar fi îmbătat, s-ar fi culcat cu femeiuşca aia şi apoi ar fi fost împuşcat. Ar fi fost o moarte

perfectă. Da, sunt absolut convins de asta, indiferent ce vei spune, eşti un adevărat mafiot, domnule John Dillinger! Liesl! Frumoasă Liesl! Mai adu bere aici! Prietenul meu mai face cinste cu două berici.

Halba lui Webber era goală; a lui Paul era plină pe trei sferturi. Îi spuse lui Liesl:

– Nu, pentru mine nu mai aduce. Doar pentru el.

Când chelneriţa se îndreptă către bar, îi aruncă lui Paul o nouă ocheadă plină de adoraţie, iar strălucirea din ochii ei şi chipul ei slab îi reamintiră de Marion. Se întrebă cum se simţea ea oare, ce făcea în acele clipe, având în vedere că în America era mai devreme cu şase sau şapte ore. „Sună-mă", îi spusese ea în ultima lor conversaţie, gândindu-se că el trebuie să meargă în Detroit pentru afaceri. Paul aflase că poţi da un telefon peste Oceanul Atlantic, însă costa aproape 50 de dolari minutul. Pe de altă parte, niciun asasin plătit nu s-ar gândi să lase probe atât de evidente legate de locul în care se află.

Îi privi pe naziştii aflaţi în salonul barului: unii erau membri SS sau soldaţi în imaculatele lor uniforme negre sau gri, alţii păreau oameni de afaceri. Cei mai mulţi dintre ei erau deja afumaţi, unii chiar mult avansaţi în porţia lor de băutură de la amiază. Toţi zâmbeau vitejeşte, dar păreau plictisiţi privind acel dizgraţios spectacol erotic.

Când chelneriţa reveni, le aduse totuşi două beri. Puse una în faţa lui Webber, pe care, de altminteri, îl ignora în continuare, şi-i spuse lui Paul:

– Poţi plăti berea prietenului tău, însă a ta este cadou de la mine.

Îi luă mâna şi i-o puse în jurul toartei halbei de bere.

– 25 de pfennigi.

– Mulţumesc, spuse el, gândindu-se că mărcile plătite în plus din bancnota dată mai devreme i-ar fi ajuns să cumpere un butoi. Îi dădu o marcă de data aceasta.

Ea tremură de plăcere, de parcă Paul i-ar fi strecurat în buzunar un inel cu diamante. Îl sărută apoi pe frunte.

– Să te bucuri de bere!

Şi plecă din nou.

– Uau, te-ai făcut cu reducerea pe care o primesc doar cei din familie. În ceea ce mă priveşte, trebuie să plătesc cincizeci de pfenigi. Desigur, cei mai mulţi dintre străini plătesc o marcă şi 75.

Webber bău dintr-o suflare o bună parte din halbă. Îşi şterse spuma din mustaţă cu dosul mâinii şi scoase un pachet de trabucuri.

– Sunt dezgustătoare, dar trebuie să spun că-mi plac.

Îi oferi pachetul lui Paul, care scutură din cap.

– Sunt frunze de varză înmuiate în apă de tutun şi nicotină. E greu să găseşti acum trabucuri adevărate.

– Cu ce afaceri te ocupi? îl întrebă Paul. În afară de faptul că eşti importator de vinuri.

Webber râse şi-i aruncă lui Paul o privire reticentă. Se străduí să inhaleze fumul acru, apoi spuse gânditor:

– Fac multe şi diferite lucruri. În mare parte, achiziţionez şi apoi vând obiecte greu de găsit. Bunurile militare sunt la mare preţ în ultima vreme. Nu arme, desigur. Dar insigne, canistre, centuri, ghete, uniforme. Toată lumea de pe-aici iubeşte uniformele. Când soţii sunt la lucru, femeile lor ies şi le cumpără uniforme, chiar dacă nu au grade sau nu fac parte din vreo organizaţie militară. Le poartă până şi copiii. Minţi de bibilică! Medalii, trese, eşarfe, epoleţi, colane. Şi le vând, de asemenea, şi guvernului, pentru adevăraţii soldaţi. Avem din nou înrolări. Armata noastră se extinde. Au nevoie de uniforme şi este greu să faci rost de haine. Cunosc persoane de la care cumpăr uniforme, le modific puţin şi apoi le vând armatei.

– Le furi dintr-o sursă guvernamentală şi le vinzi, mai apoi, alteia?

– Uau, domnule John Dillinger, eşti atât de comic! Se uită prin sală. Doar o clipă... Hans, vino aici. Hans!

Apăru un bărbat îmbrăcat în smoching. Acesta se uită suspicios la Paul, dar Webber îl asigură că sunt prieteni, după care îi spuse:

– Am făcu rost de niște unt. Ai vrea să cumperi?

– Cât?

– Cât unt sau câți bani?

– Amândouă, desigur.

– Zece kilograme, 75 de mărci.

– Dacă este la fel ca ultima oară, vrei să spui *șase* kilograme de unt amestecate cu patru kilograme de ulei de huilă, untură, apă și vopsea galbenă. Prea mulți bani pentru șase kilograme de unt.

– Atunci dă-mi două cutii de șampanie franțuzească.

– O cutie.

– Zece kilograme pentru o cutie de șampanie?

Webber părea indignat.

– Șase kilograme, după cum ți-am mai explicat.

– Optsprezece sticle.

Făcând un gest de renunțare, patronul barului spuse:

– Adaugă mai multă vopsea și sunt de acord. Luna trecută o groază de clienți au refuzat să mănânce din untul tău alb. Și cine i-ar putea învinovăți?

După ce plecă, Paul își termină berea și scoase o țigară Chesterfield din pachet, ținând, ca de obicei, pachetul sub nivelul mesei, astfel încât nimeni să nu poată vedea marca americană a țigărilor. Făcu patru încercări până să aprindă țigara. Chibriturile ieftine de la club se tot sfărâmau.

Webber dădu din cap către chibrituri.

– D-astea nu furnizez, prietene. Nu mă învinovăți pe mine.

Paul trase un fum lung din țigara sa Chesterfield, apoi întrebă:

– De ce m-ai ajutat, Otto?

– Pentru că, desigur, aveai nevoie de ajutor.

– Faci fapte bune, nu-i așa?

Paul ridică o sprânceană. Webber își mângâie mustața.

– Bine, să fim sinceri: în ziua de azi, fiecare dintre noi trebuie să lupte mult mai mult decât în trecut pentru a găsi diverse oportunități.

– Iar eu sunt o oportunitate?

– Cine poate ști, domnule John Dillinger? Poate că da, poate că nu. Dar, dacă nu ești, atunci nu am pierdut decât o oră, bând o bere cu un nou prieten, deci cum ar putea fi asta o pierdere? Iar dacă ești, atunci poate că am putea profita amândoi.

Se ridică, merse la fereastră și privi afară pe după perdeaua groasă.

– Cred că ești în siguranță dacă pleci... Indiferent ce faci în trepidantul nostru oraș, aș putea fi chiar omul de care ai nevoie. Cunosc mulți oameni pe-aici, persoane plasate în posturi importante – nu, nu oameni din vârful ierarhiei. Vreau să spun, acei oameni pe care este cel mai bine să-i cunosc doar în virtutea afacerilor mele.

– Ce fel de oameni?

– Omuleți bine plasați. Nu ai auzit gluma aceea despre orașul bavarez care și-a înlocuit roza vânturilor cu un funcționar civil? Și știi de ce? Pentru că funcționarul civil știe mai bine ca oricine de unde bate vântul. Ha, ha, ha!

Se cutremură de râs. Apoi redeveni solemn și-și termină halba de bere.

– De fapt, mor aici... Mor de plictiseală. Mi-e dor de zilele de odinioară. Așa că lasă-mi un mesaj sau vino să mă vezi. De obicei, sunt pe-aici. În camera asta sau la bar.

Scrise adresa pe un șervețel, pe care i-l întinse lui Paul. Uitându-se pe bucata de hârtie, Paul memoră adresa și îi împinse hârtia înapoi. Webber îl privi.

– Aha, chiar că ești un jurnalist sportiv competent, nu-i așa?

Merseră către ușă. Paul îi strânse mâna.

– Îți mulțumesc, Otto.

Ajunși afară, Webber spuse:

– Acum, prietene, rămas-bun. Sper să ne revedem. Apoi se încruntă. Mie ce-mi rămâne? O cerere pentru vopsea galbenă. Of, asta a mai rămas din viața mea. Grăsime și vopsea galbenă.

CAPITOLUL NOUĂ

În biroul său spațios din cadrul Cancelariei, Reinhard Ernst se uită din nou la literele strâmbe de pe biletul pe care-l avea în față.

Col. Ernst:

Aștept raportul pe care am convenit să-l pregătești pe tema Studiului Waltham. Mi-am alocat ceva timp să-l studiez luni.

Adolf Hitler

Își șterse ochelarii cu rame de sârmă și și-i puse la loc pe nas. Se întrebă dacă acest mod neglijent de a trasa literele trăda caracterul celui care le scrisese. Semnătura, în mod special, atrăgea atenția. *Adolf* arăta ca o zvâcnitură de fulger, în vreme ce *Hitler* era scris ceva mai citeț, dar se scurgea curios și vertiginos, spre finalul lui, în josul paginii.

Ernst se roti pe scaunul său și privi pe fereastră. Se simțea ca un comandant de armată care știa că adversarul se apropie, gata să atace, dar nu știa când anume va lovi, ce tactică va adopta, cât de puternice îi erau forțele, unde-și va stabili liniile de atac, când vor avea loc manevrele pe flancuri.

Conștient, de asemenea, că bătălia va fi decisivă și că era în joc soarta armatei sale – de fapt, a întregii națiuni.

Nu exagera deloc gravitatea impasului în care se afla. Pentru că Ernst ştia despre Germania lucruri pe care puţini le-ar fi putut simţi sau le-ar fi recunoscut cu voce tare: faptul că Hitler nu avea să mai fie la putere pentru multă vreme. Prea erau numeroşi inamicii Führerului, atât în ţară, cât şi în afară. El era Cezar, era Macbeth, era Richard. Când nebunia lui îl va măcina, fie va fi înlăturat sau ucis, fie se va omorî cu propria mână (atât de nebuneşti erau accesele sale de furie) şi alţii vor năvăli imediat în acest imens gol de putere produs de dispariţia lui. Şi nu era neapărat vorba despre Göring; lăcomia sufletului şi cea a trupului se întreceau în a-l doborî la pământ. Intuiţia îi spunea lui Ernst că, după căderea celor doi lideri (şi după ce Goebbels se va sfârşi de dorul lui Hitler, iubirea sa pierdută), puterea naţional-socialistă se va veşteji şi va apărea un bărbat de stat prusac cu viziuni de dreapta, un alt Bismarck, cu o viziune imperială poate, dar un om de stat rezonabil şi strălucitor.

Iar Ernst ar putea avea un cuvânt de spus în această transformare. Pentru că, în afară de un glonţ sau de o bombă, singura ameninţare la adresa lui Adolf Hitler şi a Partidului era armata germană.

În iunie 1934, Hitler şi Göring asasinaseră sau arestaseră o mare parte din conducerea SA pe parcursul aşa-numitei „Nopţi a cuţitelor lungi"[1]. S-a socotit că epurarea era necesară mai ales pentru a domoli armata, geloasă pe uriaşele efective ale miliţiei Cămăşilor brune. Hitler se uitase la hoarda de mardeiaşi, pe de-o parte, şi la armata germană – moştenitori direcţi ai batalioanelor de secol al XIX-lea ale dinastiei Hohenzollern – de partea cealaltă şi, fără niciun moment de ezitare, i-a ales pe ultimii. Două luni mai târziu, după moartea preşedintelui Hindenburg, Hitler a mai făcut doi paşi pentru a-şi consolida puterea. Primul, s-a declarat lider absolut al naţiunii. Al doilea – de

[1] „Noaptea cuţitelor lungi" (Nacht der Laugen Messer) sau „Operaţiunea Colibri" a avut loc în Germania între 30 iunie şi 2 iulie 1934, când regimul nazist a executat cel puţin 85 de oameni din motive politice. (n.tr.)

departe cel mai important – a fost că le-a cerut militarilor să-i jure personal loialitate.

De Tocqueville[1] spusese că nu va avea loc niciodată vreo revoluție în Germania, pentru că poliția nu va permite asta. Nu, Hitler nu era preocupat de revoltele populare, singura sa teamă era armata.

Iar de la sfârșitul războiului, Ernst își dedicase viața unei armate noi și luminate. O armată care ar fi putut apăra Germania și pe cetățenii ei de toate pericolele, poate în cele din urmă chiar de Hitler însuși.

Totuși, se gândi el, Hitler nu plecase încă și Ernst nu-și putea permite să-l ignore pe autorul acelui bilet, la fel de îngrijorător pentru el ca și vuietul îndepărtat al unei armate de blindate apropiindu-se în noapte.

Col. Ernst: Aștept raportul....

El sperase că intriga declanșată de Göring va muri în față, dar această bucățică de hârtie subțire dovedea că dimpotrivă. Înțelese că trebuie să acționeze rapid pentru a se pregăti de atac și pentru a-l respinge.

După multe frământări, colonelul ajunse în fine la o concluzie. Împături scrisoarea, se ridică de la pupitrul său și-și părăsi biroul, spunându-i secretarei că se va întoarce într-o jumătate de oră.

Un hol, apoi altul, prin șantierul provocat cu ocazia renovării, extins în mai toată bătrâna și prăfuita clădire. Muncitori pretutindeni, ocupați chiar și la sfârșit de săptămână. Clădirea era o metaforă a noii Germanii – o națiune renăscând din cenușa Tratatului de la Versailles, reconstruită conform mult-citatei filozofii a lui Hitler, care spunea că, folosindu-se de național-socialism, îi va aduce la același nivel pe cetățenii țării și instituțiile acesteia.

[1] Alexis Henri Charles de Clérel, viconte de Tocqueville (1805-1859), gânditor și istoric francez, cunoscut pentru importanta sinteză *De la démocratie en Amérique* (1835,1840) și pentru *L'Ancien Régime et la Révolution* (1856). (n.tr.)

Încă un culoar, pe sub un portret încruntat al Führerului văzut din lateral, cu privirea uşor ridicată, parcă spre viziunea pe care o avea despre naţiunea sa.

Ernst ieşi din clădire în vântul nisipos de-afară, înfierbântat de soarele canicular al amiezii.

– Heil, colonele!

Ernst dădu din cap către cei doi soldaţi de pază, înarmaţi cu Mausere pe care fuseseră montate baionete. Îl amuză salutul lor. Se obişnuia ca unui demnitar care avea rang guvernamental să i te adresezi cu titlul său complet. Numai că o adresare ca *Domnule plenipotenţiar* era comic de dificilă.

Trecu de Wilhelm Strasse, traversă Voss Strasse, ajunse în Prinz Albrecht Strasse, aruncă o privire în dreapta sa, la numărul opt – acolo se afla cartierul general al Gestapoului, în vechiul hotel şi în şcoala de arte şi meserii. Îşi continuă drumul spre sud către cafeneaua sa favorită, unde îşi comandă o cafea. Rămase aşezat câteva minute, apoi merse la cabina telefonică. Ceru un număr, băgă câţiva pfennigi în telefon şi i se făcu legătura.

O voce feminină răspunse la capătul firului:

– Bună ziua.

– Vă rog, doamna Keitel?

– Nu, domnule. Sunt menajera.

– Se poate vorbi cu domnul profesor doctor Keitel? Aici este Reinhard Ernst.

– Un moment, vă rog.

O clipă mai târziu în receptorul telefonului se auzi o voce blândă, bărbătească:

– Bună ziua, colonele... Deşi e cam fierbinte.

– Aşa e, Ludwig... Trebuie să ne întâlnim. Astăzi. S-a ivit o problemă urgentă în legătură cu studiul. Ai putea să-ţi găseşti un moment liber?

– Este urgent?

– Foarte. Poţi veni la biroul meu? Aştept nişte informaţii din Anglia. Trebuie să stau la birou. La patru după-amiaza ar fi convenabil?

– Da, desigur.

Închiseră telefonul şi Ernst se întoarse la cafeaua lui.

La ce stratageme ridicole era nevoit să recurgă numai ca să găsească un telefon care să nu fie monitorizat de piticii lui Göring. „Am văzut războiul şi din interior, şi din afară. Câmpul de bătălie este oribil, da, îngrozitor de oribil! Comparativ însă cu o bătălie în care inamicii sunt alături de tine, fără a te privi în faţă, războiul pare pur şi curat, angelic chiar!"

Pe drumul de 20 de kilometri care despărţeau centrul Berlinului de Satul olimpic, o autostradă largă şi perfect netedă, taximetristul fluiera vesel, spunându-i lui Paul Schumann că se aşteaptă să câştige o groază de bani pe durata Olimpiadei.

Omul tăcu brusc când la unul dintre radiourile din maşină se auziră câteva acorduri ample de muzică clasică. Opelul său era echipat cu două staţii radio, una pentru comunicaţiile şoferului cu baza, alta pentru transmisiile publice.

– Beethoven, spuse şoferul. Se difuzează mereu înaintea înregistrărilor oficiale. Să ascultăm!

Un moment mai târziu, muzica se stinse şi se auzi o voce aspră şi plină de pasiune:

– În primul rând, nu putem accepta să tratăm cu uşurinţă această problemă a infecţiei. Trebuie să înţelegem că o sănătate de fier depinde şi trebuie să depindă de descoperirea modalităţilor de a trata nu doar simptomele bolii, ci şi sursele acesteia. Priviţi apa mizerabilă a unei bălţi, terenul propice pentru dezvoltarea germenilor. Un râu cu apele lui repezi nu oferă, însă, acelaşi climat pentru un astfel de pericol. Campania noastră va continua să localizeze şi să dreneze toate aceste bălţi inerte, nelăsând, aşadar, germenilor şi ţânţarilor niciun loc în care să se înmulţească. Mai mult chiar...

Paul ascultă un timp, însă bolboroseala aceea repetitivă îl plictisea de moarte. Făcu abstracţie de sunetul acela fără noimă şi privi peisajele încinse de soare, casele şi morile, când frumoasele suburbii din vestul oraşului începură să se îndepărteze,

făcând loc sălbăticiei. Şoferul ieşi de pe autostrada Hamburg şi trase în faţa intrării principale a Satului olimpic. Paul îl plăti pe şofer, care-i mulţumi ridicând o sprânceană, fără a spune însă nimic, atent în continuare la valul de vorbe care inunda radioul. Se gândi iniţial să-i spună şoferului să-l aştepte, dar decise apoi că ar fi mai înţelept să găsească pe altcineva care să-l ducă înapoi în oraş.

Satul olimpic era încălzit de soarele amiezii. Vântul era sărat, ca briza adusă de ocean, dar uscat ca piatra acră, ducând cu sine un nisip fin. Paul îşi prezentă legitimaţia la poartă şi continuă să meargă pe aleea perfect trasată, pe lângă şirul de copaci plantaţi la distanţe egale, crescuţi exact în mijlocul cercurilor de pământ afânat, cu iarbă verde, perfectă. Drapelul german flutura mândru în vântul încins: roşu, alb şi negru.

A, cu siguranţă, ştiţi ce înseamnă...

Ajuns la căminele americane, ocoli zona recepţiei, unde se afla un soldat german, şi se strecură în camera sa pe uşa din spate. Îşi schimbă hainele, îngropând haina cea verde într-un coş plin cu rufe murdare, neavând la îndemână canale, şi-şi puse nişte pantaloni de flanel bej, un tricou de tenis şi un pulover croşetat cu ochiuri largi. Îşi aranjă părul diferit, de data aceasta într-o parte. Machiajul i se ştersese, dar nu mai putea face nimic în privinţa asta. Când ieşi pe uşă cu valiza şi cu servieta, auzi o voce:

– Hei, Paul!

Îl văzu pe Jesse Owens, îmbrăcat în haine de antrenament, întorcându-se la dormitor. Owens îl întrebă:

– Ce faci?

– Mă duc în oraş. Am ceva de făcut.

– Ba s-avem pardon, Paul. Speram să te avem pe-aproape. Ai ratat o ceremonie foarte ca lumea noaptea trecută. Ar fi trebuit să vezi ce de mâncare au avut acolo! E super!

– Ştiu că va fi nemaipomenit, dar va trebui să sar peste asta. Am de făcut nişte interviuri în oraş.

Owens se apropie mai mult de el şi dădu din cap văzând tăietura şi vânătaia de pe faţa lui Paul. Apoi, ochii pătrunzători ai alergătorului coborâră către nodurile pumnilor, care erau răniţi şi iritaţi de pe urma bătăii.

– Sper ca restul interviurilor să meargă mai bine decât cel de dimineaţă. Se pare că e periculos să fii cronicar sportiv în Berlin.

– Am alunecat. Nu e nicio brânză.

– Poate nu pentru tine, spuse Owens, amuzat. Ce s-o fi întâmplat cu băiatul peste care ai aterizat?

Paul nu se putu abţine să nu zâmbească. Alergătorul era doar un copil, dar părea să aibă ceva experienţă. Probabil că negrii care cresc în sud sau în Vestul Mijlociu se maturizează mai repede. La fel şi dacă ai intrat în şcoală imediat după Marea Criză.

De parcă ajungând să facă ceea ce făcea îl schimbase pe Paul... Şi-l schimbase cu adevărat repede.

– Ce faci, de fapt, aici, Paul? şopti alergătorul.

– Îmi fac doar misiunea, răspunse el încet. Doar misiunea. Spune-mi, care sunt veştile referitoare la Stoller şi Glickman? Sper că nu au fost daţi deoparte.

– Nu, sunt încă pe liste, spuse Owens încruntându-se, dar zvonurile astea nu sună a bine.

– Să aibă noroc! Noroc şi ţie, Jesse! Adu acasă ceva aur.

– Vom face tot ce putem. Ne vedem mai târziu?

– Poate.

Paul îi strânse mâna şi plecă spre poarta Satului olimpic, unde se aflau mai multe taxiuri care aşteptau.

– Hei, Paul!

Se întoarse şi-l văzu pe cel mai rapid om din lume salutându-l cu un rânjet pe figură.

Chestionarea florăreselor şi a celor care stăteau pe băncile de pe Rosenthaler Strasse s-a dovedit inutilă (deşi Janssen admise că învăţase înjurături noi când florăresele îşi dădeau

seama că erau deranjate doar pentru a li se pune întrebări, şi nu ca să vândă ceva). Fuseseră nişte împuşcături nu departe de locul acela, află Kohl, dar era o acţiune a SS – probabil în legătură cu acele „probleme minore de securitate" al căror secret îl păzeau cu străşnicie – şi niciunul dintre membrii gărzii de elită nu ar fi catadicsit să spună ceva Poliţiei Criminale despre asta.

După ce se întoarseră la centru, oricum, descoperiră că se petrecuse un miracol. Fotografiile victimei şi amprentele din Aleea Dresda se aflau pe biroul lui Willi Kohl.

– Ia te uită, Janssen, spuse Kohl, făcând un gest către fotografiile lucioase, aşezate în ordine într-un dosar.

Se aşeză la pupitrul său înţesat din biroul din Alex, clădirea impunătoare şi antică a Poliţiei Criminale, poreclită aşa graţie pieţei agitate şi cartierului din apropierea locului în care era situată: Piaţa Alexander. Toate clădirile de stat fuseseră renovate, cu excepţia acesteia, se pare. Poliţia Criminală era găzduită de aceeaşi clădire sinistră de ani de zile. Lui Kohl nu-i păsa oricum de asta, câtă vreme era ceva drum de străbătut până în Wilhelm Strasse, ceea ce îi dădea poliţiei cel puţin o autonomie efectivă, chiar dacă aceasta nu exista deloc din punct de vedere administrativ.

Kohl era, de asemenea, norocos să aibă propriul său birou, o cameră care măsura patru metri pe şase şi conţinea un birou, o tablă şi trei scaune. Pe blatul neted de stejar al biroului se aflau mii de foi de hârtie, o scrumieră, un suport de pipe şi o duzină de fotografii înrămate cu soţia, copiii şi părinţii.

Se lăsă în faţă pe scaunul său de lemn care scârţâia şi privi cu atenţie fotografiile făcute la locul crimei şi pe cele ale amprentelor.

– Eşti talentat, Janssen. Astea sunt chiar bune.

– Vă mulţumesc, domnule.

Tânărul se uită la fotografii, dând din cap.

Kohl îl privi îndeaproape pe colaboratorul său. Inspectorul însuşi străbătuse traseul tradiţional prin ierarhia poliţiei. Fiu de

fermier prusac, tânărul Willi fusese fascinat şi de Berlin, şi de munca de poliţist, graţie culegerilor de povestiri pe care le citise în adolescenţă. La 18 ani, sosise în oraş şi primise o slujbă ca agent Schupo în uniformă; străbătuse apoi etapele de bază ale antrenamentului la faimosul Institut de Poliţie din Berlin şi devenise caporal şi apoi sergent, primind şi o diplomă de licenţă. Apoi, cu o soţie şi doi copii, mersese mai departe la Şcoala de ofiţeri a institutului şi intrase în Kripo, ridicându-se de-a lungul anilor de la gradul de inspector-detectiv asistent la cel de inspector-detectiv senior.

De partea cealaltă, tânărul său protejat străbătuse un alt traseu, mult mai comun în acele zile. Janssen absolvise, cu câţiva ani înainte, o universitate bine cotată, trecuse cu bine examenul de jurisprudenţă şi, după ce urmase Institutul de Poliţie, fusese acceptat, deşi foarte tânăr, ca inspector-detectiv candidat, ucenic al lui Kohl.

Deseori era greu să-l scoţi pe inspectorul candidat din ale lui. Janssen era o persoană rezervată. Era căsătorit cu o femeie trupeşă, brunetă, însărcinată în acele zile cu al doilea copil. Singura dată când Janssen se însufleţea era atunci când vorbea despre familia sa ori despre pasiunea sa pentru ciclism şi excursii. Până să fie puşi să lucreze ore suplimentare din cauza apropierii Jocurilor Olimpice, detectivii lucrau doar jumătate de zi miercurea, iar Janssen se schimba deseori la amiază într-o toaletă din sediul Poliţiei Criminale în şortul său de plimbare şi pleca în călătorie cu fratele sau cu soţia sa.

Însă, indiferent ce-l emoţiona, omul era inteligent şi ambiţios, iar Kohl era foarte fericit că îl avea ca subordonat. În ultimii câţiva ani, de această abundenţă de ofiţeri Kripo tineri şi talentaţi profitase Gestapoul, care îi plătea mai bine şi de unde aveau şi perspective mult mai bune de viitor. La venirea lui Hitler la putere, Kripo avea, în toată ţara, circa douăsprezece mii de inspectori. Acum existau mai puţin de opt mii. Şi, dintre aceştia, mulţi erau foşti investigatori Gestapo trimişi la Kripo în schimbul tinerilor ofiţeri care fuseseră transferaţi; de

fapt, cei transferați la Kripo erau în cea mai mare parte bețivi și incompetenți.

Telefonul sună, iar el ridică receptorul.

– La telefon e Kohl.

– Inspectore, sunt eu, Schreiber, funcționarul cu care ați vorbit mai devreme. Heil Hitler!

– Da, da, heil.

Pe drumul de întoarcere de la Grădina de vară spre Alex, Kohl și Janssen opriseră la departamentul de mercerie de la Tietz, vastul magazin departamental care domina nordul Pieței Alexander, de lângă sediul Kripo. Kohl îi arătase vânzătorului poza pălăriei lui Göring și îl întrebă dacă știe ce tip era. Omul nu știa, dar a promis că va face săpături.

– Avem noroc? îl întrebă Kohl.

– A, da, da, am găsit răspunsul. Este o pălărie Stetson. Fabricată în Statele Unite. După cum știți, domnul ministru Göring a dat mereu dovadă de rafinament.

Kohl nu comentă această remarcă.

– Se găsesc des pe la noi?

– Nu, domnule. Destul de rar. Sunt scumpe, după cum vă imaginați.

– De unde mi-aș putea cumpăra una în Berlin?

– Ca să fiu sincer, domnule, nu prea știu. Ministrul, mi s-a spus, a făcut o comandă specială la Londra.

Kohl îi mulțumi, puse receptorul în furcă și-i spuse lui Janssen ce aflase.

– Deci, probabil, este american, spuse Janssen. Sau poate că nu, de vreme ce Göring poartă același tip de pălărie.

– O piesă mică din puzzle, Janssen. Dar vei descoperi că multe astfel de mici firimituri îți pot oferi o imagine mai clară decât o singură bucată mare.

Scoase plicurile maro cu probe din buzunare și îl alese pe cel în care se afla glonțul.

Kripo avea propriile sale laboratoare de criminalistică, datând de pe vremea când poliția prusacă era cea mai eficientă

forță de aplicare a legii (dacă nu cumva din întreaga lume: în vremea Republicii de la Weimar[1], poliția prusacă rezolva circa 97 la sută din dosarele criminale din Berlin. Laboratorul fusese însă prăduit și el de Gestapo, care îl golise atât de echipament, cât și de personal, iar angajații tehnici de la sediul Kripo erau hărțuiți și mult mai puțin competenți decât laboranții dinaintea lor. De aceea Willi Kohl se străduise să devină el însuși expert în anumite ramuri ale criminalisticii. În ciuda lipsei de interes pentru arme, Kohl aproape că studiase sistematic balistica, ghidându-și abordarea după cea a celui mai bun laborator balistic din lume – cel al Biroului Federal de Investigații condus de J. Edgar Hoover în Washington, D.C.

Scutură plicul până ce glonțul alunecă pe o bucată curată de hârtie.

Punându-și monoclul la ochi, luă o pensetă și examină glonțul cu atenție.

– Ochii tăi sunt mai buni, spuse el. Uită-te tu.

Inspectorul candidat luă cu atenție glonțul și monoclul, în vreme ce Kohl scoase un dosar din sertarul lui. Conținea fotografiile și schițele mai multor tipuri de gloanțe. Dosarul era uriaș – avea câteva sute de pagini –, dar inspectorul îl organizase după calibru și după numărul de ghinturi și striații – dârele presate pe un glonț de ghinturile din interiorul țevii – și după cum erau torsionate spre dreapta sau spre stânga. După numai cinci minute, Janssen descoperi o asemănare.

– Uau, asta e o veste bună, spuse Kohl.

– Bună? Cum așa?

[1] Republică federală și democrație parlamentară cu sediul politic la Weimar, înființată în 1919, după înfrângerea din Primul Război Mondial. A durat 14 ani, până la preluarea puterii de către naziști, și s-a confruntat cu hiperinflația, extremismul de stânga și de dreapta și cu ostilitatea Aliaților câștigători în război, care au restructurat de două ori despăgubirile de război, aruncând Germania într-o criză economică, politică și socială. (n.tr.)

– Ucigașul nostru a folosit o armă neobișnuită. Uite. Este un glonț Largo de 9 milimetri. Provenit cel mai probabil de la un Spanish Star Modelo A. E bine pentru noi, este rar. Și, după cum ai observat și tu, este fie o armă nouă, fie una nu prea folosită. Să sperăm că e ultimul caz. Janssen, tu te pricepi să învârți vorbele: te rog frumos, trimite o telegramă către toate secțiile de poliție din zonă. Pune-i să meargă din magazin în magazin, să întrebe dacă nu cumva au vândut un Star Modelo A nou ori puțin uzat sau muniție pentru un asemenea model, în ultimele câteva luni. Nu, hai să spunem în ultimul an! Vreau numele și adresele tuturor cumpărătorilor.

– Da, domnule.

Tânărul inspector candidat își notă informațiile și plecă spre camera unde se afla telexul.

– Stai puțin, adaugă în postscriptumul mesajului descrierea suspectului nostru. Și spune-le că este înarmat.

Inspectorul alese cea mai bună fotografie a amprentelor suspectului și una cu cele luate victimei. Oftând, spuse:

– Și acum, trebuie să încerc să fiu diplomat. Urăsc chestia asta.

Capitolul zece

– Îmi pare rău, inspectore Kohl, departamentul este ocupat.

– În întregime?

– Da, domnule, spuse şeful de birou, un tip chel îmbrăcat într-un costum strâns, închis până sub bărbie.

– Acum câteva ore, ni s-a ordonat să oprim toate celelalte investigaţii şi să alcătuim o listă cu toţi indivizii pe care-i avem prin dosare proveniţi din mediul rusesc sau care ies în evidenţă.

Se aflau în holul biroului marii divizii de identificare a Kripo, acolo unde se făceau analiza amprentelor şi antropometria.

– Toţi din Berlin?

– Da. Se pare că s-a ridicat gradul de alertă.

A, din nou problema securităţii, pe care Krauss o considerase prea insignifiantă pentru a le-o pomeni inspectorilor Kripo.

– Se folosesc de analişti ai amprentelor pentru a verifica dosare personale? Ce straniu, se folosesc şi de specialişti de la noi.

– Au abandonat totul, răspunse tipul mititel şi spilcuit. Acestea sunt ordinele pe care le-am primit. De la sediul central Sipo.

„Himmler din nou", se gândi Kohl.

– Te rog, Gerhard, astea sunt extrem de importante.

Îi arătă cartelele cu amprentele victimei şi fotografiile.

– Sunt fotografii bune. Gerhard le examină. Foarte clare.

– Pune trei sau patru analişti să le examineze, te rog. Doar atâta vreau.

Un surâs bolnăvicios crispă fața administratorului.

– Nu pot, inspectore. Trei? Asta e imposibil.

Kohl era frustrat. Fiindcă studiase știința criminalisticii din alte țări, se uita cu invidie la Statele Unite și la Anglia, unde identificările legiștilor erau făcute aproape exclusiv pe baza analizei amprentelor. Aici, da, amprentele erau folosite pentru identificare, dar, spre deosebire de americani, Germania nu avea un sistem uniform de analiză a amprentelor. Fiecare arie geografică era diferită. Un polițist din Westfalia putea analiza o amprentă într-un fel, în vreme ce un ofițer de la Poliția Criminală o putea analiza diferit. Trimițând probele dintr-o parte într-alta, s-ar fi putut face o identificare, dar procesul putea dura săptămâni întregi. Kohl pledase multă vreme pentru standardizarea analizei amprentelor pe tot cuprinsul țării, dar se izbise de o considerabilă rezistență și de o letargie generală. Îi ceruse, de asemenea, superiorului său să cumpere câteva aparate de fotografiat americane, cu cablu de transmisie, echipament remarcabil care putea transmite facsimilat, în doar câteva minute, fotografii și imagini clare, cum ar fi amprentele, cu ajutorul liniilor telefonice. Prețul lor era, oricum, destul de piperat, iar șeful lui a respins cererea, fără ca măcar să fi adus subiectul în discuție în fața comandantului Poliției.

Cu toate acestea, și mai îngrijorător pentru Kohl era că, odată ce național-socialiștii ajunseseră la putere, amprentele căpătaseră o importanță mai mică decât anticul sistem de antropometrie al lui Bertillon[1], în care dimensiunile trupului, feței și capului erau folosite pentru identificarea criminalilor. Kohl, ca mulți alți detectivi moderni, respingea analiza Bertillon, considerând-o greoaie. Da, structura corporală a fiecăruia dintre noi este foarte diferită, dar erau necesare zeci de măsurători precise pentru a defini pe cineva. Și, spre deosebire de amprente, criminalii lăsau rareori la fața locului suficiente

[1] Alphonse Bertillon (1853-1914), ofițer de poliție francez și cercetător în biometrie. (n.tr.)

urme ale corpului care să lege pe cineva de scena crimei, conform datelor lui Bertillon.

Dar interesul național-socialiștilor pentru antropometrie depășea simpla identificare a unei persoane. Această metodă era cheia către ceea ce ei numeau „știința" criminobiologiei: cu ajutorul acesteia îi puteau clasifica pe oameni, indiferent de comportamentul lor, numai pe baza caracteristicilor lor fizice. Sute de membri Gestapo și SS se străduiau din răsputeri să coreleze lungimea nasului și nuanța pielii, de pildă, cu înclinația către criminalitate. Obiectivul lui Himmler nu era să-i aducă pe criminali în fața justiției, ci să anihileze crima înainte de a se petrece.

În viziunea lui Kohl, acest țel era pe cât de înfricoșător, pe atât de nebunesc.

Uitându-se la camera imensă, cu mesele ei lungi pline de oameni cocoșați deasupra hârtiilor, Kohl decise pe loc că diplomația pe care o invocase la venire nu avusese efect. Trebuia aplicată o nouă tactică: viclenia.

– Foarte bine. Spune-mi o dată când poți începe analiza. Trebuie să-i spun lui Krauss ceva. Mă bate la cap de câteva ore.

O pauză.

– Pietr Krauss al nostru?

– Krauss al Gestapoului, da. Am să-i spun... ce ar trebui să-i spun, Gerhard? Va dura o săptămână, zece zile?

– Este implicat Gestapoul?

– Krauss și cu mine investigăm împreună scena crimei.

Cel puțin asta era adevărat. Mai mult sau mai puțin.

– Probabil că acest incident se leagă de securitatea națională, spuse bărbatul, de data asta cam încurcat.

– Sunt sigur că are legătură, spuse Kohl. Este foarte probabil ca aceste amprente să fie ale rusului cu pricina.

Bărbatul nu mai spuse nimic, dar privi fotografiile. Era atât de slab! De ce purta un costum atât de strâmt?

– Voi da amprentele astea unui specialist. Te voi suna pentru rezultate.

– Fă ce-oi face, rămân profund îndatorat, spuse Kohl, în timp ce se gândea: Văleu, un expert? E mai degrabă inutil, dacă nu cumva se întâmplă să găsească din întâmplare o potriveală.

Kohl îi mulţumi tehnicianului şi urcă treptele până la etajul unde se afla biroul său. Intră în biroul superiorului său, Friedrich Horcher, şeful inspectorilor din Berlin-Potsdam.

Bărbatul uscăţiv şi cărunt, cu o mustaţă demodată dată cu ceară, fusese un bun investigator în tinereţea sa şi navigase cu pricepere pe curenţii politici din Germania recentă. Poziţia lui Horcher faţă de Partid era ambiguă: fusese membru secret în zilele crunte al inflaţiei, apoi demisionase din cauza extremismului lui Hitler. Recent doar reintrase în partid, probabil fără prea mare tragere de inimă, tras implacabil de direcţia pe care se înscrisese întreaga ţară. Sau poate că era un convertit sincer. Kohl nu avea nicio idee care era adevărul.

– Cum merge cazul ăsta, Willi? Cazul Aleea Dresda?

– Încet, domnule. Adăugă mohorât: Oamenii noştri sunt ocupaţi cu altceva, se pare. Oamenii noştri.

– Da, se întâmplă ceva. S-a dat vreo alarmă ceva.

– Într-adevăr.

– Mă întreb dacă ai auzit ceva despre asta, medită Horcher.

– Nu, nimic.

– Şi, cu toate acestea, suntem supuşi unei asemenea tensiuni... Ei cred că lumea are privirea aţintită către noi şi că un om care a murit lângă Grădina Zoologică ar putea ruina imaginea oraşului nostru pentru totdeauna.

La nivelul lui Horcher, ironia era un lux periculos, iar Kohl nu o detectă deloc în vocea şefului său.

– Avem vreun suspect?

– Câte ceva despre felul în care arată, unele indicii mărunte. Asta e tot.

Horcher îşi ordonă hârtiile de pe birou.

– Ar fi atât de bine dacă făptaşul ar fi...

– ... străin? îi suflă Kohl.

– Exact.

– Vom vedea.... Aş vrea să fac un lucru, domnule. Victima nu a fost încă identificată. Acesta este un dezavantaj. Aş vrea să publicăm o fotografie în *Observatorul poporului* şi în *Jurnal*, să vedem dacă îl recunoaşte cineva.

Horcher râse.

– Fotografia unui cadavru în ziar?

– Suntem extrem de dezavantajaţi de faptul că nu ştim cine este victima.

– Le voi pune întrebarea asta propagandiştilor Partidului, să văd ce are de spus ministrul Goebbels. În privinţa asta trebuie să ne lămurim cu el.

– Vă mulţumesc, domnule. Kohl se întoarse să plece. Apoi, după o pauză, spuse: Încă ceva, domnule şef al inspectorilor! Aştept încă acel raport de la Gatow. A trecut o săptămână. Mă întrebam dacă nu cumva l-aţi primit dumneavoastră.

– Ce a fost la Gatow? O, incidentul acela armat?

– Cele două incidente, da! îl corectă Kohl. Două incidente cu arme.

În primul, două familii care ieşiseră la picnic pe malul râului Havel, în sud-vestul Berlinului, fuseseră omorâte prin împuşcare: muriseră şapte persoane, inclusiv trei copii. În ziua următoare, a avut loc al doilea măcel: opt muncitori, care trăiau în rulote între Gatow şi Charlottenburg, suburbia vestică la modă a Berlinului.

Comandantul poliţiei din Gatow nu mai avusese de-a face niciodată cu un asemenea caz şi îl pusese pe unul dintre oamenii săi să cheme Poliţia Criminală în ajutor. Raul, un tânăr ofiţer foarte zelos, vorbise cu Kohl şi trimisese fotografii de la scena crimei la sediul Kripo din Piaţa Alexander. Deşi înăsprit de munca sa de la divizia de omucideri, Willi Kohl fusese şocat la vederea mamelor şi a copiilor împuşcaţi. Kripo avea jurisdicţie asupra tuturor crimelor non-politice din toată Germania, iar el voia ca aceste crime să fie o prioritate.

Dar jurisdicția legală și alocarea resurselor erau două lucruri foarte diferite, în special în privința acestor crime, în care victimele erau, îl informase Raul, evrei, respectiv polonezi.

– Îi vom lăsa pe cei de la jandarmeria din Gatow să se ocupe de asta, îi spusese Horcher cu o săptămână în urmă.

– Omucideri la o asemenea scară? îl întrebă Kohl, preocupat și sceptic în același timp.

Jandarmeria suburbană și rurală investiga accidentele de mașină și furturile de vaci. Iar șeful poliției din Gatow, Wilhelm Meyerhoff, era un funcționar mărginit și leneș, care nu-și putea găsi nici pâinea prăjită pentru micul dejun fără ajutor.

Astfel că Willi Kohl insistase pe lângă Horcher până când primise permisiunea de a cerceta, cel puțin, raportul făcut la locul crimei. Îl sunase pe Raul și-l învățase fundamentele tehnicii investigației și-i ceruse să interogheze martorii. Jandarmul promisese să-i trimită raportul lui Kohl imediat ce superiorul său îl va aproba. Kohl primise fotografiile, dar nimic altceva.

Horcher spuse:

– Nu am auzit nimic, Willi. Dar, iartă-mă: evrei, polonezi? Avem acum alte priorități.

Kohl spuse gânditor:

– Desigur, domnule. Înțeleg! Mă gândesc doar să nu-i scăpăm pe cei din Kosis.

– Comuniștii? Ce au masacrele astea de-a face cu ei?

– Nu mi-am format nicio idee până nu am văzut fotografiile. Dar am observat că aceste crime presupuneau o anume organizare – și că nu a existat nicio încercare de a le ascunde. Crimele mi se par prea evidente. Totul pare să fie regizat.

Horcher se gândi un pic la asta.

– Crezi că cei din Kosis au vrut să pară că în spatele acestor crime s-ar afla cei din SS sau din Gestapo? Da, inteligent, Willi. Ticăloșii ăia roșii s-ar fi dedat, cu siguranță, la asta.

Kohl adăugă apoi:

– În special cu ocazia Olimpiadei, cu presa străină aflată în oraş. Tare le-ar mai plăcea comuniştilor să mânjească imaginea noastră în ochii lumii!

– Mă voi uita peste raport, Willi. Voi da câteva telefoane. Ai avut o intuiţie remarcabilă.

– Vă mulţumesc, domnule!

– Acum scapă de cazul ăsta din Aleea Dresda. Dacă şeful poliţiei noastre vrea un oraş fără pată, va avea unul.

Kohl se întoarse în biroul său şi se aşeză greoi pe scaun, masându-şi piciorul şi privind fotografiile celor două familii asasinate. Ceea ce-i spusese lui Horcher era o prostie. Masacrul de la Gatow nu avea nicio legătură cu comuniştii. Naziştii erau atraşi însă de conspiraţii ca porcii de găleata cu lături. Erau jocurile pe care trebuia să le joace. Vai, cât de mult se educase după ianuarie 1933!

Puse fotografiile înapoi în dosarul intitulat „Gatow/Charlottenburg" şi-l aşeză deoparte. Adună apoi plicurile maro în care se aflau probele colectate în acea după-amiază şi le puse într-o cutie, pe care scrise „Incidentul din Aleea Dresda". Adăugă şi fotografii ale amprentelor, ale scenei crimei şi ale victimei. Puse cutia la vedere pe biroul său.

Îl sună pe expertul medical şi află că acesta este la o cafea. Asistentul îi spuse că primiseră cadavrul neidentificat A 25-7-36-Q de pe Aleea Dresda, dar că nu avea nicio idee când urma să fie autopsiat. În acea noapte, probabil. Kohl se încruntă. Sperase să-l prindă pe doctor în timpul autopsiei, dacă nu să afle chiar că a terminat-o. Puse receptorul în furcă. Janssen se întoarse.

– Am trimis telexurile către secţiile de poliţie, domnule. Le-am spus că este urgent.

– Mulţumesc.

Sună telefonul şi răspunse. Era, din nou, Horcher.

– Willi, ministrul Goebbels spune că nu putem prezenta fotografii de oameni decedaţi în paginile ziarelor. Am încercat

să-l conving. Am fost cât se poate de convingător, te asigur. Credeam că-l voi convinge. Dar, în cele din urmă, am eşuat.

– Asta este, domnule şef al inspectorilor, vă mulţumesc.

Închise, gândindu-se cu cinism: „Cu siguranţă, a fost tare convingător". Se îndoia chiar şi de faptul că şeful lui pusese mâna pe telefon să-l sune pe Goebbels.

Kohl îi transmise inspectorului candidat ce-i spusese Horcher.

– Fir-ar, şi vom aştepta zile, ba chiar săptămâni, până când un specialist în amprente ne va lămuri cum stăm cu amprentele pe care le-am găsit. Janssen, ia fotografia aceea a victimei... Nu, nu, cealaltă – unde pare mai puţin mort. Du-o la tipografia noastră şi pune-i să printeze cinci sute de copii. Spune-le că suntem foarte grăbiţi. Spune-le că este o investigaţie comună Kripo/Gestapo. Putem cel puţin să-l exploatăm pe inspectorul Krauss, de vreme ce el ne-a făcut să întârziem la Grădina de vară. Lucru de care sunt încă tulburat, trebuie să-ţi spun.

– Da, domnule.

Exact când Janssen se întorcea, zece minute mai târziu, telefonul sună iar. Kohl ridică receptorul.

– Da, Kohl la telefon.

– Sunt Georg Jaeger. Ce mai faci?

– Georg! Sunt în regulă. Doar că muncesc sâmbătă, când speram să merg în Lustgarten[1] cu familia. Dar asta e treaba. Tu ce faci?

– Muncesc şi eu. Mereu la muncă.

Jaeger fusese protejatul lui Kohl cu câţiva ani înainte. Era un detectiv foarte talentat şi, după ce Partidul ajunsese la putere, fusese solicitat să intre în Gestapo. A respins oferta şi refuzul său direct i-a ofensat, pare-se, pe nişte oficiali. A redevenit poliţist în uniformă – o retrogradare de la poziţia de detectiv

[1] Parc aflat pe Insula Muzeului, în centrul Berlinului, lângă Berliner Stadtschloss. Înfiinţat în secolul al XVI-lea ca o grădină a palatului, parcul a fost redesenat la începutul secolului al XIX-lea de către peisagistul Peter Joseph Lenné, care l-a împărţit în şase sectoare. (n.tr.)

Kripo. Cu toate acestea, după cum s-a dovedit, Jaeger era foarte bun și la noul lui loc de muncă și, în scurtă vreme, a ajuns să conducă secția Orpo din sectorul central-nordic al Berlinului. În mod ironic, părea să fie cu mult mai fericit pe tărâmul său îndepărtat decât în balta plină de intrigi din Piața Alexander.

– Te sun pentru că sper să-mi dai o mână de ajutor, profesore.

Kohl râse. Își aminti că așa îl numea Jaeger pe Kohl când lucrau împreună.

– Despre ce ar fi vorba?

– Tocmai am primit o telegramă despre un suspect într-un caz la care lucrezi.

– Da, da, Georg. Ai găsit vreun magazin de arme care să fi vândut un Spanish Star Modelo A? Deja?

– Nu, dar i-am auzit pe niște tipi din SA plângându-se de un bărbat care i-a atacat la o librărie de pe Rosenthaler Strasse, nu cu mult timp în urmă. Se potrivește descrierii din mesajul tău.

– Ce bine! Georg, îmi ești de mare ajutor. Aș putea să mă întâlnesc cu ei la locul unde a avut loc atacul?

– Nu vor coopera, dar mă fac luntre și punte pentru că-i pot controla dacă sunt la mine în circumscripție. Fac tot posibilul să fie prezenți. Când?

– Acum. Imediat.

– Cu siguranță, profesore. Jaeger îi dădu adresa din Rosenthaler Strasse. Apoi întrebă: Și cum este viața pe-acolo, la Alex?

– Ar fi mai bine să lăsăm subiectul pe altă dată, cu niște șnaps și bere.

– Sigur că da, spuse comandantul Orpo cu înțelegere, gândindu-se probabil că inspectorul nu dorea să vorbească despre asta la telefon.

Ceea ce era, fără îndoială, adevărat. Cu toate acestea, motivul pentru care Kohl puse capăt convorbirii avea mai puțin de-a face cu intrigile de la Alex și mai degrabă cu un accentuat sentiment de urgență că trebuia să-l găsească pe bărbatul cu pălărie ca a lui Göring.

*

– Măi să fie, mormăi militarul SA sarcastic, a venit un detectiv Kripo să ne salveze? Ia uitați-vă, camarazi, asta da privelişte ciudată!

Bărbatul avea peste doi metri înălțime și, ca multe Cămăși brune, era destul de bine făcut: contribuiseră la asta zilele de muncă grea dinainte să intre în SA și defilările permanente și fără noimă pe care le făceau în acele zile. Stătea pe marginea trotuarului, ținând cu vârful degetelor pălăria cilindrică de culoare maro-deschis.

Alt membru SA, mai scund, dar la fel de solid, se sprijinea de zidul din față al unei mici băcănii. Pe ușă era atârnat un carton care anunța: *Astăzi nu avem unt, nu avem carne de vită.* Alături era o librărie a cărei fereastră fusese spartă. Trotuarul era plin de cioburi de sticlă și de resturi de cărți. Bărbatul avea fața crispată de durere, ținându-se de mâna bandajată. Un al treilea stătea posac deoparte. Avea pete de sânge pe pieptul cămășii.

– Ce te-a scos din birou, inspectore? întrebă primul militar SA și continuă: Cu siguranță, nu noi. Ne-ar fi putut mitralia cum a făcut-o Horst Wessel, dar asta tot nu te-ar fi dezlipit de prăjiturica și cafeaua din Piața Alexander.

Janssen se încordă la auzul vorbelor insultătoare, dar Kohl îl liniști din priviri și detectivul reuși să se uite la cei trei cu simpatie. Un om al poliției sau un oficial guvernamental de nivelul lui Kohl putea să le verse militarilor SA de nivel inferior cum erau aceștia căruțe de insulte, fără să aibă de suferit. Însă acum aveau nevoie de cooperarea lor.

– A, dragii mei domni, nu aveți niciun motiv să vorbiți așa. Kripo este la fel de interesată de bunăstarea dumneavoastră, ca de a oricărui alt cetățean. Vă rog să-mi dați amănunte în legătură cu ambuscada de azi.

– Aveți dreptate, inspectore, spuse matahala, dând din cap la auzul vorbelor atent meșteșugite ale lui Kohl. A fost o ambuscadă. A venit din spate tocmai când aplicam legea referitoare la cărțile inadecvate.

– Şi tu eşti...?

– Hugo Felstedt. Sunt la comanda cazărmii de la *Berliner Stadtschloss*[1].

Acesta era depozitul părăsit al unei berării, din câte ştia Kohl. Îl preluaseră vreo două duzini de Cămăşi brune. *Schloss* ajunsese să însemne „hotel ieftin".

– Cine erau tipii ăştia? întrebă Kohl, dând din cap către librărie.

– Un cuplu. Soţ şi soţie, se pare.

Kohl se căzni să pară îngrijorat. Privi în jur.

– Au fugit şi ei?

– Exact.

În fine, al treilea militar SA reuşi să spună, printre dinţii sparţi:

– A fost un plan, cu siguranţă. Cei doi ne-au distras atenţia şi apoi a venit al treilea din spate. A sărit pe noi cu un baston.

– Înţeleg. Şi purta o pălărie Stetson? Cum poartă ministrul Göring? Şi o cravată verde?

– Întocmai, aprobă matahala.

– O cravată de o culoare ţipătoare, evreiască.

– I-ai văzut faţa?

– Are un nas uriaş şi fălci cărnoase.

– Sprâncene stufoase. Şi buze groase.

– Era aproape gras, adăugă şi Felstedt. Ca pe coperta din ultima săptămână a revistei *Stormer*. Ai văzut-o? Arăta exact ca omul de pe copertă.

Stormer era revista pornografică şi antisemită a lui Julius Streicher. Cuprindea articole contrafăcute despre crimele comise de evrei şi tâmpenii despre inferioritatea lor rasială. Pe copertă erau prezentate caricaturi groteşti ale evreilor. Jenantă chiar şi pentru cei mai mulţi naţional-socialişti, revista era editată în continuare pentru că lui Hitler îi plăcea stilul ei de tabloid.

---

[1] Castelul din Berlin. (n.tr.)

– Din păcate, am ratat numărul ăsta, spuse placid Kohl. Şi individul vorbea germana?

– Da.

– Avea accent?

– Un accent evreiesc.

– Bine, bine, dar nu putea fi altfel de accent? Bavarez, vestfalian, saxon?

– Se prea poate. Matahala dădu din cap. Da... cred că da. Ştii, nu cred că ne-ar fi rănit dacă ne-ar fi abordat bărbăteşte. Dar a procedat ca un laş...

Kohl îl întrerupse, insistând:

– Deci ar putea avea un accent străin?

Cei trei se priviră unul pe celălalt.

– De unde să ştim? N-am ieşit niciodată din Berlin.

– Poate un accent palestinian... spuse altul. O fi de prin zona aia.

– În fine... aşadar, v-a atacat din spate cu bastonul.

– Şi cu astea.

Al treilea îi arătă două boxuri de aramă.

– Astea sunt ale lui?

– Nu, ale mele. Pe ale lui şi le-a luat.

– Da, înţeleg. V-a atacat pe la spate. Totuşi, după câte lovituri a început să vă sângereze nasul?

– Am căzut cu capul înainte după prima lovitură.

– Şi unde aţi fost atacaţi, mai exact?

– Uite acolo.

Îi arătă o grădiniţă care ocupa o porţiune din trotuar.

– Unul dintre camarazii noştri a fugit să strige după ajutor. S-a întors, dar evreul ăla laş a luat-o la sănătoasa, ca un iepure.

– În ce direcţie?

– În partea aia. Câteva alei mai jos, către est. O să vă arăt.

– Numai o clipă, spuse Kohl. Avea cumva o servietă?

– Da.

– A luat-o cu el?

– Desigur. Acolo îşi ascunsese ciomagul.

Kohl dădu din cap către grădiniță. El și Janssen se îndreptară acolo.

– Nu are sens, șopti inspectorul asistent către Kohl. Atacați de un evreu uriaș înarmat cu un box de alamă și cu o bâtă... Și probabil alți cincizeci de reprezentanți ai Poporului ales în spatele lui.

– Janssen, simt că relatările martorilor și ale suspecților sunt ca fumul. Cuvintele în sine ar putea părea fără sens, dar ar fi posibil să ne indice unde este incendiul.

Se plimbară în jurul grădinii, privind pe jos cu atenție.

– Aici, domnule, îl chemă entuziasmat Janssen.

Descoperiră un mic ghid al Satului olimpic, în engleză. Kohl prinse curaj. Părea o coincidență stranie ca turiștii străini să se fi aflat în această zonă liniștită și să fi pierdut ghidul chiar pe locul unde avusese loc atacul. Paginile erau umede și curate, semn că broșura nu se afla în iarbă de prea multă vreme. Ridică ghidul cu o batistă (existau cazuri în care fuseseră descoperite amprente pe hârtie). Deschizându-l cu atenție, nu descoperi nimic scris pe pagini și niciun indiciu care ar fi putut duce la identificarea posesorului. Îl răsfoi și apoi îl băgă în buzunar. Îi chemă pe militarii SA.

– Veniți încoace, vă rog!

Cei trei bărbați se târâră până la grădină.

– Stați acolo, pe un rând.

Inspectorul făcu un semn către o palmă de pământ fără iarbă.

Cei trei se aliniară cu precizie, o activitate în care membrii SA dădeau dovadă de rezerve nesfârșite de talent. Kohl le examină ghetele și compară mărimea și forma cu amprentele de talpă din noroi. Își dădu seama că atacatorul avea picioare mai mari decât ale celor trei și că flecurile de la tocurile lui erau foarte uzate.

– Bun. Apoi i se adresă lui Felstedt: Arată-mi unde te-a urmărit. Voi doi puteți pleca.

Omul cu fața însângerată îi spuse:

– După ce-l găsiți, inspectore, să ne chemați pe noi. Avem o celulă în cazarmă. Ne ocupăm de el acolo.

– Da, da, probabil că putem aranja ceva. Și vă voi lăsa suficient timp, în așa fel încât să se poată ocupa de el mai mult de trei oameni.

Militarul SA ezită, întrebându-se dacă nu cumva tocmai fusese insultat. Se uită la cămașa sa murdară de pete cărămizii.

– Uitați-vă la asta. Vai de el când îl vom prinde, îl vom face să scuipe tot sângele din el! Să mergem, camarade!

Cei doi se îndepărtară pe trotuar.

– Pe aici... A fugit pe aici.

Felstedt îi duse pe Kohl și pe Janssen pe două alei, până ajunseră în suprapopulata stradă Gormann.

– Eram siguri că a fugit pe una dintre aceste alei. Am pus oameni să acopere toate ieșirile acestor străduțe, dar individul a dispărut.

Kohl cercetă cu atenție fiecare alee în parte. Unele se desprindeau din stradă, una sfârșind într-o fundătură, altele făcând legătura cu alte străzi.

– În regulă, domnule, vom prelua noi de aici.

Fără camarazii săi alături, Felstedt era mult mai onest. Cu o voce scăzută, spuse:

– Este un om periculos, inspectore.

– Și susții în continuare că descrierea pe care i-ai făcut-o este exactă?

Ezită o secundă, apoi răspunse:

– Un evreu. Cu siguranță un evreu, da. Cu păr creț ca un etiopian, nas evreiesc. Ochi de evreu.

Militarul SA râcâi petele de sânge de pe cămașă, apoi se îndepărtă țanțoș.

– Ce idiot, murmură Janssen privind prudent către Kohl, care adăugă:

– Idiot, ca să fim politicoși. Inspectorul privi de-a lungul aleilor, gânditor. Cu toate acestea, în ciuda orbirii sale evidente, cred ceea ce ne-a spus „comandantul" Felstedt. Suspectul nos-

tru a fost încolțit, dar a reușit să scape din mâna a zeci de soldați SA. Vom căuta în pubelele de pe alei, Janssen.

– Da, domnule. Credeți că a aruncat o parte din haine sau servieta pentru a nu putea fi identificat?

– Așa e logic.

Cercetară fiecare alee, uitându-se în pubele: nimic în afară de cutii vechi de carton, hârtii, conserve, sticle și resturi putrezite de mâncare.

Kohl rămase o secundă cu mâinile în șold și, privind în jur, întrebă:

– Cine se ocupă de cămășile tale, Janssen?

– Cămășile mele?

– Sunt mereu impecabil de curate și călcate.

– Soția mea, desigur.

– Atunci, transmite-i scuzele mele pentru că va trebui să curețe și să repare cămașa pe care o porți acum.

– De ce ar trebui să-mi curețe și să-mi repare cămașa?

– Pentru că urmează să te așezi pe burtă și să te strecori în scurgerea aceea.

– Dar...

– Da, da, știu. Dar eu unul am făcut-o... și încă de atâtea ori. Și cu vârsta, Janssen, câștigi unele privilegii. Acum scoate-ți haina. Este atât de mătăsoasă! Pe asta nu va fi nevoită să o repare.

Tânărul îi dădu lui Kohl haina sa verde-închis. Era chiar frumoasă. Familia lui Janssen era destul de înstărită, iar el avea ceva bani pe lângă salariul său de inspector candidat – era deci norocos, dacă luăm în considerare plata derizorie pe care o primea un detectiv Kripo. Tânărul se așeză în genunchi pe pavaj, iar apoi, sprijinindu-se într-o mână, o strecură pe cealaltă prin grilajul întunecos al scurgerii.

După cum avea să constate, cămașa sa n-a fost prea tare murdărită în cele din urmă, pentru că nu trecu mult și tânărul strigă:

– Am găsit ceva aici, domnule!

Ridică privirea şi puse pe pavaj un obiect maro mototolit. Pălăria lui Göring. Şi, ca bonus, în interiorul pălăriei se afla o cravată, de un verde cu adevărat ţipător.

Janssen spuse că le găsise pe o bordură, la numai jumătate de metru sub nivelul gurii de canalizare. Mai cercetă puţin, dar nu mai găsi nimic.

– Avem acum nişte răspunsuri, Janssen, spuse Kohl, examinând interiorul pălăriei. Acolo era eticheta fabricantului: Stetson Mity-Lite. O alta era a magazinului care o pusese în vânzare: *Haine bărbăteşti Manny*, New York City.

– Putem adăuga acum mai multe la portretul suspectului nostru.

Kohl îşi scoase monoclul din buzunarul vestei, şi-l puse, făcând strâmbătura de rigoare, şi începu să examineze câteva fire de păr prinse în banda interioară a pălăriei.

– Are părul de lungime medie, castaniu-închis, uşor roşcat. În orice caz nu are părul negru, nici „creţ". Este un fir drept. Fără urme de cremă sau de briantină.

Kohl îi dădu pălăria şi cravata lui Janssen, linse vârful creionului şi îşi notă aceste ultime informaţii în carneţelul său, pe care apoi îl închise.

– Unde mergem acum, domnule? Ne întoarcem la Alex?

– Şi ce să facem acolo? Să mâncăm biscuiţi şi să ne bem cafeluţa, cum cred camarazii noştri SA că facem toată ziua? Sau să-i vedem pe cei de la Gestapo drenându-ne resursele pentru a aduna toţi ruşii din oraş? Nu, cred că mai bine am face o excursie cu maşina. Sper că DKW-ul nu s-a supraîncălzit din nou. Ultima dată când Heidi şi cu mine am luat copiii şi am mers la ţară, am stat pur şi simplu două ore pe păturică în Falkenhagen[1], fără să facem altceva decât să ne uităm la vaci.

[1] Localitate situată în nord-vestul Berlinului, acum cartier al oraşului, amplasat administrativ în arondismentul Spandau. (n.tr.)

Capitolul unsprezece

Taxiul pe care-l luase de la Satul olimpic îl lăsă pe Paul lângă Piaţa Lützow, o piaţă aglomerată, aflată lângă un canal cafeniu cu ape stătute, la sudul Grădinii Zoologice.

Paul coborî adulmecând apele fetide şi rămase locului pentru un moment, privind încet în jur şi încercând să se orienteze. Nu văzu nicio privire care să-l măsoare peste marginea ziarelor, nici oameni în maro sau în uniformă care să încerce să treacă neobservaţi. O luă spre est. Era o zonă tăcută, rezidenţială, cu unele case minunate, dar şi altele mai modeste. Amintindu-şi perfect indicaţiile lui Morgan, merse o vreme de-a lungul canalului, îl traversă şi se întoarse pe Prinz Heinrich Strasse. Ajunse de îndată pe o străduţă liniştită. Era Aleea Magdeburg, mărginită de clădiri rezidenţiale cu patru şi cinci etaje care-i aminteau de imobilele cam desuete din cartierul West Side, din Manhattan. Aproape toate clădirile arborau steaguri, multe dintre ele drapelul naţionalist-socialist roşu, alb şi negru, iar pe faţada altora fluturau drapele cu cercurile olimpice. Pe casa pe care o căuta, nr. 26, era arborat un drapel olimpic. Apăsă butonul soneriei. O clipă mai târziu, auzi sunetul paşilor. Perdeaua care acoperea o fereastră laterală se mişcă parcă ridicată de un subit curent de aer. Apoi nimic. Se auzi zgomotul metalic al zăvorului şi uşa se deschise.

Paul dădu din cap către femeie, care se uită la el precaută.

– Bună ziua, spuse el în germană.

– Eşti Paul Schumann?

– Da, eu sunt.

Era o femeie de circa patruzeci de ani, presupuse Paul. Avea o faţă slabă şi era îmbrăcată într-o rochie înflorată, lungă peste genunchi, din cele pe care Marion le eticheta drept „cam nestilate", demodate chiar de ani de zile. Părul ei blond şi vălurit era tăiat scurt şi, asemenea multor femei văzute de el prin Berlin, nu era machiată. Pielea ei era lipsită de strălucire, iar ochii ei căprui erau obosiţi, dar acestea erau nişte neajunsuri pe care câteva mese mai consistente şi două-trei seri de somn relaxat le-ar fi putut îndrepta. Şi, în mod curios, tocmai aceste trăsături o făceau pe femeie să i se pară şi mai atrăgătoare. Nu era ca prietenele lui Marion – sau chiar ca Marion însăşi – care se ferchezuiau atât de tare, că uneori nici nu mai ştiai cum arată cu adevărat.

– Sunt Käthe Richter. Bun venit în Berlin!

Întinse o mână slabă şi congestionată şi i-o strânse pe-a lui cu fermitate.

– Nu am ştiut când veniţi. Domnul Morgan mi-a spus că pe parcursul acestui weekend. Oricum, apartamentul dumneavoastră este pregătit. Vă rog să intraţi!

El intră în hol. Mirosea a naftalină folosită pentru alungarea moliilor, dar şi a scorţişoară, şi mai identifică un iz subtil de liliac, probabil parfumul ei. După ce închise şi zăvorî uşa, femeia ridică iar o clipă perdeaua şi cercetă strada. Apoi îi luă valiza şi servieta din mână.

– Nu, vă rog...

– Le duc eu, spuse ea abrupt. Haideţi pe aici.

Îl conduse către o uşă situată la jumătatea holului întunecos, unde încă se mai găseau lămpile de gaz de odinioară alături de instalaţiile electrice mai noi. Pe ziduri erau agăţate câteva scene pastorale decolorate, pictate în ulei. Käthe deschise uşa şi îi făcu semn să intre. Apartamentul era mare, curat şi abia mobilat. Uşa de la intrare se deschidea în sufragerie, în planul îndepărtat, la stânga, se vedea dormitorul şi de-a lungul

zidului era o mică bucătărie, separată de restul sufrageriei de un paravan japonez vopsit. Mesele erau acoperite cu figurine de animale și păpuși, cutiuțe lăcuite din lemn cioplit și evantaie ieftine de hârtie. Mai văzu și două lămpi electrice cam instabile. Un gramofon se afla în colț, alături de un radio masiv, la care gazda se duse și-l deschise.

– Camera de fumat se află în partea din față a casei. Sunt convinsă că sunteți obișnuit doar cu camere de fumat pentru bărbați, dar aici o poate folosi toată lumea. Sunt categorică în privința asta.

El nu folosea deloc camera pentru fumat. Dădu din cap.

– Acum, spuneți-mi dacă vă plac camerele. Mai am și altele...

Aruncând o privire rapidă prin apartament, Paul spuse:

– Îmi plac așa cum sunt.

– Nu doriți să vedeți mai mult? Să vă uitați prin dulapuri, să verificați instalația, să vedeți dacă vă place priveliștea de la fereastră?

Paul observase că apartamentul era la parter, că ferestrele nu aveau zăbrele, ceea ce însemna că putea ieși rapid pe fereastra dormitorului, pe cea laterală a sufrageriei sau pe ușa de la hol, care l-ar fi dus la alte apartamente, așadar, către alte ieșiri posibile. Îi spuse:

– Dacă apa nu iese din canalul peste care am trecut, sunt sigur că va fi bine. În privința peisajului, mă voi strădui să mă bucur de el.

După ce tuburile radioului se încălziră, o voce bărbătească umplu camera. Dumnezeule! Cursul despre sănătate continua, insistând din nou asupra desecării mlaștinilor și a împrăștierii insecticidelor pentru a omorî țânțarii. Măcar conversațiile la gura sobei ale lui FDR[1] erau scurte și haioase. Merse la aparat,

[1] Serie de treizeci de mesaje neoficiale în legătură cu Marea criză, problemele sociale și economice din perioada interbelică și cea a celui de-Al Doilea Război Mondial, înregistrate de președintele SUA Franklin D. Roosevelt și radiodifuzate între 1933-1944. El este cel care a inițiat seria mesajelor difuzate la radio și la televiziune de către președinții americani. (n.tr.)

răsuci butonul de acord, căutând un post cu muzică. Nu găsi niciunul, aşa că închise radioul.

– Nu te deranjează, nu?

– E camera ta. Faci ce vrei. Privi cu un aer nesigur la radioul care amuţise şi apoi îi zise: Domnul Morgan mi-a spus că eşti american. Însă germana ta este foarte bună.

– Mulţumită părinţilor şi bunicilor mei.

Îi luă valiza din mână, se duse în dormitor şi o puse pe pat. Geanta se scufundă în saltea, iar el se întrebă dacă nu cumva aceasta era plină cu puf. Bunica lui îi spusese că, înainte să emigreze la New York, avusese în Nürnberg un pat cu saltea de puf, iar toată copilăria lui, Paul fusese fascinat de gândul că ai putea dormi în penele unei păsări.

Când se întoarse în sufragerie, Käthe îi spuse:

– Între şapte şi opt dimineaţa puteţi mânca un mic dejun uşor, de partea cealaltă a holului. Spuneţi-mi, vă rog, de cu seară la ce oră vreţi să luaţi micul dejun. Şi după-amiaza, firește, avem cafea. Veţi găsi o cafetieră în dormitor. Baia este mai încolo, pe hol, dar deocamdată sunteţi singurul nostru musafir. Când ne vom apropia de perioada Olimpiadei, va fi mult mai populat pe-aici. Astăzi sunteţi rege pe Aleea Magdeburg, la numărul 25. Castelul e al dumneavoastră. Se îndreptă către uşă. Vă voi aduce acum cafeaua de după-amiază.

– Nu trebuie să vă deranjaţi. De fapt, eu...

– Ba da, ba da, o aduc. Intră în preţ.

După ce ieşi pe hol, Paul se întoarse în dormitor şi văzu că pe podea fojgăiau o duzină de gândaci negri. Deschise servieta şi puse exemplarul din *Mein Kampf*-ul lui Hitler, unde avea paşaportul fals şi rublele, pe raftul cu cărţi. Îşi scoase puloverul, îşi rulă mânecile bluzei sale de tenis, apoi se spălă pe mâini şi se şterse cu un prosop jerpelit.

Käthe se întoarse după un moment cu o tavă pe care avea o cafetieră de argint cam deformată, o ceaşcă şi o farfuriuţă acoperită cu un milieu împletit. Puse totul pe măsuţa din faţa canapelei încărcate cu perne.

– Vă rog să vă așezați.

El se așeză, încheindu-și la loc mânecile, apoi întrebă:

– Îl cunoașteți bine pe Reggie Morgan?

– Nu, el doar a răspuns la un anunț pentru cameră și a plătit în avans.

Acesta era răspunsul pe care-l aștepta și Paul. Fu liniștit să afle că femeia nu avea nicio legătură cu Morgan, ceea ce ar fi făcut-o suspectă. Văzu cu coada ochiului că ea îi studia tăietura din obraz.

– Ești rănit?

– Sunt înalt. Mă lovesc mereu la cap. Paul își atinse ușor fața, de parcă s-ar fi lovit singur, pentru a-și ilustra cuvintele. Pantomima îl făcu să se simtă prost și-și lăsă brațul în jos.

Ea se ridică.

– Așteaptă o clipă, te rog!

Câteva minute mai târziu se întoarse cu un plasture pe care i-l oferi.

– Mulțumesc.

– Mi-e teamă că n-am tinctură de iod. Am căutat și n-am găsit.

El se duse în dormitor, unde, în fața oglinzii de deasupra chiuvetei, își aplică plasturele.

Käthe îi spuse:

– Aici nu avem tavane joase, așa că ești în siguranță.

– Este casa ta? întrebă el când se întoarse.

– Nu. Este proprietatea unui bărbat care se află, în prezent, în Olanda, îi răspunse Käthe. Am grijă de casa lui și beneficiez de masă și casă.

– Tipul are vreo legătură cu Olimpiada?

– Cu Olimpiada? Nu, de ce?

– Multe dintre steagurile de pe stradă sunt naziste... vreau să spun național-socialiste. Dar în fața casei tale este arborat drapelul olimpic.

– Da, da, răspunse ea surâzând. Zilele acestea suntem pătrunși de spiritul jocurilor, nu-i așa?

Germana ei era fără greşeală şi felul ei de-a vorbi era foarte articulat. În trecut, se gândi Paul, avusese o carieră diferită şi mult mai strălucitoare, dar mâinile muncite cu unghii crăpate şi ochii aceia atât de obosiţi spuneau istoria unor greutăţi recente. Totuşi, Paul putea simţi energia care vibra în ea, hotărârea cu care spera la vremuri mai bune. Asta, decise el, era o parte a atracţiei pe care o simţea pentru ea.

Käthe îi turnă cafea.

– Nu avem zahăr pentru moment. Proviziile s-au terminat.

– O beau fără zahăr.

– Însă avem ştrudel. L-am făcut pe când mai aveam zahăr. Luă milieul de deasupra farfuriei pe care se aflau patru bucăţele mici de foietaj. Ştii ce este ştrudelul?

– Mama îmi făcea în fiecare sâmbătă. Fratele şi sora mea o ajutau. Întindeau aluatul atât de subţire, că puteai citi prin el.

– Da, da, spuse ea entuziasmată, tot aşa îl fac şi eu. Nu-i ajutai să întindă aluatul?

– Nu, niciodată. Nu eram prea talentat în bucătărie. Muşcă din ştrudel şi spuse: Dar am mâncat o groază... Este foarte bun. Dădu din cap către cafetieră. Ai vrea nişte cafea? Să-ţi torn puţină.

– Mie? Femeia clipi. O, nu.

Paul sorbi cafeaua, care era slabă. Era făcută din zaţ refolosit.

– Vom vorbi în limba ta, spuse Käthe. Şi de îndată se lansă: Nu am fost niciodată în ţara ta, dar aş vrea tare mult să merg.

El simţi doar un uşor *v* acolo unde în engleză apare *w*, cel mai greu sunet de pronunţat pentru germani.

– Engleza ta este bună, spuse Paul.

– Vrei să spui „bine", îi scăpă ei, zâmbind pentru că îl prinsese greşind.

Paul spuse:

– Nu, engleza este *bună*. Vorbeşti *bine* engleză. „Bun" este adjectiv. „Bine" este adverb... de cele mai multe ori.

Ea se încruntă:

– Să mă gândesc.... Da, da, ai dreptate. Îmi vine să roşesc de ruşine. Domnul Morgan mi-a spus că eşti scriitor. Şi că ai fost la universitate, desigur.

Studiase doi ani la un mic colegiu din Brooklyn înainte să abandoneze pentru a se înrola în armată şi a pleca să lupte în Franţa. După aceea nu îşi mai găsise timp să-şi termine studiile. Când s-a întors, viaţa se complicase şi perspectiva colegiului se îndepărtase. De fapt, aflase mai multe despre cuvinte şi despre cărţi lucrând cu bunicul şi cu tatăl său în tipografie decât învăţase în colegiu. Dar nu spuse nimic despre asta.

– Sunt profesoară. Adică, ar trebui să spun, am fost profesoară. Îi învăţam literatură pe copii. Dar şi diferenţa dintre „voi face" şi „voi fi făcut" sau dintre „aş putea" şi „pot". Da, şi dintre „bun" şi „bine". De aceea sunt acum atât de stânjenită.

– Literatură engleză?

– Nu, germană. Deşi iubesc mult cărţile englezeşti.

Se lăsă un moment de tăcere. Paul căută prin buzunar, îşi scoase paşaportul şi i-l înmână. Ea se încruntă, învârtindu-l în mâini şi i-l dădu înapoi.

– Sunt cine spun că sunt.

– Nu înţeleg.

– Limba... M-ai întrebat despre limba engleză pentru a vedea dacă sunt chiar un american, şi nu un informator naţional-socialist. Am dreptate?

– Eu...

Ochii ei căprui se lăsară în grabă în jos, fixând podeaua. Era stânjenită.

– E în regulă, dădu el din cap. Uite aici. Fotografia.

Ea încercă din nou să i-l dea înapoi, dar se opri apoi şi compară fotografia cu figura lui. Paul îşi luă paşaportul înapoi.

– Da, ai dreptate. Sper că mă vei ierta, domnule Schumann.

– Paul.

Ea zâmbi, apoi spuse:

– Trebuie să fii un jurnalist bine cotat ca să ai un spirit atât de... „pătrunzător" e cuvântul?

– Da, exact.

– Cred că Partidul nu este atât de sârguincios şi nici atât de bogat încât să angajeze americani care să spioneze oameni mărunţi ca mine. Aşa că pot să-ţi spun că nu le sunt prea dragă.

Oftă, apoi continuă:

– A fost greşeala mea. Nu m-am gândit. Le vorbeam despre Goethe, poetul, elevilor mei şi am spus, pur şi simplu, că îi respect curajul dovedit atunci când i-a interzis fiului său să lupte în Războiul de Independenţă german. Pacifismul este o crimă în Germania de azi. Am fost concediată pentru că am spus asta şi mi-au confiscat toate cărţile. Scutură din cap: Iartă-mă. Am început să mă plâng. L-ai citit? Pe Goethe?

– Nu cred.

– Ţi-ar plăcea. Este genial. Pur şi simplu ţese culori din cuvinte. Dintre toate cărţile care mi-au fost luate, ale lui sunt cele care-mi lipsesc cel mai mult.

Käthe privi cu poftă la farfurioara cu ştrudele. Nu mâncase niciunul. Paul îi întinse farfuria, dar ea răspunse:

– Nu, mulţumesc.

– Dacă nu mănânci un ştrudel, voi considera că eşti un agent naţional-socialist care încearcă să mă otrăvească.

Ea cântări prăjiturile din ochi şi luă una. O mâncă foarte repede. Când Paul îşi îndreptă privirea către măsuţă pentru a-şi lua de acolo ceşcuţa cu cafea, o observă cu coada ochiului cum adună firimiturile de pe masă între degete şi le duce la gură, privindu-l cu atenţie pentru a se asigura că n-o observă.

Când se întoarse, Käthe spuse:

– A, dar acum am fost neglijenţi, tu şi cu mine, cum se întâmplă mereu la primele întâlniri. Trebuie să fim mai prudenţi. Asta mi-aduce aminte... Arătă cu degetul telefonul: Trebuie să fie mereu deconectat. Să nu uiţi nicio clipă că au aparatură de ascultare. Iar când telefonezi cuiva, să presupui mereu că participă la convorbire şi o a treia ureche, cea a unui lacheu naţional-socialist. Este valabil în special pentru convorbirile la mare distanţă pe care

le faci de la poştă, căci cabinele telefonice de pe stradă sunt, se spune, sigure din punctul ăsta de vedere.

– Mulţumesc, spuse Paul. Dar dacă ar asculta cineva conversaţiile mele telefonice ar muri de plictiseală: care este populaţia Berlinului, câte fripturi au mâncat atleţii, cât de mult a durat construcţia stadionului... Chestii d-astea.

– A, spuse Käthe cu blândeţe, ridicându-se să plece, ceea ce am vorbit în după-amiaza asta, tu şi cu mine, ar putea fi considerat plicticos de multă lume, dar ar merita cu prisosinţă o vizită a Gestapoului. Dacă nu mai rău.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Rabla Auto Union DKW a lui Willi Kohl reuşi să parcurgă, fără să se supraîncălzească, cei 20 de kilometri până la Satul olimpic din vestul Berlinului, în ciuda soarelui nemilos care-i forţă pe cei doi ofiţeri să-şi scoată hainele – ceea ce contravenea felului lor de-a fi, dar şi regulamentelor Kripo.

Traseul îi purtă prin Charlottenburg şi, dacă şi-ar fi continuat drumul către sud-vest, ar fi ajuns la Gatow, cele două oraşe unde muncitorii polonezi şi familiile de evrei fuseseră ucişi. Îngrozitoarele fotografii ale crimelor continuau să se zbată în memoria lui Kohl, la fel ca peştele stricat în stomac.

Ajunseră la intrarea principală, extrem de aglomerată, a Satului. Maşini particulare, taxiuri şi autobuze aduceau sportivi şi angajaţi ai Satului; camioanele livrau cutii, bagaje şi echipament. Îşi puseră iar hainele şi merseră la poartă, unde îşi prezentară legitimaţiile gardienilor – care erau militari din armata regulată – şi fură lăsaţi să intre în spaţiosul şi bine îngrijitul parc. În jurul lor oamenii trăgeau în cărucioare valize şi cufere pe largile trotuare ale aleii centrale. Alţii, în şorturi şi în cămăşi fără mâneci, făceau exerciţii sau alergau.

– Uite, spuse cu entuziasm Janssen, făcând un semn cu capul către un grup de bărbaţi japonezi sau chinezi.

Kohl fu surprins să-i vadă în cămăşi albe şi în pantaloni de flanel şi nu... ei bine, cine ştie cum altfel. Cu o cârpă în jurul

şalelor sau, poate, cu robe din mătase brodate pe ei. În apropiere, câţiva bărbaţi din Orientul Mijlociu cu un ten măsliniu se plimbau, doi dintre ei râzând de ceea ce spunea al treilea. Willi Kohl se holba ca un şcolar. Cu siguranţă, îi vor plăcea Jocurile Olimpice care începeau săptămâna următoare, dar era curios de asemenea să vadă oameni de pe aproape tot mapamondul, singurele ţări mari care nu participau fiind Spania şi Rusia.

Poliţiştii localizară căminele unde erau cazaţi americanii. În clădirea centrală se afla recepţia. Se apropiară de ofiţerul de legătură german.

– Locotenente, spuse Kohl, observând rangul pe uniforma bărbatului.

Acesta se ridică imediat şi deveni tot mai atent pe măsură ce Kohl se identifica şi i-l prezenta pe asistentul lui.

– Heil Hitler. Aţi venit aici cu treburi, domnule?

– Aşa este.

El descrise suspectul şi îl întrebă pe ofiţer dacă văzuse un asemenea bărbat.

– Nu, domnule, dar numai în căminele americanilor sunt sute de oameni. După cum puteţi observa, clădirile sunt destul de mari.

Kohl încuviinţă.

– Vreau să vorbesc cu cineva care însoţeşte echipa americană. Un oficial.

– Da, domnule, găsesc eu pe cineva.

Cinci minute mai târziu se întoarse cu un bărbat deşirat, trecut de patruzeci de ani. Bărbatul spuse în engleză că este unul dintre antrenorii şefi. Purta pantaloni albi, largi şi, cu toate că era o căldură caniculară, o bluză albă tricotată peste cămaşa sa albă. Kohl îşi dădu seama că, dacă nu cu multă vreme în urmă zona de recepţie fusese goală, acum aproape se umpluse – mai mult de zece atleţi şi alte persoane veniseră în acea sală, prefăcându-se că au de lucru pe-acolo. După cum îşi amintea din armată, nimic nu se răspândea mai repede ca ştirile printre bărbaţii cazaţi împreună.

Ofițerul german voia să facă pe interpretul, însă Kohl preferă să le vorbească direct celor pe care-i interoga, astfel că spuse într-o engleză poticnită:

– Domnule, sunt ofițer la Poliția Criminală germană.

Îi prezentă legitimația.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu știm sigur încă. Dar, hm... încercăm să găsim un bărbat cu care am vrea să vorbim. Probabil că-l cunoașteți.

– Este o chestiune extrem de importantă, preciză Janssen într-o engleză perfectă.

Kohl nu știuse că vorbește atât de bine engleza.

– Da, da, continuă inspectorul. A avut această carte pe care, se pare, a pierdut-o. Îi înmână ghidul, despachetându-l din batista în care fusese înfășurat. O primesc persoanele care au de-a face cu Jocurile Olimpice, nu-i așa?

– Întocmai. Adică nu doar atleții, ci toată lumea. Cred că am dat vreo mie sau pe-acolo. Și alte țări au dat versiunea în limba engleză, să știți.

– Da, dar noi am găsit și pălăria individului și aceasta a fost cumpărată din New York. Așa că, foarte probabil, este *americaner*.

– E-adevărat? întrebă prudent antrenorul. Pălăria lui?

Kohl continuă:

– Este un bărbat masiv, credem noi, cu părul castaniu-închis, un pic roșcat.

– Castaniu-închis?

Frustrat că vocabularul său este atât de sărac, Kohl privi la Janssen, care interveni:

– Părul său este drept și castaniu-închis. Are o nuanță roșcată.

– Poartă un costum gri-deschis... mai avea pălăria aceasta și cravata.

Kohl făcu semn către Janssen, care scoase proba din geanta sa.

Antrenorul le privi fără să spună nimic și ridică din umeri.

– Poate că ne-ar ajuta mai mult dacă ne-ați spune despre ce este vorba.

Din nou, Kohl reflectă cât de diferită era viaţa în America. Niciun german nu ar fi îndrăznit să întrebe un poliţist de ce vrea să afle ceva anume.

– Este o problemă de securitate a statului.

– Securitate a statului. Mda... Bine, mi-ar plăcea să ajut, cu siguranţă. Numai că, dacă nu ne spuneţi mai clar despre ce este vorba...

Kohl se uită în jur.

– Poate că unii dintre ei îl cunosc pe bărbatul acesta.

Antrenorul îi chemă.

– Ştie vreunul dintre voi ale cui sunt astea?

Atleţii dădură din cap în semn că nu ştiu sau mormăiră: „Nu" sau „Nţţ".

– Atunci, poate că aveţi o listă... da, da, o listă a persoanelor care au venit cu dumneavoastră. Şi adresele. Să vedem cine locuieşte în New York.

– Vă putem da una, care conţine însă numai membrii echipei şi antrenorii ei. Doar nu credeţi că...

– Nu, nu.

Kohl nu credea că asasinul făcea parte din echipă. Atleţii erau în lumina reflectoarelor. Era greu de crezut că vreunul dintre ei s-ar fi evaporat din Sat chiar din prima sa zi petrecută în Berlin, că ar fi omorât un om, ar fi vizitat diferite locuri în oraş având cine ştie ce misiune şi că s-ar fi întors apoi, fără să stârnească suspiciunea cuiva.

– Mă îndoiesc că acest om este sportiv.

– Asta e. Mi-e teamă că nu vă pot ajuta prea mult. Antrenorul îşi încrucişă mâinile peste piept. Ştiţi, domnule ofiţer, pot să pun pariu că departamentul dumneavoastră de imigraţii ştie care sunt adresele vizitatorilor. I-au urmărit pe toţi cei care au intrat şi au părăsit ţara, nu-i aşa? Am auzit că aveţi nişte colegi foarte pricepuţi la treaba asta aici, în Germania.

– Da, da. La asta mă gândeam şi eu. Din nefericire, informaţiile nu au şi adresa de acasă, ci doar naţionalitatea persoanei.

– Oh, ghinion!

Kohl insistă:

– Şi mai speram ceva: că există o evidenţă a vaporului, o listă a pasagerilor de pe *Manhattan!* Deseori acolo se găsesc şi adresele.

– A, mda. Asta pun pariu că avem. Deşi cred că înţelegeţi că au fost aproape o mie de oameni pe vapor.

– Înţeleg, dar vă rog... Încă sunt încrezător că aş putea să găsesc lista aceasta.

– Sunt convins. Numai că... Nu-mi place deloc să mă pun de-a curmezişul, domnule ofiţer, numai că mă gândesc că acest cămin... Ştiţi, cred că am putea avea statut diplomatic. Teritoriu suveran. Aşa că, dacă stau să mă gândesc, ar trebui să aveţi mandat.

Kohl îşi aminti situaţiile în care un judecător trebuia să aprobe mandatul pentru percheziţionarea casei unui suspect sau să ceară predarea probelor. Constituţia de la Weimar, documentul care a creat Republica Germania după război, avea multe asemenea prevederi, în mare măsură împrumutate de la americani. (Avea o singură scăpare, destul de semnificativă, de care Hitler a profitat imediat: dreptul preşedintelui de a suspenda pe termen nedefinit doar drepturile cetăţenilor.)

– O, deocamdată cercetez doar unele amănunte, aşa că nu am mandat.

– M-aş simţi mult mai bine dacă aţi avea unul.

– Este o chestiune destul de urgentă.

– Sunt sigur că este. Dar, nu-i aşa, ar putea fi mai bine şi pentru voi. Nu vrem să jumulim pe nimeni de pene. Din punct de vedere diplomatic, desigur! „Să jumulim penele...", înţelegeţi ce vreau să spun?

– Înţeleg cuvintele.

– Aşa că, ce zici dacă şefu' tău sună ambasada sau Comitetul Olimpic? Ei îmi pot da mie acceptul şi atunci, indiferent ce veţi dori, vă voi da pe un platou de argint.

Acceptul. Da, da. Ambasada Statelor Unite probabil că îşi va da aprobarea, se gândi Kohl, dacă se ocupa de cerere în

mod potrivit. Americanii nu ar dori să se răspândească ştirea că un ucigaş a intrat în Germania odată cu echipa lor olimpică.

– Foarte bine, domnule, spuse Kohl politicos. Voi lua legătura cu ambasada şi cu Comitetul Olimpic, aşa cum mi-aţi sugerat.

– Bun. Aveţi grijă. Şi, să nu uit, noroc la Jocuri. Băieţii voştri o să ne dea mult de furcă dacă vrem să-i învingem.

– Voi fi de faţă, în public, spuse Kohl. Mi-am cumpărat bilete de mai bine de un an.

Îşi luară rămas-bun, iar Kohl şi inspectorul candidat ieşiră.

– Îl vom căuta pe Horcher de la radioul din maşină, Janssen. Sunt convins că poate lua legătura cu ambasada americană. Asta ar putea fi... Kohl tăcu. Simţi un miros pătrunzător cumva familiar, cu toate acestea nepotrivit. Ceva e în neregulă.

– Ce...?

– Ia-o pe-aici. Repede! Kohl începu să meargă repede, ajungând în spatele clădirii centrale americane. Mirosul era de fum, dar nu părea fum de la bucătărie, ca acela pe care-l simţeai uneori vara de la grătarele cu cărbuni, ci fum de la focul dintr-o sobă, un miros rar în iulie.

– Ce scrie, Janssen? Pe semnul acela? Nu înţeleg engleza.

– Spune *Duşuri/Saună*.

– Nu se poate!

– Ce se întâmplă, domnule?

Kohl intră într-o încăpere de mari dimensiuni, cu pavaj pe jos. Spălătorul era la stânga, duşurile la dreapta şi o uşă separată ducea la saună. Către aceasta se îndreptă Kohl şi o izbi de zid. Înăuntru era o sobă deasupra căreia se afla o tavă mare plină cu pietre. Alături erau găleţi cu apă care, cu ajutorul unor polonice mari, putea fi aruncată peste pietrele încinse, pentru a produce abur. Doi negri îmbrăcaţi în echipament bleumarin de antrenament stăteau lângă soba în care ardea focul. Unul, care se aplecase către uşiţa sobei, avea un chip rotund, plăcut, şi o frunte foarte înaltă, iar celălalt era mai slab, iar părul lui, mai des decât al colegului său, îi acoperea fruntea. Cel cu faţa

rotundă se ridică şi închise uşiţa sobei de metal. Se întoarse şi privi către inspector cu un surâs plăcut.

– Bună ziua, domnilor, spuse Kohl, din nou într-o engleză îngrozitoare. Eu sunt...

– Am auzit deja. Ce mai faceţi, domnule inspector? Aţi amenajat un loc minunat pentru noi aici. Satul, vreau să spun.

– Mi-a mirosit a fum şi m-am îngrijorat.

– Nu făceam decât să aţâţăm focul.

– Nu e nimic mai bun ca aburul pentru durerile musculare, adăugă şi prietenul lui.

Kohl se holbă la uşa de sticlă a sobei. Şuberul era deschis la maximum şi flăcările se zbăteau mânioase. Văzu înăuntru câteva bucăţi de hârtie albă care se chirceau, transformându-se în cenuşă.

– Domnule, începu brusc Janssen în germană, ce sunt...?

Dar Kohl îi reteză fraza cu o scuturătură din cap şi îl fixă pe primul bărbat cu care vorbise.

– Sunteţi...?

Kohl se uită chiorâş la el, apoi căscă ochii.

– Da, da, sunteţi Jesse Owens, marele alergător.

Kohl pronunţă numele în engleza sa foarte germanizată, „Yessa Ovens".

Surprins, bărbatul îi întinse mâna transpirată. Scuturându-i puternic braţul, Kohl se holbă la celălalt negru.

– Ralph Metcalfe, spuse atletul, prezentându-se.

O a doua strângere de mâini.

– Şi el face parte din echipă, spuse Owens.

– Da, da, am auzit şi de dumneavoastră. Aţi câştigat la Los Angeles în statul California la ultimele Jocuri. Bine aţi venit şi dumneavoastră!

Ochii lui Kohl scrutară focul.

– Faceţi saună înaintea exerciţiilor?

– Uneori înainte, alteori după, spuse Owens.

– Obişnuiţi să faceţi saună, domnule inspector? întrebă Metcalfe.

– Da, da, uneori. În ultima vreme, cel mai des fac băi la picioare.

– Dureri la picioare, spuse Owens făcând cu ochiul. Știu totul despre asta. Hei, de ce n-am merge afară, domnule inspector? E mult mai răcoare.

Deschise ușa pentru Kohl și Janssen. Ofițerii Kripo ezitară, dar în cele din urmă îl urmară pe Metcalfe pe tăpșanul ierbos din spatele căminului.

– Aveți o țară frumoasă, domnule inspector, spuse Metcalfe.

– Da, e-adevărat.

Kohl privi cum se ridică fumul din coșul metalic de deasupra saunei.

– Sperăm să aveți noroc și să-l găsiți pe tipul pe care-l căutați, spuse Owens.

– Da, da. Mă gândesc că nu are vreun rost să vă întreb dacă știți pe cineva care să poarte o pălărie Stetson și o cravată verde. Un bărbat masiv?

– Îmi pare rău, nu știu pe nimeni care să arate așa.

Se uită la Metcalfe, care dădu din cap, semn că nici el nu știa.

Janssen întrebă:

– Știți pe cineva care a venit aici cu echipa și care, probabil, a plecat mai târziu? Să fi plecat în Berlin sau în altă parte?

Cei doi se uitară din nou unul la altul.

– Nțțț, mi-e teamă că nu, spuse Owens.

– Cu siguranță, nici eu nu știu, adăugă Metcalfe.

– Ei bine, a fost o onoare să vă cunosc.

– Mulțumim, domnule.

– Am urmărit știrile despre cursele dumneavoastră... de unde oare? Din statul Michigan? Anul trecut, etapele de calificare?

– Ann Arbor. Ați auzit de ele?

Owens râse, din nou surprins.

– Da, da. Recorduri mondiale. Din nefericire, nu prea mai primim acum multe știri din America. Cu toate acestea, aștept cu nerăbdare Olimpiada. Dar am patru bilete și cinci copii, la care se adaugă soția și viitorul ginere. Vom fi prezenți și vom

participa pe... schimburi, aşa aţi spune dumneavoastră, nu? Căldura nu vă va face probleme?

– Am crescut alergând în Vestul Mijlociu. În mare măsură, era aceeaşi vreme ca aici.

Brusc serios, Janssen spuse:

– Ştiţi, există mulţi oameni în Germania care speră să nu câştigaţi.

Metcalfe se încruntă şi spuse:

– Din cauza tâmpeniei ăleia... ce crede Hitler despre coloraţi?

– Nu, spuse tânărul asistent. Apoi chipul lui se sparse într-un zâmbet: Pentru că agenţii de pariuri ar fi arestaţi dacă ar accepta pariuri puse pe străini. Nu putem paria decât pe sportivii germani.

Owens râdea în hohote.

– Aşadar, veţi paria împotriva noastră? întrebă el.

– O, am paria pe voi, spuse Kohl. Dar, din păcate, nu putem.

– Pentru că este ilegal?

– Nu, pentru că noi suntem doar nişte sărăcani de poliţişti. Aşa că alergaţi ca *Die Luft*, ca vântul, cum aţi spune voi, americanii, corect? Alergaţi ca vântul, Herr Owens şi Herr Metcalfe! Voi fi în tribune. Şi vă voi încuraja, deşi poate că în tăcere.... Haide, Janssen. Kohl făcu câţiva paşi, apoi se opri şi se întoarse: Vreau să vă întreb încă o dată, sunteţi siguri că nimeni nu purta pe-aici pălărie Stetson?... Nu, nu, desigur... nu, că altfel mi-aţi fi spus. Vă urez o zi bună.

Ocoliră clădirea şi se îndreptară către ieşirea din Satul olimpic.

– Acelea erau documentele vaporului, cele care conţineau şi numele ucigaşului, domnule? Foile alea pe care le ardeau negrii în sobă?

– Este posibil. Dar spune mereu „suspectul", nu uita asta! Nu „ucigaşul".

Mirosul hârtiei arse plutea prin aerul încins, până la nările lui Kohl, parcă în bătaie de joc, amplificându-i frustrarea.

– Şi ce putem face?

– Nimic, spuse Kohl simplu, oftând supărat. Nu putem face nimic. Şi a fost greşeala mea.

– Greşeala dumneavoastră, domnule?

– Ah, subtilităţile muncii noastre, Janssen... Mi-am dorit să nu dezvălui nimic despre intenţiile noastre, astfel că i-am spus antrenorului aceluia că îl caut pe om pentru probleme care ţin de „securitatea statului", ceea ce spunem cam prea cu dragă inimă în zilele noastre. Ceea ce am spus le-a sugerat nu că ar fi vorba despre asasinarea unei victime inocente, ci, probabil, despre o ofensă adusă autorităţii guvernamentale – care, desigur, a fost în război cu ţara lor acum mai puţin de douăzeci de ani. Mulţi dintre atleţii ăia au pierdut, cu siguranţă, rude, chiar taţi, ucişi de armata Kaiserului, şi poate că li se pare un gest patriotic să protejeze un asemenea om. Iar acum este prea târziu să retrag ceea ce am spus cu atâta neglijenţă.

Când ajunseră pe şoseaua din faţa Satului, Janssen se îndreptă către locul unde parcaseră DKW-ul, dar Kohl îl întrebă:

– Unde te duci?

– Nu ne întoarcem la Berlin?

– Nu încă. Nu au vrut să ne dea lista de pasageri. Dar faptul că au distrus probe implică un motiv, care ar putea fi descoperit, din punct de vedere logic, chiar lângă punctul în care i-am pierdut urma. Aşa că vom face nişte investigaţii. Trebuie să ne continuăm cercetările cu propriile noastre forţe şi ajutându-ne de bietele noastre picioare.... Mm, mâncarea aia miroase bine, nu? Se găteşte bine pentru sportivi. Îmi amintesc de pe vremea când obişnuiam să înot zilnic. Cu ani în urmă. Din cauza asta puteam mânca orice, fără să mă-ngraş un gram. Tare mi-e că acele zile sunt departe, în urmă! Ia-o la dreapta aici, Janssen, la dreapta!

Reinhard Ernst aruncă telefonul în furcă şi închise ochii. Se lăsă pe spate, în fotoliul său masiv din biroul pe care-l avea în Cancelarie. Pentru prima dată în ultimele câteva zile, se simţea mulţumit – nu, de fapt era chiar fericit. Îl cotropi un sentiment

al victoriei, la fel de intens ca acela când el și cei șaizeci și șapte de supraviețuitori cuceriseră, la Verdun, reduta de nord-vest, înfrângând cei trei sute de soldați ai Aliaților. Așa a câștigat Crucea de fier, clasa I, și o privire admirativă din partea lui Wilhelm II (și numai brațul beteag al Kaiserului l-a oprit să prindă el însuși decorația pe pieptul lui Ernst) – dar succesul de astăzi, care, desigur, putea să nu fie întâmpinat cu aclamații publice, era cu mult mai plăcut.

Una dintre cele mai mari probleme cu care se confrunta în reconstrucția marinei germane era acea secțiune din Tratatul de la Versailles care interzicea Germaniei să aibă submarine și-i limita flota de nave de război la șase cuirasate, șase crucișătoare de mic tonaj, douăsprezece distrugătoare și douăsprezece nave torpiloare.

Absurd, firește, chiar și pentru un sistem defensiv rudimentar.

Însă în ultimul an Ernst pusese la cale o lovitură. El și impertinentul ambasador plenipotențiar Joachim von Ribbentrop negociaseră Tratatul naval anglo-german, care permitea construcția de submarine și ridica limitele flotei de suprafață la 35 la sută din mărimea pe care o avea flota Angliei. Dar cea mai importantă parte a pactului nu fusese pusă la încercare până acum. Fusese ideea strălucitoare a lui Ernst să-l sfătuiască pe Ribbentrop să negocieze procentajul nu ca număr de nave, așa cum prevedea Tratatul de la Versailles, ci ca tonaj.

Germania avea acum dreptul legal să construiască și mai multe vase decât cele britanice, câtă vreme tonajul total al flotei nu depășea magicele 35 de procente. Mai mult, Ernst și Erich Raeder, comandantul-șef al marinei, doriseră dintotdeauna să creeze o flotă de luptă mai ușoară, mai flexibilă și mai mortală decât cuirasatele mătăhăloase care constituiau miezul flotei de război britanice – vapoare atât de vulnerabile la atacurile aeriene și submarine.

Singura problemă era dacă englezii nu vor pretinde că au fost înșelați când vor revizui rapoartele șantierelor navale și vor descoperi că flota germană este mult mai mare decât se așteptau.

Cu toate acestea, cel care se aflase la capătul celălalt al liniei telefonice, un consultant diplomatic german de la ambasada din Londra, îi spusese că guvernul britanic revizuise cifrele și le aprobase fără să ezite.

Ce succes imens!

Ernst scrise o notă către Führer pentru a-i transmite veștile bune și chemă un curier care avea să i-o livreze personal.

Chiar când ceasul din perete sună ora patru, în biroul lui Ernst intră un bărbat cu chelie, de vârstă medie, purtând o haină verde de tweed și pantaloni largi reiați:

– Colonele, eu tocmai...

Ernst scuturã din cap și-și puse degetul pe buze, făcându-i semn să tacă profesorului doctor Ludwig Keitel. Colonelul se răsuci și privi pe fereastră.

– Ce după-amiază minunată!

Keitel se încruntă. Era una dintre cele mai toride zile ale anului, aproape 34 de grade, iar vântul purta particule de nisip. Rămase însă tăcut, cu o sprânceană ridicată.

Ernst făcu un semn către ușă. Keitel încuviință și ieșiră împreună pe hol, apoi părăsiră clădirea Cancelariei. O luară spre nord, pe Wilhelm Strasse, își continuară plimbarea pe Unter den Linden și apoi merseră către vest, discutând doar despre vreme, Olimpiadă, despre un nou film american a cărui premieră urma să aibă loc în curând. Ca și Führerul, amândoi erau admiratori ai actriței americane Greta Garbo. Filmul ei *Anna Karenina*[1] tocmai fusese aprobat pentru difuzare în cinematografele din Germania, în ciuda decorurilor rusești și a moralității îndoielnice. Discutând despre filmele ei recente, cei doi intrară în Tiergarten, imediat după Poarta Brandenburg.

În cele din urmă, uitându-se să vadă dacă nu au fost urmăriți sau dacă nu sunt cumva supravegheați, Keitel spuse:

– Despre ce este vorba, Reinhard?

---

[1] Film regizat de Clarence Brown și lansat în 1935. Greta Garbo a primit Premiul criticii americane din New York pentru cea mai bună actriță. (n.tr.)

– S-a declanşat nebunia, doctore.

Ernst oftă.

– Glumeşti, nu? întrebă profesorul pe un ton sardonic.

– Ieri, Führerul mi-a cerut un raport despre Studiul Waltham. Keitel tăcu un moment, părând că digeră această veste.

– Führerul însuşi?

– Speram să fi uitat. A fost extrem de preocupat de Olimpiadă. Dar se pare că nu... Îi arătă lui Keitel biletul primit de la Hitler şi îi povesti apoi cum aflase Führerul despre studiu. Să-i mulţumim tipului cu multe titluri şi multe, mult mai multe kilograme.

– Hermann grăsanul, spuse tare Keitel, oftând cu amărăciune.

– Stt, făcu Ernst. Vorbeşte şi tu mai înflorat.

Era o expresie banală pe-atunci, care însemna să spui numai lucruri bune atunci când pomeneşti numele oficialilor Partidului în public.

Keitel ridică din umeri. Apoi, cu o voce mai temperată, continuă:

– De ce i-ar păsa de noi?

Ernst nu avea nici timp şi nici energie să discute maşinaţiunile din interiorul guvernării naţional-socialiste cu un om a cărui viaţă era esenţialmente academică.

– Ei bine, prietene, spuse Keitel, ce vom face de-acum înainte?

– Am hotărât că apărarea cea mai bună e atacul. Vom riposta energic. Luni îi voi înainta un raport. Un raport detaliat.

– Peste două zile? îl luă Keitel peste picior. Nu avem decât date brute şi chiar şi astea sunt foarte limitate. Nu poţi să-i spui că în câteva luni vom avea o analiză mai temeinică? Am putea...

– Nu, doctore, spuse Ernst râzând.

Dacă nu putea vorbi mai înflorat, măcar să vorbească în şoaptă.

– Nimeni nu are voie să-i spună Führerului să aştepte câteva luni. Sau zile sau minute. Nu, cel mai bine pentru noi este

să o facem acum. O lovitură de fulger. Așa trebuie să facem. Göring își va continua intriga și și-ar putea băga coada suficient pentru ca Führerul să sape mai adânc, să nu-i placă ce găsește și să pună capăt studiului în întregime. În dosarul pe care l-a furat erau pomenite câteva dintre scrierile lui Freud. Asta a pomenit la întâlnirea de ieri. Cred că expresia a fost „doctorii ăia evrei care se ocupă cu mintea omului". Ar fi trebuit să vezi fața Führerului. Credeam că sunt pe drumul spre Oranienburg.

– Freud a fost genial, șopti Keitel. Importante sunt ideile.

– Ne putem folosi de ideile lui. Și de acelea ale altor psihologi. Dar...

– Freud a fost psihanalist.

„Ah, universitarii ăștia, își spuse Ernst. Mai răi decât politicienii."

– Dar n-o să-i citățm în studiul nostru.

– Asta este o fraudă, din punct de vedere intelectual, spuse morocănos Keitel. Integritatea morală este importantă.

– În aceste circumstanțe, nu, nu este, replică ferm Ernst. Nu vom publica cercetările astea într-o revistă universitară. Nu despre asta este vorba.

– Bine, bine, spuse Keitel nerăbdător. Chestiunea asta nu rezolvă nicicum îngrijorarea mea. Nu sunt suficiente date.

– Știu. Am decis că trebuie să găsim mai mulți voluntari. Doisprezece. Va fi cel mai mare grup de până acum, să-l impresionăm pe Führer și să-l facem să nu mai plece urechea la ce spune Göring.

Profesorul râse la auzul vorbelor lui Ernst.

– Nu vom avea timp. Până luni dimineață? Nu, nu, clar nu putem.

– Ba da, putem. Trebuie să putem! Munca noastră este prea importantă ca să pierdem această dispută. Vom organiza o nouă sesiune la colegiu, mâine după-amiază. Voi pune pe hârtie pentru Conducător viziunea noastră magnifică despre noua armată germană. Voi folosi cel mai bun discurs diplomatic de

care sunt în stare. Ştiu cele mai bune întorsături de frază. Se uită în jur. O altă şoaptă: Cât despre ministrul aviaţiei, îi vom trage preşul de sub picioarele alea grase.

– Bănuiesc că putem încerca, spuse Keitel nesigur.

– Nu, chiar vom face asta, spuse Ernst. Nu există „să încercăm". Fie reuşim, fie nu. Îşi dădu seama că părea un ofiţer care dăscăleşte un subordonat. Zâmbi gânditor şi adăugă: Situaţia asta nu mă face mai fericit ca tine, Ludwig. La sfârşitul ăsta de săptămână speram să mă relaxez. Să petrec ceva timp cu nepotul meu. Voiam să construim împreună o barcă, dar va fi timp de relaxare după aceea. Colonelul adăugă: După ce murim.

Keitel nu spuse nimic, dar Ernst văzu cu coada ochiului că profesorul îşi întoarse, nesigur, capul către el.

– Glumesc, prietene, spuse colonelul. Glumesc. Acum, lasă-mă să-ţi spun nişte noutăţi extraordinare despre noua noastră forţă navală.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Bronzul înverzit al statuii lui Hitler, ridicându-se falnic peste trupele căzute în luptă, dar care-şi păstraseră noblețea, monument ridicat în Piața Noiembrie 1923, era impresionant, însă era situat într-o zonă foarte diferită de celelalte văzute de Paul în Berlin. Prin vântul plin de praf zburau hârtii şi mirosea acru a gunoi. Telalii vindeau marfă ieftină şi fructe, iar un artist care-şi avea atelierul într-un căruț şubred ți-ar fi putut desena portretul pentru câțiva pfennigi. În pragul uşilor stăteau curve bătrâne fără licență sau puicuțe tinere. Bărbați fără un membru şi echipați cu hamuri bizare şi proteze metalice se târau sau trăgeau de roțile cărucioarelor de invalizi în susul şi-n josul trotuarului, cerşind. Unul avea un carton pe piept pe care scria: *Mi-am dat picioarele pentru țara mea.. Tu ce poți să-mi dai mie?*

Era de parcă ar fi trecut dincolo de perdeaua după care îşi măturase Hitler tot gunoiul şi toți nedoriții Berlinului.

Paul depăşi poarta de fier ruginit şi se aşează cu fața la statuia lui Hitler, pe una dintre băncile parcului, dintre care vreo şase erau ocupate.

Observă o placă de bronz şi o citi, aflând că monumentul era dedicat Puciului de la berărie din toamna lui 1923[1], când,

[1] Puciul de la berărie (*Hitlerputsch)* a fost o tentativă eşuată de lovitură de stat, care a avut loc între 8 şi 9 noiembrie 1923, când Adolf Hitler şi generalul Erich Ludendorff au încercat să preia puterea politică în München, Bavaria şi Germania. (n.tr.)

conform prozei bombastice gravate în metal, nobilii vizionari ai național-socialismului se ridicaseră eroic împotriva puterii corupte de la Weimar și încercaseră să scoată țara din mâinile celor-care-înjunghie-pe-la-spate (limba germană, după cum știa Paul, era foarte bună când era vorba să compui un cuvânt din cât mai multe posibil).

În scurtă vreme, nesfârșitele și obositele laude aduse lui Hitler și Göring îl obosiră. Se sprijini de spătarul băncii și-și frecă fața. Soarele începuse să coboare, dar era încă strălucitor și nemilos de fierbinte. Stătea acolo doar de un minut sau două, când Reggie Morgan traversă strada, trecu de poartă și veni lângă el.

– Ai găsit locul fără probleme, după câte văd, vorbi el din nou în germana sa impecabilă. Râse, dând din cap către statuie, și-și coborî vocea: Glorios, nu? Adevărul este că o gașcă de bețivi au încercat să cucerească orașul München și au fost stârpiți ca muștele. La primul foc de armă, Hitler s-a aruncat la pământ și a scăpat doar pentru că l-a acoperit o grămadă de tovarăși căzuți peste el.

Îl studie apoi pe Paul.

– Arăți diferit. Părul tău. Hainele. Apoi observă plasturele. Ce s-a întâmplat?

El îi spuse despre confruntarea cu Cămășile brune.

Morgan se încruntă.

– Are vreo legătură cu povestea din Aleea Dresda? Te-au căutat?

– Nu. Îi băteau pe oamenii ăia care aveau o librărie. Nu am vrut să mă implic, dar nu le puteam permite să-i omoare. M-am schimbat hainele. De asemenea, părul. Doar că va trebui să evit Cămășile brune.

Morgan dădu din cap.

– Nu cred că este un pericol prea mare. Nu vor merge la SS sau la Gestapo să le ceară o anchetă, preferă să se răzbune singuri. Însă cei cu care te-ai bumbăcit vor sta în apropiere de

Rosenthaler Strasse. Ei nu vor merge prea departe de cazarma lor. Altfel nu eşti rănit? Mâna cu care tragi este în regulă?

– Da, fără probleme.

– Bun. Dar fii atent, Paul! Ar fi putut să te împuşte pentru asta. Ei nu pun întrebări, nu te arestează. Te execută, pur şi simplu, la faţa locului.

Paul îşi coborî vocea:

– Ce a aflat omul tău din ministerul informaţiei despre Ernst?

Morgan se încruntă.

– Se întâmplă ceva ciudat. El spunea că au loc tot soiul de întâlniri misterioase peste tot în Wilhelm Strasse. Că, de obicei, sâmbetele era pe jumătate pustiu pe-acolo, dar că SS şi SD sunt acum peste tot. Are nevoie de mai mult timp. Ar trebui să-l sunăm într-o oră sau cam aşa.

Se uită la ceas.

– Acum însă, omul nostru cu puşca stă mai sus, pe strada asta. Şi-a închis magazinul astăzi, pentru că ştia că venim noi. Dar locuieşte în apropiere. Ne aşteaptă. Am să-l sun acum.

Se ridică şi-şi roti privirea. Printre speluncile soioase şi restaurantele din zonă, doar unul, Cafeneaua Ariană, afişa semnul că înăuntrul s-ar găsi un telefon public.

– Mă întorc într-un moment.

Pe când Morgan trecea strada, Paul îl urmări din ochi şi văzu că unul dintre veteranii handicapaţi îşi făcuse drum către curtea restaurantului, cerând de pomană. Un chelner zdravăn făcu câţiva paşi către balustrada de la intrare şi-l alungă.

Un bărbat de vârstă medie, care stătea câteva bănci mai încolo de Paul, se ridică şi se aşeză lângă Paul. Făcu o grimasă care-i puse în evidenţă dinţii înnegriţi, apoi mormăi:

– Ai văzut asta? E o crimă cum îi tratează unii oameni pe eroi.

– Da, aşa este.

Ce ar fi trebuit să facă? se întrebă Paul. Ar fi dat mai mult de bănuit dacă s-ar fi ridicat pur şi simplu şi ar fi plecat. Spera ca omul să tacă.

Dar germanul îl privi mai de-aproape şi continuă:

– Ai şi tu o vârstă. Ai luptat.

Nu era o întrebare, iar Paul presupuse că doar în circumstanţe extraordinare un german de peste douăzeci de ani ar fi putut evita să lupte în timpul războiului.

– Da, bineînţeles.

Mintea lui o luase la galop.

– În ce bătălie ai căpătat aia?

Făcu un semn către cicatricea de pe obrazul lui Paul. Acea bătălie nu presupusese, oricum, vreo acţiune militară. Inamicul său fusese un mercenar sadic pe numele său Morris Starble, care-i făcuse tăietura cu un cuţit în taverna Hell's Kitchen, în spatele căreia a şi murit, cinci minute mai târziu.

Bărbatul privi spre el, plin de speranţă. Paul trebuia să îi răspundă ceva, aşa că pomeni o bătălie pe care o cunoştea:

– St. Mihiel.

Pentru patru zile, în septembrie 1918, Paul şi camarazii săi, soldaţi în Prima Divizie de infanterie, Corpul IV de armată, se târâseră printr-o ploaie puternică şi prin noroiul cleios, luând cu asalt tranşeele germane adânci de trei metri şi apărate de sârmă ghimpată şi cuiburi de mitralieră.

– Da, da. Am fost acolo! Strălucind de fericire, bărbatul strânse călduros mâna lui Paul. Ce coincidenţă extraordinară! Camarade!

„Bună alegere, se gândi Paul cu amărăciune. Care erau şansele să se întâmple asta?" Dar încercă să pară plăcut surprins de această întâmplare. Germanul continuă să-i spună fratelui său de arme:

– Deci ai făcut parte din Detaşamentul C! Ce ploaie! N-am mai văzut asemenea potop nici înainte şi nici după ziua aceea. Unde erai?

– La vest de avanpost.

– Eu mă aflam în faţa Corpului 2 al armatei coloniale franceze.

– Noi îi aveam pe americani călare pe noi, spuse Paul, bâjbâind disperat prin amintirile vechi de două decenii.

– Ah, colonelul George Patton! Ce om nebun și genial era! Și-ar fi trimis trupele să mături întregul câmp de luptă. Și tancurile lui! Apăreau așa, deodată, ca printr-o vrajă. Nu știam niciodată unde vor lovi data viitoare. Nu mă îngrijora infanteria, nu, ci tancurile...

Își scutură capul, făcând o grimasă.

– Da, a fost o bătălie pe cinste.

– Dacă asta e singura rană pe care ai căpătat-o acolo înseamnă că ai fost norocos.

– Dumnezeu m-a păzit de mai rău, e adevărat.

Paul întrebă apoi:

– Ai fost și tu rănit?

– O bucată de șrapnel în pulpă. O am și astăzi acolo. I-am arătat nepotului meu rana. Are forma unei clepsidre. A atins cicatricea aia lucioasă și a râs de n-a mai putut. Ah, ce timpuri erau pe-atunci! Bău dintr-o sticlă. Mulți oameni și-au pierdut prietenii la St. Mihiel. Eu, nu. Ai mei muriseră înainte de ziua aceea.

Tăcu și-i oferi sticla lui Paul, care scutură din cap.

Morgan ieși din cafenea și îi făcu semn să vină.

– Trebuie să plec, îi spuse Paul bărbatului. A fost o plăcere să întâlnesc un camarad veteran și să depănăm amintiri.

– Da.

– Bună ziua, domnule. Heil Hitler.

– A, da, Heil Hitler.

Paul i se alătură lui Morgan, care spuse:

– Ne poate întâlni acum.

– I-ai spus de ce îmi trebuie pușca?

– Nu, nu adevărul, cel puțin. Crede că ești german și că vrei să omori un șef de bandă din Frankfurt care te-a înșelat.

Cei doi bărbați continuară să meargă pe stradă încă șase sau șapte cvartale, în timp ce cartierul devenea tot mai ponosit, până când ajunseră în apropierea unei case de amanet. Instrumente muzicale, valize, aparate de ras, bijuterii și sute de alte fleacuri umpleau vitrinele murdare și zăbrelite. Pe ușă era afișat

un carton pe care scria „Închis". Aşteptară doar câteva minute în antreu, înainte să apară un om scund şi chelbos. Dădu din cap către Morgan, îl ignoră pe Paul, aruncă o privire în jur şi apoi îi lăsă să intre. Se uită iar de-a lungul străzii, închise şi zăvorî uşa, apoi trase perdelele.

Strâbătură magazinul mucegăit şi plin de praf.

– Veniţi pe-aici.

Proprietarul le deschise două uşi zdravene, pe care le închise şi le zăvorî după ce trecură de ele. Coborâră apoi o scară lungă, până ce ajunseră într-un subsol umed, luminat doar de două becuri minuscule. După ce ochii i se obişnuiră cu lumina anemică, Paul observă vreo două duzini de puşti în rastelul prins de zid.

Omul îi înmână lui Paul o puşcă cu lunetă.

– Este un Mauser Karabiner. Are calibrul de 7.92 milimetri. Se strică uşor, de aceea trebuie s-o cari în cutie. Priveşte luneta. Este cea mai bună sculă optică din lume!

Omul apăsă un buton şi imediat se aprinseră nişte becuri care iluminau un tunel lung de vreo 30 de metri, la capătul căruia se aflau saci cu nisip şi, agăţată de unul, o ţintă de hârtie.

– Este complet izolat fonic. Este un tunel de aprovizionare care a fost săpat cu ani în urmă.

Paul luă arma în mâini. Simţi lemnul catifelat al patului de armă bine polizat şi lăcuit. Mirosi aroma uleiului şi a creozotului, dar şi a pielii curelei. Folosise rareori puşti în misiunile sale şi combinaţia dintre mirosurile dulci, lemnul solid şi metal îl ducea cu mulţi ani în urmă. Îi mirosea ca nămolul tranşeelor, mizeria din jur, aburii de kerosen. Şi ca duhoarea morţii şi mucavaua umedă, cuprinsă de putrefacţie.

– De asemenea, acestea sunt gloanţe speciale, găurite la vârf, după cum puteţi vedea. Au un efect cu mult mai distrugător decât gloanţele standard.

Paul trase de câteva ori fără muniţie, pentru a simţi trăgaciul. Apoi îndesă câteva gloanţe în magazie şi se aşeză pe o bancă; îşi sprijini arma de o bucată de lemn acoperit cu o pânză, apoi

începu să tragă. Zgomotul era asurzitor, dar el aproape că nu-i dădea atenție. Paul privea fix prin lunetă, concentrându-se doar asupra punctelor negre de pe țintă. Ajustă luneta și trase apoi, rar, ultimele douăzeci de gloanțe din cutia de muniție.

– Bun, spuse el țipând, pentru că aproape nu mai auzea deloc. O armă bună.

Dând din cap, îi dădu înapoi arma cămătarului, care o luă, o curăță și o împachetă cu tot cu muniție într-o cutie răpănoasă din pal melaminat. Morgan luă cutia și-i dădu un plic patronului, care închise luminile din tunel și-i conduse pe scări, la parter. Privi dincolo de ușă, dădu din cap că totul este în regulă și, în scurt timp, erau din nou afară, plimbându-se pe stradă. Paul auzi o voce metalică umplând aerul. Izbucni în râs.

– Nu poți scăpa nicăieri.

Peste stradă, într-o stație de tramvai, era un difuzor din care o voce bărbătească huruia fără oprire – alte și alte informații despre sănătatea publică.

– Nu se opresc niciodată?

– Nu, niciodată, spuse Morgan. Când vom evalua trecutul, cam asta va fi contribuția culturală a național-socialismului: clădiri oribile, sculpturi hidoase din bronz și discursuri nesfârșite...

Arătă cu capul cutia în care se afla Mauser-ul.

– Acum, să ne întoarcem în piață și să-l sunăm pe informatorul meu... Să vedem dacă a găsit suficiente informații ca să putem pune la lucru capodopera asta de tehnică germană.

Prăfuita mașină DKW întoarse în Piața Noiembrie 1923 și, în imposibilitatea de a descoperi un loc de parcare în haosul din zonă, evită cu mare greutate un vânzător ce se agita să vândă niște fructe fleoșcăite, când se sui cu roțile din față pe trotuar.

– Așa, iată-ne ajunși, Janssen, spuse Willi Kohl, ștergându-se pe față. Ai pistolul la îndemână?

– Da, domnule.

– Atunci, hai să vânăm.

Coborâră din mașină.

Inspectorul se decisese să facă ocolul acesta, după ce părăsiseră căminul american, pentru a-i interoga pe şoferii de taxi care staţionau în faţa Satului olimpic. Graţie clarviziunii naţional-socialiste, nu li se permisese decât şoferilor poligloţi să lucreze în zona Satului, ceea ce însemna nu doar că nu erau prea mulţi, dar şi că urmau să se întoarcă în faţa Satului după ce-şi lăsau pasagerii la destinaţie. Kohl se gândi că asta ar însemna, logic, că unul dintre ei l-a condus pe suspectul lor undeva.

După ce şi-au împărţit taxiurile între ei şi au vorbit cu peste douăzeci de taximetrişti, Janssen găsi un şofer care avea, într-adevăr, o poveste cu adevărat interesantă pentru Kohl. Clientul acestuia părăsise Satul olimpic nu cu mult timp înainte. Avea un geamantan şi o servietă maro, uzată. Era un tip zdravăn, cu un uşor accent. Părul lui nu părea să fie prea lung sau cu nuanţe roşcate, ci era negru şi dat pe spate, dar asta, se gândi Kohl, ar fi putut fi din pricina uleiului sau a loţiunii de păr. Şoferul le mai spuse că bărbatul nu purta costum, ci haine deschise la culoare, deşi nu le putu descrie în detaliu.

Bărbatul se dăduse jos din taxi în Piaţa Lützow şi dispăruse în mulţime. Aceasta era una dintre cele mai populate intersecţii din oraş, cu un trafic infernal. Erau puţine şanse să dea de urma suspectului acolo. Oricum, şoferul de taxi adăugase că bărbatul îi ceruse informaţii despre traseul către Piaţa Noiembrie 1923 şi se întreba dacă poate ajunge acolo pe jos din Piaţa Lützow.

– A întrebat şi altceva despre piaţa asta? A spus ceva anume? Ceva despre intenţiile lui? Despre camarazii pe care speră să-i întâlnească? Ceva anume?

– Nu, domnule inspector. Nimic. I-am spus că va avea foarte mult de mers pe jos până în piaţă. Iar el mi-a mulţumit şi a plecat. Asta a fost tot. Nu l-am privit în faţă, spuse el. M-am uitat la drum.

„Orbirea, desigur", se gândi cu amărăciune Kohl.

Se întorseseră la secţia centrală şi luaseră de acolo documentele tipărite ale victimei de pe Aleea Dresda. Apoi se gră-

biseră să ajungă aici, la monumentul ridicat în onoarea puciului eşuat din 1923 (numai naţional-socialiştii puteau transforma o înfrângere atât de jenantă într-o victorie fără egal). În vreme ce Piaţa Lützow era prea vastă pentru a putea fi cercetată eficient, această piaţetă era cu mult mai mică şi putea fi examinată cu uşurinţă.

Kohl îşi aruncă privirea asupra persoanelor de acolo: cerşetori, vânzători, prostituate, clienţi, bărbaţi şi femei fără ocupaţie, pierzându-şi vremea prin cafenelele prizărite din zonă. Trase adânc în piept aerul înţepător, plin de miasma fetidă a gunoaielor, şi întrebă:

– Simţi pe-aici mirosul prăzii, Janssen?

– Eu...

Asistentul părea încurcat de acest comentariu.

– E un sentiment, spuse Kohl, sondând adâncul străzii, cum stătea în umbra curajosului şi sfidătorului Hitler de bronz. Nu cred în ocultism. Tu crezi?

– Nu prea, domnule. Nu am o fire prea religioasă, dacă la asta vă referiţi.

– Ei bine, eu nu am renunţat complet la religie. Heidi nu ar fi de acord. Dar este vorba despre o iluzie a spiritualităţii bazată pe percepţii şi pe experienţă. Şi acum am acest sentiment. Este în apropiere.

– Da, domnule, spuse inspectorul candidat. Dar de ce credeţi asta?

„O întrebare potrivită", se gândi Kohl. El era de părere că tinerii detectivi ar trebui să-i ia mereu la întrebări pe mentorii lor. Îi explică: pentru că acest cartier era o parte a Berlinului nordic. Aici puteau fi găsiţi o mare parte a răniţilor din război, precum şi săracii, şomerii, comuniştii şi socialiştii în ilegalitate, dar şi găştile de *Edelweißpiraten* care erau împotriva Partidului, găinari şi agitatori sindicali care se ascundeau după ce confederaţiile fuseseră scoase în afara legii. Era populat de acei germani cărora le lipsea în mod fatal perioada de dinainte: nu Republica de la Weimar, desigur (nimănui nu-i plăcuse Repu-

blica), ci gloria Prusiei, a lui Bismarck, a lui Wilhelm, a celui de-Al Doilea Reich. Ceea ce însemna că erau puțini membri și simpatizanți ai Partidului. Și puțini denunțători, așadar, gata să alerge schelălăind la Gestapo sau la garnizoana locală SA.

– Indiferent ce urma să facă aici, acesta este locul unde va găsi sprijin și camarazi. Stai mai retras, Janssen! Este mereu mai simplu să identifici o persoană care se uită după un suspect, cum suntem noi, decât să-l localizezi pe suspect însuși.

Inspectorul asistent se trase în umbra unei pescării, ale cărei containere puturoase erau în mare măsură goale. Nu avea de vânzare decât țipari stricați, crapi și păstrăvi bolnăvicioși de canal. Ofițerii urmăriră străzile pentru câteva momente, în căutarea prăzii.

– Hai să ne gândim, Janssen. A coborât dintr-un taxi cu valiza și servieta aceea care-l încriminează atâta, în Piața Lützow. Nu a vrut ca mașina să-l aducă direct aici de la Satul olimpic, probabil, pentru că și-a lăsat bagajele acolo unde s-a cazat acum și pentru că a venit aici cu alte scopuri. De ce? Să întâlnească pe cineva? Să livreze ceva, poate servieta? Să ia ceva sau pe cineva? A fost în Satul olimpic, pe Aleea Dresda, în Grădina de vară, pe Rosenthaler Strasse, în Piața Lützow și acum aici? Mă întreb ce au în comun toate aceste locuri?

– Să verificăm toate magazinele și depozitele?

– Cred că așa ar trebui. Dar îți spun eu, Janssen, îngrijorarea pe care mi-o produce înfometarea este acum foarte serioasă. Simt că am capul gol. Vom investiga, la început, cafenelele și, în același timp, vom lua ceva care să ne facă să supraviețuim.

Kohl își mișcă în pantofi degetele, care făcuseră cârcei de durere. Pielea de miel alunecase în interior și picioarele lui erau sfâșiate acum de durere. Făcu un semn cu capul către cel mai apropiat restaurant, Cafeneaua Edelweiss, și intrară amândoi în local.

Era un loc sordid. Kohl observă că ochii clienților îi evitau pe ai lui, așa cum era întâmpinată, în mod tipic, apariția unui oficial. Pe când se uitau la clienți sperând ca suspectul lor

newyorkez să se afle acolo, Kohl îi arătă legitimaţia unui chelner, care deveni deodată plin de solicitudine.

– Heil Hitler. Cu ce vă pot ajuta?

În spelunca aceea afumată, Kohl se îndoia că se auzise vreodată de *maître d'hôtel*, aşa că întrebă pur şi simplu de director.

– Domnul Grolle, da, domnule. Îl chem imediat. Vă rog, aşezaţi-vă, domnilor! Şi, dacă doriţi vreo cafea şi ceva de mâncare, spuneţi-mi, vă rog.

– Vreau o cafea şi un ştrudel cu mere. Mai bine o bucată dublă. Şi colegul meu...

Ridică o sprânceană către Janssen.

– Doar o Coca-Cola.

– Vreţi şi frişcă la ştrudel? întrebă şeful de sală.

– Bineînţeles că vreau, spuse Willi Kohl cu o voce surprinsă, de parcă ar fi fost un sacrilegiu să servească ştrudelul fără.

Întorcându-se de la traficantul de arme din nou la Cafeneaua Edelweiss, de unde Morgan urma să-l sune pe omul său din ministerul informaţiei, Paul întrebă:

– Ce ne va spune? Ceva despre locul în care se află Ernst?

– Mi-a spus despre Goebbels că insistă că trebuie să ştie unde ar putea fi văzuţi în public toţi înalţii demnitari. El decide, atunci, dacă este important să trimită şi o echipă de filmare sau un fotograf pentru a imortaliza evenimentul.

Zâmbi acru, apoi continuă:

– Mergi să vezi, să zicem, *Revoltă pe Bounty*[1] şi nu apuci să vezi nici măcar un desen animat cu Mickey Mouse fără douăzeci de minute de ştiri plicticoase cu Hitler care gâdilă copilaşi

[1] Versiunea din 1935, regizată de Frank Lloyd, cu Charles Laughton şi Clark Gable. (n.tr.)

sub bărbie şi cu Göring făcând paradă cu uniformele sale ridicole în faţa a o mie de muncitori din *Reichsarbeitsdienst*[1] ".

– Şi Ernst este pe acea listă?

– Asta sper. Am auzit că domnul colonel nu prea înghite propaganda şi că-l detestă pe Goebbels la fel de mult ca pe Göring, dar că a învăţat regula jocului. Nu reuşeşti să te menţii în guvern în zilele noastre dacă nu ştii regula jocului.

Când se apropiară de Cafeneaua Edelweiss, Paul observă o maşină neagră ieftină parcată pe trotuar, lângă statuia lui Hitler, în faţa restaurantului. Detroit părea să aibă totuşi un avantaj faţă de industria auto germană. Văzuse, e drept, unele modele Mercedes şi BMW arătoase, dar cea mai mare parte a maşinilor din Berlin erau ca aceasta, pătrăţoasă şi deşelată. Când se va întoarce în Statele Unite şi va avea în buzunar cele zece bătrâne, îşi va cumpăra maşina visurilor sale, un Lincoln negru strălucitor. Marion ar arăta nemaipomenit într-o maşină ca aia.

Paul se simţi dintr-odată foarte însetat. Decise că se va aşeza la o masă cât timp Morgan va da telefon. Specialitatea casei la Cafeneaua Edelweiss părea să fie produsele de patiserie şi cafeaua, dar, într-o zi toridă ca aceea, nu-l atrăgeau deloc. Nu, decise el, îşi va continua educaţia în arta rafinată a fabricării berii germane.

[1] Agenţie nazistă provenită din fuziunea mai multor organizaţii profesionale. Aceasta îşi propunea să reducă şomajul. În război a fost o forţă armată auxiliară, construind fortificaţii, plantând mine şi ajutând chiar la menţinerea ordinii şi la paza prizonierilor. (n.tr.)

Capitolul paisprezece

Stând în Cafeneaua Edelweiss, la o masă şubredă, Willi Kohl îşi termină ştrudelul şi cafeaua. „Mult mai bine", gândi el. Mâinile lui începuseră, practic, să tremure de foame. Nu era sănătos să o duci fără hrană atâta timp.

Nici directorul, nici clienţii nu văzuseră pe cineva care să se potrivească descrierii suspectului. Dar Kohl spera ca cineva din acest cartier nenorocit să fi văzut victima care murise după atacul din Aleea Dresda.

– Janssen, ai la tine fotografiile bietului om, cel care a murit?

– În maşină, domnule.

– Bine, adu-le.

– Da, domnule.

Tânărul îşi termină Coca-Cola şi se duse la maşină.

Kohl îl urmă până la uşă, pipăindu-şi absent pistolul din buzunar. Îşi şterse sprânceana şi se uită în stradă la dreapta, de unde se auzea din nou sunetul unei sirene. Auzi uşa maşinii trântindu-se şi se întoarse, privind către Janssen. Când făcu acest gest, inspectorul băgă de seamă o mişcare rapidă în spatele asistentului său, la stânga lui Kohl.

Se pare că un bărbat îmbrăcat într-un costum negru, cărând cutia de placaj a unui instrument muzical, se întorsese şi intrase rapid în curtea unei clădiri de apartamente, imensă şi ruinată, vecină cu Cafeneaua Edelweiss. Fusese ceva nenatural

în modul abrupt în care bărbatul își schimbase direcția și sărise de pe trotuar. I se păru ciudat, de asemenea, ca un bărbat în costum să intre într-o clădire atât de dărăpănată.

– Janssen, îl chemă Kohl, ai văzut chestia asta?

– Ce?

– Bărbatul care a intrat în curte?

Tânărul ofițer ridică din umeri.

– Nu foarte clar. Am văzut doar niște bărbați pe trotuar. Cu coada ochiului.

– Bărbați?

– Doi, cred.

Instinctele lui Kohl învinseră.

– Trebuie să cercetăm chestia asta!

Clădirea de apartamente era legată de o altă construcție la dreapta și, privind pe alee, inspectorul putu vedea că nu există uși laterale.

– Trebuie să fie o intrare de serviciu în spate, ca la Grădina de vară. Du-te și păzește-o! Voi intra prin față. Consideră că ambii bărbați sunt înarmați și disperați. Ține pistolul în mână. Acum aleargă! Le poți ieși înainte dacă te grăbești.

Inspectorul candidat sprintă pe alee. Kohl scoase și el pistolul și se apropie încet de curte.

În capcană.

Ca în apartamentul lui Malone.

Paul și Reggie Morgan se opriseră, gâfâind după un sprint scurt prin curtea mohorâtă, plină de gunoaie și de tufe de ienupăr maronii. Doi adolescenți în haine soioase aruncau cu pietre în porumbei.

– Nu sunt aceiași polițiști? întrebă gâfâit Morgan.

– Cei de la Grădina de vară? Imposibil.

– Aceiași.

Paul nu era sigur că fuseseră observați, dar ofițerul cel tânăr, în costum verde, privise către ei, exact când Paul îl trase pe Morgan în curte. Trebuia să considere că fuseseră observați.

– Cum ne-au găsit?

Paul ignoră întrebarea şi se uită în jurul lui. Merse către uşa de lemn de la intrare, plasată chiar în centrul formei de U a clădirii. Era închisă şi încuiată. Ferestrele primului etaj erau la o înălţime de vreo trei metri, greu de escaladat. Multe erau închise, dar Paul observă una deschisă, iar apartamentul către care ducea părea părăsit.

Morgan observă privirea lui Paul şi spuse:

– Ne putem ascunde acolo, putem trage jaluzelele, dar întrebarea e cum urcăm acolo!

– Alo, îl chemă Paul pe unul dintre băieţii care arunca cu pietre, locuieşti aici?

– Nu, domnule, doar venim aici ca să ne jucăm.

– Vrei să câştigi o marcă pe bune?

– Iisuse, spuse unul din ei, holbându-se la cei doi bărbaţi.

Veni către ei.

– Da, vrem.

– Bun. Dar trebuie să acţionaţi repede.

Willi Kohl făcu o pauză în faţa intrării în curtea interioară.

Aşteptă un moment până când se asigură că Janssen îşi ocupase poziţia în spatele clădirii, apoi dădu colţul. Nici urmă de suspectul de pe Aleea Dresda sau de bărbatul care transporta cutia unui instrument muzical. Doar câţiva adolescenţi, care stăteau în jurul unei grămezi de lăzi de lemn pentru transportat laptele, în cealaltă parte a curţii. Aceştia se uitară la el neliniştiţi şi începură să se îndrepte către ieşirea din curte.

– Hei, băieţi! îi strigă Kohl.

Aceştia se opriră şi îl priviră, neliniştiţi.

– Da?

– Aţi văzut cumva doi bărbaţi?

O altă privire stânjenită.

– Nu, domnule.

– Ia veniţi încoace!

O scurtă pauză, apoi, simultan, băieții începură să alerge și dispărură din curte, ridicând nori de praf de sub picioare. Kohl nici măcar nu încercă să meargă pe urma lor. Strângând tocul pistolului, se uită în jurul curții. Toate apartamentele de la parter aveau perdelele trase sau plante anemice pe pervaz, semn că erau ocupate. Doar unul era fără perdele și cam întunecos.

Kohl se apropie de el încet și observă că în praful de sub fereastră erau urme – de la cutiile de lemn, se gândi el. Suspectul și tovarășul său îi plătiseră pe băieți să care lăzile la fereastră, apoi să le ia de-acolo după ce oamenii urcaseră în apartament.

Strângând puternic tocul pistolului, inspectorul apăsă pe sonerie, pentru a-l chema pe administratorul blocului.

Un moment mai târziu, apăru un bărbat cu față plictisită. Administratorul, un bărbat vânos și cărunt, deschise ușa și se uită cu o căutătură nervoasă la pistolul din mâna lui Kohl.

Kohl intră în clădire, uitându-se în spatele administratorului pe coridorul întunecos. Se vedea mișcare la capătul celălalt al holului. Kohl se ruga din suflet ca Janssen să fie în continuare vigilent. Măcar inspectorul trecuse prin încercările câmpului de luptă. Fusese împușcat și, socoti el, împușcase unul sau doi soldați inamici. Janssen însă? Deși era un țintaș redutabil, trăsese doar în ținte de hârtie. Cum s-ar descurca el dacă s-ar ajunge la un schimb de focuri?

Șopti către administrator:

– Apartamentul de la acest nivel, al doilea pe dreapta. Îi făcu un semn cu mâna. Este neocupat?

– Da, domnule.

Kohl făcu un pas înapoi în așa fel încât să țină sub observație și curtea, în caz că suspecții ar încerca să sară pe fereastră și să fugă. Îi spuse administratorului:

– La intrarea cealaltă mai este un ofițer. Du-te și adu-l imediat aici.

– Da, domnule.

Chiar când pleca însă, o bătrână îndesată, cu o rochie purpurie și cu o basma albastră, se împletici către ei.

– Domnule Greitel, domnule Greitel! Repede, trebuie să chemați poliția!

Kohl se întoarse către ea.

Administratorul îi spuse:

– Poliția este aici, doamnă Haeger.

– A, dar cum așa?

Ea clipi nelămurită. Inspectorul o întrebă:

– De ce aveți nevoie de poliție?

– Hoții!

Instinctul îi spuse lui Kohl că toate acestea aveau legătură cu cei pe care-i urmărea.

– Spuneți-mi, doamnă! Mai repede, vă rog!

– Apartamentul meu dă în partea din față a clădirii. De la fereastra mea am observat doi oameni care se ascundeau în spatele cutiilor de lapte, pe care, trebuie să subliniez cu hotărâre, domnule Greitel, mi-ați promis de câteva săptămâni că o să le cărați în altă parte.

– Vă rog, continuați. S-ar putea să fie nevoie să luăm măsuri urgente.

– Cei doi dădeau târcoale, era evident. Apoi, chiar acum câteva clipe, i-am văzut ridicându-se și luând două biciclete din rastelul de la ușa din față a clădirii. Nu știu a cui era una dintre cele două biciclete, dar cealaltă era cu siguranță a domnișoarei Bauer, iar ea nu se mai vede cu niciun bărbat de doi ani, așa că știu precis că nu a împrumutat nimănui bicicleta.

– Nu! șopti Kohl și se grăbi afară.

Înțelesese imediat că suspectul îi plătise pe băieți să pună niște cutii sub fereastră ca să lase urme în praf și apoi să le ducă din nou în grămada de lăzi, în spatele căreia stătuseră ascunși cei doi. Ei le spuseseră băieților să pară stânjeniți, de parcă ar fi avut ceva de ascuns, făcându-l pe Kohl să creadă că astfel intraseră suspecții în clădire.

Se năpusti în curte și se uită în susul și-n josul străzii, culegând la fața locului o probă vie a unei statistici pe care el, ca ofițer de poliție conștiincios, o știa prea bine: cea mai populară formă de transport în Berlin era bicicleta, iar străzile din jur erau împânzite de sute de biciclete, ascunzându-i pe cei doi la fel de eficient ca o perdea densă de fum.

Cei doi își abandonaseră bicicletele și mergeau pe jos pe o stradă aglomerată, la aproape un kilometru distanță de Piața Noiembrie 1923. Paul și Morgan căutau din ochi o altă cafenea sau vreun bar care să aibă și telefon.

– De unde ai știut că erau în Cafeneaua Edelweiss? întrebă Morgan, respirând greu din cauza cursei rapide pe bicicletă pe care o făcuseră.

– Mașina, cea parcată lângă bordură.

– Cea neagră?

– Da. Nu mi-a dat de gândit la început, apoi ceva a făcut un declic în mintea mea. Mi-am amintit ce mi s-a întâmplat acum câțiva ani când mă duceam într-una dintre misiuni. S-a dovedit că nu eram singurul care urma să-l viziteze pe Bo Gillette. Câțiva polițiști din Brooklyn ajunseseră acolo primii. Fuseseră însă neglijenți și parcaseră afară, urcând mașina pe bordură, gândindu-se că, fiind o mașină fără număr, cine și-ar bate capul cu ea? Ei bine, Bo a observat-o. A apărut, și-a dat seama că-l caută și a dispărut. Mi-a trebuit o lună să-l găsesc din nou. Undeva, în subconștient, m-am gândit: o mașină a poliției. Așa că, atunci când tipul mai tânăr a ieșit, am înțeles de îndată că este același om pe care l-am văzut în patio, la Grădina de vară.

– Ne-au urmărit din Aleea Dresda la Grădina de vară și apoi aici... Cum dracu'?

Paul rememoră ultimele ceasuri. Nu-i spusese lui Käthe Richter că urma să vină aici și verificase de zeci de ori să fie sigur că nu-l urmărește nimeni de la pensiune la stația de taxiuri. Nu spusese nimănui nimic în Satul olimpic. Cămătarul ar fi

putut să-i trădeze, dar nu ar fi ştiut de Grădina de vară. Nu. Cei doi poliţişti sârguincioşi îi urmăriseră fără niciun ajutor.

– Taxiurile, spuse într-un final Paul.

– Ce?

– Asta ar fi singura legătură. Spre Grădina de vară şi aici. De acum înainte, dacă nu putem parcurge drumul pe jos, îi vom cere şoferului să ne lase la o distanţă de două-trei străzi faţă de locul în care mergem.

Se îndepărtară de Piaţa Noiembrie 1923. Câteva blocuri mai departe descoperiră o berărie care avea telefon public. Morgan intră pentru a suna persoana de legătură, în vreme ce Paul comandă nişte halbe de bere; crispat şi atent, continuă să monitorizeze strada. Nu ar fi fost surprins dacă i-ar fi văzut pe cei doi poliţişti alergând pe stradă, ţinându-se încă după ei.

Cine dracului erau?

Când Morgan se întoarse la masă, avea o figură îngrijorată.

– Avem o problemă. Luă o înghiţitură de bere şi apoi îşi şterse mustaţa. Se aplecă înainte şi spuse: Nu furnizează nicio informaţie. S-a primit ordin de la Himmler sau de la Heydrich – omul meu nu e sigur de la cine –, dar nu se vor furniza informaţii despre apariţiile publice ale oficialilor de partid sau ai guvernului până la alte indicaţii. Nicio conferinţă de presă. Nimic. Anunţul a fost făcut acum câteva ore.

Paul bău dintr-odată jumătate de halbă.

– Ce ne facem? Ştim altceva despre programul lui Ernst?

– Nu ştiu nici măcar unde locuieşte, doar că undeva în Charlottenburg. L-am putea supraveghea, probabil, când pleacă de la Cancelarie, să-l urmărim până acasă. Dar va fi extrem de dificil. Dacă te afli la mai puţin de două sute de metri de un şef de la partid, te poţi aştepta să fii oprit ca să prezinţi actele, iar dacă nu le convine ce găsesc, poţi fi chiar dus la puşcărie.

Paul se gândi un moment, apoi spuse:

– Am o idee. Aş putea obţine ceva informaţii.

– Despre ce?

– Despre Ernst, spuse Paul.

– Tu? întrebă Morgan surprins.

– Da, dar am nevoie de câteva sute de mărci.

– Îți pot da, desigur.

Numără câteva bancnote și i le strecură lui Paul.

– Și omul tău din ministerul informației? Crezi că poate afla câte ceva despre persoane care nu fac parte dintre oficiali?

Morgan ridică din umeri.

– Nu sunt sigur. Dar pot să-ți spun un lucru de care nu mă îndoiesc: dacă e vreun lucru la care național-socialiștii să se priceapă, acesta este colectarea informațiilor despre propriii cetățeni.

Janssen și Kohl părăsiră curtea clădirii.

Doamna Haeger nu-i putea descrie pe suspecți, deși, în mod ironic, acest fapt se datora orbirii reale, și nu celei politice, de care suferea bătrâna. Cataractele din ochii ei îi permiseseră băgăreței femei să-i observe pe cei doi bărbați ascunzându-se, apoi dispărând cu bicicletele, dar nu-i permiteau să dea mai multe amănunte.

Descurajați, se întoarseră în Piața Noiembrie 1923 și-și reluară cercetările, în susul și-n josul străzii, vorbind cu vânzătorii de prin magazine și cu chelnerii, arătând afișul cu chipul victimei și întrebând despre suspectul lor.

Nu avură deloc succes până când nu ajunseră la o brutărie aflată dincolo de parc, ascunsă în umbra statuii lui Hitler. Un bărbat grăsuliu, într-un halat alb, recunoscu la întrebarea lui Kohl că zărise un taxi care oprise pe partea cealaltă a străzii, cu o oră și mai bine înainte. Un taxi pe strada aceea era ceva neobișnuit, spuse el, de vreme ce locuitorii cartierului nu și-ar fi putut permite unul și nici nu exista un motiv imaginabil pentru care o persoană locuind în altă parte să vină în acea zonă sau cel puțin nu cu taxiul.

Bărbatul observase coborând din mașină un om masiv, cu părul bine pieptănat și lucios, uitându-se în jur și mergând la statuie. A stat pe bancă vreo câteva minute înainte să plece.

– Ce fel de haine avea?

– Niște haine lejere. Nu le-am văzut prea clar.

– Ai mai observat și alte amănunte?

– Nu, domnule, aveam un client.

– Căra vreo servietă cu el sau vreo valiză?

– N-aș prea crede, domnule.

Așadar, se gândi Kohl, bănuiala lui era corectă: cel mai probabil, se cazase undeva pe lângă Piața Lützow și venise aici ca să facă vreun comision.

– În ce parte a mers?

– Nu am observat, domnule. Iertați-mă.

Orbirea, desigur. Dar, cel puțin, avea confirmarea că suspectul lor nu ajunsese de multă vreme aici. Chiar atunci un Mercedes negru ieși de după colțul străzi, puse frână și opri.

– Ah, murmură Kohl, văzându-l pe Peter Krauss ieșind din mașină și uitându-se în jur.

Știa cum îi dăduse de urmă. Regulamentele pretindeau să informeze mereu biroul departamental al ofițerilor când părăsea sediul Alex în timpul orelor de serviciu și să spună unde se va afla. Ezitase să le furnizeze astăzi aceste informații. Dar lui Willi Kohl îi era greu să calce în picioare regulamentul, așa că, înainte de a pleca, pusese pe hârtie *Piața Noiembrie 1923* și ora la care anticipa că se va întoarce.

Krauss dădu din cap a salut.

– Îmi fac doar rondul, Willi. Mă întreb cum merge ancheta în cazul ăsta.

– Care caz? întrebă Kohl, doar pentru că se simțea iritat.

– Cadavrul din Aleea Dresda, desigur.

– A, se pare că resursele departamentului nostru sunt foarte reduse. Adăugă apoi pe un ton ironic: Din nu știu ce motive. Dar credem că suspectul ar fi putut ajunge aici, nu cu multă vreme în urmă.

– Ți-am spus că voi face investigații prin oamenii mei. Sunt încântat să-ți raportez că informatorul meu are confirmarea certă a faptului că ucigașul este străin.

Kohl își scoase carnețelul și creionul.

– Și care este numele suspectului?

– Nu-l știe.

– De ce naționalitate este?

– Nu mi-a putut spune.

– Bine, dar cine este informatorul ăsta? întrebă Kohl, exasperat.

– O, nu pot să-ți dezvălui.

– Trebuie să-l intervievez, Peter. Dacă este martor.

– Nu este martor. Are propriile sale surse, care sunt...

– ... de asemenea, confidențiale.

– Într-adevăr. Îți spun asta doar pentru că e încurajator să aflu că bănuielile tale s-au confirmat.

– Bănuielile *mele*.

– Că nu este german.

– Nu am spus niciodată asta.

– Cine ești? întrebă Krauss, întorcându-se către brutar.

– Inspectorul tocmai mă întreba câte ceva în legătură cu un bărbat pe care l-am zărit.

– Suspectul tău? îl întrebă Krauss pe Kohl.

– Probabil.

– Uau, ce tare ești, Willi! Suntem la kilometri de Aleea Dresda și ai găsit urma suspectului tocmai aici, în gaura asta de șarpe. Se uită la martor, apoi întrebă: Cooperează?

Brutarul răspunse cu voce tremurândă:

– Nu am văzut nimic, domnule. Nu prea am văzut. Doar un bărbat ieșind dintr-un taxi.

– Unde era bărbatul ăsta?

– Eu nu...

– Unde? mârâi Krauss.

– Vizavi. Serios, domnule, nu am văzut nimic. Era cu spatele la mine. El...

– Mincinosule!

– Jur pe... Mă jur pe Führerul nostru.

– Un om care jură strâmb este un mincinos. Krauss făcu un semn către unul dintre tinerii săi asistenţi, un ofiţer cu faţa rotundă. Îl vom duce în Prinz Albrecht Strasse. O zi acolo şi ne va face o descriere completă.

– Nu, vă rog, domnule, vreau să vă ajut. Vă promit.

Willi Kohl dădu din umeri.

– Dar adevărul e că nu ne ajuţi.

– V-am spus...

Kohl ceru actele de identitate ale brutarului.

Cu mâini tremurânde, acesta îi întinse inspectorului cartea sa de identitate, pe care Kohl o deschise şi începu s-o examineze. Krauss se uită iar la asistentul său.

– Pune-i cătuşele. Du-l la sediu.

Tânărul ofiţer Gestapo trase mâinile omului la spate şi le încătuşă. Ochii acestuia se umplură de lacrimi:

– Am încercat să-mi amintesc. Sincer, am încercat...

– Bine, ai să-ţi aminteşti, te asigur.

Kohl îi spuse:

– Sunt la mijloc probleme extrem de importante. În locul tău aş coopera acum. Dar dacă colegii mei vor să te ducă pe Prinz Albrecht Strasse – inspectorul îşi ridică o sprânceană către bărbatul înspăimântat din faţa lui – lucrurile ar putea decurge rău pentru dumneata, domnule Heydrich. Foarte rău.

Omul clipi şi-şi şterse lacrimile.

– Dar, domnule...

– Da, da, într-adevăr ei vor... vocea lui Kohl se stinse. Se uită iar la actele de identitate. Eşti... unde te-ai născut?

– La Gottburg, în apropiere de München.

– Ah.

Chipul lui Kohl rămase neclintit. Dădu din cap lent. Krauss se uită la el.

– Dar, domnule, cred...

– Şi oraşul este mititel?

– Da, domnule, eu...

– Te rog, taci, spuse Kohl, continuând să se holbeze la actul de identitate pe care-l ţinea în mâini.

În cele din urmă, Krauss întrebă:

– Ce e asta, Willi?

Kohl îi făcu un semn inspectorului Gestapo că vrea să-i spună ceva. Îi şopti:

– Cred că Poliţia Criminală nu mai este interesată de acest om. Poţi să faci ce vrei cu el.

Krauss tăcu o clipă, încercând să înţeleagă brusca schimbare de atitudine a lui Kohl.

– De ce?

– Şi, te rog, fă-mi o favoare, nu spune că eu şi Janssen l-am arestat.

– Trebuie să te întreb din nou, Willi: de ce?

După o clipă, Kohl spuse:

– Gottburg este oraşul natal al şefului SD, Führerul Heydrich.

Reinhard Heydrich, şeful serviciului secret al SS şi mâna dreaptă a lui Himmler, era considerat cel mai crud om din Al Treilea Reich. Heydrich era un robot fără inimă (lăsase însărcinată o fată pe care, ulterior, o abandonase pentru că ura femeile de moravuri uşoare). S-a spus că lui Hitler nu-i plăcea să producă durere, dar tolera tortura dacă servea scopurilor sale. Heinrich Himmler se bucura să producă durere, dar habar nu avea să se folosească de asta pentru a-şi atinge scopurile. Lui Heydrich, în schimb, îi plăcea să producă durere şi era un artist în ale torturii.

Krauss se holbă la brutar şi întrebă stânjenit:

– Şi sunt... vrei să spui că sunt rude?

– Aş prefera să nu-mi asum riscuri. Voi, cei din Gestapo, aveţi o relaţie cu mult mai bună cu SD decât are Kripo. Îl poţi investiga fără să te temi prea tare de consecinţe. Dacă-mi văd numele legat de al lui în vreo anchetă, cariera mea ar putea lua sfârşit.

– Însă, totuşi, să interogăm una dintre rudele lui Heydrich? Krauss se uită de-a lungul străzii. Îl întrebă pe Kohl: Crezi că ştie ceva care să ne folosească?

Kohl se uită la amărâtul brutar.

– Probabil că ştie mai mult, dar nimic care să ne ajute în mod special. Cred că ceea ce te gândeşti tu că ascunde domnul Heydrich nu este de fapt altceva decât că îndoaie făina cu rumeguş sau că foloseşte unt de pe piaţa neagră. Inspectorul se uită de jur împrejur, cercetând cartierul. Sunt sigur că, dacă eu şi Janssen continuăm aici ancheta, vom descoperi toate informaţiile posibile referitoare la incidentul de pe Aleea Dresda şi, în acelaşi timp (spuse el coborându-şi vocea), ne vom păstra şi slujbele.

Krauss făcu câţiva paşi, încercând pesemne să-şi amintească că dacă-i spusese numele său brutarului, care i l-ar fi putut transmite vărului său Heydrich. Spuse abrupt:

– Scoate-i cătuşele. Iar când tânărul ofiţer le scoase, Krauss spuse: Avem nevoie urgentă de un raport referitor la Aleea Dresda, Willi.

– Bineînţeles.

– Heil Hitler.

– Heil.

Cei doi ofiţeri Gestapo urcară în Mercedesul lor, ocoliră statuia Führerului şi se pierdură în viteză printre celelalte maşini.

După ce maşina plecă, Kohl îi înapoie actele de identitate brutarului.

– Asta e, domnule Rosenbaum. Vă puteţi întoarce la muncă acum, nu vă vom mai deranja.

– Vă mulţumesc, oh, vă mulţumesc, spuse brutarul cu căldură.

Îi tremurau mâinile şi lacrimile-i alunecau prin ridurile săpate în jurul gurii.

– Dumnezeu să vă binecuvânteze, domnule.

– Şşşşt, spuse Kohl, necăjit de recunoştinţa aceasta manifestată atât de indiscret. Acum întoarce-te în magazinul dumitale.

– Da, domnule. Nu vreţi să vă dau o bucată de pâine? Nişte ştrudel?

– Nu, nu.

Intră în magazin. Bărbatul se grăbi să intre înăuntru.

Când se îndreptară către maşină, Janssen întrebă:

– Numele lui nu era Heydrich? Era Rosenbaum?

– În această privinţă, Janssen, cel mai bine pentru tine ar fi să nu pui întrebări. Nu te-ar ajuta să devii un inspector mai bun.

– Da, domnule.

Tânărul încuviinţă cu un aer înţelegător.

– Acum, continuă Kohl, ştim că suspectul nostru a ieşit din taxi şi a stat în piaţă înainte să plece de aici în misiune, indiferent care o fi fost aceasta. Hai să-i întrebăm pe pierde-vară ăştia de aici dacă nu au văzut ceva.

Nu avură noroc defel cu acei indivizi, dintre care mulţi nu erau, după cum îi explică Kohl lui Janssen, câtuşi de puţin înţelegători cu Partidul sau cu Poliţia. Niciun noroc, asta până să ajungă la un bărbat care stătea la umbra Führerului de bronz. Kohl se uită cu atenţie la el şi intui că era soldat – fie din armata regulată, fie din *Freikorps*, miliţia paramilitară constituită după război.

Dădu din cap cu putere când Kohl îl întrebă despre suspect.

– A, da, da, ştiu la cine vă referiţi.

– Cine eşti, domnule?

– Sunt Helmut Gershner, fost caporal în armata Kaiserului Wilhelm.

– Şi ce ne poţi spune, caporale?

– Am vorbit cu bărbatul acesta acum nu mai mult de 45 de minute. Se potriveşte descrierii.

Kohl simţi că inima începe să i-o ia razna.

– Ştii cumva, mai este pe-aici?

– Nu, din câte am văzut.

– Ei bine, spune-ne despre el.

– Da, domnule inspector. Am vorbit despre război. La început am crezut că am fost camarazi, dar după aceea am avut un sentiment ciudat.

– Ce sentiment ai avut, domnule?

– A vorbit despre bătălia de la St. Mihiel. Cu toate acestea, nu părea tulburat când povestea.

– Tulburat?

Bărbatul dădu din cap.

– Au fost capturați 15 mii dintre noi în acea bătălie și au murit mulți, foarte mulți alții. A fost o zi neagră pentru unitatea mea, Detașamentul C. Ce tragedie! Americanii și francezii ne respinseseră pe Linia Hindenburg. Bărbatul părea că știe multe despre luptă. Cred că a fost acolo. Dar bătălia nu-i stârnea oroarea. Puteam vedea în ochii săi că acele zile teribile nu i se păreau mare lucru. Și privirea caporalului se umplu de indignare: Nu a vrut să bem din sticla mea în onoarea celor căzuți în luptă. Nu știu de ce îl căutați, dar reacția asta m-a făcut bănuitor. Cred că a fost dezertor. Sau laș. Sau poate că a trădat.

„Sau poate era chiar inamicul", se gândi cu ironie Kohl. Inspectorul întrebă:

– V-a spus ceva, cu ce treburi a venit pe-aici? Sau cu ce se ocupă în general?

– Nu, domnule, nu mi-a spus. Am vorbit doar câteva minute.

– Era singur?

– Cred că nu. Mi se pare că s-a întâlnit cu cineva, parcă o persoană mai scundă ca el. Dar nu am văzut clar. Îmi pare rău. Nu le-am dat atenție.

– Te-ai descurcat bine, soldat, spuse Janssen, apoi i se adresă lui Kohl: Probabil că bărbatul pe care l-am văzut în curte era colegul său. Mai mic, îmbrăcat cu un costum negru.

Kohl dădu din cap.

– E posibil. Unul dintre cei cu care s-a întâlnit la Grădina de vară. Îl întrebă pe veteran: Cam ce vârstă avea individul ăsta solid?

– Cam patruzeci, poate un an sau doi mai mult. Era de-o seamă cu mine.

– Și ai putut să-l vezi bine?

– O, da, domnule. Eram aproape de el... cam cum suntem noi acum. Vi-l pot descrie cu ușurință.

Slavă cerului, se gândi Kohl, oamenii nu mai aveau orbul găinilor! Se uită de-a lungul străzii, căutând o persoană pe care o observase când făceau cercetări prin piaţă, cu o jumătate de oră în urmă. Îl luă pe veteran după el şi, ridicând un braţ ca să oprească traficul, îl conduse pe bărbatul care şchiopăta puternic de partea cealaltă a străzii.

– Domnule, i se adresă el unui comerciant îmbrăcat cu o salopetă pătată de vopsea, postat în faţa unui cărucior pe care înşiruise nişte lucrări de pictură.

Artistul străzii ridică privirea de pe o natură moartă cu flori pe care tocmai o picta. Îşi puse jos pensula şi se ridică alarmat când văzu legitimaţia lui Kohl.

– Iertaţi-mă, domnule inspector. Vă asigur că am încercat de multe ori să obţin un permis, dar...

Kohl se năpusti fără să-l mai lase să-şi termine fraza:

– Ştii să foloseşti creionul sau doar pictezi?

Artistul îl privi nedumerit.

– Creionul! Te descurci cu el?

– Da, domnule. Deseori încep să fac schiţa preliminară cu un creion şi apoi...

– Da, da, bine. Uite, am ceva de lucru pentru tine.

Îl puse pe caporalul infirm pe scaunul şchiop tapiţat cu pânză şi-i întinse pictorului un carneţel de hârtie.

– Vreţi să-l desenez pe bărbatul ăsta? întrebă pictorul, gata să înceapă, dar destul de confuz.

– Nu, vreau să desenezi o persoană pe care acest bărbat ţi-o va descrie.

Capitolul cincisprezece

Taxiul trecu în viteză pe lângă un hotel imens pe care fluturau steagurile naziste negre-albe-roşii.

– A, aici este Metropol, spuse şoferul. Ştiţi cine stă acum aici? Marea artistă şi cântăreaţă Lillian Harvey! Am văzut-o cu ochii mei. Cu siguranţă vă plac spectacolele ei muzicale.

– Este bună.

Paul nu avea nici cea mai mică idee cine era femeia aceea.

– Chiar acum turnează un film în Babelsberg pentru studiourile UFA. Mi-ar plăcea să-mi fie clientă, dar bineînţeles că are limuzină.

Paul privi absent la hotelul acela cochet, locul cu adevărat potrivit unde să stea o starletă de cinema. Apoi Opelul vră către nord şi dintr-odată peisajul urban se schimbă, devenind tot mai sordid, cu fiecare bloc de care treceau. Cinci minute mai târziu, Paul îi spuse şoferului:

– Te rog, opreşte aici.

Şoferul opri lângă bordură şi, conştient acum de riscul pe care-l presupuneau taxiurile, Paul aşteptă până când maşina dispăru în trafic înainte să meargă pe jos încă două străzi până pe Dragoner Strasse şi apoi mai departe, către Cafeneaua Ariană.

Înăuntru, nu trebui să se uite prea mult după Otto Webber. Germanul stătea la o masă în faţa barului, discutând în contradictoriu cu un bărbat îmbrăcat cu un costum albastru-deschis

soios şi cu o pălăriuţă de paie pe cap. Webber ridică privirea, iar pe faţa lui se întinse un surâs larg văzându-l pe Paul, apoi îi făcu semn comeseanului său să plece.

– Vino aici, vino aici, domnule John Dillinger! Ce mai faci, prietene?

Webber se ridică să-l îmbrăţişeze.

Se aşezară. Chiar înainte ca Paul să se descheie la haină, Liesl, tânăra şi atrăgătoarea chelneriţă care-i servise mai devreme, se grăbi către el.

– Aha, te-ai întors, spuse ea, lăsându-şi o mână pe umărul lui şi strângându-l cu putere. Ţi-a fost dor de mine! Ştiam eu! Ce vrei să bei?

– Pschorr pentru mine, spuse Paul. Pentru el, o bere Berlin.

Degetele chelneriţei îl mângâiară pe ceafă când plecă de la masa lor.

Ochii lui Webber o urmăriră pe Liesl.

– Se pare că ţi-ai făcut un prieten special. Şi ce te face să te întorci aici? Trupul lui Liesl? Sau ai mai bătut ceva cămăşi căcănii şi ai nevoie de ajutorul meu?

– M-am gândit că am putea face ceva afaceri, la urma urmei.

– Aa, cuvintele tale sună ca ariile lui Mozart în urechile mele. Ştiam eu că eşti tâlhar de-al meu.

Liesl le aduse berile degrabă. Paul observă că cel puţin doi dintre clienţii care comandaseră mai devreme nu fuseseră încă serviţi. Aşa că fata făcu o grimasă, privind clienţii din bar.

– Trebuie să muncesc acum, zise ea, altfel m-aş aşeza şi eu lângă tine şi te-aş lăsa să-mi cumperi nişte şnaps.

Plecă supărată.

Webber îşi ciocni halba de a lui Paul.

– Mulţumesc pentru asta.

El dădu din cap către bărbatul îmbrăcat în costum albastru-deschis, care stătea acum la bar.

– Am atâtea probleme! Nici nu ai crede. Hitler a anunţat anul trecut, la Târgul Auto din Berlin, că va fi produsă o nouă

mașină. Mai bună decât Audi, mai ieftină decât DKW. I se va spune „mașina populară", Volkswagen. O mașină pentru toată lumea. O poți plăti în rate și s-o ridici după ce ai terminat plățile. Nu e o idee rea. Compania se poate folosi de bani și-i păstrează dacă nu plătești toate ratele. Nu e genial?

Paul dădu din cap.

– Și am fost îndeajuns de norocos să găsesc mii de anvelope.

– Serios?

Webber ridică din umeri și spuse:

– Mda, și acum am aflat că nenorociții de ingineri au schimbat dimensiunea roților piticaniei ăsteia de mașină, prin urmare, depozitul meu de anvelope este inutilizabil.

– Cât ai pierdut?

Webber se uită la spuma berii sale.

– De fapt, nu am pierdut bani. Dar nici nu voi câștiga, ceea ce este la fel de rău. Automobilele sunt unul dintre lucrurile pe care țara asta le face bine. Piticul a refăcut toate șoselele. Însă circulă deja o glumă: poți călători oriunde în țară cu viteză și confortabil. Dar de ce ai face-o? La capătul drumului nu vei descoperi altceva decât și mai mulți național-socialiști.

Izbucni într-un râs gros, ca un muget.

Din partea cealaltă a încăperii Liesl se uita la Paul, plină de speranță. Ce dorea? Să comande altă bere, să se rostogolească în fân, să o ceară de soție? Paul se întoarse către Webber.

– Trebuie să recunosc că ai dreptate, Otto. Sunt ceva mai mult decât un jurnalist sportiv.

– Asta dacă ești, până la urmă, și jurnalist sportiv.

– Vreau să-ți fac o propunere.

– Bine, bine. Dar hai să vorbim între patru ochi. Înțelegi ce vreau să spun? Fără nimeni prin preajmă. Cunosc un loc mai bun unde putem vorbi și trebuie să și livrez ceva.

Își băură berile, iar Paul lăsă câteva mărci pe masă. Webber ridică o plasă de cumpărături care avea imprimate pe-o parte cuvintele *KaDeWe – Cel mai bun magazin din lume.* Ieșiră fără să-și ia rămas-bun de la Liesl.

– Vino pe-aici.

Afară o luară spre nord, îndepărtându-se de centrul oraşului, de magazine, de mondenul Hotel Metropol, şi se scufundară într-un cartier incredibil de pestriţ.

Fuseseră mai multe cluburi de noapte şi cabarete pe-aici, dar toate aveau acum uşile şi ferestrele barate cu scânduri.

– Ah, ia te uită! Vechiul meu cartier. S-a dus dracului cu totul! Uite ce e, domnule John Dillinger, vreau să-ţi spun că am fost foarte faimos în Berlin. Exact ca mafioţii voştri despre care am citit în romanele poliţiste, noi avem aici propriul nostru Ringvereine.

Paul nu cunoştea termenul a cărui traducere literală era „cerc de afaceri" dar, cu ajutorul explicaţiilor pe care i le dădu Webber, decise că înseamnă „cercuri mafiote".

Webber continuă:

– A, am avut multe de-astea. Foarte puternice. Al meu era denumit după Vestul Sălbatic al vostru. Noi eram cowboy. Am fost preşedintele acestuia pentru o perioadă... Da, preşedinte. Pari surprins. Dar să ştii că organizam alegeri când ne numeam liderii.

– Democraţie...

Webber deveni serios:

– Trebuie să-ţi aminteşti că pe-atunci eram republică, iar guvernul nostru german era democrat. Preşedinte era Hindenburg. Cercurile noastre mafiote erau foarte bine conduse. Erau imense. Aveam clădiri şi restaurante şi organizam petreceri simandicoase. Chiar şi baluri mascate la care invitam politicieni şi oficiali ai poliţiei. E-adevărat, eram criminali, dar cât se poate de respectabili. Oricum, eram tare mândri şi pricepuţi la ceea ce făceam. Odată am să mă laud cu cele mai mari şmecherii pe care le-am făcut. Nu ştiu multe despre mafia voastră, domnule John Dillinger – Al Capone, Dutch Schultz ai voştri –, dar a noastră a început în cluburile de box. Muncitorii se întâlneau să boxeze după muncă şi au pus la punct reţele de protecţie. După război, ţara a cunoscut ani în şir de răscoale şi tulburări sociale, în lupta cu comuniştii. O nebunie... Şi apoi,

înfricoşătoarea inflaţie... Era mai ieftin să dai foc bancnotelor ca să te încălzeşti decât să le iroseşti pe lemne. Puteai cumpăra cu un dolar de-al vostru miliarde de mărci. Erau nişte vremuri cumplite. Avem o expresie la noi în ţară: „Dracul joacă în buzunarele goale". Şi toate buzunarele noastre erau goale. De aceea a reuşit Piticul să vină la putere. Şi din acelaşi motiv am cunoscut şi eu succesul. Lumea însemna troc şi piaţă neagră. Într-o asemenea atmosferă, am înflorit pur şi simplu.

– Îmi imaginez, spuse Paul. Apoi făcu un semn cu capul către scândurile bătute-n uşile şi ferestrele cabaterelor: Iar naţional-socialiştii au făcut curăţenie.

– A, ăsta e un fel de a spune lucrurilor pe nume. Depinde ce înţelegi prin „curăţenie". Piticul nu prea e în toate minţile. Nu bea, nu fumează, nu-i plac femeile. Sau bărbaţii. Uită-te cum îşi ţine pălăria la coaie în timpul manifestaţiilor. Noi spunem că protejează în felul ăsta ultimul şomer din Germania!

Webber izbucni în hohote. Apoi râsul lui se stinse.

– Nu-i de râs. Graţie lui, deţinuţii au preluat controlul puşcăriei.

Continuară să meargă în tăcere pentru o vreme. Apoi Webber se opri şi arătă cu mândrie o clădire ruinată.

– Am ajuns, prietene. Uită-te la nume.

Pe semnul decolorat era scris, în engleză, The Texas Club.

– Acesta era cartierul nostru general. Al găştii mele, cowboy, după cum ţi-am spus. Era mult, mult mai drăguţ pe-atunci. Vezi pe unde calci, domnule John Dillinger! Sunt unii care adorm uneori mahmuri pe treptele de la intrare. Ah, dar cred că m-am plâns destul de cât de mult s-au schimbat vremurile!

Webber îi dădu misterioasa sacoşă de cârpă barmanului şi luă în schimb un plic.

Camera era plină de fum şi puţea a gunoi şi a usturoi. Podeaua era inundată de ţigări şi chiştoace fumate până la ultimul fir de tutun.

– Să nu iei de aici decât bere, îl avertiză Webber. Nu pot contraface butoaiele. Vin sigilate de la berărie. În privinţa

celorlalte băuturi? Păi, amestecă şnapsul cu etil şi adaosuri alimentare. Iar vinul... Aoleu, mai bine nu întreba. Şi în ceea ce priveşte mâncarea...

Făcu un semn cu capul către seturile de cuţite, furculiţe şi linguri legate cu lanţul de zidul de lângă fiecare masă în parte. Un tânăr îmbrăcat cu haine jigărite mergea prin sala de mese, clătind tacâmurile folosite într-un ciubăr unsuros.

– Mai bine pleci flămând, spuse Webber. Sau s-ar putea să nu mai pleci deloc.

Comandară şi se aşezară. Barmanul, holbându-se tot timpul încruntat la Paul, aduse berile. Bărbaţii şterseră buzele paharelor înainte de a bea. Webber se uită din întâmplare în jos şi se încruntă. Îşi puse unul dintre picioarele sale groase peste genunchiul celuilalt şi-şi examină pantalonii. Manşeta craculuide pantaloni se destrămase şi atârnau fire de material.

Făcu o evaluare a pagubei.

– Of, şi ăştia erau pantaloni din Anglia! Bond Street! Bine, o să o chem pe una dintre fetele mele să mi-i repare.

– Fete? Ai fiice?

– Aş putea avea. Şi fii, probabil. Nu ştiu. Dar mă refer la una dintre femeile cu care trăiesc.

– Femei? Trăieşti cu toate la grămadă?

– Bineînţeles că nu, spuse Webber. Uneori, stau în apartamentul uneia, alteori în apartamentul alteia. O săptămână aici, o săptămână dincolo. Una dintre ele este o bucătăreasă posedată de Escoffier[1], alta coase la fel de genial cum sculpta Michelangelo, alta are o experienţă extraordinară în pat. Da, fiecare este o perlă în felul ei.

– Şi se cunosc...?

– Dacă se cunosc între ele? Webber ridică din umeri. Poate că da, poate că nu. Ele nu întreabă, iar eu nu le spun. Se aplecă

[1] Georges Auguste Escoffier (1846-1935), bucătar, director de restaurant, scriitor francez pe teme culinare. A popularizat metodele şi reţetele tradiţionale franceze. (n.tr.)

spre Paul: Acum, domnule John Dillinger, ce pot face pentru dumneata?

– Vreau să-ți spun ceva, Otto. Iar dacă nu-ți convine ce spun, poți să te ridici și să pleci. Te voi înțelege. Sau poți să rămâi și să mă asculți până la capăt. În cazul ăsta și dacă mă poți ajuta, vei primi o sumă frumușică.

– Deja sunt curios. Continuă.

– Am un asociat în Berlin. Unul dintre oamenii lui de legătură a făcut ceva cercetări în ceea ce te privește.

– M-a cercetat? Sunt flatat.

Și chiar părea să fie.

– Te-ai născut în Berlin în 1886, te-ai mutat în Köln pe când aveai 12 ani și te-ai întors după trei ani, după ce ai fost exmatriculat de la școală.

Auzind ultima parte, Webber se încruntă.

– Am plecat de bunăvoie. Povestea asta este deseori greșit interpretată.

– Pentru furtul alimentelor din bucătărie și o afacere sentimentală cu una dintre cameriste.

– Ea a fost cea care m-a sedus...

– Ai fost arestat de șapte ori și ai stat 13 luni, în total, la Moabit.[1]

Webber radia de fericire.

– Atât de multe arestări și totuși sentințe atât de scurte! Ceea ce atestă calitatea legăturilor pe care le am cu diverse persoane sus-puse.

Paul concluzionă:

– Și niciun britanic nu te iubește prea tare pe-aici din cauza uleiului rânced pe care l-ai vândut bucătăriei ambasadei anul trecut. Și, de asemenea, nici francezii, din cauza cărnii de cal

[1] Închisoare din departamentul Moabit, zonă care aparținea, în perioada în care se petrece acțiunea romanului, fostului sector Tiergarten (Grădina Zoologică). După atentatul împotriva lui Hitler din 20 iulie 1944, a devenit închisoarea Gestapoului. (n.tr.)

pe care le-ai vândut-o ca fiind de miel. Au un anunț prin care avertizează să nu se mai facă afaceri cu tine niciodată.

– Ah, francezii ăștia, spuse Otto zeflemitor. Așadar, vrei să-mi spui că dorești să te asiguri că te poți încrede în mine și că sunt cu adevărat criminalul care pretind că sunt, și nu un găinar tembel, cum sunt spionii național-socialiștilor. Ești pur și simplu prudent. De ce ar trebui să mă simt insultat de asta?

– Nu, ai putea fi insultat, în schimb, de faptul că asociatul meu a aranjat ca unele persoane din Berlin să afle despre tine, oameni din guvernul nostru. Acum, ești liber să alegi să nu mai ai de-a face cu mine. Dezamăgitor, dar de înțeles. Dar dacă te vei decide să mă ajuți pentru ca dup-aia să mă trădezi, tipii ăștia te vor găsi. Și consecințele vor fi neplăcute. Înțelegi ce spun?

Mita și amenințarea erau, în Berlin, pietrele de boltă ale încrederii, după cum îi spusese Reggie Morgan.

Webber își șterse fața, își coborî privirea și șopti:

– Ți-am salvat viața și așa mă tratezi?

Paul oftă. Îi plăcea omul ăsta de-a dreptul neverosimil, dar nu vedea altă cale prin care să afle informații despre agenda lui Ernst. Nu avusese de ales decât să pună contactele lui Morgan să-i dea informații despre antecedentele lui Webber și să se asigure că acesta nu-i va trăda. Erau precauții vitale într-un oraș atât de periculos.

– Deci presupun că ne vom termina berile în tăcere și ne vom vedea fiecare de drumul lui.

După o clipă, gheața de pe chipul lui Webber se topi și acesta îi zâmbi:

– Trebuie să admit că nu mă simt chiar atât de insultat pe cât ar trebui să fiu, domnule Schumann.

Paul clipi. Nu-i spusese numele său lui Webber.

– Vezi, am avut eu însumi dubiile mele în ceea ce te privește. La Cafeneaua Ariană, la prima noastră întâlnire, când te-ai dus să-ți împrospătezi machiajul, cum ar spune fetele mele, ai trecut pe lângă mine și am putut să-ți șutesc pașaportul,

să văd cu cine am de-a face. A, nu miroseai a național-socialist, dar, după cum ai sugerat, nu ești niciodată suficient de prudent în acest oraș nebunesc. Astfel că am făcut propria mea investigație. Omul meu a reușit să descopere că nu ai nicio legătură cu Wilhelm Strasse. Apropo, cum m-am descurcat? Nu ai simțit nimic, nu-i așa? Când ți-am luat pașaportul...

– Nu, spuse Paul, zâmbind jenat.

– Așa că sper că am câștigat amândoi suficient respect din partea celuilalt, râse el ironic, încât să putem discuta un proiect comun de afaceri. Te rog, continuă, domnule John Dillinger. Spune-mi despre ce-i vorba!

Paul scoase o sută de mărci din banii primiți de la Morgan și i-i dădu lui Webber, care-l privea cu sprâncenele ridicate.

– Cè vrei să cumperi?

– Vreau niște informații.

– A, informații. Da, da. Astea pot costa o sută de mărci. Sau mai mult. Informații despre ce sau despre cine?

Se uită în ochii omului care stătea la masă, în fața lui.

– Reinhard Ernst.

Buza de jos a lui Webber ieși în afară și el înclină capul.

– Așadar, am pus la locul ei ultima piesă din puzzle. Ești aici pentru un nou și foarte interesant sport olimpic: vânătoarea de animale mari. Și ai făcut o bună alegere, prietene!

– Bună? întrebă Paul.

– Da, da. Colonelul face multe schimbări pe-aici și nu în beneficiul țării. Ne pregătește de belea. Piticul este nebun, dar a adunat oameni deștepți pe lângă el, iar Ernst este unul dintre cei mai deștepți.

Webber își aprinse unul dintre trabucurile sale puturoase. Paul, o țigară Chesterfield, pe care și-o aprinse de astă dată doar cu două bețe din cutia ieftină de chibrituri.

Webber îl privi cu rezervă, apoi spuse:

– L-am servit pe Kaiser trei ani. Până la capitulare. Oh, am făcut unele chestii eroice, te asigur! Compania mea avansase la un moment dat o sută de metri între liniile britanice și ne-au

trebuit doar două luni să facem asta. Ne-a adus niște medalii, asta a făcut. Celor care am supraviețuit. Există în unele sate plachete pe care scrie doar atât: *Celor căzuți*. Orașele nu și-au permis suficient bronz pentru a grava toate numele morților acolo.

Își scutură capul.

– Voi, yankeii, aveați Maxim[1]. Noi aveam mitralierele noastre. La fel ca tunurile Maxim. Am furat schema de la voi sau a fost invers. Nu-mi amintesc care pe care. Dar britanicii, mamă! Britanii aveau Vickers[2]. Răcite cu apă. În mâinile voastre, astea erau niște mașini de tocat carne. Erau o capodoperă de metal... Nu, nu, nu vrem un alt război, indiferent ce spune Piticul, niciunul dintre noi nu vrea. Ar fi sfârșitul zilelor. Și asta este ce și-a pus în cap colonelul.

Webber strecură suta de mărci în buzunar și pufăi din trabucul său ieftin.

– Ce vrei să știi? întrebă el.

– Ce program are pe Wilhelm Strasse. Când ajunge la birou, când pleacă, ce mașini conduce, unde parchează, dacă va fi acolo mâine, luni sau marți, pe ce rute o apucă, ce cafenele frecventează în zona Cancelariei.

– Poți afla orice dacă ai suficient timp. Și ouă.

– Ouă?

Își mângâie buzunarul.

– Bani. Trebuie să fiu sincer, domnule John Dillinger. Nu vorbim să dăm pe sub mână păstrăv de canal vechi de trei zile din Landwehr spunând că e proaspăt pescuit din Havel[3]. Asta e o problemă care va necesita să mă retrag o vreme. Vor fi repercusiuni serioase și va trebui să mă fac nevăzut.. Vor fi...

– Otto, spune-mi doar un număr.

---

[1] Prima mitralieră autoalimentată inventată de sir Hiram Maxim în 1884. (n.tr.)

[2] După cumpărarea companiei Maxim în 1896, Vickers a îmbunătățit mitraliera, reducându-i greutatea și simplificându-i mecanismele. Este o mitralieră care a fost folosită de armata britanică până în anii 1960. (n.tr.)

[3] Râu cu lungimea de 325 kilometri aflat din nord-estul Germaniei, afluent al fluviului Elba. (n.tr.)

– Foarte periculos... Dincolo de asta, ce înseamnă banii pentru voi, americanii? Voi îl aveți pe FDR al vostru. Spuse apoi în engleză: Nu vă mai săturați de cozonac!

– De caşcaval, îl corectă Paul. Un număr?

– O mie de dolari americani.

– Ce???

– Nu mărci. Ei spun că inflația a trecut, dar nimeni dintre cei care au trăit-o nu crede asta. De ce, în 1928, un litru de petrol costa cinci sute de mii de mărci? Şi în...

Paul scutură capul.

– O groază de bani!

– Dar nu-i chiar aşa, dacă îți aduc informațiile pe care le vrei! Şi-ți garantez că ți le aduc. Mă plăteşti numai jumătate în avans.

Paul arătă spre buzunarul lui Webber în care acesta pusese mărcile.

– Asta este arvuna ta.

– Dar...

– Vei primi restul când şi dacă aduci informațiile. Şi dacă primesc aprobarea.

– Trebuie să fac anumite cheltuieli.

Paul îi strecură suta de mărci pe care o mai avea.

– Uite aici.

– O să-mi ajungă cu greu, dar mă voi descurca eu. Apoi se uită îndeaproape la Paul şi spuse: Sunt curios.

– În legătură cu ce?

– În legătură cu tine, domnule John Dillinger. Care este povestea ta?

– Nu e nicio poveste.

– A, mereu este o poveste. Haide, spune-i lui Otto povestea ta. Suntem parteneri de afaceri acum. Nici în pat n-am fi atât de intimi. Şi, amintește-ți, el vede tot, şi adevărul, şi minciunile. Pari a fi un candidat atipic pentru treaba asta. Şi, probabil, tocmai de aceea ai fost ales să ne vizitezi minunatul oraş. Pentru că pari atipic. Cum ai ajuns să practici această nobilă meserie?

Paul tăcu un moment, apoi zise:

– Bunicul meu a venit în America acum mulți ani. A luptat în Războiul franco-prusac[1] și se săturase de război. A pus pe picioare o tipografie.

– Cum îl chema?

– Wolfgang. Spunea că prin venele sale curge cerneală tipografică și pretindea că predecesorii săi locuiseră în Mainz și că lucraseră cu Gutenberg.

– Poveștile bunicilor, spuse Webber, dând din cap înțelegător. Al meu susținea că e verișorul lui Bismarck.

– Compania lui se afla în New York, în cartierul Lower East Side, zona germano-americană a orașului. În 1904, s-a petrecut o tragedie – peste o mie de persoane de acolo au fost ucise când un vas de agrement a luat foc pe East River. Se numea *Generalul Slocum*.[2]

– Vai, ce nenorocire!

– Bunicul meu era la bord. El și bunica mea au supraviețuit, însă el a suferit arsuri îngrozitoare pe când a ajutat la salvarea pasagerilor și nu a mai putut munci după aceea. Apoi, cei mai mulți membri ai comunității germane s-au mutat în Yorkville, în nordul Manhattanului. Oamenii erau prea întristați pentru a mai locui în Mica Germanie. Afacerea lui era pe punctul de a da faliment, pentru că bunicul era foarte bolnav și nu prea mai era lume de la care să preia comenzi de tipărituri. Astfel că tatăl meu a preluat afacerea. Nu voia să fie tipograf, voia să joace baseball. Ai auzit de baseball?

---

[1] Război din 1870 dintre Al Doilea Imperiu Francez și Regatul prusac ajutat de Confederația statelor nord-germane și alte câteva state germane sudice. Împăratul Napoleon al III-lea a fost capturat cu întreaga sa armată, după Bătălia de la Sedan. Înfrângerea Franței a dus la unificarea Germaniei sub conducerea împăratului Wilhelm I și la constituirea celui de-Al Doilea Reich. (n.tr.)

[2] Pasagerii vaporului erau membrii Bisericii lutherane Sfântul Marcu. Vaporul a luat foc și au murit aproximativ 1 300 de oameni. Cel mai mare dezastru din zona New Yorkului, până la atacul împotriva Turnurilor gemene din 11 septembrie 2001. (n.tr.)

– A, bineînţeles.

– Dar nu a avut de ales. Avea de hrănit acum o soţie, o fiică, pe fratele meu şi pe mine şi, de asemenea, pe bunicii mei. Însă am putea spune că s-a ridicat la înălţimea provocării. Şi-a făcut datoria. S-a mutat în Brooklyn, a început să tipărească şi în engleză şi şi-a extins compania. A făcut-o extrem de eficientă. Fratele meu nu s-a putut duce în armată în timpul Marelui Război şi au condus compania împreună, în vreme ce eu eram în Franţa. După ce m-am întors, m-am alăturat lor, iar afacerea a evoluat frumuşel. Râse. Acum, nu ştiu dacă ai auzit de asta, dar ţara noastră a trecut prin chestia asta, Prohibiţia. Ştii...

– Da, da, desigur. Am citit un roman poliţist, îmi amintesc... Era ilegal să bei alcool. Ce nebunie!

– Întreprinderea tatălui meu era chiar pe malul râului, în Brooklyn. Avea un debarcader şi o hală imensă pentru depozitarea hârtiei şi a materialelor tipărite. Una dintre bandele de gangsteri voia să pună mâna pe el şi să depoziteze acolo whisky-ul pe care-l aduceau în port, prin contrabandă. Tatăl meu s-a împotrivit. Au venit doi bătăuşi să-l vadă într-o zi. L-au bătut pe fratele meu şi, pentru că tata nu a cedat, i-au prins mâinile în presele din tipografie.

– O, nu, prietene...

Paul continuă:

– A fost mutilat cumplit. A murit câteva zile mai târziu. Iar fratele meu şi mama le-au vândut fabrica în ziua următoare, pentru o sută de dolari.

– Aşa că nu ai avut de lucru şi te-ai încârduit cu tipi dubioşi?

– Nu, lucrurile s-au petrecut altfel, spuse încet Paul. Am mers la poliţie. Nu dădeau ghes să ne ajute să-i descoperim pe asasinii ăştia. Înţelegi?

– Mă întrebi dacă am auzit despre poliţişti corupţi?

Webber râdea în hohote.

– Aşa că am găsit vechiul meu Colt din armată, pistolul meu. Am aflat unde sunt ucigaşii. I-am urmărit permanent timp de o săptămână. Am aflat totul despre ei. Apoi i-am „declanşat".

– Tu?

Paul își dădu seama că tradusese fraza literal, astfel că nu avea niciun sens în germană.

– Noi spunem că „îi declanșăm". Adică le-am tras un glonț în ceafă.

– A, da. Webber murmură fără să zâmbească acum: Noi spunem că le-am stins lumânarea...

– Da... Bine, știam de asemenea pentru cine lucrau contrabandiștii care ordonaseră ca tata să fie torturat. I-am lăsat reci și pe ăștia.

Webber își pierduse vocea. Paul își dădu seama că nu povestise această istorie nimănui până atunci.

– Ți-ai recăpătat compania înapoi?

– O, nu. Federalii, oamenii guvernului, au făcut razii acolo înainte de asta și au confiscat depozitul. În ceea ce mă privește, am dispărut din peisaj, în Hell's Kitchen, Manhattan. Și era cât pe ce să fiu lichidat.

– Să fii lichidat?

– Am ucis un tip foarte important. Șeful ăsta mafiot. Știam că asociații săi sau altcineva ar fi putut porni să mă vâneze și să mă ucidă. Mi-am acoperit urmele foarte bine, iar poliția nu m-ar fi bănuit. Dar mafioții știau că eu fusesem. Nu voiam să-i conduc la familia mea – pe-atunci fratele meu pusese pe picioare propria lui companie tipografică – astfel că, în loc să mă întorc înapoi în afaceri, mi-am luat o slujbă într-o sală de sport. Ajutam la antrenamentul boxerilor, făceam curat și primeam, în schimb, un acoperiș deasupra capului.

– Și așteptai să mori. Dar nu pot să nu observ, domnule John Dillinger, că încă ești cât se poate de viu. Cum făcuși de se-ntâmplă?

– Alți tipi...

– Șefi de bandă.

– Au auzit ce am făcut. Nu se înțelegeau prea bine cu tipul pe care l-am omorât și nu se împăcau cu felul în care făcea el

afacerile, de pildă torturându-l pe tatăl meu și ucigând polițiști. Ei considerau că un criminal trebuie să fie profesionist. Gentleman.

– Ca mine, spuse Webber, împungându-se cu degetul mare în piept.

– Ei auziseră cum i-am ucis pe gangster și pe oamenii lui. Au fost omorâți curat, fără urme. Și fără să moară vreun tip nevinovat. Mi-au cerut să-i fac același lucru altui tip, un alt individ foarte rău. Nu am vrut, dar am aflat ce făcuse. Ucisese un martor și pe membrii familiei acestuia, chiar și pe cei doi copii. Așa că am fost de acord. Și l-am „declanșat" și pe ăsta. Mi-au dat o groază de bani. Apoi am ucis pe altul. Am economisit banii pe care mi i-au dat și mi-am cumpărat o sală mică de antrenament. Eram pe punctul să renunț. Dar știi ce înseamnă să intri în rutină?

– Da, asta chiar știu.

– Ei bine, rutina asta a fost viața mea pentru mulți ani...

Paul rămase tăcut câteva clipe, apoi adăugă:

– Deci, asta este povestea mea. Adevărul.

În cele din urmă, Webber întrebă:

– Te deranjează? Să faci asta ca să-ți câștigi existența?

– Ar trebui să mă deranjeze mai mult, cred, spuse el după o tăcere scurtă. M-am simțit rău lăsându-i reci pe băieții voștri în timpul războiului. În New York, am lăsat reci doar alți ucigași. Tipi răi. Cei care făceau ce i-au făcut ăia tatălui meu. Râse. Obișnuiesc să spun că nu fac altceva decât să corectez greșelile lui Dumnezeu.

– Îmi place asta, domnule John Dillinger, spuse Webber aprobator. Greșelile lui Dumnezeu. O, avem și noi câteva greșeli din astea pe-aici, da, chiar avem.

Își termină berea, apoi spuse:

– Azi e sâmbătă. Greu de cules informații într-o zi ca asta. Să ne întâlnim mâine la Tiergarten. Este un iaz la capătul aleii Stern. În partea de sud. Când ți-ar conveni să ne vedem?

– Devreme. Să spunem la opt.

– A, foarte bine, spuse Webber ridicându-se încruntat. Este devreme. Dar voi veni atunci.

– Mai am nevoie de ceva, spuse Paul.

– Ce? Whisky? Țigări? Pot să-ți aduc, dacă vrei, și cocaină. Nu prea a mai rămas multă în oraș. Cu toate acestea eu...

– Nu este pentru mine. Este pentru o femeie. Un cadou.

Webber rânji cu toți dinții.

– O, domnule John Dillinger, drăguț din partea dumneavoastră! Ați venit în Berlin de câteva ore și deja inima dumneavoastră a început să vorbească. Sau poate că vorbește altă parte a corpului tău. Ei bine, nu i-ar plăcea prietenei tale niște jartiere cu ciorapi asortați? Din Franța, desigur. O bustieră roșu cu negru? Sau este mai modestă? O bluză de cașmir. Poate ceva ciocolată belgiană. Sau niște dantelă. Parfumul merge mereu de minune. Iar ție, prietene, am să ți le vând la un preț special.

Capitolul şaisprezece

Vremuri solicitante... Erau zeci de probleme care ar fi putut ocupa mintea uriaşului şi asudatului bărbat care, în acea după-amiază târzie de sâmbătă, zăcea în spaţiosul său birou, din recent finalizata clădire de trei hectare şi jumătate a ministerului, un birou pe potriva sa, mai mare decât Cancelaria şi apartamentele lui Hitler la un loc. Hermann Göring ar fi putut, de pildă, să reia lucrul la constituirea uriaşului imperiu industrial pe care-l tot plănuia (şi care, bineînţeles, i-ar fi purtat numele). Ar fi putut schiţa un memorandum către jandarmeria rurală din toată ţara, reamintindu-le că Legea de stat pentru protecţia animalelor, pe care el însuşi o scrisese, urma să fie aplicată cu stricteţe şi că toţi cei care vor fi prinşi vânând vulpi cu ajutorul câinilor de vânătoare vor fi pedepsiţi cu severitate.

Sau era chestiunea extrem de importantă a petrecerii pe care urma să o dea în cinstea Olimpiadei, eveniment pentru care Göring construia propriul său sat în interiorul ministerului aviaţiei (reuşise să-şi arunce ochii peste planurile lui Goebbels pentru acest eveniment şi-şi îmbunătăţise propria gală pentru a fi cu zeci de mii de mărci mai strălucitoare ca a viermelui ăluia). Şi, desigur, era mereu vitala problemă a costumului pe care-l va purta la petrecere. S-ar fi putut întâlni chiar cu adjuncţii săi pentru a discuta recenta sa misiune în cel de-Al Treilea

Reich: aceea de a pune la punct cea mai eficientă forță aeriană din lume.

Dar ceea ce-l preocupa acum pe Hermann Göring, care avea 43 de ani pe muchie, era o văduvă pensionară care avea de două ori vârsta lui, care trăia într-o vilă mică din afara orașului Hamburg.

Nu-i vorbă că bărbatul – printre ale cărui titluri se numărau cele de ministru fără portofoliu, comisar pentru aviație, comandant-șef al forțelor aeriene, președinte-ministru prusac, ministru al aerului și maestru-șef de vânătoare al imperiului – nu făcea el însuși cercetări referitoare la doamna Ruby Kleinfeldt, desigur. O duzină de subalterni și ofițeri Gestapo scobeau după informații în Wilhelm Strasse și în Hamburg, săpând prin dosare și interogând diverse persoane.

Göring însuși se holba pe fereastra imensului său birou, mâncând o farfurie consistentă de spaghete. Era felul de mâncare preferat al lui Hitler, iar Göring îl văzuse pe Führer ciugulind dintr-un bol cu o zi înainte. Porția neconsumată îl îndureră pe Göring, iar durerea se transformă într-o poftă teribilă: deja dăduse gata trei porții în acea zi.

„Ce vom găsi despre dumneata?" o întrebă el tăcut pe bătrâna doamnă care nu știa nimic despre ancheta agitată pe care o stârnise. Investigațiile păreau o rătăcire absurdă, luând în considerare multele proiecte vitale din calendarul lui. Totuși, acest proiect era și el de o importanță vitală, pentru că ar fi putut provoca prăbușirea lui Reinhard Ernst.

Viața de soldat era cea mai apropiată de sufletul lui Hermann Göring, care-și amintea deseori de fericitele zile ale războiului, când zbura cu avionul său biplan alb Fokker D-7 peste Franța și Belgia, confruntându-se cu orice pilot aliat care era suficient de nebun încât să zboare în apropierea lui (rapoartele oficiale confirmau că douăzeci și doi dintre ei plătiseră această greșeală cu viața, deși Göring era ferm convins că omorâse mult mai mulți). Putea fi acum o matahală care nici nu mai încăpea în cabina bătrânului său avion, un bărbat a

cărui viață se rezuma la analgezice, mâncare, bani, artă și putere. Însă, dacă-l întrebai cine era el în adâncul sufletului, răspunsul lui Göring ar fi fost: „Sunt un soldat".

Și încă un soldat care știa cel mai bine cum ar fi putut să-și transforme țara într-o națiune de luptători: trebuia să-ți arăți mușchii. Nu negociezi, nu bați coclaurile și nici nu te ascunzi în spatele mărăcinilor de lângă grajd să tragi din pipa lui tăticu', năravul colonelului Reinhard Ernst.

Când se ocupa de treburile curente, individul avea fragilitatea unei femei. Chiar și homosexualul de Roehm, șeful SA omorât de Göring și de Hitler în timpul puciului, cu doi ani în urmă, era un buldog în comparație cu Ernst. Negocierile secrete pe picior de egalitate cu Krupp, transferul nevrotic al resurselor de pe un șantier naval pe altul, obligarea armatei lor actuale, așa cum era ea, să se antreneze cu arme de lemn și cu artileria în grupuri mici pentru a nu atrage atenția asupra lor... Zeci de alte stratageme la fel de fandosite.

De ce ezitările astea? Pentru că loialitatea omului față de naționalist-socialiști, credea Göring, era dubioasă. Führerul și Göring nu erau naivi. Știau că nu toți îi sprijină. Poți câștiga voturi cu pumnii și cu armele; nu poți câștiga inimi. Și multe inimi din țara lor nu erau devotate național-socialismului, inclusiv persoane de la vârful forțelor armate. Ernst ar fi putut foarte bine să-și târșească intenționat cizmele lui prusace pentru a-i ține departe pe Hitler și pe Göring de instituția pe care și-o doreau cu disperare: o armată puternică. Se părea chiar că Ernst însuși spera să ajungă la butoane, dacă cei doi conducători ar fi fost îndepărtați.

Grație vocii sale blânde, comportamentului său chibzuit, felului său de a fi lipsit de asperități, celor două blestemate de Cruci de fier și altor zeci de decorații, Ernst intrase actualmente pe sub pielea Lupului (pentru că îl făcea să se simtă apropiat Führerului, lui Göring îi plăcea să folosească porecla cu care-l pomeneau uneori femeile pe Hitler, deși ministrul devenea așa de intim doar în gândurile sale).

Fir-ar să fie, uite doar cum îl atacase colonelul pe Göring ieri pe tema prezentării avioanelor de luptă Me 109 la Olimpiadă! Ministrul aviației zăcuse treaz jumătate de noapte, înfuriat de ceartă, revăzându-l mereu și mereu pe Lup întorcându-și ochii lui albaștri către Ernst și fiind de acord cu el!

Fu cutremurat de un alt val de furie.

– Dumnezeule mare!

Göring aruncă farfuria cu spaghete pe jos. Explodă în zeci de cioburi.

Una dintre ordonanțe, un veteran al războiului, alergă împiedicat, cu un picior beteag și țeapăn.

– Domnule?

– Curăță pe jos!

– Mă duc să aduc o găleată...

– Nu am spus să speli podeaua. Adună pur și simplu bucățile. Vor spăla în seara asta.

După care matahala se holbă la cămașa lui șifonată și văzu și pe ea pete de roșii. Furia lui se amplifică.

– Vreau o cămașă curată, se răsti el. Bolul de porțelan este prea mic pentru porțiile de spaghete. Spune-i bucătarului să găsească ceva mai mare. Führerul are setul verde cu alb de porțelan de Meissen. Vreau farfurii ca acelea.

– Da, domnule.

Bărbatul se aplecă să culeagă cioburile.

– Nu, cămașa în primul rând.

– Da, domnule ministru al aviației.

Veteranul se grăbi să iasă. Se întoarse câteva clipe mai târziu, cu o cămașă verde-închis pe un umeraș.

– Nu aia. Ți-am spus când mi-ai mai adus-o luna trecută că mă face să semăn cu Mussolini.

– Aceea era cămașa neagră, domnule. Pe care am aruncat-o. Asta e verde.

– Ei bine, vreau una albă. Adu-mi o cămașă albă! Una de mătase!

Bărbatul părăsi camera, apoi se întoarse din nou, de data aceasta cu cămaşa dorită.

O clipă mai târziu, unul dintre aghiotanţii lui Göring intră în birou.

Ministrul luă cămaşa şi o puse alături. Era conştient de greutatea lui şi nu i-ar fi trecut nicicând prin cap să se dezbrace în faţa unui subaltern. Îl cuprinse un nou acces de furie, de data aceasta gândindu-se la felul în care arăta Ernst. În timp ce ordonanţa aduna cioburile de porţelan, aghiotantul spuse:

– Domnule ministru al aviaţiei, cred că avem ştiri bune.

– Ce?

– Agenţii noştri din Hamburg au descoperit câteva scrisori referitoare la doamna Kleinfeldt. În ele se sugerează că doamna cu pricina este evreică.

– „Se sugerează"?

– Demonstrează, domnule ministru. Se demonstrează.

– Pură?

– Nu. Doar pe jumătate. Dar din partea mamei. Aşa că este o dovadă indiscutabilă.

Legile de la Nürnberg referitoare la cetăţenie şi rasă, adoptate cu un an în urmă, retrăseseră cetăţenia evreilor germani, desemnându-i ca „supuşi" ai statului şi incriminând, de asemenea, căsătoria sau sexul între evrei şi arieni. De asemenea, legea definea exact cine era urmaş evreu în cazul unei căsătorii mixte a predecesorilor. Cu doi bunici evrei şi alţi doi ne-evrei, doamna Kleinfeldt era evreică pe jumătate.

Nu era chiar atât de condamnabil, dar descoperirea îl încântă pe Göring datorită nepotului doamnei Kleinfeldt: profesorul doctor Ludwig Keitel, partenerul lui Reinhard Ernst în Studiul Waltham. Göring încă nu ştia care era, până la urmă, obiectul acestui misterios studiu. Dar faptele erau suficient de incriminante: Ernst lucra cu un descendent al unor evrei şi foloseau scrierile unui doctor de creiere evreu, Freud. Şi cea mai mare dovadă de vinovăţie era faptul că Ernst ţinuse studiul secret pentru primii doi oameni ai guvernului: el şi Lupul.

Göring era surprins că Ernst îl subestimase în așa mare măsură. Colonelul presupusese că ministrul aviației nu monitoriza telefoanele din cafenelele din jurul străzii Wilhelm. Nu știa plenipotențiarul că în acest district contaminat de paranoia tocmai acele telefoane meritau cel mai mare efort? El primise transcrierea convorbirii telefonice pe care o avusese Ernst cu profesorul doctor Keitel în acea dimineață, prin care-i cerea să se vadă de urgență.

Ce s-a întâmplat în timpul întâlnirii nici nu mai avea vreo importanță. Cel mai important pentru Göring era că aflase numele bunului profesor și faptul că-i curgea sânge evreiesc prin vene. Consecințele acestor fapte? Asta depindea în mare măsură de ce-și dorea Göring să obțină. Keitel, un intelectual semi-evreu, va fi trimis în lagărul din Oranienburg. Nu încăpea îndoială în legătură cu asta. Dar cum rămânea cu Ernst? Göring decise că ar fi mai bine să-l păstreze la vedere. Va fi înlăturat din pozițiile de conducere ale guvernului, dar va fi păstrat într-o poziție de slugă. Da, de săptămâna viitoare, bărbatul va fi norocos dacă va fi angajat să tropăie pe lângă ministrul apărării von Blomberg, cărând servieta chelbosului.

Exuberant acum, Göring aruncă pe gât alte câteva analgezice, strigă după o altă farfurie de spaghete și se premie pentru intrigile sale de succes, întorcându-și atenția către petrecerea dedicată Olimpiadei. Se întreba dacă să apară în costumul unui vânător german, al unui șeic arab sau dacă să se îmbrace în Robin Hood, din cap până în picioare, cu tolbă de săgeți și arc în spinare.

Există momente în care oamenii pur și simplu aproape că nu se pot decide.

Reggie Morgan era îngrijorat.

– Nu am autoritatea să aprob o mie de dolari. Iisuse Hristoase! O mie?

Mergeau prin Grădina Zoologică, trecând de un militar SA îngrozitor de transpirat care stătea într-o tribună improvizată

şi dăscălea un grup mic de oameni. Era evident că unii îşi doreau să fi fost în altă parte, iar alţii din spate aveau dispreţ în priviri. Însă unii erau hipnotizaţi. Paul îşi aminti ce-i spusese Heinsler pe vapor: „Îl iubesc pe Führer şi aş face orice pentru el şi pentru Partid..."

– Ameninţarea a funcţionat? întrebă Morgan.

– O, da. De fapt, cred că l-am făcut să mă respecte şi mai mult.

– Şi chiar poate obţine informaţii utile?

– Dacă poate cineva, el este acela. Îi cunosc p-ăştia ca el. Este uimitor cât de plini de resurse pot fi unii când scuturi sacul cu bani în faţa lor.

– Atunci să vedem dacă putem face rost.

Părăsiră Grădina Zoologică şi plecară spre sud, către Poarta Brandenburg. Câteva blocuri mai încolo, trecură de palatul înzorzonat care urma să devină, după ce reparaţiile de după incendiu se vor fi terminat, Ambasada Statelor Unite.

– Ia priveşte, spuse Morgan. Minunat, nu? Sau va fi, când se vor termina reparaţiile.

Chiar dacă palatul nu era încă oficial Ambasada Statelor Unite, în faţa clădirii era arborat drapelul american. Vederea lui îl impresionă pe Paul şi îl făcu să se simtă bine, cu mult mai liniştit.

Se gândi la membrii *Hitlerjugend* din Satul olimpic.

Şi negrul... crucile cu cârlige. Vreţi să spuneţi svastica... A, cu siguranţă, ştiţi ce înseamnă...

Morgan intră pe o alee, apoi coti pe alta şi, cercetând străduţa din spatele lor, deschise o uşă. Pătrunseră în clădirea tăcută şi întunecoasă şi străbătură câteva coridoare până când ajunseră la o uşă mică de lângă bucătărie. Intrară. Camera întunecoasă era austeră: un birou, câteva scaune şi un radio imens, mai mare decât oricare aparat văzut de Paul vreodată. Morgan puse în funcţiune radioul şi, pe măsură ce tuburile se încălzeau, acesta începu să bâzâie.

– Ascultă toate transmisiunile de pe unde scurte din afara ţării, spuse Morgan, aşa că vom transmite cu ajutorul releelor

către Amsterdam şi de acolo la Londra. Mesajul va fi transmis printr-o linie telefonică spre Statele Unite. Le va lua o vreme naziştilor să intre pe frecvenţă, spuse bărbatul punându-şi căşti, dar ar putea fi norocoşi, aşa că trebuie să porneşti de la prezumţia că te ascultă. Să nu-ţi iasă asta din cap, indiferent ce spui.

– Desigur.

– Trebuie să fim rapizi. Eşti gata?

Paul dădu din cap, luă perechea de căşti pe care i-o întinsese Morgan şi băgă conectorul gros în mufa pe care i-o indică acesta. Pe cadranul plasat pe faţa staţiei se aprinse, în cele din urmă, o luminiţă verde. Morgan se duse la o fereastră, se holbă afară pe alee, apoi lăsă perdeaua să cadă la loc. Trase apoi microfonul aproape de gură şi apăsă pe butonul de pe pupitru.

– Am nevoie de o conexiune peste ocean cu prietenul din sud.

Repetă fraza, după care eliberă butonul de transmisiune şi-i spuse lui Paul:

– Bull Gordon este „prietenul nostru din sud". Washington, ştii. „Prietenul nostru din nord" este senatorul.

– Am recepţionat, spuse o voce tânără.

Era a lui Avery.

– O clipă. Aşteaptă. Am făcut legătura.

– Sal'tare, spuse Paul.

Pauză.

– Hai să trăieşti, răspunse Avery. Cum o mai duci?

– O, de minune. Mă bucur să-ţi aud vocea.

Lui Paul nu-i venea să creadă că-i spusese rămas-bun cu doar o zi înainte. Părea că trecuseră luni.

– Ce face jumătatea ta mai bună?

– Se păzeşte de belele.

– Greu de crezut.

Paul se întrebă dacă Manielli le spunea şi soldaţilor olandezi aceleaşi vorbe de duh ca cele pe care i le spusese lui în America.

– Vezi că aici eşti pus pe difuzor, se auzi vocea iritată a lui Manielli. Asta aşa, ca să ştii.

Paul râse.

Urmă o tăcere încărcată de zgomote electrostatice.

– Ce oră e la Washington? îl întrebă Paul pe Morgan.

– Este prânzul.

– E sâmbătă. Unde este Gordon?

– Nu trebuie să ne preocupe asta. Îl vor găsi.

În căşti se auzi o voce feminină care spuse:

– Un moment, vă rog. Vă fac legătura.

O clipă mai târziu, Paul auzi un telefon sunând. Apoi o altă voce feminină care răspunse:

– Da?

Morgan spuse:

– Aş vrea să vorbesc cu soţul dumneavoastră, vă rog. Iertaţi-mă că vă deranjez.

– Rămâneţi la aparat.

De parcă ar fi ştiut că nu trebuie să întrebe cine sunase. Un moment mai târziu, Gordon veni la telefon.

– Alo?

– Noi suntem, domnule, spuse Morgan.

– Dă-i drumul.

– S-au modificat datele problemei. Trebuie să luăm legătura cu cineva de-aici pentru informaţii.

Gordon tăcu o clipă.

– Cine este? Aşa, în general?

Morgan îi făcu un semn lui Paul, care spuse:

– Ştie pe cineva care ne poate duce mai aproape de clientul nostru.

Morgan dădu din cap, aprobând modul în care-şi alesese cuvintele, şi adăugă:

– Furnizorul meu nu mai are nimic de livrat.

Comandantul întrebă:

– Omul ăsta lucrează pentru cealaltă companie?

– Nu, lucrează de unul singur.

– Ce alte opţiuni avem?

Morgan spuse:

– Cealaltă posibilitate este să stăm şi să aşteptăm, sperând că vor veni vremuri mai bune.

– Ai încredere în el?

După un moment, Paul răspunse:

– Da. Este unul de-al nostru.

– Al nostru?

– De-al meu, explică Paul. Lucrează în branşa mea. Am aranjat târgul... să zicem că la un nivel oarecare de încredere.

– Este vorba de bani?

Morgan spuse:

– De aceea am şi sunat. Vrea mulţi şi imediat.

– Ce înseamnă mulţi?

– O mie. Moneda dumneavoastră.

O pauză.

– Asta ar putea fi o problemă.

– Nu avem de ales, spuse Paul. Trebuie să vezi cum aranjezi ploile...

– Te-am putea aduce înapoi mai repede din călătorie...

– Nu, nu cred că doriţi să faceţi asta, spuse Paul cu emfază.

Sunetul care se auzi în radio ar fi putut fi un val de emisii statice sau oftatul lui Bull Gordon.

– Trebuie să aveţi răbdare. Vă voi căuta cât de repede pot.

– Aşadar, ce ne poţi spune despre bani?

– Nu ştiu detaliile, îi transmise Bull Gordon lui Cyrus Adam Clayborn, care se afla în New York la capătul celălalt al liniei telefonice. Nu au putut să-mi spună amănunte. Să nu fie interceptată convorbirea, ştii. Se pare, însă, că naziştii au blocat accesul lui Schumann la informaţiile de care avea nevoie pentru a ajunge la Ernst. Eu asta am înţeles.

Clayborn mormăi ceva.

În mod surprinzător, Gordon se simţea în largul său, ţinând cont de faptul că vorbea cu cel care era cotat al patruzeci şi cincilea în topul celor mai bogaţi oameni din ţară. (Fusese cândva al doilea, dar criza bursieră îl făcuse să cadă mai multe

locuri.) Erau extrem de diferiţi, dar împărtăşeau două caracteristici vitale: aveau armata în sânge şi erau amândoi patrioţi. Dispăreau astfel în mare măsură diferenţele de avere şi de situaţie socială.

– O mie? Bani gheaţă?

– Da, domnule.

– Îmi place Schumann ăsta. A fost destul de pătrunzător comentariul ăsta despre realegeri. FDR speriat ca un iepure.

Clayborn chicoti.

– Mă gândeam că senatorul o să se scape pe el chiar în momentul ăla.

– Aşa părea.

– OK. Voi face rost de bani.

– Mulţumesc, domnule.

Clayborn anticipă următoarea întrebare a lui Gordon.

– Desigur, este sâmbătă seara în Hunville. Iar el are nevoie de banii ăştia acum, nu?

– Aşa e.

– Aşteaptă puţin.

Trei minute mai târziu magnatul reveni la telefon.

– Spune-le să meargă la funcţionarul nostru de la locul obişnuit de livrare din Berlin. Morgan va şti unde. Banca Maritimă a Americilor. La numărul 88, pe Bulevardul Unter den Linden sau cum dracului i-o fi spunând. Nu nimeresc niciodată.

– Unter den Linden. Înseamnă „Pe sub tei".

– Bine, bine, paznicul îi va da pachetul.

– Mulţumesc, domnule.

– Bull?

– Da, domnule?

– Nu avem suficienţi eroi în ţara asta. Vreau ca băiatul ăsta să vină înapoi nevătămat. Ţinând cont de resursele noastre...

Clayborn şi toţi cei ca el nu ar fi spus niciodată „banii mei". Omul de afaceri continuă:

– Ţinând cont de resursele noastre, ce am putea face ca să-i îmbunătăţim şansele de reuşită?

Gordon îşi măsură cu atenţie răspunsul. Un singur lucru îi veni în minte:

– Să ne rugăm, spuse el şi puse receptorul în furca telefonului, apoi, după un moment de pauză, îl ridică din nou.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Inspectorul Willi Kohl stătea la biroul său din Alex, încercând să înţeleagă inexplicabilul, un joc nicăieri jucat mai des decât în sediile poliţiei de pretutindeni.

Fusese mereu un om curios prin natura sa, mirat, să zicem, de modul în care, amestecând pur şi simplu cărbune, sulf şi azotat, poţi produce praf de puşcă. Sau cum funcţionează submarinele, de ce păsările se adună pe aceeaşi linie de telegraf, ce se petrece în sufletul oamenilor care se transformă din cetăţeni raţionali în fanatici, când cine ştie ce frustrat naţional-socialist le vorbeşte la o manifestaţie.

Mintea lui era ocupată acum cu o întrebare: ce fel de om poate lua viaţa altuia? Şi de ce?

Şi, desigur, „cine", îşi şopti el, gândindu-se la portretul făcut de artistul ambulant din Piaţa Noiembrie 1923. Janssen îl dusese la tipografia de la parter pentru a-l multiplica, aşa cum făcuseră şi cu fotografia victimei. Nici nu era un desen prea rău, se gândi Kohl. Desenatorul făcuse nişte ştersături pentru că veteranul fie îi dăduse indicaţii prea vagi, fie revenise asupra lor: un maxilar pătrat şi arătos, gâtul gros, părul uşor ondulat, o cicatrice pe bărbie şi un petic de leucoplast pe obraz.

– Cine eşti? şopti el privind portretul bărbatului.

Willi Kohl ştia faptele: înălţimea şi vârsta omului, culoarea părului şi, probabil, naţionalitatea, poate chiar şi oraşul în care

locuia. Dar învățase în anii de investigații că, pentru a descoperi un criminal anume, avea nevoie de mult mai multe detalii. Pentru a-i înțelege, era nevoie de ceva mai mult de atât, era nevoie de intuiție – unul dintre cele mai mari talente ale lui Kohl. Mintea lui făcea conexiuni și salturi care, uneori, îl mirau chiar și pe el. Nu însă și acum. Ceva în acest caz ieșea din tipare.

Se sprijini de spătarul scaunului, examinându-și notele, în timp ce trăgea din pipa sa fierbinte (unul dintre avantajele de a face parte din mult hulita Poliție Criminală era că disprețul lui Hitler pentru fumat nu ajungea și acolo, pe acel tărâm păgân). Suflă fumul spre tavan și oftă.

Trebuia să aștepte rezultatele probelor de laborator depuse mai devreme. Tehnicianul de la laborator nu descoperise nicio amprentă pe ghidul olimpic găsit la locul încăierării cu militarii SA, iar expertul poliției (Kohl băgă de seamă cu amărăciune că tot un singur expert rămăsese) nu identificase amprente similare cu cele colectate din Aleea Dresda. Și încă nu primise nimic de la medicul legist. Cât dracului durează să tai un om în două și să faci analiza sângelui?

Dintre zecile de rapoarte referitoare la persoane dispărute care inundaseră în acea zi Poliția Criminală, niciunul nu se potrivea cu descrierea omului care, cu siguranță, era fiu și poate tată, poate soț, poate iubit...

Sosiseră câteva telegrame de la secțiile din jurul Berlinului, dându-i informații despre cei care cumpăraseră pistoale spaniole Star Modelo A sau muniție Largo în ultimul an. Însă lista era îngrozitor de incompletă, iar Kohl află descurajat că făcuse o greșeală: arma crimei nu era defel atât de rar întâlnită pe cât crezuse el. Poate din pricina relațiilor apropiate dintre Germania și forțele naționaliste ale lui Franco din Spania, multe astfel de arme, puternice și eficiente, se vindeau în Berlin. La acel moment lista conținea numele a 56 de persoane din Berlin și din zonele adiacente, însă urmau să mai fie investigate unele magazine care vindeau arme. Polițiștii raportaseră, de asemenea,

că unele magazine nici nu dădeau chitanțe după cumpărare sau că erau închise la sfârșit de săptămână.

În plus, dacă omul sosise în oraș ieri, așa cum părea acum, cel mai probabil era că nu cumpărase arma el însuși. (Deși lista ar fi putut fi folositoare chiar și-așa: asasinul putea fura arma, putea s-o ia de la victimă sau de la un tovarăș de-al său care se afla în Berlin de mai multă vreme.) *Înțelegând inexplicabilul...*

Sperând încă să-și poată arunca un ochi pe lista pasagerilor de pe *Manhattan*, Kohl trimisese telegrame oficialilor din Hamburg și companiei United States Lines, care deținea și opera vaporul, cerând o copie a documentului. Însă Kohl nu era prea optimist și nici nu era prea sigur că la căpitănia portului se putea găsi o copie a listei. În ceea ce privește linia maritimă, compania ar fi putut găsi documentul, l-ar fi putut copia și trimite apoi cu poșta sau prin telex la sediul Kripo, dar asta ar fi putut dura zile întregi. Oricum, până acum nu primise niciun răspuns la solicitările sale.

Trimisese chiar o telegramă la magazinul de haine bărbătești Manny din New York, cerându-le să-i spună cine cumpărase recent pălării Stetson Mity-Lites. Această cerere rămăsese tot fără răspuns, până în prezent.

Se uită nerăbdător la ceasul de alamă de pe biroul lui. Începuse să se facă târziu și simțea cum îl apucă foamea. Kohl își dorea să facă o pauză în investigarea cazului sau să se ducă acasă pentru a cina cu familia.

Konrad Janssen intră în birou.

– Iată-le, domnule, spuse el.

Ținea un afiș încă mirosind a cerneală tipografică, o gravură după desenul făcut de artistul ambulant.

– Bun... Acum, din nefericire, Janssen, mai ai ceva de făcut în seara asta.

– Da, domnule, orice e nevoie.

O calitate suplimentară a lui Janssen cel serios era că nu se fofila când venea vorba să muncească din răsputeri.

– Ia DKW-ul și întoarce-te în Satul olimpic. Arată portretul ăsta tuturor celor pe care-i găsești acolo, american sau de altă naționalitate, și vezi dacă-l recunoaște cineva. Lasă-le câteva exemplare și numărul nostru de telefon. Dacă nu ai noroc acolo, ia niște exemplare și du-te la secția noastră din Piața Lützow. Dacă se întâmplă să-l descopere pe suspect, spune-le să-l rețină doar ca martor și să mă sune pe mine. Chiar și acasă.

– Da, domnule.

– Mulțumesc, Janssen... Stai puțin, e pentru prima dată când investighezi o crimă, nu-i așa?

– Da, domnule.

– Ah, prima investigație n-o vei uita niciodată. Te descurci de minune.

– Vă sunt recunoscător, domnule.

Kohl îi dădu cheile de la DKW.

– Umblă cu atenție la starter. Îi place aerul la fel de mult ca și benzina. Poate chiar mai mult.

– Da, domnule.

– Voi fi acasă. Telefonează-mi și ține-mă la curent cu orice nouă informație.

După ce tânărul inspector plecă, Kohl își desfăcu șireturile și-și scoase pantofii. Deschise sertarul biroului, scoase o cutie cu lână de miel și înfășură câteva bucăți în jurul degetelor, ca să protejeze zone dureroase. Mai puse câteva ghemotoace strategice în pantofi și, tresărind, își strecură picioarele din nou înăuntru.

Privirea lui alunecă peste portretul suspectului și se opri asupra fotografiilor sumbre ale asasinatelor din Gatow și Charlottenburg. Nu mai auzise nimic despre raportul referitor la scena crimei sau despre interogarea martorilor. Bănuia că invenția sa despre conspirația comunistă pe care i-o livrase inspectorului-șef Horcher rămăsese fără efect.

Privi din nou fotografiile: un băiat mort, o femeie care încerca să apuce piciorul unui bărbat ce zăcea prea departe de ea, un muncitor ținându-se strâns de lopata sa uzată... Sfâșietor. Se uită fix timp de câteva minute. Știa că putea fi periculos să

continue acest caz. Cu siguranţă, periculos pentru carieră, dacă nu cumva şi pentru viaţa sa. Şi cu toate acestea, nu avea de ales.

De ce? se întrebă el. De ce se simţea mereu obligat să rezolve un caz de asasinat?

Pentru că în moarte, presupunea Willi Kohl, îşi descoperise, în mod ironic, sănătatea. Sau, mai exact, în efortul de a aduce ucigaşii în faţa justiţiei. Simţea că acesta este ţelul său pe pământ, iar a ignora un asasinat, indiferent dacă victima era un grăsan de pe o alee sau o întreagă familie de evrei, ar fi însemnat pentru el să-şi ignore propria natură şi ar fi fost, tocmai de aceea, un păcat.

Inspectorul puse apoi fotografiile deoparte. Îşi luă pălăria, ieşi în holul bătrânei clădiri şi începu să străbată întinderea prusacă de cărămidă, piatră şi lemn măcinat de vreme, pe care nu puteai zări, în ciuda vechimii, nicio pată de mizerie şi care strălucea de curăţenie. Trecu printre coloanele joase şi roz pe care le proiecta lumina soarelui – în acea perioadă a anului, sursa principală de iluminaţie pentru sediul Kripo. Berlinul devenise cheltuitor, ca o mare cocotă, sub guvernarea naţional-socialiştilor („Mai întâi arme, apoi unt", spunea fără încetare Göring), iar inginerii constructori făceau tot posibilul să conserve resursele.

De vreme ce-i dăduse maşina lui Janssen, urma să meargă acasă cu tramvaiul, aşa că mai coborî două rânduri de scări pentru a ieşi pe uşa din spate a clădirii, o scurtătură către staţie.

La capătul treptelor se aflau semne care arătau drumul către celulele de detenţie din sediul Poliţiei Criminale, iar la stânga şi drept în faţă era drumul către arhivele unde se aflau dosarele vechilor cazuri. Se îndreptă în acea direcţie, amintindu-şi timpul pe care-l petrecuse acolo pe când era inspector detectiv asistent, citind dosarele nu doar pentru a învăţa tot ce putea de la marii detectivi prusaci ai trecutului, dar şi, pur şi simplu, din bucuria de a vedea istoria Berlinului spusă pe limba celor care vegheau la aplicarea legilor.

Logodnicul fiicei sale, Heinrich, era funcționar civil, însă era pasionat de investigațiile polițienești. Kohl se hotărâse să-l aducă pe tânăr aici cândva, să frunzărească împreună dosarele. Inspectorul i-ar putea arăta chiar câteva dintre cazurile la care lucrase el însuși cu ani în urmă.

Dar când împinse ușa către arhivă, rămase țintuit locului: arhivele dispăruseră. Kohl fu surprins să vadă că se găsea într-un coridor iluminat festiv, unde se aflau șase oameni înarmați. Nu purtau, oricum, uniformele verzi ale Schupo, ci uniformele negre SS. Ca la un semn, toți se întoarseră către el.

– Bună seara, domnule, spuse cel mai apropiat de el. Era un bărbat subțire cu o față uimitor de prelungă. Îl cercetă cu atenție pe Kohl: Dumneavoastră sunteți...?

– Inspectorul detectiv Kohl. Dumneavoastră cine sunteți?

– Dacă vreți să ajungeți la arhive, să știți că au fost mutate la etajul al doilea.

– Nu. Vreau, pur și simplu, să folosesc ușa din spate.

Kohl porni înainte. Militarul SS făcu un pas aproape insesizabil către el.

– Îmi pare rău să vă raportez, ușa aceasta nu mai poate fi folosită.

– Eu nu știu nimic despre asta.

– Nu? Ei bine, s-a decis astfel de câteva zile. Trebuie să urcați înapoi scările.

Kohl auzi un sunet ciudat. *Ce-o fi asta?* Un pocnet mecanic...

Holul fu străbătut de o rază de soare când doi dintre soldații SS deschiseră ușa din fundal și împinseră înăuntru cărucioare încărcate cu cutii. Intrară într-una dintre camerele de la capătul culoarului.

Kohl îi spuse paznicului:

– Aceea este ușa despre care vorbeam. Pare să fie folosită.

– Nu pentru toată lumea, domnule.

Sunetele...

Se auziră din nou pocnetul și, în spate, mormăitul unui motor sau al unei mașini...

Se uită la dreapta, printr-o ușă întredeschisă, și zări câteva instalații mecanice de mari dimensiuni. O femeie în halat alb alimenta cu bucăți de hârtie una dintre acele mașinării. Ar fi trebuit să fie o parte a departamentului tipografic al Poliției Criminale. Dar observă atunci că nu erau bucăți de hârtie, ci carduri perforate pe care mașinăria le sorta.

Ah, se lumină Kohl. Găsise răspunsul la un vechi mister. Cu câtva timp în urmă, auzise că guvernul închiria mașini de calculat și sortat numite DeHoMags, după firma care le producea, subsidiara germană a companiei internaționale americane International Business Machines. Aceste aparate se foloseau de carduri perforate pentru a analiza și corela informațiile. Kohl fusese încântat când aflase. Aceste mașinării puteau fi de neprețuit în investigațiile criminaliștilor; puteau restrânge categoriile dactiloscopice sau informațiile balistice de o sută de ori mai repede decât o făcea un tehnician care lucra manual. Puteau, de asemenea, să coreleze modurile de operare pentru a lega un criminal și o crimă și puteau să țină socoteala celor eliberați condiționat sau a criminalilor recidiviști. Entuziasmul inspectorului se ofili în scurtă vreme, când află că această aparatură nu era disponibilă și pentru Kripo. Se întrebase cine o luase și unde se afla. Dar acum, spre stupoarea lui, se părea că cel puțin două sau trei astfel de mașini se aflau la mai puțin de o sută de metri de biroul său și erau păzite de militari SS.

La ce erau folosite?

Îl întrebă pe paznic.

– Nu v-aș putea spune, domnule, spuse bărbatul cu o voce spartă. Nu am fost informat nici eu.

Femeia în alb din încăpere se uită afară. Se opri din lucru și vorbi cu cineva. Kohl nu putea auzi ce spune și nici nu putea vedea persoana cu care vorbește. Dar ușa se închise încet, parcă de una singură.

Gardianul cu față prelungă făcu un pas înaintea lui Kohl și deschise ușa care ducea înapoi la scări.

– Repet, domnule inspector, pe aici nu se poate ieși. Veți găsi o altă ușă la nivelul următor și...

– Cunosc clădirea, spuse Kohl morocănos și se întoarse către scări.

– Ți-am adus ceva, spuse el.

În sufrageria lui Paul din pensiunea de pe Aleea Magdeburg, Käthe Richter luă micul pachet cu o privire curioasă, plină de un respect prudent, de parcă ar fi trecut ani de când îi oferise cineva un cadou. Pipăi cu degetele mari hârtia maro ce acoperea cadoul pe care Otto Webber îl găsise pentru el.

– Oh, făcu tânăra, surprinsă la vederea volumului îmbrăcat în piele, pe coperta căruia era gravat titlul *Poeme alese* de Johann Wolfgang von Goethe.

– Prietenul meu spune că nu este ilegal, dar nici legal. Ceea ce înseamnă că în scurtă vreme va fi ilegal.

– E în suspensie, spuse ea aprobator. La fel a fost pentru o vreme și cu jazzul american, care acum este interzis.

Continuând să zâmbească, Käthe răsuci volumul pe toate părțile.

Paul spuse:

– Nu știam că rudele mele au avut același nume.

Ea ridică o privire mirată.

– Pe bunicul meu îl chema Wolfgang. Iar tata era Johann.

Käthe râse de coincidență și răsfoi cartea.

– Mă întrebam, spuse el. Dacă nu ești ocupată, poate luăm cina, ceva...

Fața ei rămase imobilă.

– După cum ți-am spus, nu pot să-ți ofer decât micul dejun, nu...

El începu să râdă.

– Nu, nu. Vreau să te invit să cinăm. Poate să vedem ceva din Berlin.

– Vrei să...

– Aș vrea să te invit la o plimbare.

– Eu... nu, nu, nu pot.

– A, ai un prieten sau un soț... Se uită la mâinile ei și nu văzu niciun inel, dar nu era sigur că acesta este modul în care își leagă oamenii destinele în Germania. Te rog, invită-l și pe el.

Käthe rămăsese fără grai. În cele din urmă, spuse:

– Nu, nu, nu e vorba de altcineva. Dar...

Paul spuse ferm:

– Niciun „dar". Nu stau în Berlin multă vreme. Mi-ar fi de folos dacă aș avea pe cineva care să-mi arate împrejurimile. Îi surâse. Și apoi adăugă în engleză: Îți spun eu, domnișoară, n-oi accepta un refuz.

– Nu înțeleg forma asta „n-oi accepta", spuse ea. Dar nu am mai fost într-un restaurant de foarte multă vreme. Probabil că un asemenea eveniment ar putea fi plăcut.

Paul se încruntă.

– Ai folosit greșit forma englezească.

– Da? Cum ar fi trebuit să spun? întrebă ea.

– Forma corectă este „va fi foarte plăcut", nu „ar putea fi".

Ea râse ușor și acceptă să se revadă într-o jumătate de oră. Se întoarse în camera ei, în vreme ce Paul făcu un duș și-și schimbă hainele.

Treizeci de minute mai târziu, auzi un ciocănit la ușă. Când deschise, clipi orbit. Käthe devenise o cu totul altă persoană.

Purta o rochie neagră care ar fi satisfăcut-o chiar și pe zeița modei Marion din Manhattan. Strânsă pe talie, dintr-un material strălucitor, cu o crăpătură îndrăzneață pe o parte și cu mâneci mici care abia-i acopereau umerii. Rochia mirosea vag a naftalina cu care o protejase împotriva moliilor. Părea ușor stângace, parcă jenată că poartă o rochie atât de elegantă, de parcă tot ceea ce purtase în ultima vreme fusese doar rochia de casă. Dar ochii ei luceau, iar Paul avu același gând ca atunci când o văzuse pentru prima dată: că ea iradia pasiune și o frumusețe difuză, în ciuda oaselor proeminente, a pielii bolnăvicioase, a figurii palide și a ridurilor dintre sprâncene.

Cât despre Paul, părul lui era tot negru datorită loţiunii, doar că acum era pieptănat diferit. (Şi, când aveau să iasă, urma să fie acoperit cu o pălărie foarte diferită de Stetsonul său maro: va purta pălăria neagră, cu boruri largi, pe care o cumpărase în acea după-amiază, după ce-l părăsise pe Morgan.) Purta un costum bleumarin de in şi o cravată argintie la cămaşa albă marca Arrow. Din magazinul de unde cumpărase pălăria, luase şi un borcan cu fond de ten ca să acopere vânătaia şi rana de pe faţă, aşa că renunţase la plasture.

Käthe luă cartea de poeme pe care o lăsase în camera lui înainte să plece să se schimbe şi-i răsfoi paginile.

– Aceasta este una dintre favoritele mele, spuse ea. Se numeşte *Aproape de cel drag.* Îi citi cu voce tare:

La tine mă gândesc când valu-n soare,
Pe mări sclipeşte,
Când licărul de lună, din izvoare
Se oglindeşte.

Te văd pe tine când în drum, sub zare
Colb se ridică.
În bezne, când drumeţul pe cărare
E prins de frică.

Te-aud pe tine-n vâjâirea-adâncă
De val, în ropot
Adesea merg s-ascult când, stins, în luncă,
E orice şopot.[1]

Citea cu voce joasă, iar Paul şi-o imagina stând în faţa clasei, iar pe elevii ei vrăjiţi de dragostea ei evidentă faţă de aceste cuvinte.

Käthe râse şi-şi ridică ochii strălucitori.

– Mi-ai făcut o mare bucurie.

[1] Din volumul Johann Wolfgang von Goethe – *Poezii,* Editura Tineretului, 1957, traducere de Maria Banuş. (n.tr.)

Apucă apoi cartea cu mâinile sale puternice și rupse coperta de piele, pe care o aruncă în cutia de gunoi.

Paul se uită la ea, ridicând din sprâncene.

Käthe surâse trist.

– Voi păstra poemele, dar trebuie să arunc acea parte a cărții unde apar titlul și numele poetului. Astfel, niciun vizitator sau musafir nu va putea citi din greșeală cine a scris-o și nu va fi tentat să mă toarne. În ce vremuri trăim! Și o voi lăsa, deocamdată, în camera ta. Cel mai bine e să nu ai asupra ta unele lucruri când mergi pe stradă, chiar dacă e vorba despre o carte fără copertă. Acum, hai să mergem! spuse ea cu o încântare de școlăriță. Trecu apoi pe engleză, spunând: Vreau să fac orașul. Așa spuneți voi, nu?

– Mda. A face orașul. Unde vrei să mergem?... Dar mai întâi am două rugăminți la tine.

– Te rog...

– În primul rând, mi-e foame și mănânc mult. Și, a doua, mi-ar plăcea să văd faimoasa voastră Wilhelm Strasse.

Chipul ei împietri pentru o clipă.

– A, sediul guvernului nostru.

El se gândise că, fiind o persoană pe care național-socialiștii o persecutaseră, nu s-ar fi bucurat prea mult dacă ar fi vizitat acel loc anume. Cu toate acestea, trebuia să afle care ar putea fi cel mai bun loc să-l lichideze pe Ernst și știa că un bărbat singur pare mult mai dubios decât unul care are o femeie la braț. Aceasta fusese a doua misiune a lui Reggie Morgan în acea zi – trebuise nu doar să studieze trecutul lui Otto Webber, dar și să strângă informații în legătură cu Käthe Richter. Fusese, într-adevăr, concediată de la catedră și fusese stigmatizată ca intelectuală și pacifistă. Nu existau dovezi că ar fi fost vreodată informatoarea național-socialiștilor.

Acum, văzând privirea în care învăluise cartea de poezii, simți un junghi de vinovăție pentru că se folosea de ea astfel, dar se consolă la gândul că ea nu era fan al naziștilor și că,

ajutându-l așa, participa fără să știe la evitarea războiului plănuit de Hitler.

Ea spuse:

– Da, desigur. Îți voi arăta. Iar în ceea ce privește prima cerere, am în minte un restaurant. Are să-ți placă acolo. Adăugă cu un zâmbet misterios: Este locul potrivit pentru persoane ca tine și ca mine.

Eu, tu...

Paul se întrebă ce voia să spună.

Porniră la plimbare prin seara călduroasă. El observă amuzat că, în momentul în care au făcut primul pas pe trotuarul din fața casei, au privit amândoi într-o parte și-ntr-alta, verificând dacă nu sunt cumva urmăriți de cineva.

În timpul plimbării, vorbiră despre cartier, vreme, neajunsuri, inflație. Despre familia ei. Părinții ei muriseră și avea o singură soră care locuia lângă Spandau, împreună cu soțul și cu cei patru copii. Ea vru să afle amănunte despre viața lui, dar prudentul mercenar dădea răspunsuri vagi și făcea cumva ca discuția să se concentreze din nou asupra vieții ei.

Wilhelm Strasse era prea departe pentru a merge acolo pe jos, îi spuse ea. Paul știa asta, amintindu-și harta orașului. Era încă prudent cu taxiurile, dar – după cum s-a dovedit – acum nu mai avea de ce. Era sfârșitul de săptămână dinaintea deschiderii Olimpiadei și oamenii năpădiseră orașul. Käthe sugeră să ia un autobuz cu etaj. Urcară în mașină pe platforma de sus, unde se așezară unul lângă altul pe bancheta de piele strălucitor de curată. Paul se uită cu atenție în jur, dar nu zări pe nimeni care să le acorde atenție în mod special (deși, cumva, se aștepta să-i vadă pe cei doi polițiști care îl hăituiseră toată ziua, polițistul acela greoi în haine bej și cel subțiratic în costum verde).

Autobuzul se legănă când trecură pe sub Poarta Brandenburg, ratând cu puțin picioarele ei de piatră, și mulți pasageri traseră aer în piept cu o spaimă comică în ochi, ca pasagerii unui montagne russe în Coney Island. El presupuse că reacția lor era o tradiție berlineză.

Käthe trase de clopoţel şi coborâră pe Unter den Linden, lângă Wilhelm Strasse, apoi merseră spre sud, de-a lungul bulevardului larg unde se afla centrul guvernului nazist. Era un bulevard oarecare, cu clădiri gri şi monolitice de birouri de-o parte şi de alta. Foarte curată, părând aproape aseptică, strada radia o forţă tulburătoare. Paul văzuse fotografii cu Casa Albă şi cu Congresul american. Păreau pitoreşti şi prietenesti. Aici faţadele şi micile ferestre ale etajelor de piatră şi ciment ridicate unul peste altul erau lugubre.

Şi, lucrul cel mai important în acea seară, erau foarte bine păzite. Nu mai văzuse niciodată atâta pază.

– Unde este Cancelaria? întrebă el.

– Uite acolo. Käthe arătă o clădire veche şi pompoasă, cu faţada acoperită în mare măsură de schele.

Paul se simţea descurajat. Cercetă locul cu ochiul lui ager. Pază armată în faţă. Zeci de militari SS şi alţii care păreau că aparţin armatei regulate patrulau pe stradă, oprindu-i pe trecători şi cerându-le actele. Pe clădire se aflau alţi militari înarmaţi. Erau, probabil, o sută de militari în zonă. Era practic imposibil să găseşti un loc de unde să tragi. Şi, chiar dacă ar fi găsit, ar fi fost fără îndoială capturat sau ucis în încercarea de a părăsi zona.

El încetini pasul.

– Cred că am văzut suficient.

Ochise câţiva bărbaţi zdraveni, în uniforme negre, care opriseră doi indivizi care mergeau pe trotuar înaintea lor şi le ceruseră actele.

– Nu e atât de pitoresc pe cât te-ai fi aşteptat? Ea râse şi se pregăti să spună ceva, probabil „Ţi-am spus eu", dar se gândi mai bine şi adăugă: Dacă ai mai mult timp, nu-ţi face griji, îţi pot arăta zone din oraş care sunt chiar frumoase. Acum mergem la masă? întrebă ea.

– Da, hai să mergem!

Tânăra îl conduse către o staţie de tramvai de pe Unter den Linden. Se urcară şi merseră o vreme, apoi coborâră la semnalul ei.

Käthe îl întrebă ce impresie şi-a făcut despre Berlin în scurtul răstimp de când sosise. Paul dădu un răspuns evaziv şi îndreptă iar conversaţia către ea. O întrebă:

– Ieşi cu cineva?

– „Ieşi"?

El îi explică:

– Vreau să spun, ai o relaţie sentimentală?

Ea îi răspunse fără fasoane:

– Până nu demult, am avut un iubit. Acum nu mai suntem împreună. Dar ocupă încă un loc însemnat în sufletul meu.

– Cu ce se ocupă? o întrebă el.

– Reporter, ca şi tine.

– Eu nu sunt chiar reporter. Eu scriu diverse materiale de presă şi sper să le vând. Noi le spunem „de interes uman".

– Şi scrii şi despre politică?

– Politică? Nu. Doar despre sport.

– Sport.

Vocea ei sună dispreţuitor.

– Nu-ţi plac sporturile?

– Îmi pare rău să spun că-mi displace sportul.

– De ce?

– Pentru că ne confruntăm cu atât de multe probleme, nu doar aici, pretutindeni în lume... Sporturile sunt... ei bine, frivole.

Paul îi replică:

– Aşa este şi plimbarea pe străzile Berlinului într-o frumoasă seară de vară. Dar asta facem acum.

– A, spuse Käthe cu ironie. Singurul principiu educativ din Germania de azi este să clădeşti trupuri puternice, nu minţi. Băieţii noştri joacă numai jocuri războinice, mărşăluiesc la tot pasul. Ai auzit că au început recrutările?

Paul îşi aminti că Bull Gordon îi vorbise despre noile recrutări din armata germană, însă îi răspunse că nu.

– Unul din trei băieți este respins pentru că are platfus din cauza marșurilor pe care le fac la școală. E o rușine.

– Ei bine, cred că exagerezi, spuse el. Mie-mi plac sporturile.

– Da, pari atletic. Faci culturism?

– Câteodată. Dar cel mai des fac box.

– Box? Vrei să spui că lovești alți oameni?

El râse.

– Ăsta e singurul tip de box.

– Ce barbarie!

– Poate fi, dacă lași garda jos.

– Glumești, spuse ea. Dar cum ai putea să-i asmuți pe oameni să se lovească unul pe celălalt?

– Nu-ți pot spune. Dar îmi place. Este distractiv.

– Distractiv, spuse ea pe un ton batjocoritor.

– Mda, distractiv, spuse Paul, tot mai supărat și el. Viața este grea. Câteodată trebuie să găsești ceva distractiv, când restul lumii devine tot mai mizerabilă în jurul tău... De ce să nu mergi la un meci de box cândva? Mergi să-l vezi pe Max Schmeling. Să bei niște bere, să țipi până răgușești. S-ar putea să-ți placă.

– *Kakfif,* spuse ea fără ezitare.

– Poftim?

– *Kakfif,* repetă Käthe. Este prescurtarea pentru „nici nu poate fi vorba".

– Faci cum vrei.

Ea tăcu o clipă, apoi spuse:

– Sunt pacifistă, după cum ți-am spus mai devreme. Toți prietenii mei din Berlin sunt pacifiști. Nu poți să te distrezi rănind oameni.

– Eu nu mă învârt prin oraș ca militarii SA, bătând oamenii nevinovați. Tipii cu care mă antrenez? Ei vor să facă asta.

– Îi încurajezi să producă durere.

– Nu, îi descurajez să mă lovească. Despre asta e vorba în luptă.

– Ca niște copii, murmură ea. Ești ca un copil.

– Nu înțelegi.

– Şi de ce spui asta? Pentru că sunt femeie? ripostă ea.

– Poate, mda, poate d-asta.

– Nu sunt proastă.

– Nu este vorba despre inteligenţă. Vreau doar să spun că femeile nu sunt înclinate către luptă.

– Noi nu suntem înclinate să fim agresive. Vom lupta să ne protejăm casele.

– Uneori lupul nu este la tine în casă. Nu ieşi ca să-l omori tu înainte s-o facă el?

– Nu.

– Îl ignori şi speri să se care?

– Da. Exact. Şi-l înveţi că nu trebuie să distrugă totul în jur.

– E ridicol, spuse Paul. Nu poţi să transformi cu predicile un lup în oaie.

– Ba eu cred că se poate, dacă-ţi doreşti s-o faci, spuse ea. Şi dacă munceşti din greu la asta. Sunt prea mulţi bărbaţii care nu doresc asta. Ei vor să se lupte. Vor să distrugă totul pentru că asta le produce plăcere.

Pentru un răstimp îndelungat, între ei se lăsă o cortină densă de tăcere. Apoi ea spuse, cu vocea îmblânzită:

– Vai, Paul, te rog, iartă-mă! Eşti aici, alături de mine, batem oraşul împreună. Cum n-am mai făcut-o de atât de multe luni! Şi te răsplătesc purtându-mă ca o scorpie. Femeile americane sunt la fel de scorpii ca mine?

– Unele da, altele nu. Nu că ai fi una.

– E dificil să stai lângă mine. Trebuie să înţelegi, Paul, multe femei din Berlin îmi seamănă. Trebuie să fim aşa. După război, nu au mai rămas bărbaţi în ţară. A trebuit să devenim bărbaţi şi să fim la fel de tari ca ei. Îmi cer iertare.

– Nu e cazul. Mi-a plăcut discuţia. Este o altă formă de luptă.

– Ah, lupta! Iar eu sunt o pacifistă.

Râse feciorelnic.

– Ce ar spune prietenii tăi? întrebă Paul.

– Da, chiar, ce ar spune? repetă ea şi-l luă de braţ să traverseze strada.

Capitolul optsprezece

Chiar dacă era „călduţ" – adică era neutru politic şi nu intrase în Partid – Willi Kohl se bucura de unele privilegii rezervate de regulă naţional-socialiştilor fervenţi.

Unul dintre acestea era că, atunci când un oficial de nivel înalt din Kripo s-a mutat la München, lui Kohl i s-a oferit şansa să se mute în apartamentul acestuia cu patru domitoare, situat într-o zonă curată, la capătul unei fundături străjuite cu tei care se făcea din Berliner Strasse, lângă Charlottenburg. Berlinul se confrunta cu o criză acută a locuinţelor încă de pe vremea războiului şi celor mai mulţi inspectori Kripo, chiar şi celor de nivelul lui Kohl, le fuseseră alocate apartamente pătrăţoase şi insignifiante, înghesuite unu-ntr-altul în blocurile din cartiere.

Kohl nu era prea sigur de ce fusese recompensat astfel. Mulţi credeau că asta se datora faptului că era mereu gata să-i ajute pe tovarăşii săi ofiţeri să analizeze informaţiile de la locul crimelor, să facă deducţii pe marginea probelor sau să intervieveze martorii sau suspecţii de crimă. Kohl ştia că, în orice slujbă, cel mai inestimabil om este cel care îşi poate face colegii şi, în special, superiorii să pară şi ei de neprețuit.

Aceste camere erau sanctuarul său. Erau la fel de intime pe cât era de public locul său de muncă. Aici se aflau cele mai apropiate persoane de sufletul său: soţia şi copiii şi, ocazional

(dormind mereu în camera de primire, desigur), logodnicul lui Charlotte, Heinrich.

Apartamentul era situat la etajul al doilea și, pe când urca scările, cutremurat de efort, simți mirosul de ceapă și carne. Heidi nu avea program de făcut mâncare. Unii colegi ai lui Kohl declaraseră cu solemnitate sâmbetele, lunile și miercurile, de pildă, „Zilele fără carne", din loialitate față de stat. Din gospodăria lui Kohl, care număra cel puțin șapte guri de hrănit, lipsea deseori carnea, atât din cauza sărăciei, cât și a prețurilor exorbitante, dar Heidi nu voia să se supună unui ritual. Această seară de sâmbătă ar putea avea vinete cu șuncă și sos sau budincă de rinichi sau *sauerbraten* sau chiar pastă cu roșii italienească. Mereu ceva dulce, desigur. Lui Willi Kohl îi plăceau tortul Linzer și ștrudelul.

Respirând cu greutate după treptele urcate, abia deschise ușa când fetița lui, Hanna, care avea 11 ani, alergă la el. Fetița – care era, din cap până-n picioare, o blondă fecioară nordică, în ciuda părului castaniu al părinților – își încolăci brațele în jurul trupeșului bărbat.

– Tati! Pot să duc eu pipa la locul ei?

El pescui prin buzunare după pipa sa din spumă de mare și i-o dădu. Ea o duse în dulapul din cabinet, unde se aflau alte zeci de pipe.

– Sunt acasă, strigă el.

Heidi apăru în pragul ușii și-și sărută bărbatul pe ambii obraji. Era cu câțiva ani mai tânără decât soțul ei și se rotunjise bine de-a lungul anilor de căsătorie. Îi crescuse o bărbie dublă, iar pieptul ei era uriaș, adăugând kilogram după kilogram odată cu fiecare nou copil. Dar așa trebuia să fie; Kohl simțea că ar trebui să crești împreună cu partenerul tău atât în suflet, cât și în talie. Cei cinci copii îi aduseseră un certificat de la Partid (femeile se bucurau de respect proporțional cu numărul de vlăstare; dacă produceai nouă copii, primeai o stea de aur; și, într-adevăr, un cuplu cu mai puțin de patru progenituri nu avea dreptul să-și spună „familie"). Dar Heidi îndesase supărată

pergamentul în ultimul sertar al biroului ei. Avea copii pentru că se bucura de ei, îi plăcea tot ce avea legătură cu ei – să le dea viață, să-i crească, să-i educe –, și nu pentru că Piticul dorea să sporească populația celui de-Al Treilea Reich.

Soția lui dispăru, apoi se întoarse un moment mai târziu cu un păhărel de șnaps. Îl lăsa să bea doar câte un pahar de tărie înainte de cină. El bodogănea uneori pe tema acestei raționalizări, dar era, în secret, de acord cu ea. Știa că foarte mulți polițiști nu s-ar fi oprit la al doilea pahar. Sau la a doua sticlă.

Îi dădu bineț și Hildei, fiica sa de 17 ani, pierdută, ca de obicei, într-o carte. Ea se ridică și-l îmbrățișă, apoi se întoarse pe divan. Fetița lor cea subțirică era savanta familiei. Dar trecea, de la o vreme, printr-o perioadă dificilă. Însuși Goebbels spusese că singurul scop al femeii este să fie frumoasă și să populeze Al Treilea Reich. În acele zile universitățile le erau în mare măsură interzise fetelor, iar cele admise nu aveau dreptul să participe decât la două linii de studiu: științe domestice (în urma cărora câștigau ceea ce era numit ironic „diploma de budincă") sau educație. Hilde, pe de altă parte, își dorea să studieze matematica și științele și, în cele din urmă, să devină profesor universitar. Dar în acele vremuri nu i se putea permite să predea decât în învățământul preuniversitar. Kohl considera că ambele lui fete mai mari erau la fel de deștepte, dar Hilde avea o mai mare putere de învățare decât atletica și vioaia Charlotte, care era cu patru ani mai mare. Era deseori mirat de faptul că el și Heidi aduseseră pe lume ființe omenești atât de asemănătoare, dar, în fapt, atât de diferite.

Inspectorul ieși în micuțul balcon, unde stătea uneori noaptea târziu și-și fuma pipa. Balconul dădea către vest și acum vedea fioroșii nori roșii-portocalii, aprinși de lumina soarelui agonic. Luă o înghițitură din șnapsul tare. A doua fu mai plăcută, iar el se așeză confortabil în fotoliul său, încercând din greu să nu se gândească la bărbați grași și morți, la asasinatele tragice de la Gatow și Charlottenburg, la Pietr, pardon, Peter Krauss sau la misterioasele și zgomotoasele mașini DeHoMags

de la parterul Poliției Criminale. Făcu tot posibilul să nu se mai gândească nici la inteligentul lor suspect, clientul magazinului Manny's din New York.

Cine ești?

Din holul de la intrare se auziră chițăieli și zarvă. Se întorceau băieții. Bubuiau cu picioarele pe trepte, în timp ce urcau către etaj. Herman, care era mezinul, trecu primul pragul, încercând să-i trântească ușa în nas lui Günter, care puse piciorul blocând-o și începu să pescuiască orbește cu mâna prin cameră. Îl observară după aceea pe tatăl lor și încăierarea încetă.

– Tati! țipă Herman îmbrățișându-și tatăl.

Günter și ridică bărbia, în semn de salut. Băiatul de șaisprezece ani încetase să-și mai îmbrățișeze părinții cu exact optsprezece luni în urmă. Kohl presupuse că fiii respectă acest program încă de pe vremea lui Otto I[1], dacă nu cumva dintotdeauna.

– Să vă spălați înainte de cină, le spuse Heidi.

– Dar am înotat. Am fost la bazinul din strada Wilhelm Marr.

– Atunci, adăugă tatăl lor, vă veți spăla apa de bazin de pe voi.

– Ce avem de mâncare, Mutti? întrebă Herman.

– Cu cât te speli mai repede, îi spuse ea, cu atât mai repede vei afla.

Cei doi se luară la întrecere pe coridor, o adevărată catastrofă-adolescentină-în-mișcare.

Câteva momente mai târziu, sosi și Heinrich cu Charlotte. Lui Kohl îi plăcea băiatul (nu și-ar fi lăsat vreo fiică să se mărite cu un bărbat pe care el nu-l respecta). Dar fascinația chipeșului blond față de problemele poliției îl determina să-l chestioneze îndelung pe Kohl, punându-i tot felul de întrebări entuziaste despre cazurile sale recente. În mod normal, inspectorului îi plăceau aceste discuții, dar, în seara aceea, era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit, să vorbească despre ziua care abia trecuse. Kohl deschise așadar o discuție despre Olimpiadă, cu

[1] Cunoscut și ca Otto cel Mare, primul împărat al Sfântului Imperiu Roman (912-973). (n.tr.)

care se apără de orice alt subiect. Toți auziseră diferite zvonuri despre echipe, sportivi favoriți, mulțimea țărilor reprezentate.

La scurtă vreme după aceea se așezară la masă. Kohl deschise două sticle de vin Saar-Ruwer și turnă pentru fiecare, punând chiar și pentru copiii mai mici câte puțin vin în pahare. Conversația, cum se întâmpla de obicei în casa lui Kohl, merse în multe direcții. Pentru inspector, acesta era unul dintre momentele preferate ale zilei. Să fii cu cei dragi... și să poți vorbi în libertate. Privirea lui Kohl se abătea de la unul la altul în timp ce vorbeau și râdeau, și se certau. Ochii lui se mișcau rapid, le asculta vocile, le observa gesturile și expresiile de pe chip. S-ar fi putut spune că făcea asta din reflex, după ani de zile petrecuți în poliție. Dar, de fapt, nu era deloc așa. El observa și trăgea concluzii, pentru că era de părere că asta trebuie să facă un părinte. În seara aceea observă un lucru care-l neliniști, dar pe care-l îndosarie în minte, așa cum făcea cu indiciile descoperite la locul unei crime.

Cina se termină relativ repede, adică în aproximativ o oră. Căldura diminuase pofta de mâncare a tuturor, mai puțin în cazul lui Kohl și al fiilor săi. Heinrich propuse să joace cărți. Dar Kohl scutură din cap.

– Eu, nu. Mă duc să fumez, anunță el. Și să-mi înmoi picioarele, cred. Te rog, Günter, să-mi aduci și mie o cană cu apă fierbinte.

– Da, tată.

Kohl își luă ligheanul pentru picioare și sărurile. Se lăsă în fotoliul său de piele din birou, fotoliul în care stătuse și tatăl său după o zi lungă de muncă la câmp, își îndesă pipa cu tutun și o aprinse. Câteva minute mai târziu, fiul său cel mare intră în cameră, cărând fără efort, cu o singură mână, cana cu apă clocotită, care probabil atârna vreo zece kilograme. Umplu ligheanul. Kohl își rulă manșetele pantalonilor, își scoase șosetele și, ferindu-se să privească încheieturile strâmbe și bătăturile galbene, își strecură picioarele în apa fierbinte în care turnă și niște săruri.

– Ah, asta e!

Băiatul se întoarse şi vru să plece, dar Kohl îi spuse:

– Günter, stai puţin.

– Da, tată.

– Aşază-te.

Băiatul se aşeză prudent şi puse cana pe podea. În ochii săi se zărea o sclipire de vinovăţie adolescentină. Kohl se întrebă, amuzat, ce gânduri păcătoase treceau acum prin mintea fiului său. O ţigară, un păhărel de şnaps, ceva cotrobăială exploratorie prin lenjeria intimă a tinerei Lisa Wagner?

– Günter, ce se întâmplă? Ceva te-a deranjat la masă, am văzut asta.

– Nimic, tată.

– Nimic?

– Nimic.

Cu o voce blândă, dar fermă, Willi Kohl spuse:

– Îmi vei spune despre ce este vorba.

Băiatul părea că examinează podeaua. În cele din urmă, spuse:

– Şcoala va începe curând.

– Mai e o lună.

– Însă... mă gândeam, tată... Nu m-ai putea transfera la o altă şcoală?

– Dar de ce? Şcoala Hindenburg este una dintre cele mai bune din oraş. Directorul Muntz este o persoană foarte respectată.

– Te rog...

– Ce nu merge aici?

– Nu ştiu. Pur şi simplu nu-mi place.

– Notele tale sunt bune, iar profesorii spun că eşti un elev foarte bun.

Băiatul tăcea.

– Este vorba despre altceva decât orele de curs?

– Nu ştiu.

Ce ar putea fi?

Günter dădu din umeri.

– Te rog, nu aş putea merge la altă şcoală până în decembrie?

– De ce decembrie?

Băiatul nu voia să răspundă şi evita ochii tatălui său.

– Haide, spuse Kohl cu blândeţe.

– Pentru că...

– Hai, spune...

– Pentru că în decembrie toţi trebuie să intre în *Hitlerjugend.* Iar acum, ei bine, tu nu m-ai lăsa.

Ah, iarăşi asta. Eterna problemă. Însă era această nouă informaţie adevărată? Va deveni obligatorie intrarea în *Hitlerjugend?* Un gând înfricoşător. După venirea naţional-socialiştilor la putere, ei adunaseră asociaţiile şi cluburile de tineret sub pălăria organizaţiei *Hitlerjugend,* toate celelalte fiind scoase în afara legii. Kohl era convins de utilitatea organizaţiilor pentru copii – în adolescenţă fusese el însuşi membru al unor cluburi de înot şi de drumeţie pe care le îndrăgise foarte mult –, dar *Hitlerjugend* nu era altceva decât o organizaţie de pregătire militară, formată şi condusă, nici mai mult, nici mai puţin, de înşişi tinerii respectivi; cu cât erau mai turbaţi tinerii lideri naţional-socialişti, cu atât era mai bine.

– Şi acum doreşti să intri în organizaţie?

– Nu ştiu. Toată lumea râde de mine pentru că nu sunt membru. La meciul de fotbal de azi, era pe-acolo şi Helmut Gruber. El este liderul *Hitlerjugend* de la noi. Spunea că e mai bine să intru cât mai repede.

– Dar nu se poate să fii tu singurul care nu este membru.

– Tot mai mulţi intră în organizaţie, în fiecare zi, îi răspunse Günter. Cu cei care nu sunt membri se poartă foarte rău. Când jucăm „Arienii şi evreii" la şcoală, eu sunt mereu evreu.

– Ce jucaţi? se încruntă Kohl.

Nu auzise niciodată de asta.

– Ştii tu, tată, jocul acela, „Arienii şi evreii". Ne vânează. Nu ar trebui să ne rănească – profesorul doctor Klindst spune că nu ar trebui. Se presupune doar că te marchează. Dar când domnul Klindst nu se uită, ei ne trântesc pe jos.

– Eşti un băiat puternic şi te-am învăţat cum să te aperi. De ce nu-i împingi şi tu?

– Câteodată îi împing, da. Însă în echipa arienilor sunt mult mai mulţi.

– Ei bine, mi-e teamă că nu poţi merge la altă şcoală, spuse Kohl.

Günter se uită la norul de fum care se ridica din pipa tatălui său către tavan. Ochii lui străluceau.

– Poate că aş putea denunţa pe cineva. Poate că atunci mă vor lăsa să joc în tabăra ariană.

Kohl se încruntă. Denunţul: altă pacoste naţional-socialistă. Îi spuse hotărât fiului său:

– Nu vei denunţa pe nimeni. Ar merge la puşcărie. Ar putea fi torturaţi. Sau ucişi.

Günter ridică sprâncenele, surprins de reacţia tatălui său:

– Dar nu aş denunţa decât un evreu, tată.

Lui Kohl începură să îi tremure mâinile, inima îi bătea cu putere şi îi pierise graiul. Forţându-se să fie calm, el întrebă în cele din urmă:

– Ai denunţa un evreu fără niciun motiv?

Fiul său părea confuz.

– Bineînţeles că nu. L-aş denunţa pentru că este evreu. Mă gândeam că tatăl lui Helen Morrell lucrează la supermagazinul din Karstadt. Şeful lui este evreu, dar le spune tuturor că nu este. Ar trebui denunţat.

Kohl trase adânc aer în piept, cântărindu-şi vorbele ca un măcelar o raţie de carne, şi spuse:

– Fiule, trecem prin vremuri foarte dificile. Totul este derutant. Este derutant pentru mine şi este, cu siguranţă, infinit mai derutant pentru tine. Singurul lucru pe care trebuie să ţi-l aminteşti mereu – dar să nu-l spui niciodată cu voce tare – este că un om decide de unul singur ce este bine şi ce este rău. El ştie asta din ceea ce vede şi constată despre viaţă, despre cum trăiesc şi colaborează oamenii unii cu alţii sau după cum simte el. El ştie în sufletul lui ce este bine şi ce este rău.

– Dar evreii sunt răi. Nu ne-ar învăța asta la școală dacă nu ar fi adevărat.

Sufletul lui Kohl se zvârcoli de furie și durere auzind asta.

– Nu vei denunța pe nimeni, Günter, spuse el cu severitate. Asta e dorința mea.

– Foarte bine, tată, spuse băiatul plecând.

– Günter, îl strigă Kohl.

Băiatul se opri la ușă.

– Câți sunt copiii care nu s-au înscris în organizație la tine la școală?

– Nu prea știu, tată. Dar intră zilnic tot mai mulți. În scurtă vreme, nu va mai rămâne nimeni care să facă pe evreul, în afară de mine.

Restaurantul la care se gândise Käthe era Crama Lutter und Wegner, care avea o vechime de peste o sută de ani și prestigiul unei adevărate instituții în ochii berlinezilor. Sălile erau întunecoase, afumate și intime. Iar pe aici nu se preumblau Cămăși cafenii, ofițeri SS sau bărbați în costum purtând brasarde roșii cu crucea aceea cu cârlige, „cu-siguranță-știți-ce-înseamnă".

– Te-am adus aici pentru că, după cum ți-am spus, asta e vizuina celor ca tine și ca mine.

– Ca tine și ca mine?

– Da, vizuina boemilor, pacifiștilor, gânditorilor și a celor ca tine, a scriitorilor.

– Aha, a scriitorilor, da...

– E.T.A. Hoffmann și-a găsit inspirația aici. Era un băutor de șampanie veșnic însetat; obișnuia să bea șampanie cu sticlele! Și apoi scria toată noaptea. L-ai citit, cu siguranță.

Paul nu citise nimic de el. Dădu însă din cap că da.

– Îți poți imagina un scriitor mai bun al romantismului german? Eu personal nu pot. *Spărgătorul de nuci și regele șoarecilor* – mult mai întunecos și mult mai realist decât și l-a imaginat Ceaikovski. Baletul lui este o simplă flaterie, nu crezi?

– Cu certitudine, fu de acord Paul.

Se gândi că parcă-l văzuse cândva, de Crăciun, în copilărie. Îşi dorea să fi citit cartea, să poată spune câteva vorbe inteligente despre ea. Îi făcea atât de bine chiar să şi discute pur şi simplu cu ea. Pe când îşi sorbeau cocktailurile, el se gândi la „lupta" pe care o dăduse cu Käthe pe drumul spre restaurant. Fusese serios când îi spusese ce crede despre cearta cu ea. Îi dădea poftă de viaţă. Nici nu-şi amintea să fi avut vreo neînţelegere cu Marion în lunile de când erau împreună. Nu-şi amintea ca ea să se fi enervat vreodată. Uneori i se mai ducea firul la un ciorap nou şi scotea un „fir-ar" sau „al dracului". După care îşi acoperea gura cu degetele, ca un preludiu la o bezea, şi-şi cerea scuze pentru vorbele dulci scăpate.

Chelnerul le aduse meniurile şi apoi comandară picioare de porc, *spaetzle*[1], varză şi pâine („Uau, unt adevărat!" şopti ea uluită, holbându-se la cuburile galbene mititele). Ea comandă de băut un vin dulce, auriu. Mâncară fără să se grăbească, vorbind şi râzând tot timpul. După ce terminară, Paul îşi aprinse o ţigară. Observă că ea părea frământată de ceva. Vorbindu-le parcă elevilor săi, ea spuse:

– Am fost prea serioşi azi. Vreau să îţi spun un banc.

Vocea ei se reduse până la intensitatea unei şoapte:

– Ai auzit de Hermann Göring?

– Un demnitar din guvern?

– Da, da. Este cel mai apropiat camarad al lui Hitler. Un tip ciudat, extrem de gras. Iese în public purtând costume ridicole, acompaniat de celebrităţi şi de femei frumoase. Ei bine, s-a căsătorit anul trecut, în fine.

– Asta este gluma?

– Nu încă, nu... Chiar s-a căsătorit. Uite gluma. Käthe făcu pe îmbufnata: Ai auzit de soţia lui Göring? Biata de ea a renunţat la religie. Şi acum tu trebuie să mă întrebi de ce.

[1] Tip de paste care au în compoziţie ouă, utilizate în general drept garnitură pentru mâncărurile cu carne. (n.tr.)

– Te rog să-mi spui: de ce a renunţat soţia lui Göring la religie?

– Pentru că, după noaptea nunţii, şi-a pierdut încrederea în învierea trupească.

Râseră amândoi din plin. Paul observă că ea era roşie ca para focului.

– O, Doamne, Paul! Am spus o glumă deocheată unui bărbat pe care nu-l cunosc. Şi încă o glumă care ne-ar putea azvârli în fundul puşcăriei.

– Nu pe noi, spuse el impasibil. Doar pe tine. Nu eu am spus bancul.

– O, chiar să şi râzi la un banc ca acesta este un motiv suficient ca să fii arestat.

El plăti nota, apoi plecară, renunţând la tramvai şi parcurgând tot drumul până la pensiune pe jos, pe trotuarul care mărginea hotarul sudic al Grădinii Zoologice.

Paul se simţea ameţit din cauza vinului, din care nu prea obişnuia să bea. Senzaţia era plăcută, mai plăcută decât ghiontul pe care i-l dădea un whisky de porumb. Briza călduroasă era liniştitoare. La fel şi braţul lui Käthe, strâns de al lui.

Mergând spre pensiune, vorbiră despre cărţi şi politică, contrându-se uneori, râzând alteori, un cuplu neobişnuit, care se împleticea pe străzile imaculate ale oraşului. Paul auzi la un moment dat voci bărbăteşti în faţa lor. La vreo treizeci de metri în faţă zări trei militari SA. Făceau glume, foarte gălăgioşi. În uniformele lor cafenii, cu feţele lor tinereşti, păreau nişte şcolari fericiţi. Spre deosebire de derbedeii cu care avusese de-a face mai devreme, cei trei păreau să nu dorească altceva decât să se bucure de seara aceea minunată. Nu-i băgau în seamă pe ceilalţi trecători.

Paul o simţi pe Käthe încetinind. Se uită la ea. Faţa ei devenise o mască, iar mâna începuse să-i tremure.

– Ce se întâmplă?

– Nu vreau să trec pe lângă ei.

– Nu ai niciun motiv să te îngrijorezi.

Ea se uită în stânga, panicată. Strada era aglomerată și se aflau la câteva blocuri distanță de prima trecere de pietoni. Pentru a-i evita, nu aveau decât o singură soluție: Tiergarten.

El îi spuse:

– Sincer, ești în siguranță. Nu trebuie să fii îngrijorată.

– Îți simt brațul, Paul. Simt că ești gata să te bați cu ei.

– Tocmai de aceea îți și spun că ești în siguranță.

– Nu. Ea se uită la poarta care ducea în parc. S-o luăm pe aici.

Se întoarseră în parc. Coamele dese ale copacilor reduceau mult zgomotul traficului și, în scurtă vreme, zumzetul insectelor și strigătele baritonale ale broaștelor din lacuri umpleau aerul serii. Militarii SA continuară să meargă pe trotuar, nebăgând în seamă nimic altceva în afara cântecelor și a conversației lor exuberante. Trecură fără să arunce vreo privire în parc. Cu toate acestea, Käthe își ținea privirea în jos. Mersul ei rigid îi aminti lui Paul de felul în care umblase după ce-și rupsese o coastă după o partidă de box.

– Ți-e bine? întrebă el.

Tăcere.

Ea privi în jur, tremurând.

– Ți-e frică aici? întrebă el din nou. Vrei să plecăm?

Din nou, ea nu spuse nimic. Ajunseră la intersecția unor cărări – una mergea la stânga, spre sud, în afara parcului și înapoi spre pensiune. Ea se opri. Apoi, după un moment, spuse:

– Vino, s-o luăm pe aici.

Întorcându-se, Käthe îl duse și mai departe, în adâncimea parcului, către nord, de-a lungul potecilor șerpuite. Ajunseră, în cele din urmă, pe malul unui lac, lângă un hangar pentru bărci. Zeci de bărci de închiriat stăteau cu fundul în sus, strânse una lângă alta. În noaptea aceea fierbinte, zona era pustie.

– Nu am mai fost de trei ani în Tiergarten, șopti ea.

Paul nu spuse nimic. În cele din urmă, ea continuă:

– Bărbatul care se află în sufletul meu...

– Da. Prietenul tău ziarist...

– Michael Klein. A fost reporter la *Münchener Post*[1]. Hitler s-a lansat la München. Michael a scris mult despre felul în care s-a ridicat, despre tacticile lui, despre intimidare, bătăi și asasinate. El a ținut o evidență continuă a asasinatelor nesoluționate, în care victimele erau cei care se opuseseră Partidului. El credea chiar că Hitler și-a ucis propria nepoată în 1932, pentru că era obsedat de ea, iar ea era îndrăgostită de altcineva. Partidul și SA i-au amenințat atât pe el, cât și pe toți ceilalți de la *Münchener Post*. Porecliseră ziarul „Cazanul cu otravă". Dar, înainte ca național-socialiștii să ajungă la putere, nu i-au făcut nimic rău. Apoi a fost incendiat Reichstagul... O, uite, poți vedea. Acolo.

Ea făcu un semn către nord-est. Paul întrezări o clădire imensă, care avea deasupra un dom.

– Parlamentul nostru. La doar câteva săptămâni după ce Hitler a devenit cancelar, cineva a incendiat clădirea. Și Hitler, și Göring au dat vina pe comuniști și i-au prins cu sutele. La fel și pe social-democrați. Au fost arestați conform decretului care proclama starea de urgență. Michael era printre ei. A fost dus la una dintre închisorile improvizate în apropierea orașului. L-au ținut acolo câteva săptămâni. Eram înnebunită. Nu mi-a spus nimeni ce s-a petrecut, nu-mi spunea nimeni unde se află. A fost îngrozitor. Mi-a spus mai târziu că l-au bătut, că-i dădeau să mănânce doar o dată pe zi, în cel mai fericit caz, că-l puneau să doarmă dezbrăcat pe podeaua de ciment. În cele din urmă, un judecător a decis să-i dea drumul, pentru că nu comisese nicio crimă. După ce a ieșit din închisoare, l-am întâlnit la el în apartament, nu departe de aici. Era o zi de primăvară, în mai, o zi splendidă. Ora două după-amiaza. Voiam să închiriem o barcă. Chiar aici, pe lacul ăsta. Adusesem ceva pâine uscată să hrănesc păsărelele. Stăteam aici când au venit

[1] Ziar care a dezvăluit multe dintre practicile nazismului. Încă din 1931, a făcut public planul nazist pentru o „soluție finală" în cazul evreilor, așadar, cu mai bine de zece ani înaintea Conferinței de la Wannsee. A fost interzis în 1933, după venirea lui Hitler la putere. (n.tr.)

la noi patru militari SA şi m-au împins la pământ. Veniseră după noi. Ne-au spus că-l urmăreau încă de când ieşise din puşcărie. I-au zis că judecătorul care îl eliberase luase o decizie ilegală şi că ei trebuie acum să aplice sentinţa. Se înecă o clipă. Apoi l-au bătut până l-au omorât, chiar în faţa mea. Uite aici. Auzeam cum i se rup oasele. Vezi...

– Oh, Käthe. Te rog, nu...

– ...vezi pătratul acela de ciment? Acolo a căzut. Acela. Al patrulea de la stratul de iarbă. Acolo îşi pusese Michael capul când a murit.

Paul îşi puse mâna peste umerii ei. Ea nu opuse rezistenţă, dar nici nu părea reconfortată de apropierea dintre ei. Stătea îngheţată de durere.

– Mai a devenit acum cea mai urâtă lună, şopti ea. Apoi se uită în jur, la baldachinul ţesut de coroanele pomilor. Acest parc se numeşte Tiergarten.

– Ştiu.

Ea spuse în engleză:

– „Tier" înseamnă „animal" sau „bestie". Iar „Garten" înseamnă, desigur, „grădină". Aşadar, aceasta este grădina bestiilor, locul unde vânau familiile regale ale Germaniei imperiale. Dar în argou „Tier" înseamnă, de asemenea, şi derbedeu sau criminal. Iar aceştia sunt cei care mi-au ucis iubitul, criminalii.

Vocea ei devenea tot mai rece.

– Aici, chiar aici, în Grădina fiarelor.

O strânse şi mai mult lângă el.

Ea privi încă o dată spre lac şi apoi la pătratul de ciment, al patrulea de la iarbă. Apoi spuse:

– Te rog, du-mă acasă, Paul.

În hol, în faţa uşii lui, se opriră.

Paul strecură mâna în buzunar şi găsi cheia. Se uită la Käthe, care, în schimb, privea spre podea.

– Noapte bună, şopti el.

– Am uitat atâtea, spuse ea, ridicând brusc privirea către el. Mergând prin oraş, văzând iubiţii prin cafeneale, spunându-şi

glume fără perdea, stând acolo unde au stat scriitori și gânditori faimoși... plăcerea unor lucruri ca acestea. Am uitat cum este. Am uitat atâtea...

Mâna lui se întinse către mâneca rochiei ei, delicată ca o scoică, acoperindu-i umărul, apoi îi atinse gâtul, simțindu-i oasele prin piele. „Atât de subțire, se gândi el. Atât de subțire."

Cu cealaltă mână îi dădu la o parte părul căzut peste față și apoi o sărută.

Ea se încordă deodată, iar el înțelese că făcuse o greșeală. Era vulnerabilă, tocmai văzuse locul în care murise iubitul ei, se plimbaseră prin Grădina bestiilor... El vru să se retragă, dar ea își aruncă mâinile în jurul lui și începu să-l sărute apăsat, dinții ei rănindu-i buzele. Simți gustul sângelui.

– O, spuse ea șocată. Îmi pare rău.

Dar el râse blând, apoi râse și ea.

– Ți-am spus că am uitat multe, șopti ea. Mi-e teamă că ăsta este un alt lucru care mi-a dispărut din memorie.

El o trase la pieptul lui și rămaseră așa în holul întunecos, sărutându-se și mângâindu-se flămânzi. Imagini fulgerătoare: haloul în care lampa din spatele ei îi îmbrăca părul auriu, dantela crem a furoului deasupra dantelei mai deschise la culoare a sutienului, mâinile ei descoperind cicatricea lăsată de glonțul tras de Albert Reilly cu Derringerul său ascuns – un pistol mic, de calibru 22 –, care însă ricoșase când lovise osul și traversase bicepsul dintr-o parte într-alta, geamătul ei ascuțit, respirația fierbinte, senzația mătăsii, a bumbacului, mâna sa alunecând și descoperindu-i degetele care-l ghidară printre straturile complicate de îmbrăcăminte și chingi, portjartierul ei, extrem de uzat și cârpit peste tot.

– Camera mea, șopti el.

În câteva secunde ușa fu trântită de perete, iar ei se împleticiră înăuntru, unde aerul părea chiar mai fierbinte decât zăpușeala coridorului.

Patul era la kilometri distanță, dar ajunseră într-o clipă pe sofaua pestriță cu brațe extensibile. El căzu cu spatele pe

perne şi auzi lemnul trosnind. Käthe era deasupra lui şi îi prinsese braţele ca într-o menghină, de parcă, dacă i-ar fi dat drumul, s-ar fi înecat în apa cafenie a canalului Landwehr.

Îl sărută violent, apoi faţa ei îi căută gâtul. O auzi vorbind în şoaptă cu el, cu ea însăşi sau poate cu nimeni.

– Cât timp a trecut?

Ea începu să-i desfacă febrilă nasturii de la cămaşă.

– Ah, ani şi ani...

Ei bine, se gândi el, nu trecuse chiar atâta timp în cazul lui... Dar când îi înlătură rochia şi furoul dintr-o singură mişcare, extrem de calmă, cu mâinile alunecând pe transpiraţia spatelui ei delicat, el înţelese că, în ciuda faptului că avusese experienţe recente, trecuseră ani de când nu mai simţise aşa ceva.

Apoi, prinzându-i faţa în palmele sale, o aduse mai aproape de el, din ce în ce mai aproape, pierzându-se cu totul, devenind poate mai bun.

Şi poate pentru totdeauna.

Capitolul nouăsprezece

Ritualurile serii în familia Kohl se isprăviseră. Farfuriile se uscaseră, paturile erau făcute, rufele fuseseră spălate.

Picioarele inspectorului erau acum mai puțin dureroase, așa că acesta aruncă apa din lighean, îl uscă și-l puse la loc. Împachetă sărurile și le puse la locul lor, sub chiuvetă.

Se întoarse apoi în biroul său, unde-l aștepta pipa. Un moment mai târziu, Heidi i se alătură și se așeză în propriul ei fotoliu, cu trusa de croșetat. Kohl îi povesti discuția pe care o avusese cu Günter.

Ea dădu din cap.

– Deci despre asta era vorba. Și ieri a fost supărat, când a venit acasă de pe terenul de fotbal. Dar nu mi-ar spune mie nimic! Nu i-ar spune mamei lui, nu asemenea lucruri...

Kohl continuă:

– Trebuie ca noi să le vorbim lor. Cineva trebuie să îi învețe tot ceea ce am învățat și noi. Bine sau rău.

Nisipurile mișcătoare ale moralei...

Heidi clincăni expertă andrelele groase de lemn. Împletea o păturică pentru primul copil al lui Charlotte și al lui Heinrich, care, presupunea ea, va apărea pe lume la circa nouă luni și jumătate, după ce se vor căsători în mai, anul viitor. Îl întrebă cu o șoaptă aspră:

– Şi apoi, apoi ce se va întâmpla? Günter le va spune prietenilor săi în curtea şcolii că tatăl său susţine că este greşit să arzi cărţi şi că ar trebui să permitem aducerea ziarelor americane în ţară? A, apoi eşti arestat şi nu mai auzim de tine niciodată. Sau îmi trimit cenuşa ta într-o cutie cu svastica pe ea.

– Le zicem să ţină secret ce le spunem. Ca într-un joc. Trebuie să fie secret.

Un zâmbet de la soţia lui.

– Sunt copii, dragul meu. Ei nu pot ţine un secret.

„Adevărat, se gândi Kohl. Cât de adevărat! Ce criminali geniali sunt Führerul şi şleahta lui! Ne răpesc naţiunea, confiscându-ne copiii. Hitler spune că imperiul lui va dura o mie de ani. Iar în felul acesta îşi va atinge scopul."

El spuse:

– Voi vorbi cu...

Holul casei se umplu deodată de sunetul profund al ciocănelului de bronz de la intrarea casei lui Kohl.

– Dumnezeule mare, spuse Heidi şi sări în picioare, răsturnând împletitura şi privind către camerele copiilor.

Willi Kohl înţelese de îndată că fie SD, fie Gestapo avea un microfon la ei în casă şi auziseră multe discuţii dubioase între el şi soţia lui. Era tehnica favorită a Gestapoului – aduna date pe ascuns şi apoi te aresta chiar în casa ta, fie dimineaţa devreme, fie la cină sau imediat după, când te aşteptai cel mai puţin la apariţia lor.

– Deschide imediat radioul, vezi dacă transmite, spuse el.

De parcă dacă asculta discursurile găunoase ale lui Goebbels s-ar fi putut păzi de poliţia politică.

Ea deschise radioul. Scala se lumină gălbui, dar nu se auzea încă nimic din difuzoare. Era nevoie de câteva secunde pentru ca tuburile radioului să se încălzească.

Alte bătăi în uşă.

Kohl se gândi la pistolul lui, însă îl ţinea la birou. Nu ar fi lăsat arma în ruptul capului în apropierea copiilor săi. Dar, chiar şi dacă ar fi avut-o, ce ar fi putut face cu ea împotriva

unei companii ca Gestapo sau SS? Se duse în living, unde-i văzu pe Charlotte și pe Heinrich stând alături, uitându-se neliniștiți unul la celălalt. Hilde apăru în pragul ușii, cu cartea atârnându-i în mână.

Glasul baritonal și pasional al lui Goebbels începu să se dezlănțuie la radio, vorbind despre infecții, sănătate și boli.

Îndreptându-se către ușă, Kohl se întrebă dacă nu cumva Günter făcuse deja ceva comentarii neglijente în legătură cu părinții săi, discutând cu vreun prieten. Poate că băiatul denunțase în cele din urmă pe cineva, pe tatăl său, chiar dacă fără să-și dea seama. Kohl se uită înapoi spre Heidi, care înconjurase cu brațul umerii fiicei lor mai mici. Trase zăvorul și deschise larg ușa grea de stejar.

În pragul ușii stătea Konrad Janssen, arătând proaspăt ca un copil în ziua sfintei comuniuni. Privi dincolo de inspector și-i spuse lui Heidi:

– Iertați-mă pentru deranj, doamnă Kohl. Este de neiertat la ora asta târzie.

„Sfântă Fecioară născătoare de Dumnezeu", se gândi Kohl, simțind că mâinile și inima i se zbat incontrolabil. Se întrebă dacă nu cumva inspectorul candidat îi poate auzi inima bubuind în piept.

– Da, da, Janssen, ora nu este o problemă. Dar, data viitoare, o bătaie mai ușoară în ușă, dacă nu ți-e cu supărare.

– Desigur.

Fața lui tânără, de obicei atât de calmă, era transfigurată de entuziasm.

– Domnule, am arătat portretul suspectului nostru prin tot Satul olimpic și aproape unei jumătăți din Berlin, din câte mi s-a părut.

– Și?

– Am găsit un reporter de la un ziar britanic. A venit din New York pe *S.S. Manhattan*. Scrie un reportaj despre stadioanele de atletism din toată lumea și...

– Britanicul ăsta e suspectul nostru, bărbatul din portretul făcut de desenator?

– Nu, dar...

– Atunci această porțiune din povestea ta nu ne interesează, Janssen.

– Desigur, domnule. Iertați-mă. Era suficient să spun că reporterul respectiv l-a recunoscut pe omul nostru.

– A, foarte bine, Janssen. Spune-mi, ce a avut de zis??

– Nu prea multe. Tot ce știa era că este american.

O fi meritat această confirmare nesemnificativă șocul prin care trecuse? Kohl oftă. Însă inspectorul candidat, se pare, făcuse doar o pauză pentru a-și recăpăta respirația. Apoi continuă:

– Iar numele lui este Paul Schumann.

Cuvinte rostite în beznă. Cuvinte rostite parcă în vis.

Stăteau aproape unul de altul, descoperind în celălalt un corp confortabil, cu genunchii împingând, din spate, încheietura picioarelor, abdomenul lipit de spate, bărbia proptită pe umărul celuilalt. Patul îi ajuta: salteaua de pene din dormitorul lui Paul formase un V sub greutatea lor comună și-i ținea acum cu fermitate unul lângă celălalt. Nu ar fi putut sta la distanță nici dacă ar fi vrut.

Cuvinte rostite în anonimatul noii povești de dragoste, a pasiunii ce trecuse doar de o clipă. Mirosindu-i parfumul, a cărui sursă era liliacul pe care-l adulmecase atunci când o zărise prima dată. Paul o sărută pe ceafă.

Cuvinte rostite între iubiți, vorbind despre tot și despre nimic. Mofturi, glume, fapte, speculații, speranțe, un torent de vorbe.

Käthe îi vorbi despre viața ei la cârma pensiunii. Apoi tăcu. Prin fereastra deschisă se auzea din nou muzica lui Beethoven, tot mai tare, de parcă cineva dintr-un apartament învecinat ar fi ridicat volumul radioului. O clipă mai târziu se auzi ecoul unei voci ferme în moliciunea nopții.

– Ah, spuse ea, scuturând capul. Vorbește Führerul. Ăsta e Hitler însuși.

Vorbea iarăşi despre germeni, ape stătătoare şi infecţii. Paul râse.

– De ce e atât de obsedat de sănătate?

– Sănătate?

– De-a lungul întregii zile toţi vorbesc despre germeni şi curăţenie. Nu poţi scăpa de asta.

Ea izbucni în râs.

– Germeni?

– Ce e atât de amuzant?

– Nu înţelegi ce spune?

– Eu... ei bine, nu.

– Nu vorbeşte despre germeni. E vorba despre evrei. Şi-a schimbat discursul pe timpul Olimpiadei. Nu spune „evreu", dar ăsta e înţelesul. Nu vrea să-i irite pe străini, dar nici să ne lase să uităm dogmele naţional-socialiste. Paul, nu ştii ce se întâmplă aici? Uite, la parterul a jumătate dintre hotelurile şi pensiunile din Berlin sunt însemne care au fost date jos pe durata Olimpiadei şi care vor fi puse la loc după ce pleacă străinii. Pe acestea scrie „Interzis evreilor". Sau: „Evreii nu sunt bineveniţi aici". Pe drumul către casa surorii mele din Spandau se află o curbă periculoasă. Semnul de circulaţi avertizează: „Curbă periculoasă. 30 km/h. Pentru evrei 70 km/h". Este un semn de circulaţie! Nu este mâzgălit de cine ştie ce vandal, ci este pus acolo de guvernul nostru!

– Vorbeşti serios?

– Serios, Paul! Da! Ai văzut steagurile de pe casele aflate pe Aleea Magdeburg, strada asta. Ai comentat ceva despre steagul de la intrare când ai ajuns aici.

– Steagul olimpic.

– Da, într-adevăr. Nu steagul naţional-socialist, ca pe multe dintre casele de pe strada asta. Ştii de ce? Pentru că această clădire este proprietatea unui evreu. Pentru el este ilegal să arboreze drapelul german. Vrea să fie mândru de patria lui ca toţi ceilalţi. Dar nu poate. Şi, în definitiv, cum ar putea să arboreze

steagul național-socialist? Svastica? Crucea aia cu brațele rupte? Este simbolul antisemitismului.

A, deci acesta era răspunsul.

Cu siguranță, știți....

– Ai auzit despre arianizare?

– Nu.

– Guvernul pune mâna pe o casă sau pe afacerea unui evreu. E o hoție, pur și simplu. Göring este specialist la asta.

Paul își aminti casele pustii pe lângă care trecuse dimineață, mergând către Aleea Dresda ca să-l întâlnească pe Morgan. Afișele de la intrare spuneau că urmează să fie puse în vânzare obiectele din interior.

Käthe se trase mai aproape de el. După o tăcere lungă, ea spuse:

– Cunosc un om... Are un număr artistic la un restaurant. Fantezia se numește. Adică numele restaurantului este Fantezia. Dar trebuie să-ți spun că este vorba despre ceva chiar fantastic. Foarte frumos. Am fost odată la acest restaurant și bărbatul despre care ți-am spus atârna într-o cușcă de sticlă în mijlocul sălii restaurantului. Știi ce era? Un artist al foamei.

– Nu ce?

– Un artist al foamei. Ca în povestirea lui Kafka. Urcase în cușca lui cu câteva săptămâni înainte și supraviețuise acolo fără să mănânce nimic, băuse doar apă. Era acolo pentru ca toți să vadă. Nu mânca nimic.

– Cum...?

– I se permitea să meargă la toaletă. Însă era însoțit mereu de cineva, care controla ca nu care cumva să mănânce ceva. Zi după zi...

Vorbe rostite în beznă, vorbe între iubiți...

Ce însemnau acele cuvinte nu era important uneori. Alteori, însă, era.

Paul șopti:

– Spune mai departe.

– L-am cunoscut după ce a stat în cușca aceea de sticlă patruzeci și opt de zile.

– Fără mâncare? Probabil că era un schelet...

– Era foarte slab, aşa e. Arăta bolnav. Dar ieşise din cuşcă de câteva săptămâni. L-am cunoscut printr-un prieten. L-am întrebat de ce a ales să facă asta ca să-şi câştige existenţa. Mi-a spus că a lucrat ca funcţionar guvernamental timp de câţiva ani, undeva la transporturi. Dar când Hitler a venit la putere, şi-a părăsit slujba.

– A fost concediat pentru că nu era naţional-socialist?

– Nu, a plecat pentru că nu le putea accepta valorile şi nu putea lucra pentru acel guvern. Dar avea un copil şi trebuia să facă bani cumva.

– Un copil?

– Da, şi avea nevoie de bani. Dar, oriunde a căutat, nu a găsit niciun post care să nu fie pervertit de influenţa Partidului. A găsit că singurul lucru pe care-l putea face păstrându-şi integri... Care este cuvântul?

– Integritate.

– Da, da, integritatea... era să fie un artist al foamei. Era o meserie pură. Nu putea fi coruptă. Şi ştii câţi oameni veneau să-l vadă? Mii! Mii de oameni veneau să-l vadă pentru că era sincer. Şi e atât de puţină cinste în vieţile noastre în zilele acestea!

Un tremur uşor îl făcu pe Paul să înţeleagă că ea plângea în hohote.

Cuvinte între iubiţi...

– Käthe?

– Ce au făcut? Părea că nu mai are aer. Ce au făcut?.. Nu înţeleg ce s-a petrecut! Suntem un popor căruia îi plac muzica şi trăncăneala, ne bucurăm când ne iese perfect cusătura cămăşii bărbaţilor noştri, ne curăţăm lună pavajul de pe alei şi ne prăjim la soare pe plajă la Wannsee, şi le cumpărăm copiilor noştri îmbrăcăminte şi dulciuri, suntem emoţionaţi până la lacrimi de *Sonata lunii,* de scrierile lui Goethe şi Schiller – dar, cu toate acestea, acum suntem posedaţi. De ce? Vocea ei se stinse. De ce?

Un moment mai târziu ea şopti:

– Ah, aceasta este o întrebare al cărei răspuns, mi-e teamă, va veni prea târziu.

– Părăsește țara, șopti Paul.

Ea se răsuci cu fața spre el. El îi simți brațele puternice, întărite de curățatul băilor și de spălatul podelelor, cuprinzându-l, simți cum piciorul ei trecut peste șoldul lui îi atinge spatele cu călcâiul și-l trage mai aproape, tot mai aproape.

– Pleacă, repetă el.

Tremurul încetă. Respirația ei se potoli.

– Nu pot pleca.

– De ce nu?

– Aceasta este țara mea, șopti ea simplu. Nu o pot abandona.

– Dar nu mai e deloc țara ta. Este a lor. Cum ai spus? *Tier*. Bestii, fiare, criminali. A fost cucerită de bestii... Pleacă! Îndepărtează-te până nu va fi mai rău de atât!

– Crezi că situația se va înrăutăți? Spune-mi, Paul! Te rog! Tu ești scriitor. Drumul către care se îndreptă lumea asta nu este și drumul meu. Nu se mai învață nici Goethe, nici poezie. Ești un om deștept. Ce crezi?

– Cred că va fi tot mai rău. Trebuie să scapi de aici. Cât de repede poți.

Ea își slăbi strânsoarea disperată și spuse:

– Chiar dacă aș vrea, nu pot. După ce am fost concediată, numele meu a fost trecut pe o listă. Mi-au luat pașaportul. Nu voi mai primi niciodată viza de ieșire. Le e frică să nu lucrăm împotriva lor din Anglia sau de la Paris. Așa că ne țin sub lacăt.

– Vino cu mine. Te pot scoate de aici.

Cuvinte între iubiți...

– Hai în America.

Oare nu îl auzise? Sau decisese deja că nu va ceda?

– Avem școli minunate. Poți să predai. Engleza ta este la fel de bună ca a celorlalți.

Ea inspiră adânc.

– Ce vrei să spui?

– Hai să plecăm împreună.

Un râs aspru.

– O femeie plânge, un bărbat îi spune ceva care să-i oprească lacrimile. Ah, nici măcar nu te cunosc.

Paul îi spuse:

– Nici eu nu te cunosc. Nu te cer de soție. Nu spun că vom trăi împreună. Spun doar că trebuie să pleci dracului de aici. Pot aranja asta.

În tăcerea care urmă, Paul se gândi că nu, nu îi cerea mâna. Nimic de genul ăsta. Dar Paul Schumann nu se putea împiedica să nu se întrebe dacă oferta lui nu era cumva ceva mai mult decât o mână întinsă pentru a o ajuta să scape din acest infern. O, avusese parte de femei-fete bune și de femei-fete rele, și de fete bune care se prefăceau că sunt rele. Pe unele a crezut că le iubește, iar pe altele știa că le iubise. Dar știa că niciodată nu simțise pentru ele ce simțea pentru această femeie după o atât de scurtă perioadă de timp. Da, într-un fel o iubea pe Marion. Și-ar fi petrecut ocazional o noapte cu ea în Manhattan. Sau ea cu el în Brooklyn. Ar sta în pat, ar vorbi... despre filme, despre cât de lungi vor fi rochiile anul următor, despre restaurantul lui Luigi, despre mama ei, despre sora ei, despre Dodgers... Dar nu erau cuvinte între îndrăgostiți, își dădu seama Paul Schumann. Nu erau ca cele schimbate în această noapte cu femeia aceasta complicată, pasională.

În cele din urmă, ea spuse dispreţuitoare, iritată:

– Ah, nu pot pleca. Spune-mi, cum aș putea? Ți-am spus despre pașaport și despre documentele de plecare.

– Este exact ce-ți spun. Nu trebuie să te preocupe asta. Am relații.

– Ai?

– Niște tipi din America îmi datorează ceva.

Asta măcar era adevărat. Se gândi la Avery și la Manielli aflați în Amsterdam, gata să trimită un avion care să-l scoată din Germania când li se va cere. Apoi o întrebă:

– Ai legături aici? Ce se aude cu sora ta?

– A, sora mea... Este căsătorită cu un fidel al Partidului. Nici măcar nu mă mai vede. Sunt o ruşine. După un moment, Käthe spuse: Nu, nu am decât fantome aici. Iar fantomele nu au niciun motiv să rămână. Au motive să plece.

Afară, râsete şi strigăte de beţivi. O voce de bărbat bolborosea un cântec:

– *După ce Jocurile-s sfârşite, / Vom băga-n evrei cuţite...*

Apoi zgomot de ferestre sparte. Alt cântec, intonat de data aceasta de mai multe voci:

– *Ţineţi sus steagul, strângeţi rândurile.../ SA mărşăluieşte cu paşi hotărâţi.../ Faceţi loc, faceţi loc, batalioanelor brune,/ În vreme ce batalioanele de şoc vor deschide drumul...*

Paul recunoscu imnul intonat ieri de membrii *Hitlerjugend* pe când coborau drapelul în Satul olimpic. Roşu, alb, crucea neagră cu cârlige.

A, cu siguranţă ştiţi...

– O, Paul, chiar poţi să mă scoţi din ţară fără documente?

– Da. Însă voi pleca în scurtă vreme. Mâine-noapte, sper. Sau noaptea următoare.

– Cum?

– Lasă-n grija mea detaliile... Ai putea să pleci imediat?

După un moment de tăcere, ea spuse:

– Pot face asta. Da.

Îl luă de mână, îi mângâie palma şi-şi împleti degetele cu ale lui. Acesta era, de departe, cel mai intim moment dintre ei în acea noapte.

O îmbrăţişă strâns, întinse mâna şi lovi ceva tare ascuns sub pernă. Atinse acel obiect şi, după mărime şi formă, înţelese că era volumul de poeme de Goethe pe care i-l dăruise mai devreme.

– Nu ai...

– Şşşt, şopti el.

Şi-i mângâie părul.

Paul Schumann ştiu că erau momente în care vorbele dintre îndrăgostiţi trebuie să se încheie.

IV

ŞASE LA CINCI ÎMPOTRIVĂ

DE DUMINICĂ, 26 IULIE, PÂNĂ LUNI, 27 IULIE, 1936

CAPITOLUL DOUĂZECI

Era în biroul lui de la Alex de vreo oră, de la cinci dimineaţa, scriind cu mari dureri de cap o telegramă în engleză, pe care o compusese în minte câtă vreme stătuse în pat fără să doarmă alături de iubitoarea Heidi, parfumată de pudra cu care-şi dăduse înainte de a se sui în pat.

Willi Kohl îşi privea acum opera:

SUNT INSPECTORUL DETECTIV SUPERIOR WILLI KOHL DE LA KRIMINALPOLIZEI (POLIŢIA CRIMINALĂ) DIN BERLIN STOP CĂUTĂM INFORMAŢII ÎN LEGĂTURĂ CU UN AMERICAN POSIBIL DIN NEW YORK ACTUALMENTE ÎN BERLIN PAUL SCHUMANN ÎN LEGĂTURĂ CU O OMUCIDERE STOP A SOSIT ÎMPREUNĂ CU ECHIPA OLIMPICĂ AMERICANĂ STOP VĂ ROG SĂ-MI TRIMITEŢI INFORMAŢII DESPRE ACEST OM LA SEDIUL KRIMINALPOLIZEI ALEXANDERPLATZ BERLIN ÎN ATENŢIA INSPECTORULUI WILLI KOHL STOP FOARTE URGENT STOP MULŢUMIRI TOATE CELE BUNE

Se chinui din greu să pună cuvintele unul lângă altul. Departamentul avea traducători, dar niciunul nu lucra duminica şi voia să trimită telegrama de îndată. Ar fi fost mai simplu în America. Nu era prea sigur în legătură cu timpul zonal şi

presupuse că este după miezul nopţii, însă spera că apărătorii legii aveau şi ei ture, ca în poliţia multor altor ţări.

Kohl reciti telegrama şi hotărî că, deşi şchiopăta, era suficient de bună. Pe o bucată de hârtie separată, dădea indicaţii ca telegrama să fie transmisă Comitetului Internaţional Olimpic, Departamentului de Poliţie din New York City şi Biroului Federal de Investigaţii. Coborî la biroul telegrafic, însă fu dezamăgit să vadă că nu venise încă nimeni la datorie. Supărat, se întoarse în biroul său.

După câteva ore de somn, Janssen se îndrepta, la acea oră, înapoi spre Satul olimpic, pentru a vedea dacă nu găseşte şi alte indicii acolo. Ce altceva ar fi putut face Kohl? Nu-i trecu nimic prin cap, poate doar să-l hărţuiască pe medicul legist pentru autopsie şi pe expertul poliţiei, ca să facă urgent analiza amprentelor. Dar aceştia, evident, nu se aflau încă la birou, ba poate că nu lucrau deloc duminica.

Avu un sentiment acut de frustrare.

Ochii îi căzură pe textul atât de muncit al telegramei.

„Ah, asta este absurd."

Nu ar trebui să mai aştepte deloc. Cât de dificil poate fi să foloseşti telexul? Kohl se ridică şi se grăbi să se întoarcă în departamentul respectiv, imaginându-şi că ar face mai bine dacă ar putea transmite el însuşi telegrama în Statele Unite. Şi dacă, din cauza degetelor sale stângace, va apuca să o trimită din greşeală într-o sută de locuri din America, ei bine, asta va fi chiar mai bine.

Ea se întorsese în camera ei nu cu mult înainte, pe la 6 dimineaţa, şi revenise apoi în al lui, purtând o rochie de casă albastră-închis; părul îi era prins cu clame şi era uşor îmbujorată. Paul stătea în prag, ştergându-şi clăbucii cremei de bărbierit rămaşi pe faţă. Acoperi lama maşinii de bărbierit şi o aruncă într-o geantă pătată de pânză.

Käthe adusese cafea şi pâine, alături de nişte margarină gălbuie, brânză, cârnaţi uscaţi şi o marmeladă apoasă. Înaintă

prin lumina joasă, prăfoasă, strecurată pe fereastra din față a sufrageriei sale, și puse tava pe masa de lângă bucătărie.

– Uite, anunță ea, făcând un semn cu capul. Nu e nevoie să vii în sala de mese pentru micul dejun. Îl privi rapid, apoi își mută privirea în altă parte. Am de gospodărit.

– Așa, deci încă ești în cărți? o întrebă el în engleză.

– Cum adică „în cărți"?

El o sărută.

– Înseamnă ce te-am întrebat noaptea trecută. Încă mai dorești să vii cu mine?

Ea așeză mai bine cestile de porțelan pe tavă, deși lui i se părea că sunt deja aranjate perfect.

– Sunt în cărți. Tu ești?

El ridică din umeri.

– Nu te-aș fi lăsat să te răzgândești. Ar fi fost *Kakfif*. Nici nu s-ar fi pus problema.

Ea râse. Apoi ridică o sprânceană.

– Vreau să-ți mai spun un lucru.

– Ce este?

– Mă reped cu părerea destul de des. Lăsă ochii în jos. Și destul de dur. Michael spunea despre mine că sunt ca un ciclon. Vreau să spun, referitor la subiectul sporturi: pot învăța să-mi placă și sporturile.

Paul scutură din cap.

– Mai bine nu.

– Nu?

– Atunci îmi închipui că ar trebui să-mi placă și mie poezia.

Ea își apăsă capul pe pieptul lui. Paul se gândi că zâmbește.

– Îți va plăcea America, spuse el. Iar dacă nu, când toate astea se vor duce pe apa sâmbetei, poți veni înapoi. Nu e nevoie să-ți părăsești țara pe vecie.

– O, înțeleptul meu scriitoraș... Tu crezi că toate astea se vor – care era expresia ta? – se vor duce pe apa sâmbetei?

– Da, așa cred. Cred că nu vor mai rămâne la putere multă vreme.

Se uită la ceas. Era aproape 7 şi jumătate.

– Trebuie să mă întâlnesc acum cu asociatul meu.

– Duminică dimineaţa? Ah, în fine v-am aflat secretul.

El o privi cu un zâmbet prudent.

– Scrii despre preoţii care fac sport! râse ea. Ăsta e reportajul tău bombă! Apoi zâmbetul ei păli. Şi care e motivul pentru care trebuie să pleci atât de rapid dacă scrii despre sporturi sau despre metrii cubi de ciment folosiţi pentru stadion?

– Nu trebuie să plec rapid. Doar că am câteva întâlniri importante acasă, în Statele Unite.

Paul îşi bău cafeaua repede şi mâncă o bucată de pâine prăjită cu cârnat.

– Termină tu ce a rămas. Mie nu mi-e foame acum.

– Ei bine, întoarce-te repede la mine. Îmi voi face bagajele. Dar voi lua numai o geantă, cred. Dacă iau mai multe, s-ar putea ca vreo fantomă să încerce să se ascundă într-una. Un chicotit, apoi spuse: Ah, acum vorbesc ca un personaj din povestirile macabrului nostru prieten E.T.A. Hoffmann.

El o sărută şi apoi părăsi pensiunea, păşind în aerul dimineţii deja fierbinţi, care îi acoperi pielea cu haina umedă a transpiraţiei. După ce privi scurt în susul şi-n josul străzii, el se îndreptă spre nord, peste canal, şi apoi se avântă în Tiergarten – Grădina fiarelor.

Paul îl găsi pe Reggie Morgan stând pe o bancă, în faţa aceluiaşi lac lângă care fusese omorât în bătaie iubitul lui Käthe Richter, cu trei ani în urmă. Deşi era devreme, pe aleile parcului se aflau deja zeci de persoane. Unii se plimbau pe jos, alţii erau pe biciclete. Morgan îşi scosese haina şi-şi rulase mânecile cămăşii.

Paul se aşeză lângă el. Morgan dădu un bobârnac unui plic aflat în buzunarul interior al hainei.

– Am luat verzişorii, şopti el în engleză.

Apoi se întoarseră la germană.

– Au încasat un cec sâmbătă noaptea? întrebă Paul râzând. Trăiesc într-o lume cu totul nouă.

– Crezi că Webber va veni? întrebă Morgan cu un aer sceptic.

– O, da. Dacă sunt bani la mijloc, va veni. Nu sunt sigur cât ne va fi de ajutor. Am vizitat Wilhelm Strasse seara trecută. Sunt zeci de paznici, poate sute. Este mult prea riscant să dai lovitura acolo. Vom vedea ce spune Otto. Poate a găsit un alt loc.

Tăcură o vreme. Paul îl văzu apoi pe Morgan privind parcul de jur împrejur. Morgan părea visător. Spuse:

– Îmi va lipsi țara asta foarte tare.

Pentru un moment chipul bărbatului își pierdu duritatea, iar ochii lui erau triști.

– Sunt mulți oameni buni aici. Cred că sunt mai amabili decât parizienii și mai deschiși decât londonezii. Și-și petrec cu mult mai mult timp bucurându-se de viață decât newyorkezii. Dacă am fi avut timp, te-aș fi dus în Lustgarten și în Luna Park. Îmi place să mă plimb pe aici, prin Tiergarten. Îmi place să văd păsările. Bărbatul cel uscățiv părea jenat de asta: O distracție prostească...

Paul râse în sinea lui, gândindu-se la modelele de avioane care stăteau pe raftul lui din Brooklyn. Prostia era în ochiul privitorului.

– Așadar, vei pleca? întrebă Paul.

– Nu pot rămâne. Sunt aici de prea multă vreme. În fiecare zi pe care o petrec aici mă expun altor riscuri de a face vreo greșeală. Cine știe ce neglijență mă va da de gol! Și, după ce suntem pe cale să facem, îi vor cerceta cu mare atenție pe toți străinii care au avut treburi pe-aici recent. Dar, după ce viața va reveni la normal și național-socialiștii vor pleca, pot să mă întorc.

– Ce vei face când te vei întoarce?

Morgan strălucea.

– Mi-ar plăcea să fiu diplomat. D-asta fac ce fac. După tot ce am văzut prin tranșee...

Făcu un semn către o cicatrice lăsată de un glonț care-i străpunsese mâna.

– După asta, m-am decis că voi face tot ce voi putea pentru a opri războiul. Așa că nu e total lipsit de sens să intru în diplomație. I-am scris senatorului despre asta și el mi-a sugerat Berlinul. O țară pe culmea valului, așa spunea el. Așa că, iată-mă! Sper să fiu ofițer de legătură în câțiva ani. Apoi, ambasador sau consul. Ca ambasadorul nostru Dodd de aici. Este un tip genial, un adevărat politician. Nu aș fi trimis aici, nu de prima dată. E o țară prea importantă. Aș putea începe în Olanda. Sau poate în Spania, mă rog, după ce se termină războiul lor civil, desigur. Dacă mai rămâne ceva din Spania. Franco este la fel de rău ca Hitler. Va curge mult sânge. Dar, da, mi-ar plăcea să mă întorc aici, atunci când țara asta se va însănătoși.

O clipă mai târziu, Paul îl văzu pe Otto Webber coborând pe potecă, mergând încet și cam instabil, privind încruntat din cauza razelor puternice ale soarelui.

– Iată-l.

– El este? Seamănă cu un primar. Și încă unul care și-a petrecut noaptea într-un butoi cu bere. Putem avea încredere în el?

Webber se apropie de banca lor și se așeză, respirând cu greutate.

– Ce zi toridă! Nu mi-am imaginat că poate fi atât de cald dimineața. Rareori mă trezesc la ore d-astea. Dar nici cămășile căcănii nu se trezesc, așa că ne putem întâlni fără să ne facem griji prea mari. Dumneavoastră sunteți asociatul domnului John Dillinger?

– Dillinger? întrebă Morgan.

– Eu sunt Otto Webber.

Zgâlțâi viguros mâna lui Morgan.

– Dumneavoastră sunteți...?

– Dacă nu vă supărați, nu am să vă spun numele meu.

– A, da, zău, e în regulă.

Webber se uită cu atenție la Morgan, apoi spuse:

– Uite, am niște pantaloni grozavi. Ți-i pot vinde ieftin. Da, da, foarte ieftin. Cea mai bună calitate. Direct din Anglia. Pot vorbi cu una dintre fetele mele să-i croiască să-ți vină perfect. Ingrid este liberă. Și foarte talentată... De asemenea, e foarte drăguțică. O adevărată perlă.

Morgan aruncă o privire către nădragii lui gri din flanel.

– Nu, nu-mi trebuie alte haine.

– Șampanie? Ciorapi?

– Otto, spuse Paul, cred că singura tranzacție care ne interesează este cea despre care am vorbit ieri.

– A, da, domnule John Dillinger. Doar că am niște veşti care sigur nu-ți vor plăcea. Toate contactele mele mi-au spus că peste Wilhelm Strasse s-a tras cortina. Ceva i-a făcut să fie extrem de prudenți. Paza a fost întărită mai mult ca de obicei. Și toate astea de ieri. Nimeni nu are nicio informație despre persoana de care mi-ai vorbit.

Paul se strâmbă de dezamăgire. Morgan murmură:

– Am petrecut jumătate de noapte ca să fac rost de bani.

– Bun, spuse Webber luminându-se la față. Dolari, nu?

– Prietene, spuse americanul cel uscățiv pe un ton caustic, nu ești plătit decât dacă obținem ce dorim.

– Dar nu suntem fără speranță. Încă mai pot găsi pe cineva care să mă ajute.

– Dă-i drumul, spuse nerăbdător Morgan.

Se uită din nou la pantalonii săi, râcâind o pată de pe ei.

Germanul continuă:

– Nu vă pot spune unde-i găina, dar ce-ați spune dacă v-aș băga în coteț să găsiți voi ce vă interesează?

– În ce?

El își coborî vocea:

– Vă pot duce în Cancelarie. Ernst este invidiat de toți miniștrii. Toți încearcă să se culcușească în apropierea Piticului și să facă rost de birouri în clădire, dar mulți dintre ei nu obțin, în cel mai bun caz, decât sedii prin apropiere. Faptul că Ernst este tolerat acolo îi face pe mulți să-și bage unghia-n gât.

Paul îl luă peste picior:

– Am văzut zona seara trecută. Sunt militari de gardă peste tot. Nu ai putea să mă duci înăuntru.

– A, dar eu sunt de cu totul altă opinie, amice.

– Cum dracului ai putea face asta?

Paul reveni la engleză, apoi repetă întrebarea în germană.

– Trebuie să-i mulţumim Piticului. Este obsedat de arhitectură. Renovează întruna Cancelaria de când a venit la putere. Muncitorii sunt acolo şapte zile din şapte. Voi face rost de o salopetă de muncitor, documente de identitate false şi două legitimaţii pentru accesul în clădire. Unul dintre oamenii mei de contact munceşte la tencuitul clădirii şi are acces la toată documentaţia.

Morgan se gândi la propunere, apoi dădu din cap, de data asta mai puţin neîncrezător.

– Prietenii mei spun că Hitler îşi doreşte să aibă covoare în toate birourile de la etajele importante. Printre acestea, este şi al lui Ernst. Furnizorii de covoare măsoară birourile. Unele au fost măsurate, altele nu. Să sperăm că al lui Ernst nu a fost încă. În cazul în care a fost, poţi să spui că s-a ivit ceva neprevăzut şi că trebuie măsurat din nou. Legitimaţia pe care ţi-o voi da este din partea unei companii care este cunoscută, printre altele, pentru covoarele ei fine. Îţi voi da, de asemenea, şi un metru de lemn şi un carneţel.

– De unde ştii că pot avea încredere în omul ăsta? îl întrebă Paul.

– Pentru că foloseşte tencuială ieftină şi bagă în buzunar diferenţa dintre banii pe care i-i dă statul şi ce plăteşte el cu adevărat. Este o crimă capitală când construieşti sediul puterii lui Hitler. Aşa că am un oarecare avantaj faţă de el. Nu mă va minţi. Pe de altă parte, el consideră că vrem doar să facem o şmecherie, ca să mai scădem din preţul real al covoarelor. Desigur, i-am promis o parte din ou.

– Ou? întrebă Morgan.

Paul îi explică:

– Bani.

Cine-mi dă să mănânc o pâine acela îmi spune ce muzică să cânt...

– Dă-i din cei o mie de dolari.

– Vreau să subliniez faptul că nu am mia de dolari.

Morgan își scutură capul, bagă mâna în buzunar și extrase o bancnotă de o sută.

– E în regulă. Vezi, nu sunt lacom.

Morgan își rostogoli ochii către Paul.

– Nu e lacom? Văleu, e mai lacom decât Göring.

– Ah, am să iau asta ca pe un compliment, domnule. Ministrul aviației noastre este un om de afaceri foarte descurcăreț.

Webber se întoarse apoi către Paul și spuse:

– Acum vor fi unii oficiali în clădire, chiar și duminica. Dar omul meu îmi spune că vor fi unii dintre boșii cei mari, în special în zona cabinetului Führerului, aripa din stânga, de care nu ți se va permite oricum să te apropii. La stânga sunt birourile oficialilor de rangul doi și acolo este biroul lui Ernst. Cel mai probabil va fi ca demnitarii și secretarii sau consilierii lor să nu fie acolo. Îți va trebui ceva timp să cotrobăi prin biroul lui și, dacă ai noroc, să-i găsești calendarul sau agenda, sau chiar vreo notă în legătură cu întâlnirile pe care le va avea în zilele următoare.

– Nu e rău, spuse Morgan.

Webber adăugă:

– Îmi va trebui cam o oră să pun la punct toate amănuntele. Voi aduce salopeta, documentele și un camion. Ne întâlnim la statuia de acolo, femeia aia cu țâțe mari, la zece dimineața. Și am să-ți aduc și ție niște pantaloni, zise el întorcându-se spre Morgan. Douăzeci de mărci. Un preț prea bun. Zâmbi, apoi îi spuse lui Paul: Prietenul tău mă urmărește cu o privire foarte ciudată, domnule John Dillinger. Nu cred că are încredere în mine.

Reggie Morgan ridică din umeri:

– Să-ți spun ceva, Otto Wilhelm Friedrich Georg Webber! Aruncă o privire spre Paul. Colegul meu aici de față ți-a spus

câte ceva despre precauțiile pe care ni le-am luat pentru a ne asigura că nu ne trădezi. Nu, amice, nu încrederea e problema. Mă uit la tine așa pentru că vreau să știu ce dracu' e în neregulă cu pantalonii de pe mine!

Văzu chipul lui Mark în băiatul din fața lui.

Era de așteptat, firește, să vadă tatăl în chipul fiului. Cu toate acestea, era tulburător.

– Vino aici, Rudy, îi spuse Reinhard Ernst nepotului său.

– Da, Opa.

Era duminică devreme, iar menajera aduna farfuriile de la micul dejun de pe masa pe care lumina soarelui cădea galbenă ca polenul. Gertrud era în bucătărie, cercetând o gâscă jumulită, pe care o pregătea pentru cină. Nora lor plecase la biserică, să aprindă lumânări în memoria lui Mark Albrecht Ernst, același tânăr pe care-l vedea acum colonelul oglindindu-se în chipul nepotului său.

El legă șireturile pantofilor lui Rudy. Îl privi din nou pe pușți în față și-l zări iarăși pe Mark, deși observă, de astă dată, o căutătură diferită pe fața sa: curioasă, cercetătoare.

Era cu adevărat straniu.

Oh, îi lipsea atât de mult fiul său...

Trecuseră optsprezece luni de când Mark își luase rămas-bun de la părinți, de la soție și de la Rudy, în gara Lehrter. Ernst își salutase fiul ofițer în vârstă de 27 de ani cu un salut real, nu cu cel fascist. Fiul său se urca în trenul spre Hamburg, de unde urma să preia comanda vaporului său.

Tânărul era pe deplin conștient de pericolele pe care le presupunea acel vapor ruinat, dar cu toate acestea și le asumă întru totul. Pentru că așa fac soldații și marinarii.

Ernst se gândea la Mark în fiecare zi. Dar niciodată înainte spiritul fiului său nu se apropiase atât de mult de el ca acum, descoperind aceste trăsături familiare pe chipul nepotului său, atât de direct, de încrezător, de curios. Existau oare dovezi că fiul moștenise felul de a fi al tatălui său? Rudy urma să fie

recrutat peste zece ani. Unde va fi Germania atunci? În război? Va fi pace? Vor recăpăta pământurile furate prin Tratatul de la Versailles? Va fi plecat Hitler de la conducere? Era ca un motor extrem de puternic, care are convulsii și apoi ia foc... Va fi oare Führerul încă la putere, finisându-și viziunea despre noua Germanie? Ernst simțea în sufletul lui că aceste întrebări erau cruciale. Cu toate acestea, știa că nu se poate îngrijora în legătură cu ele. Tot ce putea face era să se concentreze să-și facă datoria.

Un bărbat trebuie să-și facă până la capăt datoria.

Chiar dacă asta însemna să conduci un vapor de școală îmbătrânit, care nu ar fi trebuit să care praf de pușcă și nici torpile, a cărui magazie improvizată era prea apropiată de cambuză și de camera motoarelor, sau de o instalație care scotea scântei (nimeni nu va ști vreodată), consecința fiind că, la un moment dat, vaporul implicat în manevre de război în apele reci ale Balticei a explodat pur și simplu într-un nor coroziv, iar coca lui s-a scufundat prin bezna apelor până pe fundul mării. Datoria...

Chiar dacă asta însemna să-și petreacă jumătate de viață bătându-se în tranșeele din Wilhelm Strasse, croindu-și drum către Führer, dacă era nevoie, pentru a face ce era mai bun pentru Germania.

Ernst strânse pentru ultima oară șiretul lui Rudy, pentru a se asigura că nu se va desface, iar băiatul nu se va împiedica de el. Apoi se ridică și privi în jos către versiunea miniaturală a fiului său. Cât se poate de nefiresc pentru el, întrebă impulsiv:

– Rudy, trebuie să văd pe cineva dimineața asta. Dar nu vrei, mai târziu, să vii cu mine la Stadionul Olimpic? Ți-ar plăcea?

– O, da, Opa.

Fața băiatului înflori într-un zâmbet imens.

– Pot alerga pe pistă.

– Alergi repede.

– Gunni şi cu mine am alergat la şcoală de la stejar până la verandă şi el este mai mare cu doi ani decât mine, dar tot l-am întrecut.

– Bine, bine. Atunci o să-ţi placă după-amiază. Vei veni cu mine şi vei putea alerga pe aceeaşi pistă pe care se vor întrece sportivii de la Olimpiadă. Apoi, când vom vedea Jocurile săptămâna viitoare, le poţi spune tuturor că ai alergat pe aceeaşi pistă. Nu e grozav?

– O, da, Opa.

– Trebuie să plec acum. Dar vin în jurul prânzului să te iau.

– Mă antrenez la alergare.

– Da, aşa să faci.

Ernst merse în biroul său, adună câteva dosare despre Studiul Waltham, apoi o găsi pe soţia sa dereticând prin cămară. Îi spuse că îl va lua cu el pe Rudy ceva mai târziu. Dar acum? Da, da, era duminică dimineaţa, dar mai trebuia să se ocupe de câteva lucruri importante. Şi nu, nu puteau aştepta.

Indiferent ce se spunea despre el, Hermann Göring era neobosit.

Azi, de exemplu, ajunsese la biroul său din sediul ministerului aviaţiei la opt dimineaţă. Duminică, nici mai mult, nici mai puţin. Şi fusese nevoit să facă şi o oprire pe drum.

Transpirând furios, el intrase în Cancelarie de o jumătate de oră, ducându-se direct spre biroul lui Hitler. Era posibil ca Lupul să fie treaz – *încă* treaz, adică. Insomniac, omul stătea deseori treaz până în zori. Dar nu, Führerul era în pat. Militarul de gardă îi raportă că se retrăsese pe la cinci, dând instrucţiuni să nu fie deranjat.

Göring se gândi o clipă, apoi aşternu o notă pe o foaie de hârtie, pe care i-o dădu gărzii.

Führerul meu,

Am amănunte legate de o chestiune de interes suprem. Ar putea fi vorba despre trădare. Miza acestei chestiuni sunt

planuri importante de viitor. Vă voi dezvălui această informație personal, de îndată ce se va ivi ocazia.

Göring

Își alesese bine vorbele. „Trădare" era un bun detonator. Evreii, comuniștii, social-democrații, republicanii – pe scurt, trădătorii – își vânduseră țara Aliaților la sfârșitul războiului și încă amenințau să joace rolul lui Pilat față de Iisus al lui Hitler.

O, Lupul lua foc de fiecare dată când auzea cuvântul ăsta.

„Planuri de viitor" era, de asemenea, o bună alăturare de cuvinte. Orice obstacol care ar fi amenințat viziunea pe care Hitler o avea despre Al Treilea Reich îi atrăgea atenția de îndată.

Deși Cancelaria era practic după colțul străzii, fusese extrem de neplăcut să facă această plimbare, un om atât de gras într-o dimineață atât de caldă. Dar Göring nu avusese de ales. Nu putea da telefon și nici nu putea trimite un curier. Reinhard Ernst nu era un adversar suficient de priceput la intrigi încât să-și fi organizat propria sa rețea pentru a-și spiona colegii, dar mulți alții ar fi fost încântați să fure informațiile lui Göring despre strămoșii evrei ai lui Ludwig Keitel și să-l informeze pe Führer, dându-i de înțeles că ar fi fost descoperirea lor. Goebbels, de pildă, principalul rival al lui Göring pentru grațiile Lupului, ar fi făcut asta cât ai clipi.

Acum, aproape de ora nouă dimineața, ministrul își întoarse atenția către dosarul descurajator de impozant referitor la arianizarea unei mari întreprinderi chimice din vestul țării, în vederea transformării acesteia în Uzinele Hermann Göring. Sună telefonul.

Aghiotantul său răspunse din anticameră:

– Biroul ministrului Göring.

Ministrul se aplecă înainte și privi dincolo de ușa biroului. Își putea vedea subalternul stând smirnă și vorbind la telefon. Apoi puse telefonul în furcă și veni către ușă.

– Führerul vă poate vedea în jumătate de oră, domnule.

Göring dădu din cap şi se duse la masa aflată în capătul celălalt al biroului. Se aşeză şi luă o porţie de mâncare din tava supraîncărcată. Aghiotantul îi turnă cafea. Ministrul aviaţiei răsfoi informaţiile financiare ale companiei chimice, dar nu reuşi să se concentreze. Din tabelele cu cifre îi răsărea fără încetare în faţa ochilor imaginea lui Reinhard Ernst dus din Cancelarie de doi ofiţeri Gestapo, pe chipul colonelului – de altfel enervant de liniştit – plutind un aer de confuzie şi de înfrângere.

O fantezie frivolă, mai degrabă, furnizându-i în schimb un oarecare subiect de distracţie, câtă vreme hăpăia un uriaş platou cu cârnaţi şi ouă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Într-un apartament spaţios, dar prăfuit şi neîngrijit, de pe strada Krausen, construit în zilele lui Bismarck şi ale lui Wilhelm, jumătate de kilometru la sud-est de clădirile guvernamentale, doi tineri stăteau la o masă frumos decorată. Discutau în contradictoriu de ore în şir. Discuţia fusese lungă şi înfocată, pentru că subiectul era, nici mai mult, nici mai puţin, supravieţuirea lor.

Ca în multe alte situaţii din acele zile, cea mai importantă problemă cu care se confruntau era cea a încrederii.

Îi va salva acel bărbatul sau vor fi trădaţi şi vor plăti cu viaţa credulitatea lor?

Zang, zang, zang..

Kurt Fischer, cel mai în vârstă dintre cei doi fraţi cu păr auriu, spuse:

– Încetează cu zgomotul ăla!

Hans lovea cu un cuţit farfuria în care avea un măr decojit şi coaja de la brânză, rămăşiţele derizoriului lor mic dejun. El continuă zăngănitul timp de câteva clipe, apoi puse cuţitul pe masă.

Cinci ani era diferenţa dintre cei doi fraţi, însă între ei se căscau prăpăstii care-i despărţeau cu mult mai tare.

Hans spuse:

– Ne-ar putea denunţa pentru bani. Ne-ar putea denunţa pentru că e otrăvit de nazism. Ne-ar putea denunţa pentru că

este duminică şi-şi face, pur şi simplu, hatârul de a denunţa pe cineva.

Asta era sigur, într-adevăr.

– Şi, cum am mai zis, œ e atâta grabă? De ce azi? Mi-ar plăcea să o văd pe Ilsa din nou. Ţi-o aminteşti, nu? O, este la fel de frumoasă ca Marlene Dietrich.

– Glumeşti, nu? spuse Kurt exasperat. Suntem îngrijoraţi de propria supravieţuire şi tu jeleşti o fată cu sânii mari pe care o cunoşti de mai puţin de o lună.

– Am putea pleca mâine. Dar de ce nu după Olimpiadă? Sunt mulţi care vor pleca devreme de la Jocuri, vor renunţa la biletele pe-o zi. Am putea intra la Jocuri după-amiaza.

Asta era, se pare, punctul vital al conflictului: Olimpiada. Prin viaţa unui tânăr chipeş ca Hans vor mai trece, cu siguranţă, multe Ilse. Ea nu era frumoasă în mod special şi nici prea strălucită (deşi părea de-a dreptul destrăbălată conform standardelor naţional-socialiste). Dar ce-l preocupa cel mai mult pe Hans în legătură cu fuga lor din Germania era că pierdeau Jocurile Olimpice.

Frustrat, Kurt oftă. Fratele său avea 19 ani, o vârstă la care mulţi bărbaţi deţineau poziţii de mare responsabilitate în armată sau în comerţ. Dar fratele său fusese mereu cam impulsiv şi visător şi, de asemenea, un pic cam leneş.

Ce era de făcut? se gândi Kurt, preferând să reia dezbaterea în sinea lui. Mesteca o bucată de pâine uscată. Nu mai aveau unt de o săptămână. De fapt, nu prea mai aveau de mâncare deloc. Dar Kurt detesta să iasă din casă. În mod ironic, se simţea mult mai vulnerabil acolo, când, de fapt, era probabil mult mai periculos să te afli în apartament, de vreme ce acesta era cercetat, cu certitudine, din când în când, de Gestapo sau SD.

Se gândi din nou: totul până la încredere. S-o facă sau nu?

– Ce-a fost asta? întrebă Hans, ridicând o sprânceană.

Kurt îşi scutură capul. Vorbise tare, fără să îşi dea seama. Întrebarea le era adresată singurilor doi oameni care ar fi răspuns onest şi judecând în profunzime. Părinţii lor. Dar Albrecht şi

Lotte Fischer nu erau prezenți. Social-democrați, extrem de pacifiști, cuplul participase la o conferință mondială de pace la Londra cu două luni înainte. Chiar înainte însă de a reveni în țară, aflară de la un prieten că numele lor se aflau pe o listă a Gestapoului. Poliția secretă intenționa să-i aresteze la Tempelhof, după ce vor fi venit. Albrecht făcuse două încercări de a se strecura în țară pentru a-și scoate fiii, o dată prin Franța, iar a doua oară prin regiunea sudetă din Cehia. De fiecare dată i se interzisese intrarea, a doua oară fiind chiar pe punctul de a fi arestat.

Găzduiți la Londra, protejați de profesori ca ei și lucrând ca translatori și învățători, îndurerații părinți reușiseră să le transmită băieților câteva mesaje, cerându-le să plece. Însă pașapoartele lor fuseseră confiscate, iar cărțile de identitate marcate. Ei nu erau doar copiii unor pacifiști și socialiști fervenți, dar, se pare, Gestapoul le făcuse și băieților dosare. Ei împărtășeau credințele politice ale părinților, iar poliția consemnase faptul că frecventaseră cluburi ilegale de swing și jazz, unde era cântată muzica negrilor americani, iar fetele fumau și *punch*-ul era condimentat cu votcă rusească. Aveau și prieteni care erau activiști.

Extrem de subversiv. Arestarea lor era doar o problemă de timp. La fel și riscul de a muri de foame. Kurt fusese dat afară de la serviciu. Hans își făcuse stagiul obligatoriu de șase luni în *Reichsarbeitsdienst* și acum se întorsese acasă. Fusese alungat de la Universitate – Gestapoul avusese grijă și de asta – și, asemenea fratelui său, era șomer. Ar fi putut deveni foarte bine, în viitorul apropiat, boschetari în Piața Alexander sau în Piața Oranienburg.

Și astfel apăru problema încrederii. Albrecht Fischer reușise să ia legătura cu un fost coleg, Gerhard Unger, de la Universitatea din Berlin. Pacifist și socialist el însuși, Unger își părăsise catedra nu mult după ce național-socialiștii ajunseseră la putere și se întorsese la compania de dulciuri a familiei. Călătorea deseori peste graniță și, fiind împotriva lui Hitler

fără rezerve, era mai mult decât fericit să ajute la trecerea ilegală a băieților dincolo de granițele Germaniei, într-unul dintre camioanele companiei sale. În fiecare duminică dimineața, Unger pleca în Olanda să livreze bomboane și să aducă înapoi ingredientele. Avându-i în vedere pe toți vizitatorii care intrau în țară pentru Olimpiadă, se gândeau că grănicerii vor fi suprasolicitați și nu vor da atenție unui camion comercial care părăsește țara conform unui program, cum o mai făcuse și înainte.

Dar puteau să-și riște totuși viețile având încredere în el?

Aparent, nu aveau niciun motiv să n-o facă. Unger și Albrecht fuseseră prieteni. Gândeau la fel. Îi urau pe național-socialiști.

Cu toate acestea, în zilele acelea se găseau atât de multe scuze pentru trădare! Ar fi putut să-i denunțe pentru că era duminică...

Și mai exista un motiv pentru care Kurt Fischer ezita să plece. Băiatul era pacifist și social-democrat în mare măsură datorită părinților și prietenilor. Nu fusese niciodată foarte activ din punct de vedere politic. „Viața" însemna pentru el drumețiile și fetele, și călătoriile, și schiatul. Dar acum, că național-socialiștii veniseră la putere, era surprins să descopere în el o dorință puternică de a lupta, de a le deschide ochii oamenilor asupra intoleranței și a răului. Probabil, se gândea el, ar fi fost mai bine să rămână și să dea cu ei de pământ.

Dar erau atât de puternici, atât de vicleni! Și atât de mortali...

Kurt se uită la ceasul de pe poliță căminului. Nu mai mergea. El și Hans uitau mereu să-l întoarcă. Fusese treaba tatălui lor și imaginea ceasului încremenit îl săgetă pe Kurt direct în inimă. Scoase ceasul de buzunar și se uită să vadă cât este ora.

– Trebuie să plecăm acum sau să-l sunăm să-i spunem că nu mergem.

Zang, zang, zang... Cuțitul își reluă ciocănitul pe marginea farfuriei.

Apoi o lungă tăcere.

– Eu zic să stăm, spuse Hans.

Se uită la fratele său cu speranţă. Ei doi erau mereu la întrecere, dar cu toate acestea fratele cel tânăr s-ar fi supus indiferent care ar fi fost decizia fratelui mai mare.

„Dar voi decide corect?"

Supravieţuire...

Kurt Fischer spuse în final:

– Plecăm. Ia-ţi bocceaua.

Zang, zang...

Kurt îşi puse raniţa pe umeri şi îl privi sfidător pe fratele său. Dar starea de spirit a lui Hans se schimba ca vremea de primăvară. El izbucni deodată în râs şi făcu un semn către hainele lor. Aveau şorturi, cămăşi cu mânecă scurtă şi ghete de drumeţie.

– Ia te uită la noi: vopseşte-ne în maro şi suntem din *Hitlerjugend!*

Kurt nu putu să nu zâmbească.

– Să mergem, camarade, folosi el, sarcastic, termenul utilizat şi de cei din SA, şi de cei din *Hitlerjugen* când se refereau la tovarăşii lor.

Refuzându-şi o ultimă privire prin apartament, de frică să nu izbucnească în plâns, Kurt Fischer deschise uşa şi păşiră amândoi pe culoar.

De partea cealaltă a holului, îndesata doamnă Lutz, o văduvă de război cu obrajii rotofei ca nişte mere, îşi curăţa preşul de la intrare. Femeia era, de obicei, retrasă, dar uneori se mai oprea pe la uşile unor vecini – doar la cei care îi respectau standardele stricte de vecinătate, oricare ar fi fost acelea – pentru a le oferi din miraculoasele ei mâncăruri. Îi considera pe cei din familia Fischer prietenii ei şi, de-a lungul anilor, le lăsase multe sufertaşe cu budincă de plămân, găluşte cu prune, tobă, castraveciori muraţi, sos de usturoi şi fidea cu măruntaie. De cum o văzu, Kurt începu să saliveze.

– Aa, fraţii Fischer!

– Bună dimineaţa, doamnă Lutz. Aţi început să gospodăriţi devreme.

– Va fi şi azi caniculă, aşa am auzit. Ah, ce bună ar fi o ploicică!

– O, nu vrem ca ploaia să strice Olimpiada, spuse Hans cu o scânteie de ironie. Abia aşteptăm să o urmărim!

Ea râse.

– Nişte tolomaci alergând şi sărind îmbrăcaţi doar în lenjerie intimă! Cine are nevoie de ei când bietele mele plante mor de sete? Ia te uită la florile de barba-ţapului din faţa intrării! Şi begoniile! Acum, spune-mi, unde sunt părinţii voştri? Tot în călătoria aceea ?

– Da, la Londra.

Problemele politice ale părinţilor lor nu erau cunoscute şi, cum era de înţeles, fraţii nu aveau chef să vorbească despre ele cu nimeni.

– Au trecut câteva luni. Mai bine s-ar întoarce mai repede, altfel n-o să vă mai recunoască. Încotro vă duceţi?

– Facem o plimbare. La Grunewald.

– O, ce drăguţ e acolo! Şi mult mai multă răcoare ca-n oraş.

Ea reîncepu să cureţe meticulos covoraşul.

Pe când coborau treptele, Kurt îi aruncă o privire fratelui său şi observă că pe chipul lui revenea cu rapiditate supărarea.

– Ce se întâmplă?

– Mi se pare că-ţi imaginezi că în oraşul ăsta dracul îşi face de cap, dar nu este deloc aşa. Sunt milioane de oameni ca ea. Făcu un semn în spate, către scările pe care coborâseră. Oameni buni, persoane amabile. Şi noi îi părăsim. Ca să plecăm unde? Undeva unde nu cunoaştem pe nimeni, ca să vorbim o limbă pe care abia de-o ştim, într-un loc unde nu avem de lucru, într-o ţară cu care am fost în război în urmă cu mai puţin de douăzeci de ani? Cât de bine crezi că vom fi primiţi?

Kurt nu găsi niciun răspuns potrivit. Fratele său avea dreptate sută la sută. Şi s-ar mai fi găsit, probabil, alte zece motive împotriva plecării.

Afară, scrutară strada în sus şi-n jos. Erau puţini oameni la ora aceea toridă şi nimeni nu le dădu atenţie.

– Să mergem, spuse Kurt, apoi se repezi pe trotuar gândindu-se că, într-un fel, fusese sincer cu doamna Lutz.

Mergeau la plimbare – numai că nu la vreun hotel rustic de prin pădurile îmbătătoare din vestul Berlinului, ci către o viață nouă și nesigură, pe un tărâm cu totul și cu totul necunoscut.

Sări în picioare când telefonul său începu să sune.

Sperând să fie doctorul legist care examina cazul de pe Aleea Dresda, înșfăcă receptorul.

– La telefon Kohl.

– Vino la mine în birou, Willi!

Cling!

Un moment mai târziu, cu inima bătând din răsputeri, străbătea holul către biroul lui Friedrich Horcher.

Ce-o fi asta? Șeful inspectorilor se afla la sediu într-o dimineață de duminică? Aflase cumva Peter Krauss că inspectorul Kohl fabricase povestirea despre Reinhard Heydrich și Gottburg (tipul era originar din Halle) pentru a salva martorul, pe brutarul Rosenbaum? Îl auzise oare cineva pe când îi spunea lui Janssen cine știe ce remarcă nechibzuită? Ordonase cineva de mai sus ca inspectorul care se ocupă de evreii morți în Gatow să fie mustrat oficial?

Kohl intră în biroul lui Horcher.

– Domnule?

– Intră, Willi.

Se ridică și închise ușa, făcându-i semn lui Kohl să se așeze.

Inspectorul se supuse. Se uită în ochii șefului său, așa cum le spusese fiilor săi să procedeze atunci când se uitau la altă ființă umană cu care ar fi putut avea dificultăți de comunicare.

Se așternu tăcerea, în vreme ce Horcher se așeză din nou și începu să se legene înainte și înapoi în somptuosul său fotoliu de piele, jucându-se absent cu banderola sângerie de pe brațul său stâng. Era unul dintre puținii funcționari superiori ai Poliției Criminale care chiar purta o banderolă la Alex.

– Dosarul crimei de pe Aleea Dresda... te ține ocupat, nu-i așa?

– Este un caz interesant.

– Mi-e dor de zilele în care făceam investigații, Willi!

– Da, domnule.

Horcher își așează meticulos hârtiile pe birou.

– Te vei duce la Jocuri?

– Mi-am luat bilete de acum un an.

– Da? Copiii tăi abia așteaptă, nu?

– Într-adevăr. Și soția mea la fel.

– Aha, bine, bine...

Horcher nu auzea nimic din ce spunea Kohl. Tăcerea păru și mai adâncă pentru o clipă. El își mângâie mustața ceruită, după cum era obișnuit să facă atunci când nu se juca cu banderola sângerie. Apoi spuse:

– Uneori, Willi, este necesar să faci lucruri dificile, nu ești de acord?

Horcher îi evită privirea când îi spuse asta. Îngrijorat, Kohl se gândi: „Iată de ce tipul nu va avansa prea mult în Partid, nu e în apele lui când trebuie să dea veşti proaste".

– Da, domnule.

– Persoanele stimabilei noastre organizații s-au interesat, când și când, de tine.

Ca și Janssen, Horcher era incapabil să fie sarcastic. Cuvântul „stimabilă" trebuie să fi fost adevărat, deși era un mister la care organizație făcea el referire, dată fiind ierarhia incomprehensibilă a poliției. Spre stupefacția sa, află răspunsul când Horcher continuă:

– SD are un dosar destul de serios în ceea ce te privește, cu totul independent de dosarul făcut de Gestapo.

Aceste cuvinte îl înghețară pe Kohl până-n măduva oaselor. Toți funcționarii guvernamentali puteau fi siguri că au dosar la Gestapo. Ar fi fost insultător să nu aibă. Dar la SD, care era serviciul secret de elită al SS-ului? Și al cărui lider era nimeni altul decât Reinhard Heydrich în persoană?! Așadar, povestea pe care i-o depănase lui Krauss despre orașul de baștină

al lui Heydrich îl izbea acum în plină figură. Şi toate acestea pentru a salva un brutar evreu, pe care nici măcar nu-l cunoştea.

Respirând greu, umezindu-şi pantalonii cu palmele transpirate, Willi Kohl încuviinţă ameţit, văzând cum sfârşitul carierei – şi poate chiar al vieţii sale – începe să se deruleze în faţa sa.

– Au fost discuţii despre tine, se pare, la nivel înalt.

– Da, domnule.

Spera ca vocea să nu-i tremure. Îşi aţinti ochii în privirea lui Horcher, care – după câteva secunde electrice – şi-o retrase şi începu să examineze un bust de bachelită al lui Hitler aflat pe masa de lângă uşă.

– S-a ivit ceva şi, din nefericire, nu am putut face nimic în legătură cu asta.

Nici nu s-ar fi aşteptat la vreun ajutor din partea lui Friedrich Horcher, care nu numai că era doar un ofiţer al Poliţiei Criminale, cel mai de jos rang al Sipo, ci era, în acelaşi timp, şi un laş recunoscut.

– Da, domnule, despre ce este vorba?

– Se doreşte... de fapt *s-a ordonat* ca tu să ne reprezinţi la ICPC în Londra, în luna februarie.

Kohl dădu din cap încet, aşteptând continuarea. Dar nu, se pare că aceasta fusese întreaga salvă de ştiri proaste.

Comisia Internaţională a Poliţiei Criminale (ICPC), fondată prin anii 1920 la Viena, era o reţea de cooperare a forţelor poliţieneşti din întreaga lume. Schimbau informaţii despre crime, criminali şi tehnici de aplicare a legilor cu ajutorul publicaţiilor, telegramelor şi radioului. Germania era membră a organizaţiei şi Kohl era fericit să afle că, deşi America nu era, la conferinţă participau şi reprezentanţi FBI, pentru a analiza posibilitatea înscrierii în comisie.

Horcher îşi inspectă biroul, la a cărui suprafaţă se holbau de asemenea şi Hitler, Göring şi Himmler, spânzuraţi pe perete, în ramele lor de lemn. Kohl trase aer în piept de câteva ori pentru a se linişti. Spuse:

– Ar fi o onoare.

– Onoare?

Horcher se încruntă. Se aplecă în față spunând în șoaptă:

– Ce generos din partea ta!

Kohl înțelese ironia superiorului său. Participarea la conferință ar fi putut fi o pierdere de timp. Grație zgomotoasei propagande național-socialiste conform căreia Germania era o țară care se bizuia pe propriile-i forțe, ultimul lucru de care avea nevoie Hitler era o alianță internațională pentru diseminarea informațiilor. Acesta era motivul pentru care Gestapo[1] era acronimul pentru „poliția secretă a statului".

Kohl era trimis ca simplu figurant, mai degrabă pentru a păstra aparențele. Niciun alt ofițer cu grad mai înalt nu ar fi îndrăznit să participe – pentru un oficial național-socialist, părăsirea țării pentru două săptămâni însemna că era posibil ca locul său de muncă să fie ocupat de altcineva până la întoarcere. Dar Kohl, de vreme ce era mai degrabă o albină lucrătoare, neavând nicio intenție să urce în ierarhia Partidului, putea să dispară paisprezece zile și să se întoarcă fără pericol – mă rog, în afara consecinței mărunte că o duzină de dosare ar fi fost întârziate, iar violatorii și asasinii ar fi putut fi eliberați.

Ceea ce nu era problema lor, desigur.

La reacția detectivului, Horcher se simți ușurat. Întrebă însuflețit:

– Când a fost ultima ta vacanță, Willi?

– Heidi și cu mine mergem frecvent la Wannsee și în Pădurea Neagră.

– Voiam să spun peste hotare.

– Ah, da... acum câțiva ani. În Franța. Și o călătorie la Brighton în Anglia.

– Ar trebui să-ți iei și soția la Londra.

---

[1] Geheime Staatspolizei, în germană. (n.tr.)

Simpla sugestie a fost suficientă pentru a-l face pe Horcher să simtă că şi-a ispăşit vina; după ce chibzui o clipă, el îi spuse lui Kohl:

– Mi s-a spus că preţul biletelor de feribot şi de tren este chiar rezonabil în acea perioadă a anului. Făcu o altă pauză. Deşi, desigur, vom acoperi cheltuielile de drum şi de cazare.

– Foarte generos.

– Repet, îmi pare rău că trebuie să porţi crucea asta în spinare, Willi! Dar vei mânca şi vei bea bine. Berea britanică este mult mai bună decât se vorbeşte. Şi poţi vedea Turnul Londrei!

– Da, mi-ar plăcea.

– Ce desfătare! Turnul Londrei, repetă şeful inspectorilor cu entuziasm. Ei bine, să ai o zi bună, Willi!

– O zi bună şi dumneavoastră, domnule!

Străbătând holurile misterioase şi posomorâte, în ciuda coloanelor de lumină răsfrânte din lambriurile de stejar şi din marmură, Kohl reveni în biroul său, liniştindu-se încetul cu încetul.

Se trânti greoi pe scaun şi se uită la cutia cu probe şi la notele referitoare la incidentul din Aleea Dresda.

Apoi, ochii săi alunecară pe un dosar care se afla alături de cutia de probe. Ridică receptorul telefonului şi îi ceru operatoarei din Gatow să-i facă legătura cu o reşedinţă privată.

– Da? îi răspunse prudent vocea unui bărbat tânăr, neobişnuit, pare-se, să primească telefoane duminică dimineaţa.

– Jandarmul Raul? întrebă Kohl.

O pauză.

– Da.

– Sunt inspectorul Willi Kohl.

– A, da, domnule inspector. Heil Hitler. Îmi telefonaţi acasă. Duminica.

Kohl chicoti.

– Aşa e. Iertare pentru deranj. Te sun referitor la raportul despre scena crimei în cazul împuşcăturilor din Gatow şi în cel cu muncitorii polonezi.

– Iertați-mă, domnule, nu prea am experiență. Raportul, sunt sigur, e mult mai prost decât cele cu care sunteți obișnuit. Desigur, nu e de calitatea celor pe care le puteți face dumneavoastră. L-am făcut cât de bine am putut.

– Vrei să spui că raportul este complet?

Altă ezitare, mai lungă decât prima.

– Da, domnule. Și a fost depus pe biroul comandantului de jandarmi Meyerhoff.

– Înțeleg... Când s-a întâmplat asta?

– Ultima zi de miercuri, cred. Da. Așa e.

– Comandantul l-a citit?

– Am observat un exemplar pe biroul său vineri seara. Am cerut, de asemenea, să vă fie trimisă o copie și dumneavoastră. Mă mir că n-ați primit-o încă.

– Bine, voi încerca să lămuresc problema asta cu superiorul tău... Spune-mi, Raul, ești mulțumit de modul în care ai procesat locul crimei?

– Cred că am făcut o treabă temeinică, domnule.

– Ai ajuns la vreo concluzie? îl întrebă Kohl. În acest stadiu al investigației, nu e deloc deplasat să speculăm.

Tânărul spuse:

– Tâlhăria nu pare să fie motivul?

– Dumneata mă întrebi pe mine?

– Nu, domnule. Vă spun concluzia. Mă rog, speculația.

– Bun. Le-a luat cineva lucrurile?

– Banii lor au dispărut. Însă bijuteriile și celelalte efecte nu au fost luate. Unele dintre ele păreau chiar destul de valoroase. Cu toate că...

– Continuă...

– Lucrurile erau asupra victimelor atunci când au fost aduse la morga noastră. Îmi pare rău să declar că efectele personale au dispărut după aceea.

– Asta nu mă interesează și nici nu mă surprinde. Ai găsit vreun indiciu care să demonstreze că i-ar fi dușmănit cineva? Pe oricare dintre ei?

– Nu, domnule, cel puțin nu în cazul familiilor din Gatow. Erau tăcuți, munceau din greu, erau persoane decente, după cum se pare. Evrei, da, dar nu erau practicanți ai religiei lor. Nu făceau parte, desigur, din Partid, însă nu erau nici disidenți. În ceea ce-i privește pe muncitorii polonezi, aceștia plantau copaci pentru Olimpiadă și sosiseră aici din Varșovia cu doar trei zile înainte de a fi asasinați. Nu erau nici comuniști și nici agitatori, din informațiile noastre.

– Mai ai vreo idee?

– A fost vorba despre doi sau trei asasini. Am urmărit amprentele de tălpi, așa cum m-ați instruit. În ambele incidente, aceleași urme.

– Ce tip de armă au folosit?

– Nu am nicio idee, domnule. Cartușele gloanțelor dispăruseră înainte ca eu să ajung.

– Dispăruseră? O avalanșă de asasini conștiincioși, pare-se. Ei bine, gloanțele de plumb ne vor spune mai multe. Ai recuperat vreunul nedeformat?

– Am verificat locul cu atenție, dar nu am găsit niciunul.

– Cu siguranță legistul a recuperat vreunul.

– L-am întrebat, domnule, dar mi-a spus că nu a găsit niciunul.

– Niciunul?

– Îmi pare rău, domnule.

– Nu sunt supărat pe dumneata, jandarm Raul. Dumneata faci cinste profesiei. Și iartă-mă că te-am deranjat acasă. Ai copii? Cred că aud un copilaș plângând pe-acolo pe undeva. Eu l-am trezit?

– Pe ea, domnule, că e fetiță. Dar e suficient de mare. Am să-i spun despre onoarea de a fi trezită de un investigator atât de cunoscut ca dumneavoastră.

– O zi bună.

– Heil Hitler.

Kohl aruncă telefonul în furcă. Era în ceață. Modul în care fuseseră înfăptuite aceste asasinate sugera un asasinat al SS, al

Gestapoului sau al trupelor de asalt. Dar, dacă ar fi fost așa, lui Kohl și jandarmului li s-ar fi ordonat să înceteze de îndată investigația – cum li se spusese detectivilor de la Kripo să înceteze de îndată cercetările într-un caz recent referitor la piața neagră, atunci când firele descoperite în urma investigației duseseră la amiralul Raeder din Marină și la Walter von Brauchitsch, un ofițer de armată superior.

Nu le fusese retras cazul, dar li se puneau piedici. Ce sens avea ambiguitatea asta?

Părea că, oricare le-ar fi fost motivația, asasinatele erau niște ispite scoase în calea lui pentru a-i testa loialitatea. Oare sunase comandantul Meyerhoff la Kripo din ordinul SD, pentru a vedea dacă inspectorul va refuza să se ocupe de aceste cazuri de asasinat împotriva unor evrei și polonezi? Ar putea fi la mijloc așa ceva?

Dar nu, nu, asta era deja paranoia. Se gândea la asta doar pentru că aflase de dosarul pe care-l avea SD despre el.

Kohl putea să nu afle niciodată răspunsul la aceste întrebări, așa că se ridică și străbătu din nou holurile tăcute până la camera telexului, pentru a afla dacă nu cumva, printr-un alt miracol, colegii săi americani deciseseră să răspundă întrebărilor sale insistente.

Rabla cu care mergeau, caldă ca un cuptor înăuntru, intră în Piața Wilhelm și parcă pe o alee.

– Cum mă adresez oamenilor? întrebă Paul.

– Domnule, spuse Webber. Mereu „domnule".

– Nu sunt femei?

– Ah, o întrebare bună, domnule John Dillinger! Da, s-ar putea să fie câteva. Dar nu sunt în poziții oficiale, desigur. Sunt ca tine: secretare, femei de serviciu, funcționare, dactilografe. Ar putea fi singure – femeile necăsătorite pot munci –, așa că spune-le „domnișoară". Și poți flirta puțin cu ele dacă vrei. N-ar fi deplasat pentru un muncitor, dar, în același timp, dacă le vei ignora, ele vor considera că dorești doar să-ți faci treaba

cât mai degrabă şi să ajungi cât mai repede acasă, la masa de duminică.

– Bat la uşi sau pur şi simplu intru?

– Baţi mereu, explică Morgan.

Webber dădu din cap.

– Şi spun „Heil Hitler"?

Webber îl luă peste picior:

– Cât de des doreşti. Nu va merge nimeni la închisoare pentru că a spus asta.

– Şi fac salutul ăla al vostru. Cu mâna în aer?

– Nu e obligatoriu, spuse Morgan. Nu pentru un muncitor. Îi reaminti: Şi nu uita cum pronunţi g-ul. Înmoaie-l. Vorbeşte ca un berlinez. Potoleşte suspiciunile dinainte de a apărea.

În spatele camionetei încinse, Paul îşi dădu jos hainele şi îşi trase pe el salopeta pe care i-o adusese Webber.

– Se potriveşte perfect, spuse acesta. Ţi le-aş putea vinde dacă vrei să le păstrezi.

– Otto, spuse Paul oftând. Examină actul de identitate ponosit, pe care era lipită poza unui bărbat care îi semăna.

– Cine e tipul?

– Există un depozit, nu prea folosit, unde Weimar-ul a depozitat dosarele soldaţilor care au luptat în război. Sunt milioane de dosare, desigur. Le folosesc uneori pentru a falsifica permise de trecere şi alte documente. Găsesc o fotografie care seamănă cu cel care cumpără documentele. Fotografiile sunt vechi şi uzate, dar la fel sunt şi cărţile noastre de identitate, pentru că trebuie să le avem la noi tot timpul.

Se uită la fotografie şi apoi la Paul.

– Acesta este un bărbat care a fost ucis la Argonne-Meuse. În dosarul lui se spune că a câştigat multe medalii înainte să moară. S-au gândit apoi să-i dea Crucea de Fier. Arăţi bine pentru un mort.

Webber îi înmână apoi două permise de lucru, care îi deschideau calea către Cancelarie. Paul îşi lăsase propriul paşaport şi pe cel rusesc la pensiune, cumpărase un pachet de ţigări

germane şi luase o cutie de chibrituri ieftine, nemarcate, de la Cafeneaua Ariană; Webber îl asigurase că va fi percheziţionat cu atenţie în faţa clădirii.

– Uite.

Webber îi înmână un carnet, un creion şi un metru de tâmplărie răpănos. De asemenea, îi mai dădu o riglă mică de oţel, cu care ar fi putut forţa, la nevoie, uşa biroului lui Ernst.

Paul privi la toate acestea, apoi îl întrebă pe Webber:

– Chiar vor crede?

– O, domnule John Dillinger, dacă vrei certitudini, cred că te-ai apucat de meseria greşită.

Scoase unul dintre trabucurile sale din frunză de varză.

– Doar nu vrei să fumezi chestia aia aici, spuse Morgan.

– Şi unde ai vrea s-o fumez? Pe scara de la intrarea în reşedinţa Führerului, aprinzând chibritul de curul gărzilor SS?

Aprinse trabucul şi făcu un semn cu capul către Paul.

– Te vom aştepta aici.

Hermann Göring străbătu clădirea Cancelariei de parcă ar fi fost moşia lui. Şi probabil că, într-o bună zi, chiar avea să fie.

Ministrul îl iubea pe Adolf Hitler aşa cum îl iubea Petru pe Hristos.

Dar Iisus ajunsese, în cele urmă, prins în cuie pe un T din lemn, iar Petru preluase controlul asupra operaţiunii.

Asta se va întâmpla în Germania, Göring ştia. Hitler era o creaţie nepământeană, unică în istoria lumii. Magnetic, genial dincolo de cuvinte. Şi tocmai de aceea nu va supravieţui până la bătrâneţe. Lumea nu-i acceptă pe vizionari şi nici pe salvatori. Lupul va fi mort peste cinci ani, iar Göring va jeli şi se va bate în piept, străpuns de o imensă şi autentică durere. Va lua apoi hăţurile în mâini în timpul prelungului priveghi. Apoi îşi va conduce patria în poziţia de cea mai importantă naţiune a lumii. Hitler spunea că acesta va fi un imperiu de o mie de ani. Dar Hermann Göring îşi va face regimul să dureze o eternitate.

Deocamdată însă, obiective mai mărunte: măsuri tactice, ca să se asigure că el va prelua rolul Führerului.

După ce-şi termină ouăle şi cârnaţii, ministrul îşi schimbă hainele din nou (în mod normal schimba câte patru-cinci costume pe zi). Avea acum o uniformă militară de un verde flamboaiant, acoperită de şnururi, panglici şi decoraţii, unele câştigate, multe însă cumpărate. Se îmbrăcase astfel pentru că se simţea în misiune. Iar scopul său? Să prindă capul lui Reinhard Ernst pe perete (Göring era, la urma urmei, maestrul de vânătoare al Imperiului).

Cu dosarul care dezvăluia ascendenţa evreiască a lui Keitel vârât sub braţ ca o cravaşă, străbătu cu paşi mari culoarele întunecoase. Întorcându-se după un colţ, se strâmbă de durere din cauza rănii – un glonţ primit în vintre în noiembrie 1923, în timpul Puciului de la berărie. Îşi luase pilulele cu doar o oră înainte – nu putea trăi fără ele –, însă efectul analgezic începuse deja să dispară. Ah, probabil că farmacistul greşise concentraţia pilulelor. Îl va ocărî pe tema asta mai târziu.

Făcu un semn către gardienii SS şi intră în anticamera biroului liderului, zâmbindu-i secretarei.

– Mi-a spus să vă las să intraţi imediat, domnule ministru.

Göring străbătu cu paşi repezi covorul din hol, apoi intră în biroul Führerului. Hitler stătea aplecat peste marginea biroului său, aşa cum făcea mai mereu. Lupul nu se simţea niciodată bine stând liniştit. El trebuia să se plimbe prin cameră, să se cocoaţe pe câte un scaun, să se legene înainte şi-napoi, holbându-se pe ferestre. Sorbi din ciocolată, apoi puse ceaşca şi farfurioara pe birou şi făcu un semn solemn către cineva care stătea într-un fotoliu înalt. După care ridică privirea şi spuse:

– A, domnule ministru al aviaţiei, intră, intră...

Hitler culese de pe birou nota pe care i-o scrisese Göring mai devreme.

– Trebuie să aflu mai multe despre asta. Este interesant că ai menţionat o conspiraţie... Camaradul nostru aici de faţă are, după cum se pare, ştiri asemănătoare...

După ce străbătu jumătate din uriașul birou, Göring clipi, apoi se opri brusc văzându-l pe celălalt vizitator al Führerului ridicându-se din fotoliu. Era Reinhard Ernst. Acesta dădu din cap și-i zâmbi.

– Bună dimineața, domnule ministru.

Göring se făcu că nu-l vede și-l întrebă pe Hitler:

– O conspirație?

– Într-adevăr, spuse Hitler. Discutam despre proiectul colonelului, Studiul Waltham. Se pare că unele persoane care-l dușmănesc au falsificat informații despre asociatul său, profesorul doctor Ludwig Keitel. Îți imaginezi? Au mers atât de departe încât au sugerat că profesorul este de origine evreiască. Te rog, stai jos, Hermann, și spune-mi despre conspirația pe care ai descoperit-o tu.

Reinhard Ernst se gândi că nu va uita niciodată expresia întipărită atunci pe fața umflată a lui Hermann Göring. Ochii lui văzură cum gogoașa roșcată de carne surâzătoare începe să fie cuprinsă de șoc. Un fanfaron pus la pământ.

Ernst nu se simți neapărat satisfăcut de lovitura dată, pentru că, după ce șocul trecu, chipul lui Göring se desfigură de ură.

Führerul nu părea să observe confruntarea tăcută dintre cei doi oameni ai săi. El alinie cu grijă câteva documente pe birou.

– I-am cerut colonelului Ernst câteva informații în legătură cu studiul asupra armatei pe care-l întreprinde, informații pe care mi le va furniza mâine.

O privire pătrunzătoare către Ernst, care dădu din cap și-l asigură:

– Bineînțeles, Führerul meu.

– Și, pe când se pregătea, a aflat că cineva a falsificat dosarul rudelor profesorului doctor Keitel, precum și pe cel al altora care lucrează cu guvernul. Oameni de la Krupp, Farben, Siemens.

– Și, rosti Ernst, am fost șocat să descopăr că lucrurile au mers chiar și mai departe de atât. Ei au falsificat până și dosarele

unor rude și străbuni ai multor oficiali proeminenți ai Partidului. Au plantat informații în și în jurul orașului Hamburg, în special. Am decis să le distrug în mare parte, pe măsură ce dădeam de ele. Ernst îl măsură pe Göring din cap până-n călcâie: Unele minciuni se referă la persoane situate la cel mai înalt nivel. Sugestii de legături cu spoitori evrei, copii bastarzi și alte asemenea.

Göring se încruntă.

– Teribil.

Scrâșnea din dinți – era furios nu numai din cauza înfrângerii suferite, ci și din cauza aluziei lui Ernst că s-ar putea găsi, de asemenea, chiar și în biografia ministrului aviației ceva rădăcini evreiești.

– Cine ar face așa ceva?

Începu să răsfoiască dosarul pe care-l adusese cu el.

– Cine? bolborosi Hitler. Comuniștii, evreii, social-democrații! Eu însumi am fost incomodat în ultima vreme de catolici. Nu trebuie să uităm defel că ei sunt adversarii noștri. Este ușor să fie puși la locul lor, ținând cont de ura noastră comună față de evrei. Dar cine știe? Avem atâția inamici!

– Avem, într-adevăr.

Göring aruncă din nou o privire către Ernst, care întrebă dacă-i poate pune ministrului niște cafea sau ciocolată.

– Nu, mulțumesc, Reinhard, îl refuză el cu o voce rece.

Ca soldat, Ernst învățase de timpuriu că, dintre toate armele din arsenalul militarului, cea mai eficientă este inteligența pură. Insistase mereu să afle exact ce intenționa să facă inamicul. Făcuse greșeala să-și imagineze că spionii lui Göring nu monitorizau cabina telefonică aflată la câteva blocuri distanță de Cancelarie. Din cauza acestei neglijențe, ministrul aviației aflase numele coautorului Studiului Waltham. Însă, din fericire, Ernst – chiar dacă părea nepriceput în arta intrigii – dispunea, oricum, de persoane de încredere plasate în locuri de unde ar fi putut fi folositori. Omul care-i furniza informații în mod constant lui Ernst în legătură cu tot ce se întâmpla la ministerul aviației îi raportase cu o noapte înainte, chiar după

ce curățase cioburile unei farfurii cu spaghete și pregătise o cămașă curată pentru ministru, că Göring descoperise unele informații referitoare la bunica lui Keitel.

Dezgustat de faptul că trebuie să joace un asemenea joc, dar conștient de riscul mortal la care-l expunea situația, Ernst plecase imediat să-l vadă pe Keitel. Profesorul doctor presupusese că legătura evreiască a femeii era adevărată, dar spusese că el nu mai avusese de-a face cu acea ramură a familiei de ani de zile. Ernst și Keitel petrecuseră ore întregi noaptea trecută creând documente false, pentru a sugera că oameni de afaceri și oficiali din guvern care erau arieni pursânge aveau de fapt rădăcini evreiești.

Singura dificultate care amenința stratagema lui Ernst era că trebuia să se asigure cumva că va ajunge la Hitler înaintea lui Göring. Însă una dintre tehnicile de război în care excela Ernst în domeniul planificării strategice militare era ceea ce el numea „lovitură fulgerătoare". Prin aceasta înțelegea să se miște atât de repede, încât inamicul să nu aibă timp să-și pregătească apărarea, chiar dacă era cu mult mai puternic. Colonelul năvălise în biroul Führerului devreme în acea dimineață și devoalase conspirația, prezentându-și falsurile.

– Cu treaba asta vom merge până la capăt, spunea acum Hitler. Se îndepărtă de birou ca să-și toarne o ceașcă de cacao fierbinte și să ia câteva bucăți de *zwieback* de pe o farfurie.

– Acum, Hermann, ce-mi poți spune despre biletul tău? Ce ai descoperit?

Cu un zâmbet lansat către Ernst, uriașul refuză să se recunoască înfrânt. Își scutură, în schimb, capul și, cu o încruntătură crâncenă, spuse:

– Am auzit de insubordonarea celor din Oranienburg. Lipsă totală de respect din partea gardienilor de acolo. Sunt îngrijorat că s-ar putea declanșa revolte. Aș vrea să recomand represalii. Represalii severe.

Era o absurditate. Reconstruit în mare măsură de sclavi și redenumit Sachsenhausen, lagărul de concentrare era perfect

securizat; nu exista defel riscul să se declanşeze vreo rebeliune. Prizonierii stăteau închişi în ţarc, cu ghearele tăiate ca nişte animale. Göring făcea aceste comentarii dintr-un singur motiv: ca să se răzbune, voia să arunce la picioarele lui Ernst o serie de morţi inocenţi.

Pe când Hitler se gândea la toate acestea, Ernst spuse neprotocolar:

– Ştiu puţine despre lagăr, Führerul meu, iar ministrul aviaţiei are dreptate. Trebuie să fim absolut siguri că nu există vreun adversar.

– Dar... Simt că eziţi, colonele, spuse Hitler.

Ernst ridică din umeri.

– Mă întreb doar dacă nu ar fi mai bine să trecem la astfel de represalii după Olimpiadă. Lagărul nu este departe de Satul olimpic, la urma urmei. Mai cu seamă că avem acum atâţia reporteri străini în oraş... ar fi chiar îngrozitor dacă asemenea poveşti ar ajunge la urechile lor. Cred că ar fi de preferat să ţinem lagărul cât se poate de secret până după aceea.

Ernst observă încă din prima clipă că această idee nu-l încânta deloc pe Hitler. Dar, înainte ca Göring să poată protesta, Führerul spuse:

– Sunt de acord că aşa ar fi probabil cel mai bine. Să rezolvăm problema asta peste o lună sau două.

„Când el şi Göring vor fi uitat deja această chestiune", se gândi Ernst plin de speranţă.

– Acum, Hermann, trebuie să ştii, colonelul are multe alte ştiri bune. Britanicii au acceptat în întregime cotele noastre de vapoare şi submarine, conform tratatului de anul trecut. Planul lui Reinhard a funcţionat.

– Ce noroc, băigui Göring.

– Domnule ministru al aviaţiei, ai adus dosarul acela pentru mine?

Ochii Führerului, cărora le scăpau puţine lucruri, se uitau fix la documentele de sub braţul lui Göring.

– Nu, domnule. Nu contează.

Führerul își mai turnă niște ciocolată și se apropie apoi de modelul la scară al Stadionului Olimpic.

– Veniți, domnilor, și priviți aceste noi anexe. Sunt chiar drăguțe, nu credeți? Elegante, aș spune. Îmi place acest stil modern. Mussolini crede că el l-a inventat. Dar el este un hoț, desigur, după cum bine știm cu toții.

– Așa e, Führerul meu, spuse Göring.

Ernst murmură și el niște cuvinte de aprobare. Ochii jucăuși ai lui Hitler i-l aduceau în minte pe Rudy, când băiatul îi arătase bunicului său un castel de nisip extrem de complex, construit de el anul trecut pe plajă.

– Mi s-a spus că azi va fi mai cald ca oricând. Să sperăm, de dragul sesiunii noastre de fotografii, că așa va fi. Colonele, vei purta uniformă?

– Cred că nu, Führerul meu. Sunt, la urma urmei, mai degrabă un funcționar civil acum. Nu aș vrea să apar ostentativ în compania distinșilor mei colegi.

Ernst privi cu atenție macheta stadionului și, cu mult efort, evită să se uite la uniforma pretențioasă a lui Göring.

Biroul plenipotențiarului pentru stabilitate internă – titulatură pictată cu țepene caractere gotice – se afla la etajul al treilea al Cancelariei. Lucrările de renovare de la acel nivel păreau să se fi terminat în mare măsură, deși mirosul de vopsea, ipsos și lac plutea greu în aer.

Paul intrase fără dificultăți în clădire, deși fusese cercetat scrupulos de doi gardieni înarmați cu puști cu baionete. Documentele lui Webber se dovediseră eficiente, deși fu oprit și percheziționat din nou la etajul al treilea.

Așteptă până când o patrulă trecu de el și dispăru pe hol, apoi bătu respectuos în geamul jivrat al ușii biroului lui Ernst.

Nu primi niciun răspuns.

Răsuci mânerul și descoperi că ușa era deschisă. Străbătu anticamera întunecoasă către ușa care ducea la biroul personal al lui Ernst. Se opri dintr-odată, îngrijorat de posibilitatea ca Ernst să fie totuși acolo, de vreme ce lumina care venea pe sub

uşă era atât de puternică. Bătu din nou şi nu-i răspunse nimeni. Deschise uşa şi descoperi că lumina aceea puternică era reflexia razelor de soare; biroul avea ferestrele către răsărit, iar lumina dimineţii năvălea torenţial în cameră. În ceea ce priveşte uşa, el decise s-o lase deschisă. Închiderea ei ar fi fost probabil împotriva regulamentului şi i-ar fi băgat la bănuieli pe gardienii care-şi făceau rondul.

Prima sa impresie a fost cea a dezordinii din birou: hârtii, broşuri, situaţii contabile, rapoarte oficiale, hărţi, scrisori. Toate acestea acopereau biroul lui Ernst şi o masă de mari dimensiuni aflată în colţ. Pe rafturi se aflau multe cărţi, în mare parte cărţi de istorie militară, aşezate, după cum se părea, cronologic, începând cu *De Bello Gallico* al lui Cezar. După tot ce-i spusese Käthe despre cenzura germană, fu surprins să descopere aici cărţi de şi despre americani şi englezi: Pershing[1], Teddy Roosevelt[2], lord Cornwallis[3], Ulysses S. Grant[4], Abraham Lincoln[5], lord Nelson[6].

În birou se mai afla un şemineu, gol în acea dimineaţă, desigur, şi curăţat cu peria. Pe marginea alb-neagră din marmură erau dispuse plăci cu decoraţiile de război, o baionetă, steaguri de bătălie, fotografii ale unui Ernst mai tânăr îmbrăcat în uniformă, alături de un bărbat corpolent cu o mustaţă fioroasă şi un coif cu vârf de metal.

---

[1] John Joseph zis *Black Jack* Pershing (1860-1948), general american care a condus forţele expediţionare americane din timpul Primului Război Mondial. (n.tr.)

[2] Theodore „Teddy" Roosevelt (1858-1919) a fost al 26-lea preşedinte american (1901-1909). (n.tr.)

[3] Familie de nobili şi militari englezi, aflată în posturi de comandă în toate războaiele majore ale ultimelor secole. George Cornwallis-West a fost tatăl vitreg al lui Winston Churchill. (n.tr.)

[4] Hiram Ulysses Grant (1822-1885) a fost al 18-lea preşedinte american, unul dintre personajele-cheie ale Războiului de Secesiune. (n.tr.)

[5] Abraham Lincoln (1809-1865) a fost al 16-lea preşedinte american. (n.tr.)

[6] Horatio Nelson (1758-1805), amiral britanic cunoscut în istorie ca învingător în bătălia de la Trafalgar, în care a şi murit. (n.tr.)

Paul își deschise carnețelul în care desenase o duzină de planuri de cameră, apoi măsură cu pasul perimetrul biroului și adăugă dimensiunile. Nu se obosi să le măsoare cu metrul; trebuia să fie credibil, nu exact. Mergând la birou, Paul se uită la lucrurile care se aflau acolo. Văzu câteva fotografii înrămate. Îl înfățișau pe colonel cu familia. Altele erau cu o brunetă chipeșă, probabil soția lui, în alta erau trei personaje – un tânăr în uniformă alături de, pare-se, soția sa și un copil. Apoi alte două fotografii ale aceleiași tinere cu copilul, făcute la distanță de câțiva ani și mult mai recente. Paul își abătu privirea de la fotografii și citi la repezeală zecile de documente de pe birou. Era gata să se întindă către una dintre grămezile de hârtii și să cotrobăie prin ea, când se opri, alertat de un sunet – sau, mai degrabă, de o tăcere stranie. Intensitatea sunetelor care ajungeau la el se redusese, iar Paul se lăsă instinctiv în genunchi și puse metrul pe podea, apoi începu să-l mute dintr-o parte a camerei într-alta. Ridică privirea și văzu un bărbat care intra încet, uitându-se la el curios.

Fotografiile de pe polița de deasupra căminului și cele pe care persoana de contact a lui Morgan i le arătase erau vechi de câțiva ani, dar nu încăpea nicio îndoială că bărbatul care stătea în fața lui era Reinhard Ernst.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

– Heil Hitler, spuse Paul. Iertaţi-mă dacă vă deranjez, domnule.

– Heil, răspunse bărbatul apatic. Cine eşti dumneata?

– Sunt Fleischman. Iau măsuri pentru covoare.

– A, covoare...

În cameră apăru o altă persoană, un gardian solid, îmbrăcat în uniformă neagră. Îi ceru lui Paul documentele, le citi atent, apoi se întoarse în anticameră punând un scaun chiar lângă uşa biroului. Ernst îl întrebă pe Paul:

– Şi cât de mare este camera asta?

– Opt pe nouă metri şi jumătate.

Inima lui Paul bătea cu putere. Aproape că spusese „iarzi".

– Aş fi putut paria că e mai mare.

– A, păi e mai mare, domnule. Eu mă refer la dimensiunile covorului. În general, mai ales cu podeaua aceasta atât de frumoasă, clienţii noştri vor să lăsăm un chenar din lemnul podelei la vedere.

Ernst se uită la podea de parcă n-ar mai fi văzut până atunci lemnul de stejar. Îşi scoase haina şi o agăţă într-un cuier din spatele biroului său. Se aşeză pe scaun rezemându-se de spătar, îşi închise ochii şi şi-i frecă. Apoi se aplecă în faţă, îşi puse nişte ochelari cu rame de sârmă pe nas şi începu să citească nişte documente.

– Lucrați duminica, domnule? întrebă Paul.

– Ca și dumneata, îi replică Ernst cu un chicot de râs, fără să-l privească.

– Führerul dorește să termine renovarea clădirii.

– A, cu siguranță asta dorește.

Când se aplecă să măsoare o firidă din apropiere, Paul privi pieziș la Ernst, observându-i mâinile pline de cicatrice, ridurile din jurul gurii, ochii roșii, expresia care părea a cuiva în mintea căruia se zbat mii de gânduri și care are pe suflet mii de greutăți.

Un sunet slab când Ernst își roti scaunul către fereastră, dându-și jos ochelarii. Părea să absoarbă cu aviditate strălucirea și căldura soarelui, cu evidentă plăcere, dar și cu o urmă de regret, de asemenea, de parcă ar fi fost un om obișnuit să stea sub cerul liber, nu prea fericit că datoria îl transformase într-un sclav al biroului.

– De când faci meseria asta, Fleischman? îl întrebă el fără să se întoarcă.

Paul se ridicase în picioare, strângând carnetul sub braț.

– De-o viață, domnule. De la război.

Ernst continuă să se încălzească la soare, lăsat ușor pe spate, cu ochii închiși. Paul se duse rapid către polița de deasupra șemineului. Baioneta era lungă. Era neagră și nu mai fusese ascuțită de ceva vreme, dar încă putea să ia viața cuiva.

– Și-ți place? întrebă Ernst.

– Mi se potrivește.

Putea să smulgă într-o secundă lama cenușie și să sară în spinarea lui Ernst, să-l omoare rapid. Mai omorâse cu lama înainte. Folosirea unui cuțit nu seamănă cu duelurile din filmele lui Douglas Fairbanks. Lama este, mai degrabă, o extensie mortală a pumnului. Un boxer bun este un bun cuțitar.

Atingerea gheții...

Dar cum s-ar descurca cu gardianul de afară? Acel om ar fi trebuit să moară și el. Cu toate acestea, Paul nu omorâse niciodată gărzile celor pe care-i lichida, nici nu voia să ajungă în situația în care ar fi trebuit s-o facă. Ar putea să-l ucidă pe

Ernst cu baioneța, apoi să-l culce pe gardian la pământ. Dar cu toți soldații aceia care roiau pe-acolo, cineva ar fi putut auzi tărăboiul și l-ar fi arestat. Pe de altă parte, i se ordonase să facă tot posibilul ca moartea colonelului să se petreacă în public.

– Ți se potrivește, repetă Ernst. O viață simplă, fără conflicte și fără alegeri dificile.

Telefonul sună. Ernst ridică receptorul.

– Da? Da, Ludwig, întâlnirea a decurs avantajos pentru noi... Da, da... Acum, spune-mi, ai găsit ceva voluntari? A, bine... Dar poate alți doi-trei... Da, ne întâlnim acolo. Bună ziua.

Punând telefonul în furcă, Ernst îl privi pe Paul, apoi privi către polița căminului.

– Câteva amintiri. Am cunoscut militari toată viața și părem cu toții niște hârciogi care strâng suvenire d-astea. Am mult mai multe acasă. Nu e ciudat că păstrăm amintiri despre evenimente atât de îngrozitoare? Uneori mi se pare o nebunie.

Se uită la ceasul de pe birou.

– Ai terminat, Fleischman?

– Da, domnule, am terminat.

– Am acum ceva de făcut în particular.

– Vă mulțumesc că mi-ați permis să vă deranjez, domnule. Heil Hitler.

– Fleischman?

Paul se întoarse în pragul ușii.

– Ești un om fericit că te ocupi de lucrurile care se potrivesc cu dorințele și cu felul tău de a fi. Se întâmplă atât de rar!

– Presupun că da, domnule. Vă urez o zi bună.

– Da, heil.

Afară, în hol.

Paul avea încă în minte, incandescente, chipul și vocea lui Ernst. Cobora treptele, cu privirea înainte, mișcându-se încet, trecând invizibil printre oamenii de acolo, cei care purtau uniforme negre sau cenușii, costume sau salopete de muncitori. Și, peste tot, ochii severi, bidimensionali, holbându-se la el din

picturile de pe pereți: trinitatea cu nume gravate pe tăblițe de alamă, *A. Hitler, H. Göring* și *P. J. Goebbels.*

La parter, precedat de ecoul propriilor pași, făcu colțul către ușa strălucitoare de la intrare, care dădea în strada Wilhelm. Webber îi adusese ghete uzate, potrivite cu salopeta, doar că o țintă străbătuse pielea flecului și se hârșâia asurzitor la fiece pas, fără să conteze cât de mult își strâmba Paul piciorul pentru a atenua zgomotul.

Mai avea vreo douăzeci de metri până la ieșirea din clădire, care părea o explozie solară înconjurată de un halou.

Cincisprezece metri.

Zang, zang, zang... Șapte metri.

Putea vedea acum afară șuvoiul de mașini care treceau pe stradă.

Trei metri...

Zang... zang...

– Tu! Oprește-te!

Paul îngheță. Se întoarse și văzu un tip între două vârste, îmbrăcat într-o uniformă cenușie, repezindu-se către el.

– Ai coborât pe scările alea. Unde ai fost?

– Eu am fost doar...

– Ia, actele la control.

– Am fost să iau măsuri pentru covoare, domnule, spuse Paul, scoțând din buzunar actele date de Webber.

Ofițerul SS se uită la repezeală prin ele, compară fotografia și citi ordinul de lucru. Smulse metrul de tâmplărie din mâna lui Paul, de parcă ar fi fost o armă.

Reveni la ordinul de lucru și apoi ridică privirea.

– Unde este permisul tău special?

– Permis special? Nu mi s-a spus că am nevoie de unul.

– Ca să ai acces pe scări, trebuia să ai unul.

– Șeful meu nu mi-a spus asta.

– Asta nu e treaba noastră. Toți cei care ajung la etajele superioare au nevoie de un permis special. Ai legitimația de membru de partid?

– Eu... Nu am luat-o cu mine.

– Nu eşti membru de partid?

– Bineînţeles că sunt, domnule. Sunt un naţional-socialist loial, credeţi-mă.

– Nu eşti un naţional-socialist loial dacă nu porţi legitimaţia cu tine.

Ofiţerul îl percheziţionă, îi frunzări carnetul, se uită la schiţa camerelor şi la dimensiunile notate. Îşi scutură capul. Paul spuse:

– Urmează să revin săptămâna asta, domnule. Vă pot aduce atunci permisul special şi legitimaţia de partid. Adăugă: Şi atunci pot să vă măsor şi dumneavoastră biroul.

– Biroul meu se află la parter, în secţiunea din spate, o zonă care nu este programată pentru renovări, spuse acru ofiţerul SS.

– Un motiv în plus să puneţi în birou un covor persan de calitate. Din care se întâmplă să avem mai multe decât ne-au fost repartizate. Şi nu am avea altceva de făcut cu ele decât să le lăsăm să putrezească prin depozit.

Bărbatul se gândi la spusele lui Paul. Apoi îşi consultă ceasul de la mână şi zise:

– Nu am timp de asta. Sunt subofiţerul de securitate Schechter. Găseşti biroul meu dac-o iei în jos pe scări la dreapta. Numele este pe uşă. Acum ieşi, dar când te întorci, să ai cu tine permisul special că, de nu, te trimit în Prinz Albrecht Strasse!

Pe când cei trei părăseau Piaţa Wilhelm, din apropiere se auzi o sirenă. Paul şi Reggie Morgan priviră neliniştiţi pe ferestrele dubei, care puţea a varză şi a transpiraţie.

Webber râse:

– Este o ambulanţă. Liniştiţi-vă.

O clipă mai târziu, de după colţ se ivi o salvare.

– Cunosc sunetele tuturor maşinilor oficiale. În zilele astea este o deprindere foarte utilă.

După câteva momente, Paul spuse liniştit:

– L-am întâlnit.

– L-ai întâlnit? Pe cine? întrebă Morgan.

– Pe Ernst.

Morgan căscă ochii.

– Era acolo?

– A venit în birou exact când am ajuns şi eu acolo.

– Ah, ce ne facem? spuse Webber. Nu ne mai putem întoarce în Cancelarie. Cum vom afla unde se va duce?

– O, am aflat deja asta, spusè Paul.

– Da? întrebă Morgan.

– Am avut timp să mă uit pe biroul lui înainte să ajungă. Va fi la stadion astăzi.

– Care stadion? întrebă Morgan. Sunt cu duzinile în oraş.

– Stadionul Olimpic. Am văzut un memorandum. Hitler se fotografiază cu oficialii de vârf ai Partidului în această după-amiază. Se uită la un turn cu ceas din apropiere. Dar avem doar câteva ore ca să mă plasez în dispozitiv. Cred că vom avem nevoie de ajutorul tău din nou, Otto!

– A, te duc de îndată unde doreşti, domnule John Dillinger. Fac miracole... iar dumneata plăteşti pentru ele. De aceea suntem noi atât de buni parteneri, desigur. Şi, pentru că tot vorbeam despre asta, verzişorii mei americani, dacă nu vă supăraţi...

În timp ce lăsă transmisia dubiţei să huruie supraturată în viteza a doua, ridică mâna dreaptă cu palma în sus, până când Morgan îi puse acolo un plic.

Imediat după aceea, Paul simţi cum Morgan îl scrutează din ochi. Îl întrebă:

– Cum era Ernst? Pare cel mai periculos om din Europa?

– Era politicos, preocupat, epuizat. Şi trist.

– Trist? întrebă Webber.

Paul dădu din cap, amintindu-şi ochii ageri, dar împovăraţi ai lui Ernst, ochii cuiva care se aştepta să depăşească grelele încercări prin care trecea.

Soarele se ridică în cele din urmă peste clădiri....

Morgan privi magazinele şi clădirile, şi steagurile de pe vastul bulevard Unter den Linden, apoi întrebă:

– Ai vreo problemă?

– Problemă?

– Faptul că l-ai întâlnit te face să eziți să... să îndeplinești misiunea pentru care ai venit? E vreo diferență?

Paul Schumann și-ar fi dorit din tot sufletul să spună că este. Că a vedea pe cineva de aproape și a-i vorbi ar putea topi gheața, l-ar face să ezite să-i ia viața omului. Dar răspunse onest:

– Nu. Nu e nicio diferență.

Transpirau din cauza căldurii, iar Kurt Fischer, cel puțin, transpira și din cauza fricii.

Frații se aflau acum la două blocuri de piața unde urmau să-l întâlnească pe Unger, omul care ar fi trebuit să-i facă nevăzuți în noua lor țară, ducându-i alături de părinții lor.

Bărbatul căruia îi încredințaseră viețile lor.

Hans se aplecă, apucă o piatră și o făcu să sară pe suprafața Canalului Landwehr.

– Termină! șopti aspru Kurt. Nu atrage atenția asupra noastră.

– Relaxează-te, frățioare. Să arunci cu pietre în lac nu e ceva care să atragă atenția. Toată lumea aruncă. Dumnezeule, ce căldură! Nu ne putem opri să luăm o bere de ghimbir?

– A, tu crezi că suntem în vacanță, nu-i așa?

Kurt aruncă o privire în jur. Nu erau prea mulți oameni în zonă. Era devreme, iar căldura era deja cumplită.

– Ai văzut pe cineva care ne urmărește? îl întrebă fratele său, amestecând ironia cu mirarea.

– Vrei să rămâi în Berlin? După toate astea?

– Tot ce știu este că, dacă renunțăm la casă, n-o vom mai vedea vreodată.

– Dacă nu renunțăm la ea, nu-i vom mai revedea niciodată pe mama și pe tata. Probabil că nu vom mai vedea pe nimeni niciodată.

Hans se ghemui și luă o altă piatră. Reuși s-o facă să salte de trei ori de astă dată.

– Ia uite, ai văzut?

– Grăbește-te!

Luară colțul și ajunseră pe o stradă pe care erau instalate tarabele comercianților. Pe stradă și pe aleile lăturalnice se aflau parcate mai multe camioane. Mașinile erau pline cu napi, sfeclă, mere, cartofi, păstrăvi de crescătorie, crapi și ulei de cod. Nimic din alimentele foarte căutate: carne, ulei de măsline, unt și zahăr. Chiar și așa, oamenii începuseră deja să se așeze la coadă pentru a le lua pe cele mai bune (sau măcar cele mai puțin neatrăgătoare).

– Uite, este acolo, spuse Kurt traversând strada și îndreptându-se către un camion vechi, parcat în afara pieței.

Sprijinit de el, stătea un bărbat cu păr castaniu și cârlionțat, fumând și răsfoind un ziar. Ridică privirea, îi văzu pe băieți și dădu din cap aproape insesizabil. Aruncă ziarul în cabina camionului.

Toate au legătură cu încrederea...

Și uneori nu ești dezamăgit. Kurt se îndoise că șoferul va veni.

– Domnule Unger! spuse Kurt când ajunseră lângă el. Își strânseră mâinile cu căldură. Acesta este fratele meu, Hans.

– Ah, seamănă perfect cu tatăl vostru.

– Vindeți ciocolată? întrebă băiatul uitându-se la camion.

– Produc și vând dulciuri. Am fost profesor, dar asta nu mai este o profesie care să merite osteneala. Oamenii învață când și când, dar de mâncat dulciuri mănâncă mereu, ca să nu mai vorbim despre siguranța politică. Putem vorbi mai târziu. Acum trebuie să ieșim din Berlin. Puteți sta în cabină cu mine până în apropiere de frontieră. Apoi veți urca într-un spațiu din spate. Folosesc gheață ca să nu mi se topească ciocolata în zile ca acestea și veți sta sub scânduri, acoperiți cu gheață. Nu vă faceți griji, nu veți muri înghețați. Am făcut niște găuri în spatele camionului, să poată intra pe acolo ceva aer cald. Trecem frontiera, așa cum o trec eu în fiecare săptămână. Îi cunosc pe gardieni, le dau ciocolată. Nu m-au controlat niciodată.

Unger se duse în spatele camionului și închise trapa.

Hans urcă în cabina camionului, luă ziarul şi începu să-l citească. Kurt se întoarse, îşi şterse fruntea şi aruncă o ultimă privire către oraşul în care-şi petrecuse întreaga viaţă. În ceaţa ridicată de căldură, părea un oraş italian; îi reamintea de o călătorie făcută la Bologna cu părinţii săi, când tatăl său ţinuse un curs de vară la vechea universitate de acolo. Tânărul se întoarse pentru a urca în camion lângă fratele său, când din mulţime se auzi un icnet colectiv. Kurt îngheţă, cu ochii căscaţi.

Trei maşini negre frânară brusc, blocând camionul lui Unger. Din ele săriră şase oameni în uniforme negre SS. Nu!

– Hans, fugi! strigă Kurt.

Dar doi dintre soldaţii SS alergară la uşa camionului de pe partea pasagerului. Deschiseră violent uşa şi-l traseră pe fratele lui mai mic în stradă. El ripostă până când unul îl lovi în burtă cu bastonul. Hans icni şi încetă lupta, rostogolindu-se pe pământ şi strângându-se de burtă. Soldaţii îl ridicară în picioare.

– Nu, nu, nu! strigă Unger.

Atât el, cât şi Kurt fuseseră îmbrânciţi pe o parte a camionului.

– Documentele! Goliţi-vă buzunarele.

Cei trei făcură ce li se ordonase.

– Băieţii Fischer, spuse comandantul SS, uitându-se pe actele lor de identitate şi dând din cap în semn că ştie despre ce este vorba.

Cu lacrimile curgându-i pe obraji, Unger îi spuse lui Kurt:

– Nu eu te-am trădat, îţi jur că nu!

– Nu, nu el a făcut-o, spuse ofiţerul SS.

Apoi îşi scoase Lugerul din toc, îi îndepărtă siguranţa şi-l împuşcă pe bărbat în cap. Unger se prăbuşi la pământ. Kurt icni de groază.

– Ea a făcut-o, adăugă ofiţerul SS, făcând un semn către o femeie masivă, între două vârste, care se aplecase peste geamul uneia dintre maşinile SS.

Vocea ei, plină de furie, urlă către băieţi:

– Trădătorilor! Porcilor!

Era doamna Lutz, văduva de război care locuia pe același etaj cu ei, femeia care cu puțin timp înainte le urase o zi bună!

Șocat, holbându-se la corpul inert al lui Unger, din care curgeau încă șuvoaie de sânge, Kurt o auzi țipând gâfâit:

– Porci nerecunoscători! V-am urmărit, știu ce puneați la cale, știu cine a fost în apartamentul vostru. Voi scrie tot ce am văzut. L-ați trădat pe Führerul nostru!

Comandantul SS se uita cu o grimasă iritată spre femeie. Făcu un semn către un ofițer mai tânăr și acesta o împinse înapoi în mașină.

– Erați, de ceva vreme, pe lista noastră, amândoi.

– Nu am făcut nimic!

Privind la sângele lui Unger, incapabil să-și ia ochii de la balta purpurie din ce în ce mai mare, Kurt șopti:

– Nimic, jur. Încercam doar să fim cu părinții noștri.

– Trecerea ilegală a frontierei, pacifism, activități împotriva Partidului... pentru toate acestea se dă pedeapsa capitală.

Îl trase pe Hans mai aproape și-i ținti capul cu pistolul. Băiatul scânci:

– Vă rog, nu! Vă rog!...

Kurt făcu repede un pas înainte. Un gardian îl izbi în burtă și el se îndoi din mijloc. Îl văzu apoi pe comandant cum duce arma la ceafa fratelui său.

– Nuu!

Comandantul privi încruntat, apoi se aplecă în spate, ca să evite jetul de sânge și carne.

– Vă rog, domnule!

Și atunci, un alt ofițer șopti:

– Domnule, am primit ordine. În timpul Olimpiadei trebuie să ne abținem.

Făcu un semn către piață, apoi către lumea care se adunase, privind.

– Ar putea fi prezenți străini, poate chiar reporteri.

Ezitând un lung moment, comandantul murmură nerăbdător:

– În regulă. Duceți-i la Columbia Haus.

Deşi începuse să fie ocolită în favoarea lagărului de la Oranienburg, cu mult mai nemilos de eficient şi mai puţin vizibil, Columbia Haus era în continuare cea mai cunoscută închisoare din Berlin.

Ofiţerul făcu un semn către corpul lui Unger.

– Şi aruncaţi chestia aia undeva. Aflaţi dacă era căsătorit şi, dacă a fost, trimiteţi-i soţiei cămaşa aia plină de sânge.

– Da, domnule comandant. Cu ce mesaj?

– Cămaşa va fi mesajul.

Comandantul îşi puse arma în toc şi se întoarse la maşina lui. Se uită scurt la fraţii Fischer, dar ochii săi priveau prin ei, de parcă ar fi fost deja morţi.

– Unde eşti, Paul Schumann?

Ca şi întrebarea lui de ieri către suspectul pe atunci anonim – *Cine* eşti? –, Willi Kohl o rostea şi pe aceasta cu voce tare, frustrat, fără speranţa de a primi un răspuns imediat. Inspectorul considerase că, dacă ştie numele bărbatului, ar putea grăbi rezolvarea cazului, dar nu era deloc aşa.

Kohl nu primise niciun răspuns la telegramele pe care le trimisese către Biroul Federal de Investigaţii şi către Comitetul Internaţional Olimpic. Primise un răspuns lapidar de la Departamentul de Poliţiei al oraşului New York, conform căruia urmau să cerceteze această problemă când cazul va fi „aplicabil".

Nu era un cuvânt cu care Kohl să fi fost familiarizat, dar când se uită în dicţionarul englez-german al departamentului, faţa îi fu brăzdată de un rictus furios. Pe tot parcursul anului trecut, simţise că reprezentanţii legii americani aveau reticenţe când se punea problema cooperării cu Kripo. Şovăielile erau explicabile, în parte, prin resentimentele naţional-socialiste existente în Statele Unite. Altele, de asemenea, credea el, ar fi putut să-şi aibă rădăcinile în răpirea copilului lui Lindbergh; Bruno Hauptmann scăpase din custodia poliţiei din Germania şi fugise în Statele Unite, unde omorâse copilul.

Kohl trimisese şi o a doua scurtă telegramă, în engleza sa şchioapă, mulţumindu-le celor de la NYPD şi reamintindu-le cât de urgentă era soluţionarea rugăminţii sale. El îi alertă pe grăniceri, cerându-le să-l aresteze pe Schumann dacă ar fi încercat să părăsească ţara, dar cererea sa ajunse doar în punctele importante de trecere a frontierei.

Nici Janssen nu avusese mai mult succes cu a doua sa vizită în Satul olimpic. Paul Schumann nu avusese legături oficiale cu echipa americană. Venise la Berlin ca reporter, fără să se ştie cine-l patronează. Părăsise Satul olimpic cu o zi înainte. Nimeni nu-l mai văzuse de-atunci şi nici nu se ştia unde s-ar fi putut duce. Numele lui Schumann nu era pe lista celor care cumpăraseră recent muniţie Largo sau Modelo A, dar asta nu era o surpriză, de vreme ce nu ajunsese la Berlin decât vineri.

Legănându-se în fotoliu, privind prin cutia cu probe, citindu-şi notele... Kohl îşi ridică privirea şi văzu că Janssen se oprise în pragul uşii, sporovăind cu alţi câţiva tineri inspectori asistenţi şi inspectori candidaţi îmbrăcaţi în uniforme.

Kohl se încruntă la auzul rumorii ca de cafenea.

Tinerii ofiţeri îl salutară.

– Heil Hitler.

– Heil, domnule inspector Kohl!

– Da, da...

– Ne îndreptam către conferinţă. Nu veniţi şi dumneavoastră?

– Nu, bolborosi Kohl. Am de lucru.

De când ajunsese Partidul la putere, în 1933, se organizau săptămânal seminarii de câte o oră asupra naţional-socialismului, în sala principală de conferinţe de la Alex. Participarea tuturor ofiţerilor Kripo era obligatorie. Lipsit de entuziasm, Kohl participa rareori. Ultima la care participase fusese cu doi ani înainte şi avea ca titlu „Hitler, pangermanismul şi rădăcinile fundamentalelor schimbări sociale". Adormise.

– Astăzi va veni însuşi liderul SD, Heydrich.

– Nu suntem siguri, spuse un altul, entuziasmat. Dar s-ar putea să vină. Vă imaginaţi? Vom putea să-i strângem mâna!

– După cum spuneam, am de lucru...

Kohl se uită la chipurile lor tinere şi entuziaste.

– Ai rezolvat ceva, Janssen? întrebă apoi.

– Bună ziua, domnule inspector, îi spuse un alt tânăr ofiţer exuberant.

Ieşiră zgomotoşi şi plecară pe hol.

Kohl îşi fixă privirea încruntată asupra lui Janssen, care sări ca ars.

– Iertaţi-mă, domnule. S-au ataşat de mine pentru că şi eu sunt ataşat de...

– De mine?

– Ei bine, da, domnule.

Kohl făcu un semn în direcţia în care plecaseră tinerii.

– Sunt membri?

– De partid? Câţiva, da.

Înainte ca Hitler să ajungă la putere, era ilegal ca un ofiţer de poliţie să fie membru al vreunui partid politic. Kohl spuse:

– Nu ceda ispitei de a te înscrie, Janssen. Crezi că te va ajuta în carieră, însă nu e deloc adevărat. Nu va face decât să te blocheze şi mai tare în pânza lor de păianjen.

– Nisipuri mişcătoare morale, îşi cită Janssen şeful.

– Aşa e.

– Oricum, cum aş putea intra? întrebă el pe un ton grav, apoi îi oferi unul dintre rarele sale surâsuri. Lucrul cu dumnea-voastră nu-mi lasă timp deloc pentru manifestaţii.

Kohl îi întoarse zâmbetul şi apoi spuse:

– Deci, ce avem?

– Rezultatele autopsiei în cazul Aleea Dresda.

– Era şi timpul.

Douăzeci şi patru de ore pentru o autopsie! Era de neiertat.

Inspectorul candidat îi înmână şefului său un dosar subţire, în care se aflau doar două pagini.

– Ce e asta? Medicul legist a făcut autopsia în somn? Mă rog, nu contează, murmură Kohl, apoi începu să parcurgă documentul.

În primul rând, se afirma ceea ce se putea vedea şi cu ochiul liber, aşa cum fac toate autopsiile, într-un limbaj compact, îmbâcsit cu termeni de fiziologie şi morfologie: cauza morţii era o traumă severă la creier produsă de impactul unui glonţ. Nu avea boli sexuale, ceva gută, ceva artrită, fără răni de război. El şi Kohl aveau în comun inflamaţia articulaţiei degetului mare de la picior, iar bătăturile de pe picioarele victimei sugerau că era un mare amator de plimbări.

Janssen se uită şi el peste umărul lui Kohl.

– Uitaţi, domnule, are un deget rupt care s-a sudat prost.

– Nu ne interesează asta, Janssen. Este degetul mic, care este predispus să se rupă în diverse circumstanţe, spre deosebire de o rană care este unică şi ne-ar putea ajuta să înţelegem omul mai bine. Un incident recent ne-ar fi de mai mare ajutor – am putea face verificări la medicii din nord-vestul Berlinului pentru a afla indicii în legătură cu pacienţii lor –, dar această fractură este veche.

Se întoarse la raport. Alcoolul din sânge sugera că bărbatul băuse ceva tărie nu cu mult înainte de a fi împuşcat. În stomac îi găsiseră pui, usturoi, verdeaţă, ceapă, morcovi, cartofi, un sos roşiatic oarecare şi cafea, toate digerate până la un punct care sugera faptul că victima luase masa cam cu o jumătate de oră înainte de moarte.

– Ah, se aprinse Kohl, trecând cu creionul toate aceste amănunte în carnetul său jerpelit.

– Ce este, domnule?

– Aici e ceva ce ne interesează pe noi, Janssen. Chiar dacă nu putem fi siguri, se pare că victima a avut un meniu sublim la ultimul său prânz. Este vorba probabil de *coq au vin*, o delicatesă franţuzească care asociază puiul cu un atât de neaşteptat partener, vinul roşu. De obicei, un vin de Burgundia, cum ar fi de exemplu un strop de Chambertin. Nu întâlnim prea des aşa ceva, Janssen. Ştii de ce? Pentru că noi, germanii, facem o pişoarcă de vin roşu, iar austriecii, care fac minunate vinuri roşii, nu ne trimit prea mult. O, da, asta e bună.

Se gândi o clipă, apoi se ridică și se duse să cerceteze o hartă a Berlinului de pe peretele biroului. Găsi o piuneză și o înfipse în dreptul Aleii Dresda.

– A murit aici, la prânz, și a mâncat la un restaurant, cu jumătate de oră înainte. Îți amintești că era un mare amator de plimbări, Janssen: mușchii picioarelor, care mă fac să-mi fie rușine cu-ale mele, și bătăturile de pe tălpi. Așa că, deși ar fi putut lua un taxi sau tramvaiul până la întâlnirea sa fatală, putem presupune că a ajuns acolo pe jos. Ceea ce i-a permis o pauză de câteva minute, să fumeze o țigară după prânz... îți amintești că avea vârfurile degetelor pătate cu galben?

– Nu prea, domnule.

– Fii mai atent, atunci. Dându-i timp pentru o țigară și pentru ca apoi să-și plătească nota și să-și savureze cafeaua, presupunem că s-a plimbat cu picioarele alea solide ale lui cam douăzeci de minute înainte să ajungă pe Aleea Dresda. Ce distanță ar putea străbate în acest răstimp un pieton atât de sprinten?

– Bănuiesc că vreun kilometru și jumătate.

Kohl se încruntă.

– Cam așa mă gândeam și eu.

Privi cu atenție harta Berlinului și desenă un cerc în jurul locului crimei.

Janssen scutură din cap.

– Ia te uită! Este imens. Trebuie să mergem cu fotografia la toate restaurantele din acest cerc?

– Nu, doar la cele care au în meniu *coq au vin* și, dintre acestea, doar la cele care au servit sâmbătă la prânz așa ceva. O privire scurtă la orele de servire și la meniul din fața restaurantului ne vor spune dacă trebuie să mergem cu cercetările mai departe. Dar, chiar și-așa, este un efort uriaș și încă unul care trebuie făcut imediat.

Tânărul ofițer se holbă la hartă.

– Asta trebuie să facem noi doi, domnule? Le-am putea vizita doar noi doi pe toate? Cum așa?

Dădu din cap, descurajat.

– Bineînțeles că nu putem.

– Atunci?

Willi Kohl se lăsă pe spate, iar ochii săi plutiră prin cameră. Apoi se opriră timp de câteva momente pe biroul său și spuse:

– Așteaptă telegramele și orice alt mesaj în legătură cu cazul, Janssen!

Kohl își luă apoi pălăria Panama din cuierul aflat în colțul biroului.

– În ceea ce mă privește, am o idee.

– Unde veți fi, domnule?

– Pe urma unui pui franțuzesc.

Capitolul douăzeci şi trei

Atmosfera de neliniște care plutea deasupra celor trei oameni aflați în pensiune era ca fumul rece.

Paul Schumann cunoștea prea bine această senzație – din momentele în care aștepta să pășească în ringul de box, încercând să-și amintească tot ce știa despre adversarul său, imaginându-și schemele de apărare ale tipului, plănuind când să se eschiveze, când să se ridice pe vârfuri și să trimită un sving sau o directă, gândindu-se cum să exploateze slăbiciunile adversarului și cum să pună în valoare mai bine calitățile sale.

O mai trăise, de asemenea, și cu alte ocazii: ca mercenar, plănuind cum să-și „declanșeze" victimele. Privind hărțile desenate în stilul său îngrijit, verificând de mai multe ori Coltul și pistolul de rezervă, uitându-se peste informațiile adunate în legătură cu programul, preferințele, antipatiile, rutinele și cunoștințele victimei.

Acesta era *Înaintele.*

Durul, teribilul *Înainte.* Tăcerea care preceda asasinatul. Momentul în care procesa faptele, în mijlocul nerăbdării și al nervozității. Desigur, mai era și frica. Nu scapi niciodată de ea. Oricum, nici cei mai buni dintre asasinii plătiți nu scapă.

Și întotdeauna, amorțeala crescândă, cristalizarea inimii.

Începea să atingă gheața.

În camera întunecoasă, cu ferestrele închise și perdelele trase – și telefoanele scoase din priză, desigur –, Paul și Morgan studiau o hartă și câteva zeci de fotografii ale Stadionului Olimpic aduse de Webber, alături de o pereche de pantaloni gri de flanel extrem de mototoliți pentru Morgan (pe care, la început, americanul îi examinase cu scepticism, dar decisese după aceea să-i păstreze).

Morgan bătu cu degetul pe una dintre fotografii.

– Unde vrei să...?

– Te rog, un moment, îl întrerupse Webber.

Se ridică și începu să se plimbe prin cameră fluierând. Era într-o dispoziție jovială – avea acum în buzunar o mie de dolari și nu trebuia să-și mai facă griji, cel puțin o vreme, pentru grăsime și vopsea galbenă.

Morgan și Paul se uitară încruntați unul la altul. Germanul se lăsă în genunchi și începu să scoată dintr-un dulap câteva discuri, pe care le puse în fața unui gramofon ponosit. Făcu o grimasă:

– A, nu John Philip Sousa. Am căutat mereu, dar sunt atât de greu de găsit!

Ridică apoi privirea către Morgan.

– Uite, domnul John Dillinger aici de față mi-a spus că Sousa este american. Însă cred că a glumit. Te rog, spune-mi, șeful de formație este englez, nu-i așa?

– Nu, este american, spuse bărbatul cel subțirel.

– Eu am auzit altceva.

Morgan ridică o sprânceană.

– Poate că ai dreptate. Poate că ar trebui să punem un pariu. O sută de mărci?

Webber se gândi, apoi spuse:

– Voi studia problema mai târziu.

– Nu prea avem vreme de muzică, adăugă Morgan, uitându-se cum Webber studiază grămada de discuri.

Paul spuse:

– Dar cred că avem timp să acoperim cumva sunetele conversației noastre.

– Exact, spuse Webber. Și vom folosi... Cercetă o etichetă... o colecție din imperturbabilele noastre cântece germane de vânătoare.

Se întoarse către gramofon și puse acul în șanțul discului. O melodie viguroasă și hârșâită umplu instantaneu camera.

– Este „Vânătorul de cerbi". Râse. Potrivită, ținând cont de misiunea noastră.

Mafioții Luciano și Lansky procedau la fel în America – de obicei, dădeau drumul la radio, pentru a acoperi conversațiile în cazul în care băieții lui Dewey sau ai lui Hoover ar fi plantat microfoane în camerele unde organizau întâlnirile.

– Așa, deci ce spuneai?

Morgan întrebă:

– Unde are loc sesiunea de fotografii?

– În memorandumul de pe biroul lui Ernst se spunea că în standul presei.

– Uite aici, spuse Webber.

Paul se uită cu atenție la desen și nu fu deloc mulțumit de ce vedea. Stadionul era imens, iar standul presei avea probabil 70 de metri lungime. Era amplasat la etaj, aproape de capătul sudic al clădirii. Ar fi putut să ia poziție în standurile din nordul clădirii, dar asta ar fi însemnat un foc tras de la foarte mare distanță, peste întregul complex.

– Prea departe. O pală de vânt, distorsiunea ferestrei... Nu. Nu pot garanta o împușcătură mortală. Și aș putea lovi pe altcineva.

– Deci? întrebă Webber aproape inert. Poate că poți să-l ucizi pe Hitler. Sau pe Göring... De ce nu este o țintă la fel de mare ca un dirijabil! Și un orb l-ar ochi. Se uită din nou peste hartă și spuse: Poți să-l lovești pe Ernst când iese din mașină. Ce credeți în legătură cu asta, domnule Morgan?

După ce îl introdusese pe Paul în Cancelarie și îi asigurase apoi ieșirea, Webber câștigase suficientă încredere pentru a afla numele lui Morgan.

– Dar nu știm exact când și unde va sosi, spuse Morgan apăsat.

Erau o mulțime de alei și de pasaje pe unde ar fi putut s-o ia.

– Ar putea să nu folosească intrarea principală, continuă el. Nu putem anticipa asta, iar tu ar trebui să fii la adăpost, înainte ca el să ajungă acolo. Întregul panteon național-socialist se va aduna acolo, iar măsurile de securitate urmează să ia amploare.

Paul cercetă în continuare harta. Morgan avea dreptate. Observă pe hartă că exista un pasaj subteran care părea să înconjoare întregul stadion, probabil pentru ca liderii să aibă accesul doar pe intrări și ieșiri securizate. Ernst ar putea să nu iasă deloc.

O vreme priviră harta în tăcere. Lui Paul îi veni o idee și, atingând fotografiile, le-o explică: galeriile din spatele stadionului erau deschise. După ce părăsea camera presei, cineva trebuia să meargă fie la est, fie la vest pe acest coridor, apoi să coboare câteva rânduri de scări până la nivelul solului, unde se găsea o parcare, o stradă lată și alei care duceau la gară. La circa 30 de metri de stadion, dominând parcarea și șoseaua, se afla un ciorchine de clădiri mici, denumite pe hartă *Clădiri de depozitare.*

– Dacă Ernst iese prin galerie și coboară scările, îl pot împușca din hala aia. Cea de-acolo.

– Ai putea trage de acolo?

Paul încuviință:

– Da, cu ușurință.

– Dar, după cum vorbeam, nu știm dacă Ernst va sosi sau va pleca pe-acolo.

– Poate că-l putem forța să iasă pe acolo. Să-l alungăm ca pe o pasăre.

– Dar cum? întrebă Morgan.

Paul spuse:

– Îl chemăm noi!

– Îl chemăm?

Morgan se încruntă.

– Îi trimitem un mesaj în camera presei, spunându-i că este chemat de urgență. Că este cineva care vrea să-l vadă în particular în legătură cu o chestiune importantă. El o ia apoi pe coridor și iese pe sub portal, chiar în fața mea.

Webber își aprinse una dintre țigările sale de varză.

– Dar ce mesaj ar putea fi atât de urgent pentru a-l face să întrerupă o întâlnire cu Führerul, Göring și Goebbels?

– Din ceea ce știm despre el, omul este obsedat de munca lui. Să-i spunem că există o problemă în legătură cu armata sau cu marina. Știu că asta-i va atrage atenția. Ce spuneți de Krupp ăsta, fabricantul de armament despre care ne-a spus Max? Ar putea să fie urgent un mesaj de la Krupp?

Morgan dădu din cap.

– Krupp. Da, așa cred. Dar cum facem să-i parvină lui Ernst mesajul în timpul ședinței foto?

– A, e ușor, spuse Webber. Îi telefonez.

– Cum?

Bărbatul trase din trabucul său *ersatz*.

– Voi afla numărul unuia dintre telefoanele din camera presei și voi da un telefon. Asta o fac eu însumi. Voi cere cu Ernst și-i voi spune că la parter se află un șofer cu un mesaj. Un mesaj pe care trebuie să-l vadă doar el. De la Gustav Krupp von Bohlen în persoană. Voi suna de la un oficiu poștal, așa că atunci când Gestapoul va cerceta – a șaptea zi după scripturi – pentru a descoperi de unde a venit telefonul, nu va exista nicio urmă care să ducă la mine.

– Cum poți afla numărul de telefon? întrebă Morgan.

– Contacte.

Paul îl întrebă cu cinism:

– Chiar trebuie să mituiești pe cineva ca să afli telefonul ăla, Otto? Bănuiesc că jumătate dintre jurnaliștii sportivi din Berlin au numerele biroului de presă.

– Ah, spuse Webber zâmbind de plăcere. Își încercă engleza: Ai atins punctul sensibil. Apoi, reveni la limba sa maternă: Este adevărat, desigur. Dar cel mai important aspect al oricărei afaceri este să știi pe cine poți aborda și ce preț are.

– În regulă, spuse Morgan exasperat. Cât? Și, adu-ți aminte, nu suntem un sac fără fund.

– Încă două sute. Ar fi bune mărcile. Și pentru asta voi adăuga, fără plăți suplimentare, și un traseu care să vă ducă în stadion și să vă scoată de-acolo, domnule John Dillinger. O uniformă SS întreagă. Poți atârna pușca pe umăr și poți merge direct în stadion, ca Himmler însuși, și nimeni nu te-ar opri. Exersează „Heil" și salutul hitlerist, aruncând o mână flască în aer, cum face țapul ăsta pișăcios de Führer.

Morgan se încruntă.

– Dar dacă-l prind deghizat în soldat, îl vor împușca pentru spionaj.

Paul aruncă o privire către Webber, apoi izbucniră amândoi în râs. Apoi șeful mafioților spuse:

– Te rog, domnule Morgan. Prietenul nostru este pe cale să-l omoare pe țarul armatei noastre naționale. Și dacă l-ar prinde îmbrăcat ca George Washington, fluierând *Stars and Stripes Forever,* tot l-ar împușca destul de mortal, nu crezi?

– Mă gândeam doar la modalitățile de a-l face să sară cât mai puțin în ochi, mormăi Morgan.

– Nu, este un plan bun, Reggie, spuse Paul. După împușcătură vor duce oficialii la Berlin cât se poate de repede. Voi merge cu gardienii, pentru a-i proteja. Odată ajunși în oraș, mă pierd în mulțime.

După aceea, se va strecura în clădirea ambasadei de lângă Poarta Brandenburg și le va da semnalul radio lui Andrew Avery și lui Vince Manielli aflați în Amsterdam, care vor trimite avionul la aerodrom pentru el.

Când ochii lor se întoarseră la hărțile stadionului, Paul decise că venise timpul. Spuse:

– Vreau să-ți spun că va mai veni cineva cu mine.

Morgan se uită la Webber, care începu să râdă:

– A, la ce te gândeşti? Că ar fi posibil să trăiesc în altă parte decât în grădina prusacă a Edenului? Nu, nu, voi părăsi Germania doar pentru a merge în rai!

Paul spuse:

– O femeie.

Gura lui Morgan se strânse.

– Femeia de aici.

Făcu un semn către holul pensiunii.

– Aşa e. Käthe.

Paul adăugă:

– Ai verificat-o. Ştii că este curată.

– Ce i-ai spus? întrebă americanul îngrijorat.

– Gestapoul i-a luat paşaportul şi este doar o chestiune de timp până când o vor aresta.

– E o chestiune de timp până când vor aresta o groază de oameni de pe aici. Ce i-ai spus, Paul? repetă Morgan.

– Doar povestea noastră de acoperire, cum că sunt jurnalist sportiv. Atâta tot.

– Dar...

– Ea vine cu mine, spuse Paul ferm.

– Trebuie să sun la Washington sau pe senator.

– Sună pe cine vrei. Vine cu mine.

Morgan îl privi pe Webber.

– Ah, eu am fost căsătorit de trei ori, poate de patru, spuse germanul. Iar acum am un... aranjament destul de complicat. Nu te aştepta de la mine la sfaturi în probleme sufleteşti.

Morgan scutură capul.

– Iisuse, parc-am fi înfiinţat o linie aeriană.

Paul îl aţinti cu privirea pe camaradul său american şi spuse:

– Încă o chestiune: la stadion voi avea ca act de identitate doar paşaportul rusesc. Dacă nu reuşesc, ea nu trebuie să afle ce s-a întâmplat. Îi poţi spune ceva cum că a trebuit să plec? Nu vreau să creadă că am abandonat-o. Şi fă tot ce poţi s-o scoţi de-aici.

– Desigur.

– Ah, vei reuși, domnule John Dillinger! Doar ești cowboy-ul american cu testicule mari, nu-i așa?

Webber își șterse fruntea transpirată. Se ridică și găsi trei pahare în dulap. Dintr-o sticlă turnă apoi niște lichid limpede și dădu paharele celorlalți.

– Șnaps austriac. Ați auzit de el? Este cea mai bună licoare, bună pentru sânge, bună pentru suflet. Dați-l peste cap, domnilor, și apoi să mergem să schimbăm soarta bietei mele națiuni.

– Voi avea nevoie de cât de mulți puteți găsi, spuse Willi Kohl.

Bărbatul aprobă prudent:

– Nu e, de fapt, o problemă să-i găsești. În general, sunt de găsit fără prea mare greutate. Problema e cât de ieșită din comun este această cerere. Nu există, de fapt, niciun precedent de acest fel.

– Este ieșită din comun, fu Kohl de acord. Asta măcar e adevărat. Numai că șeful poliției, Himmler, a spus că acest caz este neobișnuit, dar unul foarte important. Alți ofițeri sunt ocupați prin tot orașul cu chestiuni la fel de presante, ceea ce mă face să caut resurse. Așa că am venit la dumneata.

– Himmler? întrebă Johann Muntz.

Bărbatul între două vârste stătea în pragul micii sale case de pe Grün Strasse, în Charlottenburg. Bărbierit, tuns și purtând costum, arăta de parcă abia se întorsese de la biserică, duminică dimineața, o excursie riscantă dacă intenționai să-ți păstrezi slujba de director al uneia dintre cele mai bune școli din Berlin.

– Da, după cum știți, sunt autonomi. Complet independenți. Nu le pot ordona nimic. Ar putea să mă refuze. Și nu pot face nimic în privința asta.

– Ah, doctore Muntz, vă cer doar ocazia de a face apel la ei, în speranța că se vor oferi voluntari pentru a ajuta cauza justiției.

– Dar astăzi este duminică. Cum aș putea să iau legătura cu ei?

– Bănuiesc că nu e necesar decât să-l sunați acasă pe lider și el va organiza întrunirea.

– Foarte bine. O voi face, domnule inspector.

Trei sferturi de oră mai târziu, Willi Kohl se afla în curtea din spate a lui Muntz, privind în față vreo două duzini de băieți, mulți dintre ei îmbrăcați în cămăși brune, pantaloni și șosete albe, cu cravate negre atârnând dintr-o bandă de piele legată în jurul gâtului. În cea mai mare parte, tinerii erau membri ai brigăzii *Hitlerjugend* din Școala Hindenburg. După cum îi amintise lui Kohl directorul școlii, organizația nu era supervizată de adulți. Membrii își alegeau propriii lideri și aceștia erau cei care stabileau activitățile grupului, dacă plecau în drumeție, jucau fotbal sau denunțau trădători.

– Heil Hitler, spuse Kohl și fu salutat imediat de un șir de mâini întinse și de un ecou surprinzător de puternic la salutul lui. Sunt inspectorul detectiv Kohl de la Poliția Criminală.

Unele chipuri se luminară de admirație, iar altele rămaseră la fel de inerte ca fața bărbatului acela gras și mort din Aleea Dresda.

– Am nevoie de asistența voastră pentru a promova național-socialismul. Este o chestiune de maximă prioritate.

Se uită la un tânăr băiat blond, care se prezentase drept Helmut Gruber și care, își aminti Kohl, era șeful brigăzii de la Hindenburg. Era mai scund decât cea mai mare parte a copiilor, dar avea încrederea în sine a unui adult. Privindu-l pe bărbatul mai în vârstă cu treizeci de ani decât el, ochii acestuia aveau o răceală de oțel când spuse:

– Domnule, vom face tot ce este necesar pentru Führerul nostru și pentru patrie.

– Foarte bine, Helmut. Acum, ascultați-mă. Puteți crede că vă adresez o cerere ciudată. Am aici două teancuri de documente. În primul, avem harta zonei din jurul Grădinii Zoologice. În celălalt teanc, avem imaginea unui om pe care încercăm să-l

identificăm. Sub imaginea acestui om avem numele unui anumit fel de mâncare, pe care acesta l-a comandat la un restaurant. Se numeşte *coq au vin*. Un nume franţuzesc. Nu trebuie să ştiţi cum se pronunţă. Tot ce trebuie să faceţi este să mergeţi la toate restaurantele din zona încercuită pe hartă şi să vedeţi dacă au avut deschis ieri şi dacă au felul acesta de mâncare în meniu. Dacă este aşa, atunci întrebaţi-l pe directorul restaurantului dacă-l recunoaşte pe bărbatul din imagine sau dacă-şi aminteşte să-l fi văzut mâncând acolo recent. Dacă da, căutaţimă imediat, la sediul Poliţiei Criminale. Ce spuneţi, veţi face asta?

– Da, domnule inspector Kohl, o vom face, anunţă şeful de brigadă Gruber, fără să se mai obosească să-şi întrebe camarazii.

– Bine. Führerul va fi mândru de voi. Vă voi distribui acum aceste hârtii.

Făcu o pauză şi prinse privirea unui student din spate, unul dintre puţinii care nu purtau uniformă.

– Încă ceva. E absolut necesar să păstraţi cu toţii discreţia asupra unui anumit lucru.

– Să fim discreţi? se încruntă băiatul.

– Da. Asta presupune că nu trebuie să spuneţi sub nicio formă un lucru pe care vi-l împărtăşesc acum. Am venit să vă cer ajutorul datorită fiului meu, Günter, care se află în spate, acolo.

Mai multe zeci de perechi de ochi se rotiră către băiat, pe care Kohl îl sunase acasă nu cu mult înainte şi-i spusese să vină la casa directorului. Günter se înroşi ca racul şi privi în jos. Tatăl său continuă:

– Bănuiesc că nu aveţi idee că fiul meu urmează să mă asiste în viitor în chestiuni importante de securitate a statului. Acesta este motivul, apropo, pentru care nu l-am putut lăsa să se alăture minunatei voastre organizaţii; prefer să rămână în culise, aşa cum e acum. Astfel va putea continua să mă ajute pentru gloria patriei noastre. Vă rog să păstraţi această informaţie pentru voi. Veţi face asta?

Helmut căscă ochii tot mai tare privind în spate la Günter, gândindu-se probabil la recentele jocuri „Arienii şi evreii" care, probabil, nu ar fi trebuit jucate.

– Desigur, domnule inspector Kohl, spuse el.

Kohl privi chipul fiului său şi zâmbetul lui reţinut de bucurie, apoi spuse:

– Acum aşezaţi-vă pe un singur rând şi vă voi distribui documentele. Fiul meu şi liderul de brigadă Gruber vor stabili cum vă veţi împărţi munca.

– Da, domnule. Heil Hitler.

– Heil Hitler.

Kohl se forţă să le răspundă cu un salut ferm, cu mâna întinsă la maximum. El le dădu celor doi băieţi documentele, adăugând:

– Şi domnilor...

– Da, domnule? răspunse Helmut, în poziţie de drepţi.

– Atenţie la trafic. Uitaţi-vă cu atenţie când traversaţi strada.

Capitolul douăzeci şi patru

Bătu la uşă, iar ea-l lăsă să intre.

Käthe părea ruşinată de camera ei din pensiune. Pereţi goi, nicio plantă, mobilă şubredă; ea (sau proprietarul) mutase toate lucrurile de mai bună calitate în camerele de închiriat. Nimic de aici nu părea că-i aparţine. Poate că-şi amanetase lucrurile. Razele soarelui luminau un covor şters, doar o mică şi palidă formă trapezoidală; lumina se reflecta dintr-o fereastră de peste alee.

Apoi ea surâse feciorelnic şi-l cuprinse în braţe, sărutându-l cu poftă.

– Miroşi a ceva diferit. Îmi place.

Îi adulmecă faţa.

– Săpun de ras? întrebă el.

– Poate că asta e, da.

Se bărbierise cu un săpun descoperit la spălător, o marcă germană, şi nu cu Burma Shave, cum obişnuia, de teamă ca nu cumva vreun gardian de la stadion să simtă mirosul nefamiliar de săpun american şi să devină suspicios.

– E drăguţ.

El observă că pe pat nu se afla decât o singură valiză. Cartea lui Goethe stătea pe masa goală, pe care nu se mai afla decât o ceaşcă cu cafea slabă. La suprafaţă pluteau pete albe şi o întrebă dacă există ceva de genul lapte hitlerist, din vaci hitleriste.

Ea izbucni în râs şi-i spuse că naţional-socialiştii aveau mulţi idioţi printre ei, dar, după ştiinţa ei, nu ajunseseră să creeze vaci surogat.

– Chiar şi laptele real trebuie să se prindă dacă s-a trecut.

El îi spuse apoi:

– Plecăm diseară.

Ea dădu din cap, încruntându-se.

– Diseară? Când ai spus „imediat" chiar că vorbeai serios!

– Vreau să ne întâlnim aici la cinci.

– Unde mergi acum? îl întrebă Käthe.

– Trebuie doar să mai iau un interviu final.

– Ei bine, noroc, Paul. Abia aştept să citesc articolul tău, chiar dacă este despre... o, probabil despre piaţa neagră, şi nu despre sport.

Îi aruncă o privire cunoscătoare. Käthe era o femeie deşteaptă, desigur; ea bănuise că avea alte afaceri aici decât scrisul reportajelor – probabil, cum făcea jumătate din oraş, să organizeze ceva afaceri semilegale. Şi-i trecu prin gând că ea acceptase deja o parte întunecată a sa – şi că nu ar fi prea supărată dacă i-ar spune, după toate cele, adevărul despre ce căuta el acolo. La urma urmei, duşmanul lui era şi al ei.

O sărută încă o dată, gustând-o, mirosind liliacul, simţind presiunea pielii ei asupra lui. Descoperi însă că, spre deosebire de noaptea trecută, nu se simţea aţâţat defel. Acest fapt, însă, nu-l îngrijoră absolut deloc; lucrurile mergeau pe făgaşul normal. Gheaţa îl cuprinsese cu totul...

– Cum ne-a putut trăda?

Kurt Fischer răspunse întrebării fratelui său, scuturând disperat din cap. Şi el era devastat, gândindu-se la ce făcuse vecina lor. De ce, doamnă Lutz? Cea căreia îi duceau, cu ocazia fiecărui ajun al Crăciunului, o bucată mare din cozonacul mamei lor, fierbinte, deformat, supraîncărcat de nucă şi fructe confiate, doamna Lutz pe care părinţii lor o consolau când plângea la comemorarea capitulării Germaniei – zi în care îl

comemora și pe soțul ei mort în război, pentru că nimeni nu știa cu exactitate când murise.

– Cum a putut face asta? șopti Hans din nou.

Dar Kurt Fischer era incapabil să răspundă.

Dacă i-ar fi denunțat fiindcă plănuiau să împrăștie manifeste împotriva regimului sau pentru că ar fi atacat niște membri *Hitlerjugend*, ar fi înțeles-o. Dar singurul lucru pe care și-l doreau era să părăsească țara al cărei conducător spusese: „Pacifismul este inamicul național-socialismului". Ca atât de mulți alții, presupuse el, doamna Lutz fusese otrăvită de Hitler.

Celula din închisoarea Columbia Haus avea cam trei metri pe trei, era construită din piatră cioplită rudimentar și nu avea ferestre, ci doar o ușă sub forma unui grilaj de metal, prin care se vedea coridorul. Prin ziduri se infiltra apă și băieții auzeau în apropiere goana turbată a șobolanilor. În celulă lumina un singur bec fără abajur, în vreme ce pe coridor nu era niciunul, astfel că nu puteau vedea prea multe detalii din formele întunecoase care treceau din când în când pe-acolo. Uneori, gardienii erau singuri, alteori escortau prizonieri desculți, de la care nu se auzeau alte sunete decât un oftat ocazional, rugăminți sau hohote de plâns. Alteori, tăcerea lor înfricoșată era mai terifiantă decât sunetele pe care le scoteau.

Căldura era insuportabilă; din cauza căldurii începuse să-i mănânce pielea. Kurt nu putea înțelege de ce – erau în subteran și ar fi trebuit să fie răcoare. Apoi observă în colț o conductă. Din ea se revărsa un șuvoi puternic de aer fierbinte. Gardienii îl evacuau dintr-un furnal, pentru a se asigura că prizonierii nu au nici cel mai mic moment de răgaz în infernul prin care treceau.

– Nu ar fi trebuit să plecăm, murmură Hans. Ți-am spus eu.

– Da, trebuia să fi rămas în apartament, asta ne-ar fi salvat. Vorbea cu o ironie amară. Până când? Până săptămâna viitoare? Până mâine? Nu înțelegi că ne spiona? A văzut petrecerile, a auzit ce spuneam.

– Cât timp vom sta aici?

Şi cum ar fi putut cineva să răspundă la o asemenea întrebare, se gândi Kurt. Se aflau într-un loc unde fiecare moment era o eternitate. Stătea pe podea – nu aveai un alt loc unde să te cuibăreşti – şi privea absent în celula întunecoasă şi goală aflată de partea cealaltă a coridorului.

Se deschise apoi o uşă şi se auziră ghetele răsunând pe ciment. Kurt începu să numere paşii – unu, doi, trei...

La douăzeci şi opt, gardianul ar fi ajuns lângă celula lor. Ştiuse dinainte că număratul paşilor era un amănunt important în viaţa prizonierilor: oamenii aflaţi în captivitate vor cu disperare să obţină orice informaţie, orice certitudine.

Douăzeci, douăzeci şi unu, douăzeci şi doi...

Fraţii se priviră unul pe altul. Hans îşi strânse pumnii.

– Vor lăsa răni. Vor gusta sânge, murmură el.

– Nu, spuse Kurt. Să nu faci vreo prostie.

Douăzeci şi cinci, douăzeci şi şase... Paşii încetiniră.

Clipind din cauza luminii de deasupra capului, Kurt văzu doi oameni solizi în uniforme cafenii. Aceştia se uitară la cei doi fraţi.

Apoi se întoarseră.

Unul dintre ei deschise celula aflată de partea cealaltă a coridorului şi spuse cu voce de raşpel:

– Grossman, ieşi afară.

Întunericul din celulă se mişcă. Kurt fu surprins să realizeze că se holba la o altă fiinţă umană. Bărbatul se clătină pe picioare şi făcu un pas înainte, folosind barele uşii ca să se sprijine. Arăta mizerabil. Dacă intrase curat şi bărbierit la pârnaie, se gândi Kurt, atunci înseamnă că se afla în celulă de cel puţin o săptămână.

Prizonierul clipi, se uită în jur, la cele două matahale care îl strigaseră, apoi la Kurt, dincolo de culoar.

Unul dintre gardieni se uită pe o foaie de hârtie şi spuse:

– Ali Grossman, ai fost condamnat la cinci ani de detenţie în lagărul de la Oranienburg pentru crime împotriva statului. Ieşi din celulă.

– Dar...

– Nu vorbi. Te vei pregăti de plecarea în lagăr.

– M-au despăducheat deja. Ce vrei să spui?

– Am spus să taci!

Unul dintre gardieni îi şopti ceva celuilalt, care-i răspunse:

– Nu ţi le-ai adus pe ale tale?

– Nu.

– Bine, uite, foloseşte-le pe-ale mele.

Îi dădu o pereche de mănuşi de piele pastel celuilalt gardian, care şi le trase pe mâini. Icnind ca un jucător de tenis care lansează un serviciu puternic, gardianul îşi aruncă pumnul direct în abdomenul bărbatului. Grossman ţipă şi începu să verse.

Gardianul strânse pumnii şi-l lovi pe tăcute pe prizonier, în bărbie.

– Nu, nu, nu...

Tot mai multe lovituri îşi găsiră ţinta în vintrele, faţa şi la abdomenul lui. Din nas şi din gură îi ţâşni sângele, iar din ochi începură să-i curgă lacrimi. Sufocându-se, înecându-se...

– Vă rog, domnule!

Terifiaţi, cei doi fraţi văzură cum o fiinţă umană era transformată într-o păpuşă sfârâmată. Gardianul care-l bătuse pe prizonier se uită la camaradul său şi spuse:

– Îmi pare rău pentru mănuşi. Soţia mea le va curăţa şi le va repara.

– Dacă nu e prea complicat...

Îl adunară de pe jos pe omul bătut şi îl traseră după ei pe hol. Ecoul uşii se auzi cu putere.

Kurt şi Hans se holbau la celula goală. Kurt rămăsese fără cuvinte. Se gândea că nu mai fusese atât de înspăimântat niciodată. În cele din urmă, Hans întrebă:

– Probabil că a făcut ceva teribil, nu crezi? Ca să fie tratat în felul ăsta...

– Un sabotor, cred, spuse Kurt cu vocea tremurândă.

– Am auzit că a fost un incendiu într-o clădire a guvernului. La Ministerul Transporturilor. Nu ai auzit de asta? Pun pariu că el a fost vinovat.

– Da. Un foc. Cu siguranță, el a fost cel care l-a pus.

Stăteau paralizați de frică, în vreme ce jetul arzător de aburi care țâșnea din conductă în spatele lor continua să încălzească micuța celulă. Nu trecuse mai mult de un minut când auziră ușa deschizându-se și închizându-se cu zgomot din nou. Se priviră fulgerător, fiecare în ochii celuilalt. Începură să se audă pași, iar ecoul răsuna când pielea cizmelor lovea cimentul.

... șase, șapte, opt...

– Îl omor pe cel care stă la dreapta, șopti Hans. Pe cel mai mare. Pot s-o fac. Putem pune mâna pe chei și...

Kurt se aplecă mai aproape de el, speriindu-l pe băiat când îi cuprinse chipul cu mâinile.

– Nu! șopti el atât de înverșunat încât fratele său icni. Nu vei face nimic. Nu te vei bate cu ei, nu vei face niciun comentariu. Vei face exact ce spun ei să faci și, dacă te vor lovi, vei suporta durerea în tăcere.

Toate gândurile sale de dinainte de a lupta împotriva naționalsocialiștilor, de a încerca să creeze o alternativă dispăruseră.

– Dar...

Degetele puternice ale lui Kurt îl traseră pe Hans mai aproape.

– Vei face cum ți-am spus!

... treisprezece, paisprezece...

Zgomotul de pași era precum ciocanul care lovea clopotul olimpic, fiecare trimițând un frison de teamă care vibra în sufletul lui Kurt Fischer.

... șaptesprezece, optsprezece... La douăzeci și șase vor încetini. La douăzeci și opt se vor opri. Și sângele o să înceapă să curgă.

– Mă rănești!

Dar nici chiar mușchii puternici ai lui Hans nu putură înlătura mâna strânsă a fratelui său.

– Dacă-ți sparg dinții, nu spui nimic. Dacă-ți rup degetele, poți să plângi, să te vaiți, să urli. Dar nu le vei spune lor nimic. Vom trece noi de asta. Mă înțelegi? Pentru a supraviețui nu trebuie să ripostăm.

... douăzeci și doi, douăzeci și trei, douăzeci și patru...

Pe zidul din fața gratiilor se profilă o umbră.

– Înțelegi?

– Da, șopti Hans.

Kurt puse o mână peste umărul fratelui său și se întoarseră amândoi către ușă. Bărbații se opriră în fața celulei.

Dar nu erau gardieni. Unul dintre ei era un bărbat cărunt și subțire îmbrăcat în costum. Celălalt era masiv, cu un început de chelie, purtând o haină cafenie de tweed și vestă. Se uitară amândoi la cei doi frați.

– Voi sunteți băieții Fischer? întrebă bărbatul cu părul cenușiu.

Hans se uită la Kurt, care aprobă.

Bărbatul scoase o bucată de hârtie din buzunar și citi:

– Kurt. Ridică privirea. Tu ar trebui să fii Kurt. Iar tu, Hans.

– Da.

Ce era asta?

Bărbatul aruncă o privire pe hol:

– Deschide celula.

Se auziră mai mulți pași. Apăru gardianul, care aruncă o privire și deschise ușa. Făcu un pas înapoi, apucând cu mâna bastonul care-i atârna la centură.

Cei doi bărbați pășiră înăuntru.

Bărbatul cu păr cenușiu spuse:

– Sunt colonelul Reinhard Ernst.

Numele îi era cunoscut lui Kurt. Ocupa un rol oarecare în guvernul lui Hitler, deși nu era sigur care anume. Al doilea bărbat se prezentă drept profesorul doctor Keitel, de la un colegiu militar de undeva din afara Berlinului.

Colonelul întrebă:

– În mandatul vostru de arestare scrie „crime împotriva Statului". Însă în toate mandatele este scris la fel. Care au fost, de fapt, crimele voastre?

Kurt îi povesti despre părinții lor și despre încercarea lor de a părăsi ilegal țara.

Ernst înclină capul și îi privi pe băieți de aproape.

– Pacifism, murmură el, apoi se întoarse către Keitel care întrebă:

– Ați întreprins acțiuni împotriva Partidului?

– Nu, domnule.

– Vă numărați printre „Piratii florii-de-colț"?

Erau cluburi neoficiale ale tinerilor antinazişti, pe care unii le numeau găşti, organizate ca reacție la înregimentarea mecanică în *Hitlerjugend*. Se întâlneau în clandestinitate pentru a purta discuții despre politică și artă, dar și pentru a împărtăși câteva dintre plăcerile vieții pe care Partidul, cel puțin în public, le condamna: băutura, fumatul și sexul liber. Cei doi băieți știau câțiva tineri care erau membri, dar ei nu erau, le spuse Kurt celor doi bărbați.

– Vina pare măruntă, dar – Ernst le arătă o bucată de hârtie – ați fost condamnați la trei ani în lagărul de la Oranienburg.

Hans respiră adânc. Kurt era şocat, gândindu-se la bătaia îngrozitoare pe care o văzuseră cu câteva minute înainte, la bietul domn Grossman zdrobit pur și simplu cu pumnii. Kurt știa, de asemenea, că oamenii sunt trimiși uneori la Oranienburg sau la Dachau cu termene scurte de închisoare, dar nu mai erau văzuți apoi niciodată.

– Dar nu a fost niciun proces! Am fost arestați acum o oră! Și astăzi este duminică. Cum am putut fi condamnați deja?

Colonelul ridică din umeri.

– După cum vezi, a fost un proces.

Ernst îi înmână documentul, care conținea zeci de nume de prizonieri, ale lui Kurt și Hans fiind printre acestea. Lângă fiecare nume era trecută lungimea pedepsei. Ca antet, pe document scria simplu: „Tribunalul Poporului". Tribunalul, care

avea o reputație execrabilă, era format de fapt din doi judecători adevărați și cinci oameni din Partid, SS sau Gestapo. Nu se putea cere recurs la deciziile lor.

Kurt se holbă inert la document.

Profesorul spuse:

– În general, sunteți sănătoși voi doi?

Frații se uitară unul la altul, apoi încuviințară.

– Aveți vreo picătură de sânge evreiesc?

– Nu.

– Ați făcut parte din *Reichsarbeitsdienst?*

Kurt spuse:

– Fratele meu da. Eu eram prea mare.

– Referitor la situația voastră, spuse profesorul Keitel, suntem aici ca să vă oferim o alternativă.

Părea nerăbdător.

– Alternativă?

Ernst își coborî vocea și continuă:

– Unele persoane din guvern consideră că anumiți oameni nu ar trebui să facă parte din armată. Poate că aparțin unei anumite rase sau naționalități, poate că sunt intelectuali, poate că tind să pună sub semnul întrebării deciziile guvernului nostru. Cu toate acestea, eu cred că o națiune este la fel de mare ca și armata sa și că, pentru ca o armată să fie mare, ea trebuie să fie reprezentativă pentru toți cetățenii acelei națiuni. Profesorul Keitel și cu mine facem un studiu care, credem noi, va determina anumite schimbări ale viziunii guvernamentale asupra forțelor armate germane.

Se uită înapoi în hol și îi spuse gardianului SA:

– Poți să pleci.

– Dar, domnule...

– Poți să pleci, repetă Ernst cu o voce calmă, care, cu toate acestea, i se păru lui Kurt la fel de dură ca oțelul Krupp.

Bărbatul privi iar la Kurt și la Hans, apoi se îndepărtă pe hol.

Ernst continuă:

– Iar acest studiu ar putea determina, în cele din urmă, cum îi evaluează în general guvernul pe cetăţenii săi. Căutăm bărbaţi care se află în situaţia voastră pentru a ne ajuta.

Profesorul spuse:

– Avem nevoie de tineri sănătoşi cărora, altminteri, le-ar fi interzis să facă serviciul militar, din motive politice sau de altă natură.

– Şi ce ar trebui să facem?

Ernst râse scurt.

– Păi, veţi deveni soldaţi, desigur. Veţi servi armata germană, infanteria, marina sau aviaţia, pentru un an, adică veţi face serviciul regulat.

Îi aruncă o privire profesorului, care continuă:

– Serviciul vostru ar fi ca cel al oricărui alt soldat. Singura diferenţă este că vă vom monitoriza performanţele. Ofiţerii voştri comandanţi vor înregistra amănunţit performanţele voastre. Informaţiile vor fi puse cap la cap, iar noi le vom analiza.

Ernst spuse:

– Dacă veţi face serviciul militar timp de un an, din cazierul vostru vor dispărea toate acuzaţiile. Făcu un semn către lista cu sentinţele tribunalului. Veţi putea emigra, dacă vreţi. Dar reglementările curente vor fi, în continuare, valabile. Nu veţi putea lua mai multe mărci decât este permis şi nici nu vi se va mai permite să reveniţi în ţară.

Kurt se gândea la ceva din ceea ce auzise cu o clipă înainte. Poate că erau de o anumită rasă sau naţionalitate... Credea oare Ernst că evreii sau alţi non-arieni se vor putea înrola în armata germană?

Şi, dacă ar fi fost aşa, atunci ce însemna asta pentru ţară, în general? La ce schimbări se gândeau oamenii aceştia?

– Sunteţi pacifişti, spuse Ernst. Ceilalţi voluntari care au acceptat să ne ajute au avut de făcut o alegere mai puţin dificilă decât voi. Poate un pacifist să adere din punct de vedere moral la o organizaţie militară? Este o decizie greu de luat! Dar am vrea să participaţi. Aveţi un aspect nordic, o sănătate de fier

şi alura unor soldaţi. Dacă s-ar implica oameni ca voi, cred că anumite elemente din guvern ne-ar accepta cu mai multă uşurinţă teoriile.

– În ceea ce priveşte principiile voastre, adăugă Keitel, voi spune mereu asta: fiind profesor la un colegiu militar şi totodată istoric militar, le găsesc naive. Însă vom ţine cont de sentimentele voastre, iar datoriile pe care le veţi avea ca militari vor ţine cont de principiile voastre. Cu greu am putea face un aviator dintr-un om care suferă de vertigo sau să încarcerăm un claustrofob într-un submarin. În armată sunt multe lucruri pe care le-ar putea face un pacifist. Îmi vine în minte serviciul medical, de exemplu.

Ernst spuse:

– Şi, cum am mai spus, după o vreme s-ar putea să descoperiţi că sentimentele voastre în legătură cu pacea şi cu războiul au devenit mai realiste. Nu există un creuzet mai bun pentru un bărbat decât armata, aşa cred.

„Imposibil", se gândi Kurt. Nu spuse însă nimic.

– Dar, dacă principiile voastre vă obligă să nu intraţi totuşi în serviciul militar, adăugă Ernst, aveţi şi o altă opţiune.

Făcu un gest către documentul prin care erau condamnaţi la închisoare.

Kurt aruncă o privire către fratele său.

– Aş putea discuta cu fratele meu între patru ochi?

Ernst spuse:

– Desigur. Dar nu aveţi la dispoziţie decât vreo câteva ore. Există un grup care se formează în această după-amiază pentru a începe antrenamentul de bază mâine.

Se uită la ceas.

– Acum am o întâlnire. Mă voi întoarce peste vreo două-trei ore, pentru a afla ce aţi decis.

Kurt îi întinse lui Ernst sentinţa judecătorească, însă colonelul scutură din cap:

– Păstreaz-o. S-ar putea să vă determine să luaţi o hotărâre.

Capitolul douăzeci şi cinci

La douăzeci de minute depărtare de centrul Berlinului, imediat ce trecură de Charlottenburg, Reggie Morgan întoarse către nord dubiţa albă pe care o conducea, în Piaţa Adolf Hitler. Şi el, şi Paul Schumann priviră către stadionul aflat la stânga. Stadionul avea în faţă două coloane masive, rectangulare, între care pluteau cele cinci cercuri olimpice.

Când întoarseră la stânga pe Strada Olimpică, Paul observă din nou masivitatea complexului. Conform semnelor care indicau direcţia, pe lângă stadion se afla un bazin nautic, un patinoar de hochei, un teatru, un teren sportiv şi multe alte construcţii anexe şi parcări. Stadionul era alb, impozant atât prin înălţime, cât şi prin întindere. Lui Paul nu-i evoca o clădire, ci mai degrabă un cuirasat inexpugnabil.

Zona era extrem de aglomerată: se aflau acolo, în special, muncitori şi furnizori, dar şi soldaţi şi gardieni în uniforme cenuşii sau negre, paznici ai liderilor naţional-socialişti care aşteptau sesiunea de fotografii. Dacă Bull Gordon şi senatorul doreau ca Ernst să moară în public, atunci acesta era locul cel mai potrivit pentru asta.

Părea că puteai conduce maşina până în piaţa din faţa stadionului. Numai că, desigur, ar fi dat de bănuit ca un locotenent SS (gradul era o favoare a lui Otto Webber, pentru care acesta nu ceruse bani suplimentari) să coboare dintr-o dubă

particulară. Astfel că deciseră să evite stadionul. Morgan urma să-l lase pe Paul undeva, într-un pâlc de copaci, lângă o parcare, pe unde avea „să patruleze", examinând camioanele și muncitorii, pe măsură ce s-ar fi îndreptat către depozitul de unde se vedea sala presei, în partea de sud a stadionului.

Dubița opri brusc în afara drumului pe un petic de iarbă, care nu putea fi văzut dinspre stadion. Paul coborî și-și asamblă Mauserul. El demontă luneta telescopică de pe pușcă, nefiind un accesoriu pe care să-l aibă un gardian la arma sa, și o strecură în buzunar. Își atârnă arma de umăr și-și puse cascheta neagră pe cap.

– Cum arăt? întrebă Paul.

– Suficient de autentic cât să-mi dai fiori... Succes!

„Am nevoie", se gândi Paul înnegurat, privind printre copaci la grupurile de muncitori din parc, gata pregătiți să identifice un intrus, și la sutele de gardieni care ar fi fost foarte fericiți să-l culce la pământ.

Șase la cinci împotrivă...

Frate... Se uită la Morgan și simți impulsul de a ridica mâna într-un salut american, ca de la veteran la veteran, dar – desigur – Paul Schumann era pe deplin conștient de rolul său.

– Heil, salută el.

Își ridică mâna. Morgan își stăpâni un surâs și-i răspunse.

Când Paul se întoarse să plece, Morgan îi spuse încet:

– Ah, așteaptă un pic, Paul. Când am vorbit cu Bull Gordon și cu senatorul în dimineața asta, ți-au urat amândoi mult noroc. Iar comandantul m-a rugat să-ți spun că poți imprima invitațiile la nunta fiică-sii ca primă comandă. Știi cumva ce vrea să spună cu asta?

Paul dădu din cap și, apucând cureaua Mauserului, porni către stadion. Trecu printre rândurile de copaci și ajunse într-o parcare imensă, în care probabil ar fi avut loc douăzeci de mii de mașini. Mergea cu pas autoritar și hotărât, privind atent mașinile parcate acolo, un paznic zelos din cap până-n picioare.

*

Zece minute mai târziu, Paul străbătuse deja parcarea şi urca spre intrarea stadionului. Se aflau acolo soldaţi de jurnă, verificând cu atenţie documentele şi percheziţionându-i pe toţi cei care intenţionau să intre, însă pe peluza de afară Paul era doar un alt soldat şi nimeni nu-i dădea atenţie. Cu câte-un ocazional „Heil Hitler" şi cu un salut din cap, el înconjură clădirea, îndreptându-se către depozit. Trecu pe lângă un clopot imens, care avea pe una dintre părţi inscripţia: „Îi chem pe toţi tinerii lumii".

Apropiindu-se de depozit, observă că acesta nu are ferestre. Nu avea nici uşă de serviciu. Deci fuga de după împuşcătură va fi dificilă. Ar fi trebuit să iasă prin faţă, în văzul întregului stadion. Dar bănui că acustica stadionului va face dificilă stabilirea direcţiei din care s-a tras focul. Şi-apoi, mai erau şi alte zgomote produse de constructori – motostivuitoare, fierăstraie, maşini de nituit şi altele asemenea –, care ar fi acoperit focul de puşcă. După împuşcătură, Paul ar fi putut părăsi încet depozitul, s-ar fi putut opri să privească în jur şi chiar să ceară ajutor, dacă putea s-o facă fără să stârnească suspiciuni.

Era ora unu şi jumătate după-amiaza. Otto Webber, care se afla în oficiul poştal din Piaţa Potsdam, urma să sune în jur de două şi un sfert. Era timp suficient.

Paul mergea încet, examinând terenul, uitându-se prin maşinile parcate.

– Heil Hitler, le spuse el unor muncitori dezbrăcaţi de la mijloc în sus, care vopseau un gard. Este prea cald pentru o asemenea muncă.

– Ah, e o nimica toată, îi răspunse unul. Şi, chiar dacă ar fi, ce dacă? Muncim pentru binele patriei.

Paul le spuse:

– Führerul este mândru de voi.

Apoi îşi continuă drumul către ascunzişul său de vânătoare.

Privi curios către depozit, de parcă s-ar fi întrebat dacă prezintă vreun risc din punct de vedere al securităţii. Punându-şi mănuşile din piele neagră care făceau parte din uniformă,

deschise uşa şi păşi înăuntru. Depozitul era plin de cutii de carton legate cu sfoară. Paul recunoscu de îndată mirosul din zilele sale de tipograf: era un miros amărui de hârtie şi unul dulce, de cerneală. Depozitul era folosit pentru păstrarea programelor sau a broşurilor-suvenir oferite la Jocuri. Aranjă nişte cartoane pentru a improviza un stand de tragere în faţa depozitului. Îşi puse apoi haina în dreapta locului unde urma să se întindă, pentru a putea prinde cu ea cartuşele aruncate de mecanismul de ejectare, atunci când arma zăvorul puştii. Aceste amănunte – să recupereze cartuşele şi să nu lase amprente – nici nu mai contau, probabil. Nu avea cazier aici şi urma să părăsească ţara la noapte. El ar fi procedat însă oricum aşa, pentru că asta era meseria lui.

Asigură-te că nu e nimic *defect*.

Atenţie la literele *p* şi *q*.

Stând în picioare în interiorul micii clădiri, verifică stadionul cu luneta telescopică a puştii. Observă culoarul liber din spatele camerei de presă, pe unde ar fi trebuit să meargă Ernst pentru a ajunge la trepte, coborând pentru a se întâlni cu mesagerul sau şoferul despre care-i va spune Webber la telefon. Avea o linie de ţintă perfectă de îndată ce colonelul avea să treacă de pragul uşii. Erau, de asemenea, ferestre mari, prin care putea trage în cazul în care omul se oprea în faţa uneia.

Era unu şi cincizeci.

Paul se aşeză cu picioarele încrucişate şi-şi puse puşca în poală. Fruntea sa era brăzdată de râuri de sudoare. Îşi şterse faţa cu mâneca hainei şi începu să monteze luneta pe puşcă.

– Ce crezi, Rudy?

Dar Reinhard Ernst nici nu se aştepta ca nepotul său să-i răspundă. Băiatul se uita cu o mirare surâzătoare la întinderea Stadionului Olimpic. Se aflau în camera presei, o încăpere situată în partea de sud a clădirii, mai sus de tribuna Führerului. Ernst îl ridicase pentru a se putea uita pe fereastră. Rudy dansa pur şi simplu de încântare.

– A, şi acesta cine este? întrebă cineva.

Ernst se întoarse şi-l văzu pe Adolf Hitler şi pe doi dintre gardienii acestuia intrând în cameră.

– Führerul meu...

Hitler se apropie şi-i zâmbi copilului. Ernst spuse:

– El este Rudy, băiatul fiului meu.

O undă vagă de simpatie de pe faţa Führerului îi dădu de înţeles lui Ernst că ştia despre moartea lui Mark într-un accident din timpul manevrelor de război. Ernst fu surprins pe moment că Hitler îşi amintise, dar îşi dădu apoi seama că nu avea motive să fie. Mintea Führerului era la fel de extinsă ca şi terenul olimpic, înfricoşător de rapidă şi cu capacitatea de a reţine tot ce dorea să reţină.

– Spune-i „bună ziua" Führerului tău, Rudy. Salută aşa cum te-am învăţat.

Băiatul făcu un salut naţional-socialist ţanţoş, iar Hitler râse încântat şi-i ciufuli părul. Führerul se apropie apoi de fereastră şi sublinie câteva dintre particularităţile stadionului, vorbind pe un ton entuziast. Hitler îl întrebă pe băiat despre şcoală, ce materii îi plac, ce sporturi face.

În hol se auziră mai multe voci. Cei doi rivali, Goebbels şi Göring, sosiră împreună. „Ce călătorie trebuie să fi fost", se gândi Ernst, zâmbind în sinea lui.

După înfrângerea sa din acea dimineaţă în Cancelarie, Göring rămăsese fără plan. Ernst putea să vadă asta clar, în ciuda zâmbetului său. Ce diferenţă era între cei mai puternici doi oameni ai Germaniei... Crizele de nervi ale lui Hitler, ce e drept extreme, erau rareori declanşate de probleme personale; dacă nu găsea ciocolata sa favorită sau dacă se lovea cu fluierul piciorului de masă, el ar fi lăsat ca lucrurile să meargă mai departe fără crize de nervi. Şi, dimpotrivă, în probleme de stat, e adevărat, avea un temperament care putea să-i terifieze până şi pe cei mai apropiaţi prieteni, dar, odată rezolvată problema, era gata să treacă la alte chestiuni. Pe de altă parte, Göring era

ca un copil lacom. Tot ce se împotrivea dorințelor sale îl înfuria și-l măcina până găsea un mod potrivit să riposteze.

Hitler îi explica băiatului ce evenimente sportive vor avea loc în diferitele arii ale stadionului. Ernst se amuza să vadă cum, sub zâmbetul larg al lui Göring, creștea tot mai mult furia că Führerul îi acordă atâta atenție nepotului rivalului său.

În următoarele zece minute, începură să sosească și alți oficiali: von Blomberg, ministrul apărării statului, și Hjalmar Schacht, șeful Băncii de Stat, cu care Ernst pusese la punct un sistem complicat de finanțare a proiectelor de reînarmare, folosind fonduri care nu puteau fi identificate, denumite *Mefo-Wechsel*[1]. În lungul șir de nume purtate de Schacht se afla și Horace Greeley[2], după politicianul american, iar Ernst glumea cu strălucitorul economist vorbind despre rădăcinile lui de cowboy. De asemenea, mai veniseră Himmler, capul pătrat de Rudolf Hess, precum și Reinhard Heydrich cu ochii săi de șarpe, care-l salută pe Ernst cu un aer distrat, așa cum obișnuia el să îi salute pe toți.

Fotograful își potrivi meticulos aparatul Leica și celelalte piese de echipament, pentru a surprinde imaginea personajului în prim-plan și, în fundal, stadionul, fiind atent ca luminile să nu se reflecte din ferestre. Ernst avea o pasiune pentru fotografii. Avea el însuși mai multe aparate Leica și intenționa să-i cumpere lui Rudy un Kodak, care era importat din America și mai ușor de folosit decât complexele camere germane. Colonelul avea amintiri din câteva călătorii făcute cu familia. La Paris și la Budapesta în special făcuse nenumărate fotografii, când

[1] Denumite așa după compania *Metallurgische Forschungsgesellschaft*, societate cu răspundere limitată înființată de Schacht în 1934, pentru a pune în vânzare acțiunile care serveau ca bilete de schimb, convertibile în mărci. Era un fel de a ascunde cheltuielile de înarmare într-o Germanie strict monitorizată după Primul Război Mondial. (n.tr.)

[2] Jurnalist american (1811-1872), fondator al Partidului Liberal american. Fondator al ziarului *New York Tribune*. A candidat la președinția SUA (1872), dar a fost înfrânt. A murit înainte de numărătoarea voturilor. (n.tr.)

porniseră în drumeție prin Pădurea Neagră, dar și din timpul unei croaziere cu vaporul către gurile Dunării.

– Bun, bun, spuse fotograful, apoi anunță: Putem începe.

Hitler insistă să facă mai întâi o poză cu Rudy, apoi puse copilul pe genunchii lui, râzând și vorbind cu el ca un bun unchi. După aceea începură să facă fotografiile plănuite.

Deși era încântat că Rudy se distra, Ernst devenea din ce în ce mai nerăbdător. Considera că publicitatea este absurdă. Mai mult, era o eroare tactică gravă, așa cum fusese întreaga idee de a organiza Olimpiada în Germania, de pildă. Erau prea multe aspecte ale înarmării care ar fi trebuit să fie ținute secrete. Cum ar fi putut un vizitator străin să nu observe că această națiune era o forță militară și că devenea tot mai puternică pe zi ce trece?

Blițurile se aprinseră, iar celebritățile celui de-Al Treilea Reich, văzute prin lentilele aparatului de fotografiat, arătau fericite, gânditoare sau amenințătoare. Când nu era fotografiat, Ernst vorbea cu Rudy sau privea în zare compunând în minte scrisoarea adresată Führerului despre Studiul Waltham, analizând ce ar putea spune și ce nu.

Uneori, nu puteai împărtăși chiar totul....

În ușă apăru un gardian SS. Îl reperă pe Ernst și-l chemă:

– Domnule ministru! Mai multe capete se întoarseră către el. Domnule ministru Ernst!

Colonelul era tot atât de amuzat pe cât era Göring de iritat. Ernst nu era, oficial, ministru de stat.

– Da?

– Domnule, ați fost căutat la telefon de secretarul lui Gustav Krupp von Bohlen. Este vorba despre o chestiune asupra căreia vrea să vă informeze de îndată. Este ceva extrem de important. În legătură cu ultima dumneavoastră întâlnire.

Ce discutaseră oare de era atât de urgent? Blindajul navelor fusese unul dintre subiecte. Nu părea atât de important. Dar acum, că Anglia acceptase noile planuri de construcție navală, poate că Gustav Krupp avea probleme cu îndeplinirea tuturor cotelor de producție. Dar se gândi apoi că nu, baronul

nu fusese informat despre reuşita pe care o avuseseră cu tratatul. Krupp nu era doar un capitalist strălucitor, ci şi un tehnician pe potrivă. Dar era, de asemenea, un laş, care ocolise Partidul până când Hitler ajunsese la putere, apoi devenise un adept turbat al acestuia. Ernst se gândi că presupusa criză era, în cel mai rău caz, de mică importanţă. Dar Krupp şi fiul său erau atât de importanţi în planul de reînarmare, încât nu puteau fi ignoraţi.

– Puteţi să preluaţi apelul la unul dintre telefoanele de aici. Am să vă fac legătura.

– Scuzaţi-mă un moment, Führerul meu.

Hitler încuviinţă şi se întoarse la discuţia despre amplasamentul camerei pe care o purta cu el fotograful.

O clipă mai târziu, unul dintre nenumăratele telefoane fixate în perete începu să zbârnâie. O luminiţă aprinsă îi indică aparatul şi Ernst ridică receptorul.

– Da? Sunt colonelul Ernst.

– Domnule colonel! Sunt Stroud, un secretar al domnului baron von Bohlen. Vă cer scuze pentru deranj. Domnul baron a trimis nişte documente pentru dumneavoastră pentru a le examina. Un şofer le-a adus la stadion, unde vă aflaţi şi dumneavoastră.

– Despre ce este vorba?

O pauză.

– Baronul m-a instruit să nu vorbesc despre asta la telefon.

– Bine, bine, în regulă. Unde este şoferul?

– Pe şoseaua din sudul stadionului. Vă poate întâlni acolo. E mai bine să fiţi discret. Singur, vreau să spun, domnule. Acestea sunt instrucţiunile pe care le-am primit.

– Da, desigur.

– Heil Hitler.

– Heil.

Ernst atârnă telefonul în furcă. Göring îl veghea ca un vultur obez.

– Probleme, domnule ministru?

Colonelul se decise să ignore simpatia prefăcută și ironia titulaturii. Însă, decât să mintă, el admise:

– Krupp are, pare-se, ceva probleme. Mi-a trimis un mesaj în legătură cu acestea.

Fabricând mai întâi de toate blindaje, artilerie și muniție, Krupp avea de-a face mai mult cu Ernst și cu comandanții navali și ai armatei de uscat decât cu Göring, al cărui imperiu era cel aerian.

– Aha...

Uriașul bărbat se întoarse din nou către oglinda pe care i-o adusese fotograful. Începu să-și plimbe un deget pe față, omogenizând machiajul.

Ernst porni către ușă.

– Opa, pot veni cu tine?

– Desigur, Rudy. Hai pe-aici.

Băiatul țopăia în urma bunicului său și păși împreună pe coridorul interior care lega între ele toate sălile de presă. Ernst își puse brațul pe umărul băiatului. Încercă să se orienteze și observă o ușă care ducea către una dintre scările orientate spre sud. Porniră într-acolo. Minimalizase la început preocuparea sa, dar de fapt începuse să fie îngrijorat. Oțelul Krupp era recunoscut drept cel mai bun din lume; magnificul turn al clădirii Chrysler din orașul New York era făcută din Enduro KA-2 fabricat de compania sa. Dar asta însemna că și strategii militari străini se uitau cu atenție la produsele și rezultatele uzinelor Krupp. Se întrebă dacă britanicii sau francezii nu aflaseră deja cât din producția de oțel se ducea nu către construcția căilor ferate, a autoturismelor sau a mașinilor de spălat, ci către blindajul navelor.

Bunic și nepot își făcură drum printr-o mulțime de muncitori și brigadieri care finalizau construcția aici, la etajul cabinelor de presă, tăind ușile la mărime, montând aparatura, șlefuind și vopsind pereții. Pe când treceau ferindu-se pe lângă un banc de tâmplărie, Ernst aruncă o ocheadă către mâneca de la costum și făcu o grimasă.

– Ce s-a întâmplat, Opa? strigă Rudy pentru a acoperi țipătul unui fierăstrău.

– O, uite aici. Uite ce am pe mine.

Mâneca lui era stropită cu ipsos.

Râcâi praful atât cât putu, dar mai rămaseră ceva urme. Se întrebă dacă nu ar trebui să-și umezească degetele pentru a curăța mâneca. Dar, în felul acesta, ipsosul s-ar fi putut impregna permanent în țesătură. Gertrud nu va fi prea fericită dacă s-ar întâmpla asta. O s-o lase așa deocamdată. Puse mâna pe clanță, cu intenția să iasă în holul care ducea spre scări.

– Domnule colonel! se auzi o voce strigându-l.

Ernst se întoarse.

Gardianul SS alerga în urma lui. Fu nevoie să strige ca să acopere scâncetul fierăstrăului:

– Domnule, câinii Führerului sunt aici. El se întreba dacă nepotul dumneavoastră nu ar vrea să facă poze cu ei.

– Câini? întrebă Rudy încântat.

Lui Hitler îi plăceau ciobănești germani și avea câțiva. Erau niște animale de casă minunate.

– Ți-ar plăcea? întrebă Ernst.

– O, da, te rog, Opa!

– Să nu-i bruschezi.

– Nu, desigur.

Ernst îl însoți pe băiat înapoi în hol și privi cum aleargă la câini, care amușinau prin cameră, explorând. Hitler râse, văzându-l pe băiat cum îl îmbrățișa pe cel mai mare dintre ei și-l săruta pe ceafă. Câinele îl linse pe Rudy cu limba sa enormă. Cu oarece dificultate, Göring se aplecă și începu să mângâie și el animalele, cu un zâmbet copilăresc pe chipul său rotund. Deși se dovedea fără inimă în multe situații, ministrul iubea sincer animalele.

Colonelul se întoarse spre culoar și se îndreptă din nou către ușa care ducea afară. Suflă iar ipsosul de pe mânecă și apoi făcu o pauză în fața uneia dintre ferestrele imense orientate

către sud, privind afară. Soarele îl încălzea nemilos. Își lăsase pălăria în cabina telefonică. Oare ar fi trebuit s-o ia?

Nu, se gândi el. Ar trebui...

Expiră brusc aerul din plămâni și simți apoi o lovitură bruscă în corp; își dădu seama că se prăbușește pe cârpele care acopereau marmura, gâfâind agonic... tulburat, înfricoșat... Dar gândul cel mai important care-i trecu prin minte când se izbi de podea fu: „Acum mă voi murdări și pe costum! Ce părere o să-și facă Gertrud despre asta?"

Capitolul douăzeci şi şase

München Haus era un restaurant mic, situat la zece străzi nord-est de Grădina Zoologică şi la cinci de Aleea Dresda.

Willi Kohl luase masa aici de câteva ori şi îşi aminti că-i plăcuse gulaşul unguresc la care adăugaseră, în mod surprinzător, seminţe de chimen şi stafide. La preparatul cu carne băuse un minunat vin roşu austriac, Blaufrankisch.

El şi Janssen parcară DKW-ul în faţa restaurantului şi Kohl îndesă legitimaţia Kripo la vedere pe bordul maşinii, ca să se ferească de zeloşii *Schupos,* care, înarmaţi cu carneţele lor cu procese-verbale, amendau abaterile de la trafic.

Scuturând de tutun pipa sa din spumă de mare, Kohl se grăbi către restaurant, iar Konrad Janssen îl urmă îndeaproape. Înăuntru, decorul era bavarez: lemn castaniu şi stucatură decolorată, cu frize cu gardenii de lemn peste tot, stângaci cioplite şi pictate. Atmosfera din cameră era aromată cu mirosul acru al condimentelor şi cu cel de carne la grătar. Lui Kohl i se făcu instantaneu foame. Mâncase doar micul dejun în acea dimineaţă, doar ştrudele şi cafea. Fumul era gros pentru că ora prânzului aproape că trecuse şi clienţii schimbau farfuriile goale pe cafea şi ţigări.

Kohl îl văzu pe fiul său, Günter, stând alături de liderul *Hitlerjugend,* Helmut Gruber, şi de alţi doi adolescenţi, îmbrăcaţi în uniforma organizaţiei. Cei trei îşi păstraseră pălăriile

ofițerești pe cap chiar dacă se aflau în restaurant, fie din lipsă de considerație, fie din ignoranță.

– Am primit mesajul vostru, băieți.

Întinzând brațul în față în semn de salut, liderul *Hitlerjugend* spuse:

– Detectiv-inspector Kohl, Heil Hitler. L-am identificat pe bărbatul pe care-l căutați.

Ridică fotografia cadavrului de pe Aleea Dresda.

– Ați reușit?

– Da, domnule.

Kohl aruncă o privire către Günter și descoperi sentimente contradictorii pe chipul fiului său. Era mândru de noul statut pe care-l avea în organizație, dar nu era mulțumit că Helmut își asumase de unul singur cercetările din restaurant. Inspectorul se întrebă dacă nu cumva acest incident implica un dublu beneficiu – el reușea să identifice cadavrul, iar fiul său învăța ce înseamnă, de fapt, viața printre național-socialiști.

Șeful de sală sau proprietarul, un bărbat îndesat cu un început de chelie, îmbrăcat cu un costum negru prăfuit și cu o vestă jerpelită, cu dungi aurii, îl salută pe Kohl. Când îi vorbi, era evident că nu se simte la locul lui. *Hitlerjugend* erau unii dintre cei mai energici denunțători.

– Domnule inspector, fiul dumneavoastră și prietenii lui de aici au întrebat de acest bărbat.

– Da, da. Dumneavoastră, domnule, sunteți...?

– Gerhard Klemp. Sunt director... de 16 ani.

– Acest bărbat a luat ieri masa aici?

– Vă rog, da, a luat-o. Și aproape trei zile pe săptămână. A venit prima dată acum câteva luni. Spunea că-i place pentru că nu preparăm doar mâncare germană.

Kohl nu voia ca băieții să afle prea multe despre crimă, așa că le spuse fiului său și celor din *Hitlerjugend:*

– A, mulțumesc, fiule. Mulțumesc, Helmut. Făcu un semn din cap către ceilalți. Preluăm noi de aici. Sunteți o mândrie pentru țara noastră.

– Aş face totul pentru Führerul nostru, domnule detectiv inspector, spuse Helmut pe un ton care se potrivea declaraţiei.

– O zi bună, domnule.

Ridică din nou braţul. Kohl văzu cum fiul său întinde şi el braţul şi, în semn de răspuns, însuşi inspectorul le oferi un salut naţional-socialist înţepat.

– Heil.

Kohl ignoră privirea lui Janssen, care părea uşor amuzat de salutul lui.

Tinerii plecară, pălăvrăgind şi râzând. Păreau, la o primă vedere, normali, băieţoşi şi fericiţi, eliberaţi de chipul lor obişnuit – un fel de automate fără minte, ieşite parcă din filmul science-fiction *Metropolis,* regizat de Fritz Lang[1]. El prinse privirea fiului său surâzând şi făcându-i semn cu mâna când grupul de băieţi dispăru pe uşă. Kohl se rugă ca decizia luată în numele fiului său să nu fi fost o greşeală; Günter ar fi putut fi sedus cu uşurinţă de acel grup.

Se întoarse din nou la Klemp şi bătu cu degetul în fotografie.

– La ce oră a luat masa ieri?

– A venit devreme, pe la unsprezece, chiar când deschideam. A plecat treizeci-patruzeci de minute mai târziu.

Klemp era tulburat de moartea clientului său, observă Kohl, dar nu avea curajul să-şi manifeste simpatia de frică ca nu cumva să se afle în cele din urmă că victima era inamic al statului. Era, de asemenea, foarte curios, dar, ca multora dintre cetăţenii acelor zile, îi era teamă să pună întrebări despre investigaţii sau să facă mai mult decât i se cerea. Cel puţin el nu avea orbul găinilor.

– Era singur?

– Da.

Janssen întrebă:

---

[1] Regizor austriac-american, scenarist, producător şi actor (1890-1976). Reprezentant al curentului expresionist german, a fost numit „Maestrul întunericului". *Metropolis* (1927) este o distopie cinematografică, cel mai scump film mut din acele vremuri. (n.tr.)

– Dar se întâmplă să-l fi urmărit cu privirea în afara restaurantului, să vedeți dacă a sosit cu cineva sau poate dacă s-a întâlnit cu cineva când a plecat?

Făcu un semn cu capul către ferestrele mari și fără perdele ale restaurantului.

– Nu am văzut pe nimeni, nu.

– Avea parteneri care să fi luat masa cu el de mai multe ori?

– Nu. De obicei era singur.

– Și în ce parte a luat-o ieri, după ce și-a terminat prânzul? întrebă Kohl, mâzgălind toate aceste informații în carnețel, după ce umezise cu limba mina creionului.

– Cred că spre sud. Adică la stânga.

În direcția Aleii Dresda, așadar.

– Ai vreo informație despre el? întrebă Kohl.

– A, doar câteva lucruri. De pildă, am adresa lui, dacă asta vă ajută cu ceva.

– Bineînțeles că ne ajută, spuse Kohl încântat.

– După ce a început să vină aici în mod regulat, i-am sugerat că-și poate deschide un cont la noi.

Se răsuci către o cutie unde se aflau cartele scrise îngrijit și copie o adresă pe o bucată de hârtie. Janssen se uită la ea.

– E la două blocuri de aici, domnule.

– Mai știi altceva despre el?

– Mi-e teamă că nu foarte multe. Era un om discret. Vorbea rareori. Nu din pricina limbii. Nu, preocuparea lui era de vină. Citea, de obicei, ziarul sau o carte, sau documente de afaceri și nu dorea să converseze.

– Ce vrei să spui cu „nu din pricina limbii"?

– A, păi era american...

Kohl ridică o sprânceană către Janssen.

– Era?

– Da, domnule, replică omul, aruncând o nouă privire către fotografia victimei.

– Și cum îl chema?

– Domnul Reginald Morgan, domnule.

*

– Şi tu cine mai eşti?

Robert Taggert ridică un deget în semn de avertisment ca răspuns la întrebarea lui Reinhard Ernst, apoi se uită cu atenţie afară, pe fereastra în dreptul căreia se afla Ernst când Taggert îl placase pe colonel, exact cu o clipă înainte de a intra în linia de ţintă dinspre depozitul unde aştepta Paul Schumann.

Taggert surprinsese o sclipire prin uşa neagră a depozitului şi putuse întrezări gura Mauserului mişcându-se în faţă şi în spate.

– Nu iese nimeni afară! strigase Taggert spre muncitori. Nu staţi în dreptul ferestrelor şi al uşilor!

Se întoarse către Ernst, care stătea pe o ladă plină de cutii cu vopsea. Câţiva muncitori îl ajutaseră să se ridice şi să se aşeze acolo.

Taggert ajunsese cu întârziere la stadion. Conducând dubiţa albă, fusese nevoit să ocolească prin nord şi apoi prin vest, pentru a fi sigur că Schumann nu-l poate vedea. După ce-şi flutură documentele de identitate către gardieni, se grăbi să urce scările către camera presei, pentru a-l vedea pe Ernst stând în faţa ferestrei. Zgomotul de şantier era puternic şi colonelul nu ar fi auzit strigătul său peste scrâşnetele fierăstraielor circulare. Astfel că americanul sprintă pe hol, trecând pe lângă vreo zece muncitori uluiţi, şi-l împinse pe Ernst din faţa ferestrei.

Colonelul îşi legăna capul, care-l durea pentru că se lovise de prelata cu care era acoperită podeaua. Nu-i curgea sânge şi nu părea rănit prea grav, deşi placajul lui Taggert îl buimăcise şi-i golise plămânii de aer.

Răspunzând întrebării lui Ernst, Taggert spuse:

– Fac parte din corpul diplomatic american din Washington D.C.

Îi prezentă documentele: o legitimaţie guvernamentală şi un paşaport american autentic, eliberat pe numele său real, nu cel fals cu numele lui Reginald Morgan – agentul Biroului de Informaţii Navale pe care-l împuşcase cu o zi înainte în faţa lui Paul Schumann, pe Aleea Dresda, şi în pielea căruia intrase de atunci.

Taggert spuse:

– Am venit să vă avertizez în legătură cu un complot împotriva vieţii dumneavoastră. Afară se află un asasin.

– Dar Krupp... baronul von Bohlen este implicat în asta?

– Krupp?

Taggert se prefăcu surprins şi îl ascultă pe Ernst spunându-i despre telefonul primit.

– Nu, acela trebuie că a fost unul dintre conspiratori, care a sunat ca să vă facă să ieşiţi din clădire.

Arătă cu un gest dincolo de uşă.

– Asasinul se află într-unul dintre depozitele aflate la sud de stadion. Am aflat că este rus, dar este îmbrăcat în uniformă militară SS.

– Un rus? Da, da, am fost avertizaţi în legătură cu un individ care corespunde acestei descrieri.

De fapt, nu ar fi fost niciun pericol dacă Ernst ar fi stat la fereastră sau ar fi ieşit afară, dincolo de portalul de la intrare. Puşca pe care o avea Schumann era aceeaşi cu cea testată în Piaţa Noiembrie 1923, dar peste noapte Taggert umpluse ţeava armei cu plumb, astfel că, dacă Schumann ar fi tras, glonţul nu ar fi părăsit ţeava. Şi, dacă s-ar fi întâmplat asta, gangsterul american şi-ar fi dat seama de înscenare şi ar fi putut scăpa, chiar dacă ar fi fost rănit de explozia puştii.

– Führerul ar putea fi în pericol!

– Nu, spuse Taggert. Pe dumneavoastră vă avea în vizor.

– Pe mine?... Ernst îşi roti atunci capul. Nepotul meu! Se ridică brusc. Nepotul meu este aici. Ar putea fi în pericol şi el.

– Trebuie să le spunem tuturor să stea departe de ferestre, spuse Taggert, şi să evacueze zona.

Cei doi bărbaţi străbătură grăbiţi holul.

– Hitler este în sala presei? întrebă Taggert.

– Era acum câteva minute.

O, era cu mult mai bine decât ar fi putut spera Taggert. Când Schumann spusese, în timpul discuţiei de la pensiune, că

Hitler şi alţi lideri s-ar putea întâlni aici, fusese extaziat, chiar dacă, desigur, îşi disimulase reacţiile. El spuse acum:

– Trebuie să-i spun ce am aflat. Trebuie să acţionăm repede, înainte ca asasinul să scape.

Se îndreptară către sala presei. Americanul clipi, şocat să se trezească faţă în faţă cu cei mai puternici oameni din Germania, care-şi întoarseră capetele către el, examinându-l curioşi. Singurii din cameră care-l ignorară pe Taggert fură cei doi simpatici ciobăneşti germani şi un băiat drăgălaş, cam de şase-şapte ani.

Adolf Hitler îl observă pe Ernst, care se ţinea încă de ceafă şi avea costumul murdar de vopsea şi ipsos. Alarmat, întrebă:

– Reinhard, eşti rănit?

– Opa!

Băiatul alergă spre el.

Mai întâi, Ernst îşi puse protector mâinile în jurul nepotului său, apoi îl duse repede în centrul camerei, departe de ferestre şi de uşi.

– Este în regulă, Rudy. Tocmai am alunecat... Toată lumea, îndepărtaţi-vă de ferestre!

Făcu un semn către un gardian SS:

– Du-mi nepotul în hol şi stai cu el.

– Da, domnule.

Ofiţerul se supuse ordinelor.

– Ce s-a întâmplat? întrebă pe ton ridicat Hitler.

Ernst îi explică:

– Omul acesta este un diplomat american. El mi-a spus că afară se află un rus cu o armă. Într-unul dintre depozitele din sudul stadionului.

Himmler făcu semn către un gardian.

– Adu nişte oameni aici imediat! Şi dă adunarea pentru un detaşament la parter.

– Da, să trăiţi, domnule Şef al Poliţiei.

Ernst le dădu amănunte în legătură cu Taggert, iar liderul german se apropie de american, care era aproape sufocat de

încântare că se află atât de aproape de Hitler. Acesta era scund, aproape de înălțimea lui Taggert, dar avea corpul mai masiv și trăsăturile mai îndesate. Fața lui deveni severă și, încruntându-se, examină documentele americanului cu multă atenție. Dictatorul german avea pleoape flasce și pungi sub ochi, care erau, în schimb, de un albastru decolorat, dar străpungător, exact așa cum auzise americanul. „Acest bărbat poate hipnotiza pe oricine", se gândi Taggert, simțindu-le forța el însuși.

– Vă rog, Führer, pot să mă uit? întrebă Himmler.

Hitler îi înmână documentele. Bărbatul se uită peste ele și întrebă:

– Vorbești germana?

– Da.

– Domnule, vă întreb cu tot respectul, sunteți înarmat?

– Da, sunt, spuse Taggert.

– În prezența Führerului nostru și a celorlalți, voi prelua arma dumneavoastră până când vom vedea despre ce este vorba.

– Desigur.

Taggert își ridică haina și îi permise unuia dintre ofițerii SS să-i ia pistolul. Se așteptase la asta. Himmler era, la urma urmelor, șeful SS, care avea ca prim scop apărarea lui Hitler și a celorlalți membri ai guvernului.

Himmler trimise un alt soldat să cerceteze depozitele și să vadă dacă-l observă pe presupusul asasin.

– Grăbește-te.

– Da, domnule Șef al Poliției.

După ce soldatul părăsi sala presei, în cameră intrară o duzină de militari SS, care se așezară în dispozitiv pentru a-i proteja pe cei prezenți. Taggert se întoarse către Hitler și încuviință respectuos.

– Domnule Președinte-Cancelar de stat, de câteva zile am aflat despre un potențial complot pus la cale de ruși.

Dând din cap, Himmler spuse:

– Informațiile pe care le-am primit vineri de la Hamburg despre un rus care va cauza ceva „daune".

Hitler îi făcu semn cu mâna să tacă şi-l îndemnă pe Taggert să-şi continue spusele.

– Această informaţie nu ne-a atras atenţia în mod deosebit. Auzim tot timpul astfel de zvonuri de la ruşii ăştia daţi dracului. Dar am primit cu puţine ore în urmă câteva informaţii mai precise: că ţinta este colonelul Ernst şi că, în această după-amiază, s-ar putea ca asasinul să fie aici, pe stadion. Am presupus că examina stadionul punând la cale asasinarea colonelului chiar în timpul Jocurilor Olimpice. Am venit aici să văd cu ochii mei ce se întâmplă şi am observat cum un bărbat se strecura într-un depozit din sudul stadionului. Apoi am aflat, spre mirarea mea, că atât colonelul, cât şi ceilalţi membri ai guvernului sunt prezenţi aici.

– Cum a reuşit să se strecoare în această zonă? urlă Hitler.

– Cu o uniformă SS şi cu o identitate falsă, bănuiesc, îi spuse Taggert.

– Eram pe punctul să ies din incintă, spuse şi Ernst. Acest bărbat mi-a salvat viaţa.

– Cum a rămas cu Krupp? Cu apelul telefonic? îl întrebă Göring.

– Krupp nu are nimic de-a face cu asta, sunt sigur, spuse Taggert. Cu certitudine, apelul a fost făcut de un complice pentru a-l determina pe colonel să iasă din clădire.

Himmler făcu un semn din cap către Heydrich, care se duse la telefon, formă un număr şi vorbi câteva secunde. Apoi ridică privirea.

– Nu, nu Krupp a fost cel care a sunat. Dacă nu cumva foloseşte, mai nou, telefonul oficiului poştal din Piaţa Potsdam.

Hitler mormăi lugubru către Himmler:

– Noi de ce nu ştiam nimic despre asta?

Taggert ştia că paranoia conspiraţiei îşi făcea de cap prin mintea lui Hitler. Sări în apărarea lui Himmler spunând:

– Ruşii au fost foarte deştepţi. Am aflat întâmplător de toate acestea de la sursele noastre din Moscova... Dar vă rog, domnule, trebuie să ne mişcăm repede. Dacă bărbatul acela îşi dă seama că am aflat de el, va scăpa şi va încerca din nou.

– Dar de ce Ernst? întrebă Göring.

Asta înseamnă, își spuse Taggert, de ce nu eu?

Taggert își direcționă răspunsul către Hitler:

– Domnule Comandant al statului, colonelul Ernst, după câte știm, este implicat în reînarmare. Nu ne preocupă asta; în America noi considerăm că Germania este cel mai puternic aliat european al nostru și vrem să fiți puternici din punct de vedere militar.

– Compatrioții dumneavoastră chiar simt asta? întrebă Hitler.

Era un lucru de notorietate în cercurile diplomatice că pe Hitler îl preocupau foarte mult sentimentele antinaziste ale americanilor.

Pentru că putea acum să renunțe la comportamentul placid al lui Reggie Morgan, Taggert rosti pe un ton mișcător:

– Nu primiți mereu informații complete. Evreii nu se feresc să vorbească – atât în țara dumneavoastră, cât și în a mea –, iar elementele de stânga se smiorcăie mereu, presa, comuniștii, socialiștii. Însă ei reprezintă doar o mică parte din populație. Nu, guvernul nostru și majoritatea americanilor sunt decișii cu fermitate să fie aliații dumneavoastră și să vă vadă scăpați de jugul Tratatului de la Versailles. Rușii sunt cei preocupați de reînarmarea dumneavoastră. Oricum, vă rog, domnule, nu avem decât câteva minute. Asasinul...

Gardianul SS se întoarse chiar atunci.

– Întocmai cum a spus, domnule. Sunt câteva depozite dincolo de parcare. Ușa unuia este deschisă și, da, se vede o țeavă de armă ieșind de-acolo și fixând o țintă aflată aici pe stadion.

O parte dintre cei aflați în sală respirară precipitat și începură să bodogăne indignați. Joseph Goebbels se trase de ureche nervos. Göring desfăcu tocul de la Luger și începu comic să agite pistolul în jur, ca un copil cu un pistol de lemn.

Hitler vorbea cu voce tremurată și dădea furios din mâini:

– Animale comuniste jidovite! Vin în țara mea și-mi fac mie asta! Trădători... Și chiar când Olimpiada este pe punctul să înceapă! Ei...

Fu incapabil să-şi continue diatriba, atât era de furios.

Taggert îi spuse lui Himmler:

– Vorbesc rusa. Înconjuraţi depozitul şi lăsaţi-mă să-l conving să se predea. Sunt sigur că cei de la Gestapo sau de la SS îl pot determina să ne spună cine sunt şi unde se află ceilalţi conspiratori.

Himmler dădu din cap şi se întoarse către Hitler:

– Führerul meu, dumneavoastră şi ceilalţi trebuie să plecaţi de îndată. Pe ruta subterană. Poate că acesta este singurul asasin, dar se prea poate să mai fie şi alţii despre care acest american n-a aflat.

Ca toţi cei care citiseră rapoartele secrete referitoare la Himmler, Taggert îl considera pe fostul negustor de îngrăşăminte pe jumătate nebun şi un sicofant incurabil. Dar partitura americanului era clară şi el spuse docil:

– Şeful Poliţiei, Himmler, are dreptate. Nu ştiu sigur dacă informaţiile pe care le avem sunt complete. Trebuie să vă puneţi la adăpost. Eu îi voi ajuta pe soldaţi să-l captureze pe omul acela.

Ernst îi scuturã mâna lui Taggert.

– Vă mulţumesc din suflet.

Taggert încuviinţă. Îl privi pe Ernst cum îl ia pe nepotul său de pe coridor şi apoi li se alătură celorlalţi, care coborau pe o scară de serviciu până la tunelul subteran, păziţi de o echipă de gardieni.

Doar când Hitler şi ceilalţi oficiali plecară, Himmler îi înapoie pistolul lui Taggert. Şeful Poliţiei îl chemă pe ofiţerul SS care organizase detaşamentul de la parter.

– Unde sunt oamenii tăi?

Gardianul îi spuse că detaşamentul de douăzeci şi patru de soldaţi fusese pus în dispozitiv pe partea estică, în afara ariei vizuale a persoanei din depozit.

Himmler replică:

– Liderul SD Heydrich şi cu mine vom rămâne aici şi vom declanşa alarma generală în acest perimetru. Prindeţi-l pe rusul ăla.

– Heil Hitler.

Gardianul se întoarse pe călcâie şi se grăbi să coboare scările, cu Taggert în urma sa. Alergară către partea de est a stadionului, alăturându-se trupelor de acolo, şi apoi, făcând un arc larg către sud, se apropiară de depozit. Bărbaţii se mişcau rapid, înconjuraţi de militari SS impasibili, în sunetul încărcătoarelor de armă şi al declanşatoarelor care împingeau gloanţele pe ţeavă. Însă, în ciuda atmosferei tensionate şi dramatice, Robert Taggert se simţea în largul său, pentru prima dată după multe zile. La fel ca bărbatul ucis pe Aleea Dresda – Reggie Morgan – Taggert era unul dintre acei oameni care existau în umbra guvernului, a diplomaţiei şi afacerilor, îndeplinind ordinele superiorilor pe căi uneori legale, deseori nu. Unul dintre puţinele lucruri pe care i le spusese cu sinceritate lui Schumann era pasiunea sa pentru un post diplomatic fie în Germania, fie în altă parte (Spania ar fi fost şi ea, într-adevăr, atrăgătoare). Dar aceste cireşe de pe tort erau rare şi trebuia să transpiri pentru ele, de obicei în situaţii nebuneşti şi riscante. Cum ar fi planul în care era prins găgăuţă ăsta de Paul Schumann, bietul de el!

Ordinele primite din Statele Unite erau simple: Reggie Morgan trebuia sacrificat. Taggert îl va ucide şi-i va prelua identitatea. Îl va ajuta pe Paul Schumann să organizeze moartea lui Reinhard Ernst şi apoi, în ultimul moment, Taggert îl va „salva" în mod dramatic pe colonelul german, demonstrând cât de ferm îi sprijină Statele Unite pe naţional-socialişti. Vestea despre salvarea colonelului şi comentariile lui Taggert despre sprijinul acordat vor ajunge la urechile lui Hitler. Dar se dovedea că rezultatele erau mult, mult mai bune: Taggert îşi juca rolul chiar în faţa lui Hitler şi a lui Göring.

Ce se întâmpla cu Schumann nu avea importanţă – fie murea acum, ceea ce ar fi fost mai curat şi mai convenabil, fie era prins şi torturat. În ultimul caz, Schumann ar fi vorbit, în cele din urmă... şi le-ar fi spus o poveste incredibilă despre cum a fost el angajat de serviciile secrete ale marinei americane pentru a-l ucide pe Ernst, o poveste pe care germanii o vor respinge de îndată întrucât cei care-l trădaseră fuseseră chiar Taggert

și americanii. Și dacă se dovedea că este, de fapt, un gangster germano-american, și nu unul rus? Ei bine, probabil că fusese racolat de ruși. Un plan simplu.

Însă au apărut dificultăți încă de la început. Plănuise să-l omoare pe Morgan acum câteva zile și să joace rolul lui ieri, la prima întâlnire cu Schumann. Dar Morgan era foarte prudent și priceput în a duce o viață sub acoperire. Taggert nu ar fi avut nicio șansă să-l omoare înainte. Și cât de tensionat a fost...

Reggie Morgan știa vechea parolă – și nu replicile referitoare la tramvaiul către Piața Alexander –, astfel că atunci când îl întâlnise pe Schumann pe alee, fiecare a crezut despre celălalt că este un inamic. Taggert reușise să-l omoare la timp pe Morgan și să-l convingă pe Schumann că el era, de fapt, agentul american – mulțumită faptului că știa parola corectă, avea un pașaport falsificat și putea să-l descrie fără cusur pe senator. De asemenea, Taggert se asigurase că el va fi primul care cercetează buzunarele mortului. Susținuse că a găsit probe cum că Morgan era Sturmtrupper, deși documentul pe care i-l arătare lui Schumann era, de fapt, o simplă legitimație care atesta că purtătorul ei donase o sumă pentru un fond de ajutor al veteranilor de război. Jumătate dintre berlinezi aveau asemenea dovezi, de vreme ce membrii Cămășilor brune erau cei mai înverșunați solicitanți de „contribuții".

Schumann însuși era, de asemenea, o sursă de îngrijorare. O, tipul era inteligent, cu mult mai inteligent decât mardeiașul la care se așteptase Taggert. Era bănuitor din fire și nu ar fi dezvăluit nimic din ceea ce gândea. Taggert fusese nevoit să controleze ceea ce spunea și făcea, fiind obligat să-și amintească în permanență că el este Reginald Morgan, încăpățânatul, insignifiantul funcționar public. Când Schumann, de pildă, insistase să verifice tatuajele de pe corpul lui Morgan, Taggert fusese îngrozit. Cel mai probabil ar fi descoperit un tatuaj cu „U.S. Navy". Sau poate numele vasului pe care luptase în război. Soarta însă îi surâse: omul nu cunoscuse nicicând acul de tatuat.

Acum, Taggert și militarii în uniforme negre ajunseseră la depozit. Puteau deja să vadă țeava Mauserului ieșind în exterior,

în vreme ce Paul Schumann își căuta ținta. Trupa se desfășură în tăcere, iar ofițerul SS își dirija oamenii făcând semne cu mâna. Taggert fu impresionat ca totdeauna de strălucitoarele abilități tactice ale germanilor.

Mai aproape acum, și mai aproape.

Schumann era preocupat, continuând să scruteze balconul din spatele camerei de presă. Poate că se întreba ce s-o fi întâmplat. De ce oare întârzia Ernst să iasă? Reușise Webber să-l găsească la telefon, așa cum stabiliseră?

În timp ce SS-iștii încercuiră depozitul reducând la zero speranțele lui Schumann de a scăpa, Taggert își aminti că, după ce avea să termine aici, trebuia să meargă la Berlin să-l găsească pe Otto Webber și să-l ucidă. La fel și pe Käthe Richter.

Când tinerii soldați se așezară în poziție în jurul depozitului, Taggert șopti:

– Voi merge acum să-i cer în ruseşte să se predea.

Comandantul SS dădu din cap. Americanul își scoase pistolul din buzunar. Nu era în niciun pericol, desigur, pentru că țeava Mauserului era înfundată. Chiar și așa, se mișcă încet, prefăcându-se prudent și tulburat.

– Stați deoparte, șopti el. Mă duc eu primul.

Ofițerul SS încuviință, ridicând din sprâncene, impresionat de curajul americanului.

Taggert ridică pistolul și păși în cadrul ușii. Gura puștii continua să se plimbe în față și în spate. Frustrarea lui Schumann că nu-și găsea ținta era evidentă. Cu o mișcare rapidă, Taggert trânti una dintre uși deschizând-o și-și ridică pistolul ținând trăgaciul apăsat. Păși înăuntru.

Lui Robert Taggert i se tăie respirația. Simți că îngheață.

Mauserul continua să baleieze țintind fațada stadionului, mișcându-se încet înainte și înapoi. Cu toate acestea, arma mortală nu era ținută de mâna unui așa-zis asasin, ci de sforile lungi legate de patul armei și petrecute peste o grindă din acoperiș.

Paul Schumann plecase.

Capitolul douăzeci şi şapte

Fuga. Nu era defel forma sa favorită de exerciţiu, deşi Paul făcea deseori ture de teren şi alerga pe loc pentru a-şi păstra picioarele în formă şi pentru a elimina tutunul, berea şi whisky-ul de porumb din organism. Iar acum alerga ca Jesse Owens.

Alerga pentru viaţa sa.

Spre deosebire de bietul Max, împuşcat în stradă pe când fugea de gărzile SS, pe Paul nu-l prea băga lumea în seamă. Purta echipament de atletism şi ghetele pe care le furase dintr-un dulap din anexele bazinului de înot al Stadionului Olimpic şi arăta ca oricare dintre miile de atleţi din împrejurimile Charlottenburg-ului care se antrenau pentru Jocuri. Era acum în estul stadionului, la circa cinci kilometri, îndreptându-se către Berlin şi forţând ritmul, mărind astfel distanţa dintre el şi trădare, pe care încă încerca s-o înţeleagă.

Era surprins că Reggie Morgan – dacă într-adevăr era Morgan – făcuse o greşeală atât de copilărească după ce depusese eforturi atât de mari pentru a-l prinde. Erau unii asasini care nu-şi verificau întotdeauna armele când mergeau în misiune. Dar asta era o nebunie. Când ieşi să vânezi oameni răi, mereu înarmaţi, trebuie să fii sigur că propria ta armă este în perfectă stare, că nimic nu este *defect*.

În depozitul încălzit ca un cuptor, Paul montase luneta telescopică şi se asigurase că era setată la aceiaşi parametri de

calibrare ca şi în poligonul cămătarului unde o reglase. Apoi, ca verificare finală, scosese zăvorul Mauserului şi se uitase pe ţeavă. Era blocată. Se gândise, prima dată, că o fi prins ceva mizerie sau creozot din placa de fibră a cutiei. Dar Paul găsise o sârmă mai lungă cu care începuse să scurme înăuntru. Se uită de aproape la ce scosese din ţeavă. Cineva turnase plumb topit. Dacă ar fi tras, ţeava ar fi explodat sau încărcătorul ar fi sărit înapoi, sfâşiindu-i obrazul lui Paul.

Arma se aflase peste noapte la Morgan şi cea pe care o ţinea acum era aceeaşi; Paul observase configuraţia unică a fibrei când o examinase cu o zi înainte. Aşadar, Morgan sau cine o fi fost acela îi sabotase fără îndoială arma.

La repezeală, rupsese nişte sfoară din cartoanele existente în depozit şi atârnase puşca de tavan, făcând-o să pară că el ar fi în continuare în spatele ei, apoi se strecurase afară şi se alăturase unui grup de militari care patrulau spre nord. Îi părăsise la bazinul de înot, găsise un rând de îmbrăcăminte şi pantofi de sport, aruncase uniforma SS, apoi rupsese în bucăţi şi aruncase în toaletă paşaportul rusesc.

Acum era la jumătate de oră distanţă de stadion şi continua să alerge... Transpirase îngrozitor pe sub hainele groase. Ieşi de pe autostradă şi pătrunse într-o mică zonă urbană. Descoperi o fântână făcută dintr-un vechi jgheab. Se aplecă la nivelul robinetului şi bău un litru de apă caldă şi ruginie. Apoi îşi spălă faţa.

La ce distanţă se afla de oraş? La vreo şapte kilometri, presupuse el. Văzu doi ofiţeri în uniforme verzi şi cu pălării înalte, verde cu negru, oprind un bărbat solid şi cerându-i documentele. Se întoarse nonşalant şi se îndepărtă de ei, apucând-o pe străzi lăturalnice şi gândindu-se că era prea riscant să-şi continue pe jos drumul către Berlin.

Văzu apoi o parcare – rânduri întregi de maşini în jurul unei staţii feroviare. Paul găsi un DKW decapotabil şi, asigurându-se că nu-l vede nimeni, se folosi de o piatră şi de o creangă ruptă pentru a sparge contactul din bordul maşinii. Pipăi

după fire. Tăie cu dinții învelișul izolator și prinse firele de cupru împreună. Apăsă starterul. Motorul prinse viață pentru un moment, dar se opri. Cu o grimasă de ciudă, își dădu seama că nu trăsese șocul. Îl potrivi la maximum și încercă din nou. Motorul se deșteptă, începu să bolborosească, iar el potrivi starterul până când începu să toarcă îmblânzit. Îi luă doar o clipă să se deprindă cu comenzile, iar în scurtă vreme se îndrepta spre est prin străduțele înguste ale orașului, întrebându-se cine-l vânduse.

Și mai ales de ce? Era vorba de bani? Era ceva politic? Alte motive?

Dar pentru moment nu găsi nimic care să-i sugereze răspunsul. Gândurile sale erau concentrate exclusiv pe găsirea unei modalități de a scăpa.

Apăsă accelerația până la podea și intră pe autostrada largă și foarte curată, pe lângă un semn care îl asigura că mai erau șase kilometri până în centrul Berlinului.

Apartamente modeste, dincolo de Bremer Strasse, în partea nord-vestică a orașului. Semănând cu multe cocioabe din vecinătate, apartamentul lui Reginald Morgan se găsea într-o clădire întunecoasă cu patru etaje datând din perioada celui de-Al Doilea Imperiu, deși această construcție nu evoca defel gloria prusacă.

Willi Kohl și inspectorul său candidat coborâră din DKW. Auziră și mai multe sirene. Văzură un camion cu trupe SS accelerând – încă o dovadă a alertei secrete de securitate, mai extinsă decât fusese mai devreme, din câte se părea, străzile fiind blocate cu baraje de securitate în tot orașul.

Kohl și Janssen fuseseră și ei opriți. Gardianul SS se uită cu dispreț la legitimațiile lor Kripo și le făcu semn să treacă mai departe. Nu-i răspunse inspectorului care-l întrebă ce se întâmplă și aproape că se răsti la ei:

– Mergeți mai departe.

Kohl suna acum la ușa masivă de la intrare. Cât așteptară, inspectorul bătu din picioare de nerăbdare. După ce mai sună de două ori îndelung, o gospodină corpolentă îmbrăcată în rochie neagră și cu un șorț de bucătărie deschise ușa, cu ochii măriți de uimire la vederea fețelor sumbre ale celor doi bărbați în costum.

– Heil Hitler. Îmi pare rău, domnilor, că nu am venit mai repede, dar picioarele mele nu sunt...

– Inspectorul Kohl de la Poliția Criminală.

Îi arătă legitimația, astfel că femeia se mai relaxă... măcar nu erau de la Gestapo.

– Îl cunoști pe bărbatul acesta?

Janssen îi arătă fotografia făcută pe Aleea Dresda.

– A, acesta este domnul Morgan! Locuiește aici. Nu pare să... Este mort?

– Da, este mort.

– Dumnezeule, din ce...

Exclamația, care era dubioasă din punct de vedere politic, îi muri pe buze.

– Am vrea să-i vedem apartamentul.

– Da, domnule, desigur. Urmați-mă.

Merseră printr-o curte atât de profund deprimantă, că l-ar fi întristat până și pe nestăpânitul Papageno, eroul lui Mozart. Femeia se legăna înainte și înapoi când mergea. Le spuse cu respirația tăiată:

– Mereu m-am gândit că este puțintel cam ciudat, să vă spun adevărul, domnilor. Spuse asta privind prudentă către Kohl, spre a-l face să înțeleagă că nu era complicea lui Morgan, dacă acesta fusese asasinat chiar de naționalist-socialiști, dar și că bărbatul nu se comporta chiar atât de dubios încât să fi trebuit să-l denunțe ea însăși.

– Nu l-am văzut de o zi întreagă. A plecat ieri chiar înainte de prânz și nu s-a mai întors.

Trecură de o altă uşă încuiată din capătul celălalt al curţii, apoi urcară două rânduri de scări care duhneau a ceapă şi a murături.

– De cât timp locuia aici? întrebă Kohl.

– De trei luni. A plătit în avans pentru şase. Şi mi-a dat şi bacşiş... adăugă ea cu o voce care se stinse uşor.

– Camerele sunt mobilate?

– Da, domnule.

– Îţi aminteşti să fi primit pe cineva în vizită?

– Pe nimeni, din câte ştiu. Pe nimeni pe care să-l fi lăsat să intre în clădire.

– Arată-i desenul, Janssen.

Acesta îi arătă portretul lui Paul Schumann.

– L-ai văzut cumva pe acest bărbat?

– Nu, domnule. Şi el e mort? Apoi adăugă abrupt: Vreau să spun, domnule, că nu, nu l-am văzut niciodată.

Kohl se uită în ochii ei. Erau evazivi, dar de teamă, nu pentru că ar fi mințit, iar el o crezu. În timpul interogatoriului, ea îi spuse că Morgan era om de afaceri, nu primea telefoane aici şi că îşi ridica mereu corespondenţa de la oficiul poştal. Nu ştia dacă are vreun birou pe undeva. Nu-i spusese nimic anume despre meseria lui.

– Acum lasă-ne.

– Heil Hitler, spuse ea şi se precipită spre uşă cu rapiditatea unui şoarece.

Kohl se uită de jur-împrejur prin cameră.

– Aşadar, vezi că am făcut o deducţie incorectă, Janssen?

– Care anume, domnule?

– Am presupus că domnul Morgan este neamţ pentru că purta haine făcute din materiale autohtone. Dar nu toţi străinii sunt suficient de bogaţi pentru a-şi permite să locuiască pe Unter den Linden şi să cumpere trufandale de la KaDeWe, deşi aceasta este părerea noastră.

Janssen se gândi o clipă.

– E adevărat, domnule. Dar mai poate fi un motiv pentru care purta hainele acelea.

– Voia să arate ca un neamţ autentic?

– Da, domnule.

– Bun, Janssen. Deşi probabil că nu dorea atât de mult să se dea drept unul dintre noi, ci, mai degrabă, ar fi vrut să nu atragă atenţia asupra lui. Dar, oricum ar fi, comportamentul lui tot dubios rămâne. Acum hai să vedem dacă nu putem desluşi ceva din misterul ăsta. Începe cu dulapurile.

Inspectorul candidat deschise o uşă şi începu să cerceteze lucrurile dinăuntru.

Kohl alese să cerceteze un colţ mai puţin pretenţios: se făcu comod într-un scaun care gemu sub greutatea lui, pentru a se uita printre documentele de pe masa lui Morgan. Americanul părea să fie un fel de mediator între diverşi, furnizând servicii mai multor companii americane din Germania. Pentru un comision anume, putea găsi un cumpărător american pentru un comerciant german şi viceversa. Când oamenii de afaceri americani soseau în oraş, Morgan era angajat să le asigure distracţia şi să aranjeze întâlniri cu reprezentanţi germani ai firmelor Borsig, încălţăminte Bata, Siemens, I.G. Farben, Opel şi multe altele.

Descoperi mai multe fotografii ale lui Morgan şi documente care-i confirmau identitatea. Dar, în mod curios, se gândi Kohl, nu exista niciun lucru cu adevărat personal. Nici urmă de fotografii de familie sau de suvenire.

„... Poate că era fratele cuiva. Şi poate era soţul cuiva. Sau iubitul. Şi, dacă a fost norocos, era tatăl unor băieţi şi fete. Aş vrea să sper, de asemenea, că a avut în trecut iubite care se mai gândesc la el din când în când..."

Kohl analiză ce implicaţii avea absenţa acestor informaţii personale. Asta însemna că omul era un singuratic? Sau avea alte motive să păstreze secretul asupra vieţii sale personale?

Janssen scormonea prin dulap.

– Ar trebui să caut ceva în mod special, domnule?

„Bani ascunși, o batistă primită de la o iubită căsătorită, o scrisoare de șantaj, un bilet de la o adolescentă însărcinată... orice indiciu care ar fi putut explica de ce bietul domn Morgan fusese ucis atât de brutal pe caldarâmul strălucind de curățenie al Aleii Dresda."

– Uită-te după orice obiect care ar putea să facă lumină, în orice fel, asupra acestui caz. Nu pot să fiu mai explicit. Asta este partea cea mai grea a meseriei de detectiv. Folosește-ți instinctul, folosește-ți imaginația.

– Da, domnule.

Kohl continuă să cerceteze biroul.

Un moment mai târziu, Janssen îl strigă:

– Ia uitați-vă la asta, domnule! Domnul Morgan avea câteva fotografii cu femei dezbrăcate. Erau în cutia asta.

– Sunt poze luate din comerț? Sau le-a făcut el însuși?

– Nu, sunt cărți poștale, domnule. Le-a cumpărat de cine știe unde.

– Da, da, atunci nu ne interesează, Janssen. Trebuie să discerni între momentele în care viciile unui om sunt relevante și cele în care nu sunt. Și te asigur că, în momentul ăsta, cărțile poștale voluptuoase nu sunt importante. Te rog, continuă!

Unii oameni devin tot mai calmi pe măsură ce disperarea lor crește. Asemenea oameni sunt rari și sunt în mod special periculoși pentru că, pe de-o parte, neînduplecarea lor nu se diminuează, iar, pe de altă parte, nu sunt defel neglijenți.

Robert Taggert era unul dintre aceștia. Era furios că un mercenar de doi bani din Brooklyn îl trăsese pe sfoară, îi periclitase viitorul, dar nu intenționa să lase emoția să-i întunece judecata.

Știa cum își dăduse seama Schumann de înscenare. Pe podeaua depozitului găsise o bucată de sârmă și câteva firimituri de plumb lângă ea. Desigur, verificase țeava puștii și descoperise că fusese înfundată. Taggert se gândi supărat: „De ce oare nu i-am golit praful de pușcă din cartușe și apoi să prind la loc gloanțele de cartușele de alamă? În acest fel Ernst nu ar

fi fost pus în pericol, iar Schumann nu şi-ar fi dat seama de trădare decât prea târziu, după ce trupele SS ar fi înconjurat depozitul".

Dar, reflectă el, nu era chiar totul pierdut. După o a doua întâlnire scurtă (în sala presei) cu Himmler şi cu Heydrich, în timpul căreia el le declarase că ştia ceva mai mult despre complot decât le spusese deja, Taggert părăsise stadionul, spunându-le germanilor că intenţionează că contacteze Washingtonul imediat, să vadă dacă ei au mai multe detalii. Taggert îi lăsase pe cei doi mormăind despre conspiraţii evreieşti şi ruseşti. Fu surprins că i se permisese să părăsească stadionul fără să fie arestat – desigur, gestul ar fi fost lipsit de logică, dar, pe de altă parte, prezenţa unui american era, cu certitudine, văzută ca un pericol într-o ţară sufocată de suspiciune şi de paranoia.

Taggert se gândi apoi la vânatul său. Paul Schumann nu era prost, desigur. I se înscenase că e rus şi acum ştia că după rusul acela alergau germanii. La ora aceasta îşi aruncase deja într-un canal falsa identitate şi devenise, din nou, american. Dar Taggert prefera să nu le spună germanilor asta; ar fi fost mai bine dacă le-ar fi oferit un „rusnac" mort alături de complicii săi: şeful unei grupări criminale şi o femeie disidentă – Käthe Richter avea în mod sigur ceva prieteni simpatizanţi Kosis, ceea ce dădea un plus de credibilitate scenariului cu asasinul rus.

Da, era disperat. Dar, pe când rula cu duba spre sud, peste canalul de un cafeniu asemănător culorii Cămăşilor brune, şi apoi către est, rămase calm ca o piatră. Opri maşina pe o stradă aglomerată şi coborî. Nu încăpea îndoială că Schumann se va întoarce la pensiune pentru Käthe Richter. Insistase cu tărie s-o ia pe femeie cu el în America. Ceea ce însemna că nu intenţiona s-o lase de izbelişte nici măcar acum. Taggert era sigur, de asemenea, că Schumann se va duce acolo în persoană – nu o va suna, pentru că ştia prea bine ce periculoase puteau fi telefoanele ascultate în Germania.

Mergând rapid pe străzi, simţea apăsarea încurajatoare a pistolului pe coapsă. Dădu colţul şi străbătu Aleea Magdeburger.

Se opri și examină străduța cu atenție. Părea pustie și prăfuită în căldura după-amiezii. Trecu nepăsător pe lângă pensiunea lui Käthe Richter și apoi, pentru că nu simți niciun pericol, se întoarse repede și coborî pe intrarea de la subsol. Împinse ușa cu umărul până o deschise și se strecură în beciul muced. Taggert urcă scările de lemn, călcând pe marginea treptelor pentru a le reduce scârțâitul. Ajunse sus, deschise ușa și, scoțând pistolul din buzunar, ieși în holul de la parter. Gol. Nu se auzea nimic, nu se mișca nimic, în afară de bâzâitul înnebunit al unei muște uriașe prinse în capcana dintre geamuri.

Străbătu coridorul, ascultând la fiecare ușă, dar nu auzi nimic. În final, se întoarse la ușa de care atârna un carton pe care scria strâmb: „Proprietăreasă".

Bătu.

– Domnișoară Richter?

Se întrebă cum arată. Cel care închiriase aceste camere pentru Schumann fusese adevăratul Reginald Morgan și se pare că după aceea nu se mai întâlniseră. Ea și Morgan vorbiseră la telefon și își trimiseseră scrisoarea de accept și banii de chirie cu ajutorul poștei pneumatice care străbătea Berlinul.

O altă bătaie în ușă.

– Am venit pentru o cameră. Ușa din față era deschisă.

Nu primi niciun răspuns. Încercă ușa. Nu era închisă. Se strecură înăuntru și observă o valiză care stătea deschisă pe pat, înconjurată de haine și cărți. Toate acestea îl liniștiră; însemna că Schumann nu se întorsese încă. Cu toate acestea, unde era proprietăreasa? Poate că intenționa să strângă banii de la datornici sau, și mai plauzibil, să împrumute ce putea de pe la prieteni și familie. A emigra din Germania pe canalele potrivite însemna să pleci cu nimic altceva decât hainele de pe tine și banii de buzunar. În ideea că va pleca ilegal cu Schumann, ea va încerca să adune cât mai mulți bani. Luminile radioului erau și ele aprinse. Așadar, urma să vină repede acasă.

Taggert observă lângă ușă un rastel pe care se aflau toate cheile casei. Găsi cheile de la camera lui Schumann și ieși din

nou pe culoar. Străbătu repede holul. Cu o mișcare rapidă deschise ușa, o împinse la perete și ridică pistolul.

Sufrageria era goală. Închise ușa, apoi păși în tăcere în dormitor. Schumann nu era acolo, deși îi zărise valiza. Taggert stătea în mijlocul camerei, nehotărât. Era posibil ca Schumann să fi fost sentimental în relația cu femeia, dar rămânea totuși un profesionist desăvârșit. Înainte să intre, se va uita cu siguranță pe ferestrele din față și din spate ale casei, să vadă dacă nu era cineva înăuntru.

Taggert se hotărî să se ascundă și să-l aștepte. Găsi singura opțiune realistă – dulapul. Va lăsa ușa crăpată câțiva centimetri pentru a-l putea auzi pe Schumann intrând. Când mercenarul va fi ocupat cu împachetatul bagajului, Taggert se va strecura afară din dulap și-l va ucide. Cu puțin noroc, Käthe Richter va fi alături de el și o va putea omorî și pe ea. Dacă nu, o va aștepta în camera ei. Ar putea ajunge ea prima, firește, iar în acest caz o va ucide pe ea atunci sau îl va aștepta și pe Schumann să se întoarcă. Trebuia să decidă cum era mai bine. Apoi ar fi trebuit să cerceteze camerele, ca să nu rămână nici urmă din identitatea reală a lui Schumann, și să sune la SS și la Gestapo să le spună că „rusul" fusese lichidat.

Taggert intră în dulapul uriaș, trase de uși închizându-le aproape cu totul și își deschise câțiva nasturi de la gât pentru a face mai suportabilă căldura teribilă. Respiră adânc, trăgând aerul în plămânii săi dureroși. Transpirația îi acoperise fruntea și-l irita sub brațe. Dar asta nu conta defel. Robert Taggert era întărit întru totul, nu, mai degrabă era îmbătat de un element cu totul diferit de oxigenul jilav al dulapului: era euforia puterii. Băiețașul provenit din cenușiul, rău-famatul Hartford, băiatul care era călcat în picioare pur și simplu pentru că avea mintea mai ascuțită, dar alerga mai lent decât ceilalți băieți din cartierul său, ei bine, acel băiat tocmai îl cunoscuse pe însuși Adolf Hitler, cel mai inteligent politician de pe fața pământului. Văzuse arzătorii lui ochi albaștri privindu-l cu admirație și

respect, un respect al cărui ecou va ajunge și în America, unde se va întoarce și va raporta succesul misiunii sale.

Ambasador în Anglia, în Spania. Da, chiar și aici în cele din urmă, în țara pe care o iubea. Putea merge oriunde dorea.

Ștergându-și fața din nou, se întrebă cât va trebui să mai aștepte întoarcerea lui Schumann. Răspunsul la această întrebase veni o clipă mai târziu. Taggert auzi ușa din față a pensiunii deschizându-se și apoi pași grei în hol, trecând prin fața camerei. Un ciocănit.

– Käthe? spuse cineva cu o voce stinsă.

Era vocea lui Paul Schumann.

Se va duce în apartamentul ei s-o aștepte?

Nu... Pașii reveniră în direcția camerei.

Taggert auzi clinchetul cheii, scârțâitul vechilor balamale și apoi sunetul ușii închizându-se. Paul Schumann intrase în camera în care avea să moară.

Capitolul douăzeci şi opt

Cu inima bubuind ca a oricărui vânător aflat atât de aproape de prada sa, Robert Taggert ascultă cu atenţie.

– Käthe? se auzi din nou vocea lui Schumann chemând-o pe proprietăreasă.

Taggert auzi scârţâitul scândurilor, sunetul apei curgând în chiuvetă. Sorbiturile unui om care bea însetat.

Taggert ridică pistolul. Ar fi fost mai bine să-l împuşte în piept, din faţă, ca şi cum ar fi fost atacat. Cei de la SS şi l-ar dori viu, desigur, să-l interogheze, şi nu ar fi prea fericiţi dacă Taggert l-ar împuşca pe bărbat în spate. Oricum, nu putea risca. Schumann era prea mare şi periculos într-o confruntare faţă-n faţă. Îi va spune lui Himmler că n-a avut de ales; asasinul a încercat să scape sau a înşfăcat un cuţit. Taggert a fost forţat să-l împuşte.

El auzi cum bărbatul vine către dormitor, apoi, o clipă mai târziu, cum cotrobăie prin sertare şi-şi face valiza.

„Acum", se gândi el.

Taggert deschise una dintre cele două uşi ale dulapului. Putea astfel să vadă dormitorul. Ridică pistolul.

Dar Schumann nu era în aria sa vizuală. Taggert putea zări doar valiza de pe pat. Şi, aruncate în jur, câteva cărţi şi alte obiecte. Atunci se încruntă văzând o pereche de ghete în pragul uşii dormitorului. Nu fuseseră acolo înainte.

O, nu...

Taggert își dădu seama că Schumann mersese spre dormitor, dar apoi își scosese pantofii și intrase din nou în living cu ciorapii în picioare. Aruncase cărți pe patul din dormitor pentru a-l face pe Taggert să creadă că era încă acolo! Ceea ce însemna că...

Uriașul pumn trecu prin ușa dulapului de parcă ar fi fost din vată de zahăr. Nodurile lui îl loviră pe Taggert în gât și maxilar, iar acesta văzu în fața ochilor o cortină dogorâtoare de sânge în timp ce se târa către living. Scăpă pistolul și-și duse mâna la gât, presând carnea în agonie.

Schumann îl apucă pe Taggert de guler și-l azvârli de-a curmezișul camerei. Acesta se izbi de o masă și căzu pe podea, unde se încovrigă întocmai ca o păpușă mecanică nemțească care aterizează lângă el fără să se spargă, privind la tavan cu ochii ei misterioși, violeți.

– Ești un impostor, nu? Nu ești Reggie Morgan.

Paul nu se obosi să-i explice că făcuse ceea ce orice mercenar isteț ar fi trebuit să facă – să țină minte amplasamentul obiectelor din cameră când o părăsește și apoi să compare cu modul în care arată camera la întoarcere. El văzuse că ușa dulapului, pe care el îl închisese la plecare, era deschisă câțiva centimetri. Dându-și seama că Taggert îl va urmări pentru a-l ucide, știu că acela era locul unde se ascundea.

– Cine ești? mârâi Paul.

Pentru că omul nu spunea nimic, Paul îl luă de guler cu o mână și cu cealaltă îi goli buzunarele: avea acolo un portofel, mai multe pașapoarte americane, o legitimație diplomatică pe numele de Robert Taggert și documentul Cămășilor brune pe care-l fluturase prin fața lui Paul pe alee atunci când se întâlniseră.

– Nu mișca, mormăi Paul, apoi examină documentele descoperite.

Portofelul era al lui Reginald Morgan; acolo se aflau și un act de identitate, câteva cărți de vizită cu numele lui pe ele, o adresă pe Bremer Street în Berlin și alta în Washington, D.C.

Mai găsi câteva fotografii – toate reprezentându-l pe bărbatul care fusese ucis pe Aleea Dresda. O fotografie fusese făcută cu ocazia unui eveniment social. Bărbatul stătea între un om mai în vârstă și o femeie, cu brațele în jurul lor, zâmbind cu toții către lentilele Kodak-ului.

Unul dintre pașapoarte, foarte uzat și plin cu ștampile de intrare și ieșire, era pe numele lui Morgan. Poza din pașaport era și ea a bărbatului ucis pe alee.

Alt pașaport – cel pe care i-l arătase lui Paul cu o zi înainte – era și el pe numele lui Reginald Morgan, dar fotografia era a bărbatului din fața lui. Acum, ridică pașaportul la lumina lămpii și-l examină îndeaproape. Părea fals. Al doilea pașaport, care părea autentic, avea zeci de ștampile și vize pe numele lui Robert Taggert, ca și legitimația diplomatică. Celelalte două pașapoarte care mai rămăseseră, unul american pe numele lui Robert Gardner și altul german pe numele lui Artur Schmidt, aveau fotografia bărbatului de lângă el.

Așadar, înțelese Paul, tipul de pe podea îi ucisese contactul din Berlin, căruia îi preluase apoi identitatea.

– Așa deci, care e șpilul?

– Potolește-te, băiete. Nu face ceva prostesc.

Bărbatul renunțase la morga înțepată a lui Reggie Morgan. Noua personalitate era cea a unui șmecher, asemănător unuia dintre locotenenții din Manhattan ai lui Lucky Luciano, cu costumele lor lucioase ca pielea rechinului, din mohair și mătase.

Paul ridică pașaportul care părea autentic:

– Ăsta ești tu. Taggert, așa e?

Omul își apăsă maxilarul și gâtul acolo unde-l lovise Paul și-și frecă pielea înroșită.

– M-ai prins, Paulio.

– Cum ai făcut-o? se încruntă el. Ai interceptat parola despre tramvai, nu-i așa? De-asta a avut Morgan o reacție întârziată acolo, pe alee. El a crezut că eu sunt cel infiltrat pentru că am zbârcit fraza despre tramvai și la fel am crezut și eu despre el. Apoi tu ai schimbat documentele când l-ai percheziționat. Paul

citi documentul SD: „Fondul de ajutor pentru veterani". Căcat, izbucni el, furios că nu se uitase de-aproape când i le fluturase Taggert prin față. Cine dracului ești, domnule?

– Un om de afaceri. Eu îndeplinesc misiuni ciudate pentru diverse persoane.

– Și ai fost ales pentru că semeni puțin cu adevăratul Reggie Morgan?

Asta îl ofensă.

– Am fost ales pentru că sunt bun.

– Cu Max ce era?

– El era pe bune. Morgan l-a plătit să-i aducă informații în legătură cu Ernst. Apoi eu i-am plătit două sute ca să susțină că eu sunt Morgan.

Paul dădu din cap.

– De-asta era atât de nervos, nefericitul. Nu de SS se temea el, ci de mine.

Dar povestea înșelătoriei părea să-l plictisească pe Taggert. El continuă fără grabă:

– Avem de negociat una-alta, prietene. Acum...

– Ce sens are toată tărășenia asta?

– Paulio, nu prea avem timp de discuții, nu crezi? Jumătate din Gestapo e pe urmele tale.

– Nu, Taggert. Dacă am înțeles lucrurile cum trebuie, mulțumită ție, ei caută acum un rus. Nici măcar nu știu cum arăt. Iar tu nu i-ai fi adus aici, cel puțin nu înainte să mă omori. Așa că avem tot timpul de pe lume. Acum, haide, scuipă.

– Sunt lucruri mai presus de mine și de tine, amice. Taggert își rotea încet maxilarul. Mi-ai paradit dinții, nenorocitule!

– Spune-mi!

– Nu este...

Paul se apropie strângându-și pumnii.

– Bine, bine, potolește-te, tipule. Vrei să știi adevărul? Uite-l, gol-goluț: sunt o groază de oameni acasă care nu vor să se declanșeze un nou război pe-aici.

– Asta făceam eu, pentru numele lui Dumnezeu! Opream înarmarea.

– De fapt, nu dă nimeni o ceapă degerată pe reînarmarea hunilor. Ce ne interesează pe noi este să-l ţinem pe Hitler fericit. Ai priceput? Să-i arătăm că Statele Unite sunt de partea lui.

În cele din urmă Paul înţelese.

– Aşadar, eu am fost mielul de Paşte. Mi-ai copt-o trimiţându-mă ca ucigaş rus şi apoi m-ai trădat, astfel că lui Hitler i se pare acum că americanii sunt amicii lui, nu-i aşa?

Taggert dădu din cap:

– Cam asta e socoteala, Paulio.

– Eşti orb, nenorocitule? spuse Paul. Tu nu vezi ce face aici? Cum ar putea fi cineva de partea lui?

– Iisuse, Schumann, care-i problema ta? Poate că Hitler pune laba pe o parte din Polonia, Austria, regiunea sudeţilor. Râse. La dracu', poate să ia şi Franţa. Ce ne pasă nouă?

– Îşi omoară populaţia. Nu vede nimeni asta?

– Doar o mână de evrei...

– Ce? Tu auzi ce spui?

Taggert îşi ridică mâinile.

– Uite, nu am vrut să sune aşa. Lucrurile sunt aici doar temporare. Naziştii sunt ca nişte copii care au o jucărie nouă – ţara lor. Vor obosi de toată porcăria asta ariană până la anu'. Numai gura e de Hitler. Se va linişti şi va înţelege că are nevoie de evrei.

– Nu, spuse Paul apăsat. Greşeşti. Hitler e nebun. El este Bugsy Siegel la puterea o mie.

– Bine, în regulă, Paulio, nu vom decide tu sau eu chestiuni de genul ăsta. Să acceptăm că ne-ai prins. Am încercat pe o cale rapidă şi, din fericire pentru tine, ai descoperit asta. Dar ai nevoie de mine, amice. Nu poţi ieşi din ţara asta fără ajutorul meu. Aşadar, iată ce vom face: hai să căutăm un nefericit care să semene a rus, să-l omorâm şi să chemăm Gestapoul. Nu te-a văzut nimeni. Te voi lăsa chiar să faci pe eroul. Îi poţi întâlni pe Hitler şi pe Göring. Să primeşti o nenorocită de medalie. Tu

și duduia vă puteți duce apoi acasă. Și ca să îndulcesc pastila: îi voi oferi și niște ocazii de afaceri amicului tău Webber. Piața neagră a dolarilor. O să se topească de fericire. Cum ți se pare? Înclin să cred că așa trebuie să procedăm! Și toată lumea câștigă. Sau... poți muri aici.

– Am o întrebare, răspunse Paul. Cine este Bull Gordon? El a fost în spatele poveștii ăsteia?

– El? Nici gând! Nu are nicio legătură. Au fost... alte interese.

– Ce dracu' înseamnă asta, „interese"? Vreau un răspuns.

– Îmi pare rău, Paulio. Nu aș fi ajuns unde sunt acum dacă aș fi avut gura mare. Asta e natura afacerii, știi și tu.

– Ești la fel de rău ca naziștii.

– Da? murmură Taggert. Și cine ești tu să vorbești, un asasin plătit? Se ridică în picioare, scuturându-și haina de praf. Așadar, ce spui? Hai să găsim un boschetar cu față de slav, să-i tăiem gâtul și să le dăm hunilor bolșevicul. Hai s-o facem!

Toată lumea câștigă...

Fără să-și miște corpul, fără să-și îngusteze ochii, fără să-i dea nici cel mai mic indiciu despre ce avea de gând să facă, Paul își aruncă pumnul direct în pieptul bărbatului. Ochii lui Taggert se căscară dintr-odată, iar respirația i se opri. Nici nu mai zări pumnul stâng al lui Paul, care țâșni și-i rupse gâtul. Pe când Taggert se scurgea pe podea, extremitățile sale tremurând chircite de răceala morții, pe gura lui larg deschisă se auzea un horcăit rău-prevestitor. Poate din cauza vreunui mușchi rupt al inimii sau poate a gâtului frânt, Taggert muri în aproximativ treizeci de secunde.

Paul se holbă la cadavru o clipă îndelungată, cu mâinile încă tremurându-i; nu din pricina puternicelor lovituri, ci din cauza furiei pe care i-o stârnise trădarea. Și a vorbelor spuse de Taggert.

„Poate să ia și Franța... Doar o mână de evrei..."

Paul se grăbi în dormitor, se dezbrăcă de hainele transpirate pe care le furase la stadion, se curăță cu buretele și cu apă din chiuveta din dormitor și se îmbrăcă. Auzi o bătaie la ușă.

A, Käthe se întorsese. Își dădu seama imediat că trupul lui Taggert zăcea încă la vedere în sufragerie. Se grăbi să mute cadavrul în dormitor.

Exact când se apleca să-l tragă în dulap, ușa de la intrarea în apartament se deschise. Paul ridică privirea. Nu Käthe era cea care bătuse la ușă. Se holbă la cei doi bărbați: unul era rotofei, cu o mustață impozantă, purtând un costum uzat de culoare bej cu vestă. În mâini ținea o pălărie panama. În spatele său stătea un tânăr slăbuț, îmbrăcat într-un costum negru, ținând în mână un pistol automat.

Nu se poate! Erau aceiași polițiști care-l vânau încă de ieri. Oftă și se îndreptă încet.

– Ah, în fine, iată-l pe domnul Paul Schumann, spuse bărbatul mai în vârstă clipind de surpriză, într-o engleză puternic deformată de accentul german. Eu sunt detectivul inspector Kohl. Sunteți arestat, domnule, pentru asasinarea lui Reginald Morgan pe Aleea Dresda. Privi la trupul lui Taggert și adăugă: Iar acum, se pare, și pentru asasinarea unei alte persoane.

Capitolul douăzeci şi nouă

– Nu vă mişcaţi mâinile. Da, da, vă rog, domnule Schumann. Ţineţi-le ridicate.

„Chiar că era solid americanul ăsta", observă Kohl. Cu mai mult de 10 centimetri mai înalt decât inspectorul însuşi şi mai masiv. Portretul făcut de artistul ambulant fusese corect, însă chipul bărbatului era alterat în schiţă de nişte cicatrice, iar ochii, ei bine, ochii erau de un albastru blând şi senin, în care se citea prudenţă.

– Janssen, vezi dacă bărbatul este într-adevăr mort, spuse Kohl, revenind la germană.

Îşi îndreptă pistolul împotriva lui Schumann.

Tânărul detectiv se aplecă şi examină trupul, deşi Kohl era aproape sigur că bărbatul murise.

Tânărul ofiţer încuviinţă şi se ridică.

Willi Kohl era la fel de şocat pe cât era de încântat că-l găsise pe Schumann aici. Nicio clipă nu se aşteptase la asta. Cu doar douăzeci de minute mai înainte, în camera lui Reginald Morgan de pe Bremer Strasse, inspectorul descoperise o scrisoare de confirmare a închirierii unor camere pentru Paul Schumann la pensiune. Dar Kohl era convins că, după asasinarea lui Morgan, pe Schumann îl va duce mintea ceva mai mult şi nu va rămâne în reşedinţa pe care i-o închiriase victima. El şi Janssen veniseră tot într-o fugă, în speranţa că vor descoperi

ceva martori sau probe care să ducă la Schumann, dar nu se aşteptau defel să-l găsească pe american în persoană.

– Aşadar, eşti unul dintre poliţiştii Gestapoului? întrebă Schumann în germană.

Într-adevăr, aşa cum îi spuseseră martorii, avea doar un foarte slab accent. Sunetul *g* era cel al unui berlinez înnăscut.

– Nu, suntem de la Poliţia Criminală. Îi arătă legitimaţia. Janssen, percheziţionează-l.

Tânărul ofiţer îl controlă cu gesturi sigure în toate locurile unde – la vedere sau secret – ar fi putut să fie un buzunar. Inspectorul candidat descoperi paşaportul american, banii, un pieptene, chibrituri şi un pachet de ţigări.

Janssen i le înmână lui Kohl, care-i spuse asistentului său să-l încătuşeze pe Schumann. Deschise apoi paşaportul şi-l examină cu atenţie. Părea autentic. Paul John Schumann.

– Nu eu l-am ucis pe Reggie Morgan. El l-a omorât. Dădu din cap către cadavru. Numele lui este Taggert. Robert Taggert. A încercat să mă omoare şi pe mine. De aceea ne-am luptat.

Kohl nu era sigur că „luptă" era cuvântul potrivit care ar fi descris o confruntare între masivul american, cu pumnii săi roşii şi bătuciţi şi cu braţe enorme, şi victimă, care avea fizicul lui Joseph Goebbels.

– Luptă?

– Avea pistolul îndreptat către mine. Schumann făcu un semn către pistolul care zăcea pe podea. A trebuit să mă apăr.

– Pistolul nostru Spanish Star Modelo A, domnule, spuse Janssen încântat. Arma crimei!

Acelaşi tip de armă ca cea a crimei, se gândi Kohl. Comparaţia amprentei balistice le-ar fi putut spune dacă era vorba despre exact aceeaşi armă. Dar nu ar fi corectat un coleg, chiar şi unul învăţăcel, în faţa unui suspect. Janssen acoperi arma cu o batistă, o ridică şi îi notă seria.

Kohl umezi vârful creionului, trecu un număr în carnetul său şi-l întrebă pe Janssen de lista persoanelor care cumpăraseră

asemenea arme, listă pe care le-o furnizaseră secțiile de poliție din tot orașul. Tânărul o scoase din servietă.

– Acum scoate trusa de amprentare din mașină și ia amprentele de pe armă și pe cele ale celor doi prieteni de aici: atât cel viu, cât și cel mort.

– Da, domnule.

Janssen ieși. Inspectorul inventarie numele de pe listă, fără a-l vedea pe cel al lui Schumann.

– Încearcă Taggert, spuse americanul, sau unul dintre celelalte nume. Îi făcu un semn către maldărul de pașapoarte de pe masă. Le avea pe toate cu el.

– Poți să te așezi, te rog.

Inspectorul îl ajută pe Schumann, care era încătușat, să se așeze pe canapea. Nu-l mai asistase niciodată un suspect într-o investigație, dar Kohl luă grămada de pașapoarte despre care Schumann susținea că i-ar putea fi de folos.

Și, într-adevăr, i-au fost. Un pașaport era al lui Reginald Morgan, bărbatul asasinat pe Aleea Dresda. Era cu siguranță autentic. Celelalte aveau fotografia bărbatului care zăcea la picioarele lor, dar numele din interiorul lor erau diferite. Nu ai fi putut fi investigator la Poliția Criminală în Germania național-socialistă fără a putea recunoaște documentele falsificate. Dintre toate, doar pașaportul pe numele lui Robert Taggert i se păru autentic lui Kohl și era singurul care avea, la o primă vedere, ștampile și vize legale. Compară numele cu cele de pe lista de cumpărători de arme. Se opri la unul dintre nume.

Janssen apăru în cadrul ușii cu trusa de amprentare și cu aparatul de fotografiat Leica. Kohl îi arătă lista.

– Se pare că decedatul a cumpărat Modelo A luna trecută, Janssen. Pe numele Artur Schmidt.

Era un amănunt care nu înlătura cu totul posibilitatea ca Schumann să-l fi asasinat pe Morgan; Taggert ar fi putut pur și simplu să i-l dea sau să i-l vândă.

– Ia amprentele, îl instrui Kohl.

Tânărul ofițer deschise cutia și își începu treaba.

– Nu eu l-am ucis pe Reggie Morgan, vă spun. El l-a ucis.

– Te rog, nu spune nimic, domnule Schumann!

Portofelul lui Reginald Morgan era și el acolo. Kohl se uită prin el. Făcu o pauză și privi fotografia bărbatului care stătea între două persoane mai vârstnice, la un eveniment social.

„Știm ceva despre el... că era fiul cuiva... Și că probabil era fratele cuiva. Și poate soțul sau iubitul cuiva..."

Inspectorul candidat acoperi arma cu pudră, apoi îi luă amprentele lui Taggert. Tânărul îi spuse lui Schumann:

– Domnule, vă rog să vă aplecați.

Kohl aprobă tăcut tonul politicos al protejatului său.

Schumann se supuse, iar tânărul îi luă amprentele și apoi îi șterse cerneala de pe degete cu substanța astringentă pe care o avea în trusă. Janssen așeză arma și cele două cartele cu amprente pe masă, pentru ca șeful său să le inspecteze.

– Domnule?

Kohl își puse monoclul. Examină de-aproape arma și amprentele celor doi bărbați. Nu era expert, dar era de părere că singurele amprente de pe pistol erau cele ale lui Taggert.

Ochii lui Janssen se îngustară și arătă către podea. Kohl îi urmări privirea. Acolo se afla o geantă uzată de piele. A, bine-cunoscuta servietă! Kohl se aplecă și o deschise. Cotrobăi printre obiectele de-acolo – singurul lucru pe care-l putea face era să descifreze engleza cât putea de bine. Erau multe note despre Berlin, sporturi, Olimpiadă, o legitimație de presă pe numele lui Paul Schumann, zeci de tăieturi nevinovate de prin ziarele americane.

„Așadar, minte, se gândi inspectorul. Geanta îl plasează la locul crimei."

Dar, pe măsură ce Kohl o examină mai atent, observă că, deși veche, pielea era suplă, nu obosită.

Apoi privi la trupul din fața lor. Kohl puse geanta jos și se aplecă să examineze pantofii victimei. Erau maro, purtați și zgâriați, cu pielea atârnând în fâșii. Culoarea și luciul erau identice cu cele descoperite pe pavajul de pe Aleea Dresda și pe

podeaua restaurantului Grădina de vară. Pielea pantofilor lui Schumann era însă intactă. Inspectorul făcu o grimasă de supărare. Încă o presupunere eronată. Schumann spunea adevărul.

– Percheziționează-l, Janssen, spuse Kohl, ridicându-se.

Făcu un semn către cadavru.

Inspectorul candidat se lăsă în genunchi și începu să examineze corpul cu atenție.

Kohl îl urmărea pe Janssen cu o sprânceană ridicată. Găsi bani, un briceag, un pachet de țigări. Un ceas de buzunar cu un lanț de aur masiv. Apoi tânărul ofițer se încruntă.

– Priviți, domnule.

Îi înmână inspectorului mai multe etichete de mătase tăiate fără îndoială de la îmbrăcămintea pe care o purtase Reginald Morgan pe Aleea Dresda. Aveau numele unor producători sau comercianți germani de îmbrăcăminte.

– Am să-ți spun ce s-a întâmplat, spuse Schumann.

– Da, da, poți vorbi de îndată. Janssen, ia legătură cu centrul. Să contacteze cineva ambasada americană și să întrebe de individul ăsta, Robert Taggert. Să le spună că are o legitimație diplomatică, dar nimic despre moartea lui, deocamdată.

– Da, domnule.

Janssen localiză telefonul care, după cum observă Kohl, era scos din priză, o privelişte comună în acele zile. Steagul olimpic din fața clădirii, singur, fără cel național-socialist, îi spunea că locul era deținut sau administrat de un evreu sau de o persoană de pe lista neagră; telefoanele ar fi putut fi ascultate.

– Cheamă-i de pe stația radio din DKW, Janssen.

Inspectorul candidat dădu din cap și părăsi iar camera.

– Acum, domnule, mă poți lumina. Și, te rog, nu cruța niciun detaliu.

Schumann spuse în germană:

– Am venit aici cu echipa olimpică. Sunt jurnalist sportiv. Jurnalist freelancer. Ați...?

– Da, da, sunt familiar cu acest termen.

– Trebuia să-l întâlnesc pe Reggie Morgan, care urma să-mi facă cunoştinţă cu unele persoane care urmau să-mi spună poveştile lor. Voiam ceea ce noi numim „culoare". Informaţii despre cartierele mai pitoreşti ale oraşului, despre jucători, escroci şi cluburile de box.

– Şi ce făcea Reggie Morgan ăsta? Ca profesie, vreau să spun.

– Era doar un om de afaceri american, de care am auzit şi eu. Locuia aici de câţiva ani şi cunoştea destul de bine cum merg lucrurile.

Kohl sublinie:

– Ai venit aici cu echipa olimpică, iar tipii aceştia păreau că nu doresc să-mi spună absolut nimic despre tine. E curios, nu găseşti?

Schumann râse amar.

– Trăiţi în această ţară şi mă întrebaţi pe mine de ce ar ezita cineva să răspundă întrebărilor unui poliţist?

Este o chestiune de securitate de stat...

Pe faţa lui Willi Kohl nu se citi nimic, dar fu o clipă stânjenit de adevărul din această afirmaţie. Îl privi cu atenţie pe Schumann. Americanul părea liniştit. Kohl nu simţi că povestea ar fi contrafăcută, iar acesta era unul dintre talentele speciale ale inspectorului.

– Continuă.

– Trebuia să mă întâlnesc cu Morgan ieri.

– Să vă întâlniţi când şi unde?

– Pe la prânz. În faţa unei berării de pe Spener Strasse.

Chiar lângă Aleea Dresda, se gândi Kohl. Şi chiar în jurul orei la care avusese loc crima. Cu siguranţă, dacă ar fi avut ceva de ascuns, nu s-ar fi plasat alături de scena crimei. Sau poate că da? Criminalii naţional-socialişti erau cu totul şi cu totul proşti şi previzibili. Kohl simţi că se află în faţa unui om extrem de inteligent, dar inspectorul nu putea spune dacă era sau nu criminal.

– Dar, după cum pretinzi, adevăratul Reginald Morgan nu s-a arătat. Era acest Taggert.

– Așa este. Deși la acea vreme nu știam asta. El susținea că este Morgan.

– Și ce s-a întâmplat la acea întâlnire?

– A durat foarte puțin. Era agitat. M-a tras pe alee, spunând că intervenise ceva și că ar trebui să ne întâlnim mai târziu. La un restaurant...

– Care?

– Grădina de vară.

– Unde berea de grâu nu a fost pe placul tău.

Schumann clipi surprins, apoi replică:

– E pe placul cuiva?

Kohl se abținu cu greu să nu surâdă.

– Și l-ai întâlnit din nou pe Taggert, așa cum ați stabilit, la Grădina de vară?

– Este adevărat. Ni s-a alăturat și un prieten de-al lui. Nu-mi amintesc numele.

A, muncitorul.

– I-a șoptit ceva lui Taggert, care părea îngrijorat, și ne-a spus să-i dăm bice.

O sprânceană ridicată la auzul traducerii literale a unei expresii englezești.

– Vreau să spun, să plecăm repede. Prietenul ăsta credea că sunt niște inși de la Gestapo sau ceva de genul ăsta prin zonă și Taggert a fost de acord. Ne-am strecurat pe ușa laterală. Ar fi trebuit să bănuiesc atunci că e ceva în neregulă. Dar era spiritul acela al aventurii, știți, nu? Chiar asta căutam pentru articolele mele.

– Culoarea locală, spuse Kohl încet, gândindu-se că e atât de ușor ca o minciună uriașă să devină credibilă când mincinosul îți furnizează mici adevăruri.

– Și l-ai întâlnit pe acest Taggert și cu alte ocazii? Făcu un semn cu capul către cadavru. Cu altă ocazie decât astăzi, desigur?

Kohl se întrebă dacă bărbatul va admite că a mers în Piața Noiembrie 1923.

– Da, spuse Schumann. Într-o piață, mai târziu, în acea zi. Într-un cartier cam sordid. Lângă stația Oranienburger Strasse. La statuia aceea uriașă a lui Hitler. Urma să ne întâlnim cu o altă persoană de contact, dar tipul nu a mai apărut.

– Și „ați dat bice" și acolo.

– Corect. Taggert s-a speriat din nou. Era clar că lucrurile nu mergeau cum trebuie. Atunci am decis că e mai bine s-o rup cu individul ăsta.

– Ce s-a întâmplat cu pălăria ta Stetson? întrebă repede Kohl.

O privire îngrijorată.

– Ei bine, ca să fiu sincer, domnule detectiv Kohl, mergeam pe stradă și am văzut niște tineri... Ezită căutând un cuvânt. Bestii... cuțitari?

– Da, da, mardeiași.

– În uniforme maro.

– Trupe de asalt.

– Cuțitari, spuse Schumann cu un aer dezgustat. Băteau un vânzător de cărți și pe soția lui. M-am gândit că acești oameni o să-i omoare. I-am oprit. Următorul lucru pe care-l știu este că au început să mă alerge cu zecile. Am aruncat o parte din haine într-un canal, ca să nu mă recunoască.

„Ăsta e un tip puternic, se gândi Kohl. Și inteligent."

– Mă veți aresta pentru că i-am bătut pe câțiva dintre derbedeii dumneavoastră naziști?

– Asta nu mă interesează, domnule Schumann. Dar ce mă interesează cu adevărat este scopul întregii mascarade orchestrate de domnul Taggert.

– Încerca să aranjeze câteva dintre întrecerile de la Olimpiadă.

– Să aranjeze?

Americanul se gândi o clipă.

– Să facă un sportiv să piardă intenționat. Asta a făcut în ultimele luni aici, a organizat rețele de pariuri în Berlin. Colegii lui Taggert urmau să parieze împotriva favoriților americani. Eu am o legitimație de presă și pot să ajung în apropierea

atleților. Eu ar fi trebuit să-i mituiesc ca să piardă intenționat. De aceea era atât de nervos, bănuiesc. Le datora rețelelor criminale de aici, după cum le spunea el, o groază de bani.

– A fost asasinat pentru că Taggert ăsta voia să se dea drept Morgan?

– Așa este.

– Ce plan complicat, observă Kohl.

– Erau implicați foarte mulți bani. Sute de mii de dolari.

O altă privire aruncată către trupul fără viață de pe podea.

– Mi-am notat că ai spus că ieri te-ai decis să pui capăt relației cu domnul Taggert. Și totuși, iată-l aici. Cum s-a declanșat această tragică „luptă", cum o numești dumneata?

– Nu a acceptat refuzul meu. Avea nevoie disperată de bani – împrumutase o groază pentru a plasa pariurile. A venit ieri aici să mă amenințe. Spunea că vor face în așa fel încât să pară că eu l-am ucis pe Morgan.

– Te șantaja ca să le faci jocul.

– Așa e. Dar i-am spus că nu-mi pasă. Intenționam să-l torn oricum. A scos arma aceea la mine. Ne-am luptat și a căzut. Se pare că și-a rupt gâtul.

Mintea lui Kohl suprapuse informațiile furnizate de Schumann peste fapte și ceea ce cunoștea inspectorul despre natura umană. Unele detalii se potriveau; altele scârțâiau. Willi Kohl își spunea mereu că trebuie să-și păstreze mintea deschisă la locul crimei, să se abțină de la concluzii pripite. Acum, acest proces se petrecea automat; gândurile sale erau blocate. De parcă una dintre cartelele acelea perforate se blocase într-o mașinărie de sortare DeHoMag.

– Ai luptat să te salvezi, iar el a murit după ce a căzut.

Se auzi atunci o voce de femeie:

– Da, exact așa s-a întâmplat.

Kohl se întoarse către persoana din cadrul ușii. Avea cam patruzeci de ani, era slăbuță și atrăgătoare, deși chipul ei era obosit, îngrijorat.

– Numele dumneavoastră, vă rog?

– Käthe Richter. Ea îi întinse automat cartea de identitate. Conduc această pensiune câtă vreme lipsește proprietarul.

Actele îi confirmau identitatea, iar el i le returnă.

– Așadar, ați fost martoră la incident?

– Am fost aici. În hol. Am auzit zgomote în cameră și am întredeschis ușa. Am văzut tot ce s-a întâmplat.

– Și, cu toate acestea, nu v-ați arătat când am venit noi.

– Mi-era teamă. Am văzut mașina dumneavoastră parcată în față. Nu am vrut să mă implic.

Așadar, ea era fie pe lista Gestapoului, fie pe cea a SD.

– Și acum, iată-vă!

– Am fost nehotărâtă o vreme. Am decis să risc, gândindu-mă că poate mai există niște polițiști în orașul ăsta care să fie interesați de adevăr.

Ea spuse toate acestea pe un ton sfidător.

Janssen intră în cameră. O văzu pe femeie, dar Kohl nu-i spuse nimic despre ea.

– Deci? întrebă inspectorul.

– Domnule, ambasada americană spune că nu știe nimic despre vreun Robert Taggert.

Kohl dădu din cap în vreme ce rumega informația. Se apropie mai mult de corpul lui Taggert și spuse:

– Ce cădere fericită! Fericită din perspectiva dumitale, desigur. Și pe dumneata, domnișoară Richter, te întreb din nou: ai văzut lupta cu ochii dumitale? Trebuie să fii cinstită cu mine.

– Da, da. Bărbatul acesta avea o armă. Intenționa să-l omoare pe domnul Schumann.

– Cunoști victima?

– Nu, n-o cunosc. Nu l-am văzut pe acest bărbat niciodată.

Kohl aruncă iar o privire spre cadavru, apoi își strecură degetul mare în buzunarul pentru ceas de la vestă.

– Este o afacere curioasă să fii detectiv, domnule Schumann. Încercăm să citim urmele și să vedem unde ne duc. Iar în acest caz urmele m-au dus pe urma dumitale – într-adevăr,

urmele m-au adus direct aici –, iar acum se pare că aceleaşi urme sugerează că, de fapt, tot timpul l-am căutat pe acest om.

– Viaţa este comică uneori.

Propoziţia nu avea niciun sens în germană. Kohl presupuse că era traducerea unei expresii americane, dar îi deduse înţelesul. Pe care, cu siguranţă, nu-l putea contrazice.

Îşi scoase pipa din buzunar şi, fără să o aprindă, şi-o vârî în gură şi începu să-i mestece ţeava.

– Ei bine, domnule Schumann, am decis să nu vă reţin, nu în acest moment. Vă voi lăsa liber, dar vă voi reţine paşaportul până când voi analiza toate aceste fapte în profunzime. Nu părăsiţi Berlinul. După cum aţi văzut, probabil, diverse autorităţi de la noi sunt specialiste în localizarea oamenilor oriunde în ţară. Mi-e teamă că va trebui să părăsiţi pensiunea care este acum scenă a crimei. Aveţi alt loc unde să staţi până vă contactez eu?

Schumann se gândi o clipă:

– Am să iau o cameră la hotelul Metropol.

Kohl îşi notă în carnetul său şi băgă în buzunar paşaportul lui Paul.

– Foarte bine, domnule. Acum, mai aveţi ceva să-mi spuneţi?

– Nimic, domnule inspector. Voi coopera cât pot cu dumneavoastră.

– Puteţi pleca acum. Luaţi-vă doar cele necesare. Dă-i cătuşele jos, Janssen!

Inspectorul candidat se supuse. Schumann se duse la valiză. Sub privirea vigilentă a lui Kohl, puse în trusa de bărbierit un brici, un săpun de bărbierit, o periuţă de dinţi şi un tub cu pastă de dinţi. Inspectorul îi înmână ţigările, chibriturile, banii şi pieptenele.

Schumann se uită la femeie.

– Mă poţi duce la staţia de tramvai?

– Da, bineînţeles.

Kohl întrebă:

– Domnişoară Richter, locuieşti aici, în această clădire?

– În apartamentul din spate la acest etaj, da.

– Foarte bine. O să țin legătura și cu dumneata.

Ieșiră împreună pe ușă. După plecarea lor, Janssen se încruntă și spuse:

– Domnule, cum să-l lăsăm să plece? Credeți povestea lui?

– O parte din ea. Suficient cât să-mi permită să-l eliberez temporar.

Kohl îi expuse inspectorului candidat o parte din grijile sale: el credea că omorul din pensiune fusese în legitimă apărare. Și, într-adevăr, se pare că Taggert era cel care îl ucisese pe Reginald Morgan. Dar rămâneau întrebări fără răspuns. Dacă ar fi fost în oricare altă țară, Kohl l-ar fi reținut pe Schumann până verifica totul. Dar știa că, dacă îl băga la închisoare până ce făcea mai multe investigații, Gestapoul ar fi declarat fără drept de apel că americanul este „străinul" vinovat pe care-l căuta Himmler și ar fi fost trimis în închisoarea Moabit sau în lagărul de la Oranienburg până la căderea nopții.

– Nu numai că omul ar muri pentru o crimă pe care, probabil, nu a comis-o, dar cazul va fi declarat închis și nu vom afla nicicând adevărul, care reprezintă, desigur, motivația meseriei noastre.

– Dar nu ar trebui, măcar, să-l urmăresc?

Kohl oftă:

– Janssen, câți criminali am prins noi urmărindu-i? Cum se spune prin cărțile alea americane de două parale? *Shadowing*[1]*?*

– Ei bine, niciunul, bănuiesc, dar...

– Așa că o lăsăm în grija detectivilor de prin cărți. Știm unde-l vom găsi.

– Dar Metropol este un hotel imens, cu mult ieșiri. Ne poate scăpa ușor din mână.

– Nu ne interesează asta, Janssen. Vom continua în scurtă vreme să analizăm rolul domnului Schumann în această

[1] De la *shadow* (engl.), umbră, a spiona. (n.tr.)

dramă. Prioritatea noastră, cu toate acestea, este să examinăm această cameră cu atenție... A, felicitări, inspectore candidat.

– De ce, domnule?

– Ai rezolvat crima din Aleea Dresda. Făcu cu capul către cadavru. Și, mai mult, ucigașul este mort, așa că nu trebuie să suferim inconvenientele unui proces.

Capitolul treizeci

Însoţit de un gardian SS, colonelul Reinhard Ernst îl duse pe Rudy înapoi acasă, în Charlottenburg. Era recunoscător că băiatul era atât de mititel; copilul nu înţelesese complet pericolul în care se aflaseră pe stadion. Feţele îndârjite ale oamenilor, tensiunea din sala presei şi evacuarea rapidă a complexului îl îngrijoraseră, dar nu putea înţelege totuşi semnificaţia evenimentelor. Tot ce ştia era că Opa al său căzuse şi se rănise uşor, chiar dacă bunicul lui minimalizase „aventura" lor, după cum o numea.

De fapt, pentru băiat, cele mai intense evenimente ale după-amiezii nu fuseseră vizitarea stadionului, nici faptul că îi cunoscuse pe unii dintre cei mai importanţi oameni ai lumii şi nici alarma declanşată de asasin, ci câinii; Rudy îşi dorea acum să aibă unul sau poate chiar doi. Sporovăia fără încetare despre animale.

– Construcţii peste tot, îi murmură Ernst lui Gertrud. Mi-am distrus costumul.

Într-adevăr, ea nu era deloc fericită, dar era mai îngrijorată de căzătura lui. Îi examină capul de aproape.

– Ai un cucui. Trebuie să fii mai atent, Reinie! Am să-ţi aduc nişte gheaţă să pui acolo.

Detesta că nu poate fi în întregime onest cu ea. Dar pur şi simplu nu putea să-i spună că fusese ţinta unui asasin. Dacă ea ar fi aflat asta, l-ar fi implorat să stea acasă, de fapt ar fi insistat.

Iar el ar fi trebuit s-o refuze, cum rareori făcea cu soția sa. Se prea poate ca Hitler să se fi îngropat sub cadavrele tovarășilor săi în timpul rebeliunii din noiembrie 1923, pentru a evita să fie omorât el însuși, însă Ernst nu ar evita niciodată un inamic, dacă trebuia să-și facă datoria.

În alte circumstanțe, da, ar fi rămas acasă pentru o zi sau două, până când asasinul ar fi fost descoperit, ceea ce cu siguranță urma să se întâmple, acum că se pusese în mișcare uriașul mecanism al Gestapoului, al SD și SS. Dar Ernst avea de rezolvat o problemă crucială astăzi: trebuia să conducă testele la colegiu cu profesorul doctor Keitel și să pregătească memoriul despre Studiul Waltham pentru Führer.

Îi ceru doar ca menajera să-i aducă o cafea, niște pâine și cârnați în cabinet.

– Dar Reinie, spuse Gertrud exasperată, este duminică. Gâsca...

Mesele de după-amiază în ziua de odihnă aveau o lungă tradiție în gospodăria lui Ernst, pe care, pe cât posibil, era bine să o respecți.

– Îmi pare rău, draga mea. Nu am de ales. Săptămâna viitoare îmi voi petrece tot weekendul cu tine și cu familia.

Intră în birou, se așeză la birou și începu să-și facă notițe. Zece minute mai târziu, Gertrud însăși apăru cărând o tavă mare.

– Nu vreau să te văd băgând în tine mâncăruri de proastă calitate, spuse ea, ridicând cârpa care acoperea tava.

El surâse și examină farfuria imensă cu gâscă prăjită cu marmeladă de portocale, varză, cartofi fierți și fasole verde cu nucșoară. Se ridică și o sărută pe obraz. Gertrud plecă, iar el, pe măsură ce mânca, fără prea mare chef, începu să schițeze un memoriu la mașina sa de scris.

MAXIMĂ CONFIDENȚIALITATE

Adolf Hitler,

Führer, Cancelar de Stat și Președinte al națiunii germane și Comandantul Forțelor Armate terestre,

Feldmareșal Werner von Blomberg, Ministru de stat al apărării

Către Führerul meu şi ministrul meu

Aţi cerut detalii în legătură cu Studiul Waltham întreprins de mine şi de profesorul doctor Ludwig Keitel de la Colegiul Militar Waltham. Sunt încântat să vă descriu natura studiului şi rezultatele obţinute până acum.

Acest studiu a fost efectuat conform instrucţiunilor primite de la dumneavoastră de a pregăti forţele armate germane şi de a le ajuta să atingă cu cea mai mare eficienţă ţelurile marii noastre naţiuni, aşa cum le-aţi stabilit.

Făcu o pauză şi-şi organiză gândurile. Ce să spună şi ce nu?

O jumătate de oră mai târziu, terminase un document de o pagină şi jumătate pe care îl corectă pe ici, pe colo. Această ciornă era suficientă pentru moment. I-o va da şi lui Keitel s-o citească şi să facă eventuale corecturi, apoi va bate diseară din nou la maşină versiunea finală pe care, a doua zi, i-o va înmâna personal Führerului. Scrise o notă către Keitel, în care îi solicita comentariile, şi o capsă alături de ciornă.

Duse tava la parter, îşi luă rămas-bun de la Gertrud şi plecă. Hitler insistase ca gardienii să staţioneze în afara casei, cel puţin până când asasinul va fi prins. Ernst nu avu nimic de obiectat, dar acum le ceru să stea ascunşi pentru a nu-i alarma familia. De asemenea, se supuse cererii Führerului de a nu conduce el însuşi Mercedesul său decapotabil, cum ar fi vrut, ci de a fi condus într-un automobil închis, de către un gardian SS înarmat.

Merseră mai întâi la Columbia Haus, la Tempelhof. Şoferul coborî şi privi în jur pentru a se convinge că zona de la intrare e sigură. Merse la ceilalţi doi gardieni care păzeau uşa, vorbi cu ei şi aceştia se uitară şi ei în jur, deşi Ernst nu-şi putu imagina să existe cineva atât de nebun încât să încerce să-l asasineze în faţa unui centru de detenţie al SS. După un moment, ei făcură semn cu mâna şi Ernst coborî din maşină. Trecu de uşa din faţă, fu condus pe scări în jos, prin câteva uşi zăvorâte, şi intră apoi în zona celulelor.

Din nou lungul hol, fierbinte și umed, mirosind a urină și fecale. „Ce fel dezgustător de a trata oamenii", se gândi el. Soldații britanici, americani și francezi capturați de el în timpul războiului fuseseră tratați cu respect. Ernst îi saluta pe ofițeri, discuta cu răcanii, se asigura că stau la căldură, că au haine uscate și mâncare. Simți un val de scârbă față de gardianul îmbrăcat cu uniformă cafenie care-l întovărășea pe culoar, fluierând din vârful buzelor *Horst Wessel Lied*[1] și lovind când și când cu bastonul zăbrelele, pur și simplu pentru a-i înspăimânta pe prizonieri.

După ce parcurseră cam trei sferturi din lungimea culoarului, se opriră în fața unei celule. Ernst se opri și se uită înăuntru, în vreme ce începea să simtă mâncărimi pe piele.

Cei doi frați Fischer erau leoarcă de transpirație. Erau înspăimântați, desigur – toți erau înspăimântați în acest loc teribil –, dar mai văzu și altceva în ochii lor: sfidarea tinerească.

Ernst era dezamăgit. Modul în care-l priveau îi spunea că-i vor respinge oferta: aleseseră anii de detenție în lagărul de la Oranienburg? Fusese sigur că Hans și Kurt vor accepta să participe la Studiul Waltham. Ar fi fost foarte potriviți.

– Bună ziua.

Cel mai mare dădu din cap. Ernst simți un frison straniu. Băiatul semăna cu propriul său fiu. Cum se făcea că nu observase înainte? Poate pentru că acum avea pe chip încrederea și seninătatea pe care nu le avusese dimineață. Sau poate că era doar un efect întârziat al expresiei pe care o văzuse mai devreme în ochii lui Rudy. În orice caz, această asemănare îl sleia de puteri.

– Am nevoie de un răspuns referitor la participarea la studiul nostru.

Cei doi frați priviră unul la celălalt. Kurt începu să vorbească, dar Hans fu cel care spuse:

---

[1] Imnul Partidului Nazist între 1930-1945. Denumit și *Die Fahne hoch* („Steagul sus") după primele cuvinte ale textului scris în 1929 de Horst Wessel, comandant SA, asasinat de un activist comunist în 1930. Goebbels a făcut din el un martir al nazismului. (n.tr.)

– Vom participa.

Aşadar, se înşelase. Ernst zâmbi şi dădu din cap, sincer încântat.

Cel mai în vârstă adăugă:

– Cu condiţia să ne lăsaţi să trimitem o scrisoare în Anglia.

– O scrisoare?

– Vrem să luăm legătura cu părinţii noştri.

– Mi-e teamă că asta nu se poate.

– Dar sunteţi colonel, nu-i aşa? Nu sunteţi unul dintre cei care decid ce se poate şi ce nu? întrebă Hans.

Ernst îşi aplecă privirea şi îl examină pe băiat. Dar atenţia sa reveni la fratele mai vârstnic. Asemănarea cu Mark era într-adevăr incredibilă. Ezită, apoi spuse:

– O scrisoare. Însă trebuie s-o trimiteţi în următoarele două zile, cât timp sunteţi sub supravegherea mea. Sergenţii care vă vor antrena nu vă vor permite, nu o scrisoare către Londra. Cu certitudine, ei nu sunt nişte persoane care să poată decide ce este permis şi ce nu.

Băieţii schimbară din nou o privire, iar Kurt dădu din cap. La fel şi colonelul. Apoi el îi salută, cam cum i-ar fi spus „la revedere" fiului său. Nu salutul nazist cu braţul întins în faţă, ci un salut tradiţional, cu mâna cu palma întinsă şi dusă la frunte, gest pe care gardianul SA se făcu că nu-l vede.

– Bun venit în noua Germanie, spuse Ernst cu o voce care era aproape o şoaptă şi care contrazicea salutul plin de viaţă.

Dădură colţul şi se îndreptară către Piaţa Lützow, îndepărtându-se cât puteau de mult de pensiune înainte să ia un taxi. Paul se uita în urmă pentru a se asigura că nu sunt urmăriţi.

– Nu vom sta la Metropol, spuse el, scrutând strada în toate direcţiile. Voi găsi un loc sigur. Prietenul Otto poate face asta. Îmi pare rău. Dar va trebui să laşi pur şi simplu totul în urmă. Nu te mai poţi întoarce.

La un colţ aglomerat de stradă se opriră. Braţul său alunecă automat în jurul taliei lui Käthe, în vreme ce el privea mulţimea. Dar o simţi rigidă, apoi ea se trase deoparte.

El o privi, ridicând sprâncenele.

– Am să mă întorc, Paul.

Vorbea cu o voce care fusese golită de emoţii.

– Käthe, ce se întâmplă?

– I-am spus adevărul inspectorului ăla Kripo.

– Tu...

– Eram pe hol şi m-am uitat în cameră. Tu ai fost cel care a mînţit. L-ai ucis pe bărbatul ăla acolo. Nu a fost nicio luptă. Nu avea o armă. Stătea acolo lipsit de apărare, iar tu l-ai lovit şi l-ai ucis. A fost îngrozitor. Nu am mai văzut ceva atât de oribil de când... de când...

Al patrulea de la stratul de iarbă...

Paul era tăcut.

Pe lângă ei trecu un camion fără prelată. În spate se aflau vreo şase militari din trupele de şoc. Strigară ceva către un grup de oameni şi apoi izbucniră în râs. Unii trecători le făcură cu mâna. Camionul dispăru rapid după un colţ de stradă.

Paul o duse pe Käthe către o bancă dintr-un părculeţ, dar ea refuză să se aşeze.

– Nu, şopti ea.

Ţinea braţele încrucişate la piept şi-l măsura rece din ochi.

– Nu e atât de simplu pe cât crezi, şopti el.

– Simplu?

– Sunt mai multe de spus despre mine, despre motivul pentru care mă aflu aici. Nu ţi-am spus pentru că nu am vrut să te implic.

Acum, furia ei explodă fără control:

– O, ce scuză ţi-ai găsit pentru minciunile tale! Nu ai vrut să mă implici. Mi-ai cerut să merg în America, Paul. De parcă ar fi fost posibil să mă implici mai mult...

– Voiam să spun... să te implic în vechea mea viaţă. Această călătorie va fi sfârşitul acelei vieţi.

– Vechea ta viaţă? Eşti soldat?

– Într-un fel. Apoi ezită. Nu. Nu e adevărat. În America am fost un criminal. Am venit aici să-i opresc.

– Să-i opreşti?

– Pe adversarii tăi. Făcu un semn către sutele de steaguri în roşu, alb şi negru care fâlfâiau în apropiere. Trebuia să ucid aici pe cineva din guvern, pentru a-l împiedica să pornească un nou război. Dar, după aceea, voi trece de această etapă a vieţii mele. Voi avea un dosar curat. Voi...

– Şi când intenţionai să-mi spui acest mic secret al tău, Paul? Când ajungeam la Londra? La New York?

– Crede-mă. E de domeniul trecutului.

– Te-ai folosit de mine.

– Niciodată...

– Noaptea trecută – acea minunată noapte – m-ai pus să-ţi arăt Wilhelm Strasse. M-ai folosit ca acoperire, nu-i aşa? Doreai să găseşti locul potrivit unde să-l poţi omorî pe omul ăsta.

El ridică privirea către steagurile sumbre şi unduitoare şi nu spuse nimic.

– Şi dacă în America aş fi făcut ceva care te-ar fi supărat? M-ai fi lovit? M-ai fi omorât?

– Käthe! Bineînţeles că nu.

– Ah, spui şi tu aşa. Dar ai mai mînţit şi înainte. Käthe scoase o batistă din geantă. Mirosul de liliac îl copleşi o secundă, iar inima sa gemu de parcă ar fi fost mirosul de tămâie la priveghiul iubitei. Îşi şterse ochii şi o mototoli înapoi. Spune-mi un singur lucru, Paul. În ce fel te deosebeşti de ei? Spune-mi. Cum?.. Nu, nu, tu eşti diferit. Tu eşti mai crud. Şi ştii de ce? spuse ea înecându-se în lacrimi. Mi-ai dat speranţa şi apoi mi-ai luat-o înapoi. Cu ei, cu bestiile din grădină, nu va exista niciodată vreo speranţă. Cel puţin ei nu sunt mincinoşi ca tine. Nu, Paul. Zboară îndărăt în ţara ta perfectă. Voi rămâne aici. Voi sta până o să-mi bată la uşă. Şi apoi voi pleca. Aşa cum a plecat Michael.

– Käthe, nu am fost cinstit cu tine, e adevărat. Dar trebuie să vii cu mine.... Te rog.

– Ştii ce a scris filosoful nostru Nietzsche? „Cel care se luptă cu monştrii trebuie să fie atent să nu devină un monstru el însuşi.[1]“ O, cât e de adevărat, Paul! Cât e de adevărat!

– Te rog, vino cu mine.

O apucă de umeri, strângând-o cu putere.

Însă Käthe Richter avea şi ea destulă forţă. Îi dădu mâinile deoparte şi făcu un pas înapoi. Ochii ei îi fixară pe ai lui, apoi şopti cu duritate:

– Mai degrabă împart ţara cu zece mii de asasini decât patul cu unul.

Şi se întoarse pe călcâie, ezită un moment, apoi se îndepărtă repede, atrăgând privirile trecătorilor care se întrebau ce ar fi putut produce o asemenea ceartă între cei doi iubiţi.

[1] „Wer mit Ungeheuern kämpft, mag zusehn, dass er nicht dabei zum Ungeheuer wird“, *Dincolo de bine şi de rău (Jenseits von Gut und Böse)*, Aforismul 146. (n.red.)

Capitolul treizeci şi unu

– Willi, Willi, Willi...

Şeful inspectorilor, Friedrich Horcher, rosti numele foarte lent.

Kohl se întorsese la Alex şi era în apropierea biroului său când şeful lui îl ajunse din urmă.

– Da, domnule?

– Te-am căutat.

– Da?

– Este vorba despre acel caz Gatow. Împuşcăturile. Îţi aminteşti?

Cum ar fi putut uita? Acele fotografii îl vor chinui pe vecie. Femeile... copiii... Dar simţi acum, din nou, un fior de spaimă. Oare cazul nu fusese decât un test, aşa cum se temuse mai devreme? Aşteptaseră cumva băieţii lui Heydrich să vadă dacă mersese mai departe cu cercetările şi aflaseră acum că făcuse ceva şi mai rău – îl sunase în secret pe tânărul jandarm acasă şi-l întrebase despre asta?

Horcher se trase de brasarda sângerie.

– Am ştiri bune pentru tine. Cazul a fost rezolvat. Şi cel din Charlottenburg, cel cu muncitorii polonezi. Ambele asasinate au fost opera aceluiaşi individ.

Uşurarea iniţială a lui Kohl că nu urma să fie arestat se transformă repede în confuzie.

– Cine a închis cazul? Cineva de la Kripo?

– Nu, nu, a fost însuşi şeful jandarmeriei. Meyerhoff. Imaginează-ţi.

A... Lucrurile începeau să capete contur – spre dezgustul lui Willi Kohl. Nu a fost câtuşi de puţin surprins când află restul poveştii spuse de şeful său.

– Asasinul a fost un evreu ceh. Cu minţile duse. Cam ca Vlad Ţepeş. Era ceh? Parcă român sau ungur, nu-mi amintesc. Ah, istoria a fost mereu punctul meu slab. Oricum, suspectul a fost prins şi a mărturisit. A fost predat la SS.

Horcher râse în hohote.

– Şi-au luat o pauză de la misterioasa şi importanta lor alertă de securitate pentru a face, de fapt, ceva muncă de poliţişti.

– A avut vreun complice sau mai mulţi? întrebă Kohl.

– Complice? Nu, nu, cehul a fost singur.

– Singur? Dar conform concluziilor jandarmului din Gatow trebuie să fi fost doi sau trei criminali, poate chiar mai mulţi. Fotografiile susţin teoria asta şi e logică, dacă ţinem cont de numărul victimelor.

– Ah, după cum ştim, Willi, ca poliţişti experimentaţi, ochiul poate fi înşelat. Şi apoi... un tânăr jandarm din suburbii? Ăştia nu fac anchete la locul crimei. Oricum, evreul a mărturisit. A acţionat singur. Cazul este rezolvat. Iar individul este pe drum către lagăr.

– Aş vrea să-l interoghez.

O ezitare. Apoi, încă zâmbind, Horcher îşi potrivi din nou brasarda.

– Am să văd ce pot face în legătură cu asta. Deşi probabil că a ajuns deja la Dachau.[1]

– Dachau? De ce l-ar trimite la München? De ce nu la Oranienburg?

[1] Oraş aflat la 20 km de München. Lagărul a fost construit în 1933, la câteva zile după ce Hitler a preluat puterea, şi a fost modelul tuturor celorlalte lagăre de concentrare. Aici au fost asasinaţi zeci de mii de prizonieri. (n.tr.)

– Poate pentru că este suprapopulat. Oricum, cazul este rezolvat, așa că nu mai avem niciun motiv să vorbim cu el.

„Bărbatul era, desigur, la ora aceea mort."

– Iar dincolo de asta, ai nevoie de tot timpul tău ca să te concentrezi pe cazul de pe Aleea Dresda. Cum merge?

– Avem unele noutăți, îi spuse Kohl șefului său, încercând să nu lase ca furia și frustrarea să se simtă în vocea sa.

– Încă o zi sau două și vom avea toate răspunsurile.

– Excelent! Horcher se încruntă. Chiar mai multă babilonie pe Strada Prinz Albrecht ca înainte. Ai auzit? Mai multe alarme, mai multe măsuri de securitate. Ba chiar au mobilizat SS. Încă nu am auzit ce se întâmplă. Ai prins vreo vorbă ceva, din întâmplare?

– Nu, domnule.

Bietul Horcher! Înspăimântat că toți ceilalți erau mai bine informați decât el.

– Veți avea în scurtă vreme raportul despre crimă, îi spuse Kohl.

– Bun. Firele duc spre străinul acela, nu-i așa? Cred că tu ai spus asta.

Kohl se gândi: „ Nu, tu ai spus că se leagă".

– Cazul avansează rapid.

– Excelent. Aoleu, ia uite la noi, Willi, stăm și tragem la jug duminicile. Îți poți imagina? Îți amintești când eram liberi sâmbetele după-amiază și duminicile?

Bărbatul se îndepărtă pe coridorul liniștit.

Kohl se întoarse către ușa biroului său și văzu spațiile goale unde fuseseră notele și fotografiile asasinatelor de la Gatow. Horcher le „îndosariase" – adică avuseseră aceeași soartă ca a bietului evreu ceh. Fuseseră arse probabil ca lista de pasageri a navei *Manhattan* și pluteau acum pe deasupra orașului: particule de cenușă din vântul alcalin al Berlinului. Se sprijini epuizat de cadrul ușii, holbându-se la spațiile libere de pe biroul său, și se gândi: „O caracteristică a crimelor este că nu pot fi anulate. Banii furați îi dai înapoi, vânătăile se vindecă, casele incendiate

sunt reconstruite, găsești victima unei răpiri tulburată, dar în viață. Dar cei ai căror copii muriseră, părinții lor, muncitorii polonezi... morțile lor erau eterne".

Și iată că aici și acum i se spunea lui Willi Kohl că nu era așa. Că legile universului erau cumva diferite pe acest tărâm: morțile familiilor și ale muncitorilor fuseseră șterse cu guma. Pentru că, dacă ar fi fost reale, atunci persoanele oneste nu și-ar fi găsit liniștea până când această pierdere nu ar fi fost înțeleasă și deplânsă, pentru ca apoi – aici intervenind rolul lui Kohl – să fie răzbunată.

Inspectorul își puse pălăria în cuier și se așeză greoi în scaunul său, care gemu prelung. Se uită peste scrisorile și telegramele primite. Nimic referitor la Schumann. Cu monoclul amplificator, Kohl însuși compară amprentele pe care Janssen i le luase lui Taggert cu cele descoperite pe pavajul din Aleea Dresda. Erau aceleași. Această descoperire îl liniști cumva; însemna că Taggert era, într-adevăr, ucigașul lui Reginald Morgan, iar inspectorul nu lăsase un ucigaș în libertate.

Era chiar mai bine că a putut să facă el însuși comparația. Conform unui mesaj primit de la Departamentul de Identificări pe care-l găsi pe birou, tuturor examinatorilor și analiștilor li se ordonase să abandoneze orice investigație Kripo și să rămână la dispoziția Gestapoului și a SS din cauza „unei noi intensificări a alertei de securitate".

Se duse la biroul lui Janssen și află că oamenii legistului nu luaseră încă trupul lui Taggert din pensiune. Kohl clătină din cap și oftă.

– Vom face ce putem aici. Tehnicienii de la balistică au făcut testele cu pistolul spaniol să vedem dacă este arma crimei?

– Da, domnule.

– Și? Uite ce e, Janssen, dacă și specialiștii în balistică au fost blocați de căutarea rusului ăstuia, atunci fă tu singur testele. Poți să le faci, nu?

– Sigur, domnule.

După ce tânărul plecă, Kohl se făcu comod pe scaun și începu să schițeze o listă cu întrebări referitoare la Morgan și la misteriosul Taggert, pe care apoi să le traducă și le trimită autorităților americane.

În ușă se iți o umbră.

– Domnule, aveți o telegramă, spuse un curier de pe etaj, un tânăr cu o jachetă cenușie.

Îi înmână documentul lui Kohl.

– Da, da, mulțumesc.

Gândindu-se că ar putea fi un răspuns de la United States Lines în legătură cu broșura vasului sau de la magazinul de haine bărbătești Manny, prin care îl informau scurt și la obiect că nu-i pot fi de ajutor, desfăcu plicul.

Dar greșea. Era de la Departamentul de Poliție al orașului New York. Telegrama era în engleză, dar putu înțelege destul de bine conținutul.

CĂTRE DETECTIVUL INSPECTOR W. KOHL
KRIMINALPOLIZEI ALEXANDERPLATZ BERLIN
CEREREA DVS. DE LA ACEEAȘI DATĂ AFLAȚI CĂ DOSARUL LUI P. SCHUMANN A FOST OBLITERAT IAR INVESTIGAȚIA NOASTRĂ ASUPRA LUI SUSPENDATĂ PE TERMEN NEDEFINIT STOP NU MAI SUNT ALTE INFORMAȚII VALABILE STOP
SALUTĂRI CĂPITANUL G. O'MALLEY NYPD

Kohl se încruntă. Descoperi dicționarul englez-german al departamentului și află că „obliterat" înseamnă „distrus". Reciti telegrama de câteva ori, simțind că pielea i se încinge tot mai mult cu fiecare lectură.

Așadar, poliția newyorkeză îl investigase pe Schumann. Pentru ce? Și de ce dosarul fusese distrus, iar investigațiile oprite?

Care erau implicațiile? Ei bine, cea mai evidentă era că, de vreme ce omul s-ar putea să nu fi fost vinovat de uciderea lui Reginald Morgan, probabil că venise în oraș cu alte afaceri criminale.

Cealaltă implicație era că inspectorul Kohl în persoană lăsase un om potențial periculos în libertate prin oraș.

Trebuia să-l găsească pe Schumann sau, cel puțin, să adune mai multe informații despre el, și asta repede! Fără să mai aștepte să se întoarcă Janssen, Willi Kohl își luă pălăria și porni pe holul întunecos, coborând apoi scările. Era atât de distrat, că o luă pe scările către zona interzisă a parterului. Împinse ușa deschizând-o și fu oprit de îndată de un soldat SS. Cu vocea aproape acoperită de răpăiala mașinilor de sortat cu cartelă DeHoMag, bărbatul spuse:

– Domnule, este o zonă restricționată...

– Ai să mă lași să trec, mârâi Kohl, cu o înverșunare care-l sperie pe tânărul gardian.

Un altul, înarmat cu o mitralieră Erma, privi înspre ei.

– Voi părăsi clădirea pe ușa de la capătul holului. Nu am timp să o iau pe altă parte.

Tânărul SS se uită stânjenit în jur. Niciunul nu spuse un cuvânt. În cele din urmă, soldatul dădu din cap.

Kohl străbătu holul, ignorând durerea din picioare, și împinse ușa ieșind în lumina strălucitoare, fierbinte a după-amiezii. Încercă să-și dea seama unde se află, puse piciorul drept pe o bancă și-și potrivi brantul din piele de miel. Apoi porni spre nord, în direcția hotelului Metropol.

– A, domnule John Dillinger! Otto Webber ridică sprâncenele, făcându-i semn să se așeze pe un scaun dintr-un colț întunecos de la Cafeneaua Ariană. Strânse cu putere brațul lui Paul și șopti: Am fost îngrijorat pentru tine. Nu spune nimic! Telefonul meu la stadion a dat rezultate? Nu am auzit nimic la radio. Nu spun că șobolanul nostru de Goebbels ar fi mers la radio să difuzeze știrea despre un asasinat.

Apoi zâmbetul de pe fața gangsterului-șef se șterse.

– Care e problema, prietene? Nu pari prea mulțumit.

Dar, înainte să poată spune ceva, chelnerița Liesl îl observă pe Paul și se apropie rapid de ei.

– Hello, iubire, spuse ea. Apoi adăugă bosumflată: Să-ți fie rușine. Ultima dată ai plecat fără să mă săruți de rămas-bun. Ce vrei să-ți aduc?

– Un Pschorr.

– Da, da, cu mare plăcere. Mi-ai lipsit.

Pentru că nu-l băgase și pe el în seamă, Webber îi spuse arțăgos:

– Scuzați, vă rog, scuzați. O bere blondă și pentru mine.

Liesl se aplecă și-l sărută pe Paul pe obraz. El îi mirosi parfumul pătrunzător care pluti o vreme în jur, chiar și după ce ea se îndepărtă. Liliac... se gândi la Käthe. Dar întrerupse șirul gândurilor și apoi îi explică lui Otto ce se petrecuse pe stadion și după aceea.

– Nu se poate! Prietenul nostru Morgan?

Webber era oripilat.

– Un tip care pretindea că este Morgan. Cei de la Kripo au numele meu și pașaportul, dar nu cred că l-am omorât eu. Și nu au făcut legătura dintre mine, Ernst și stadion.

Liesl le aduse berile. Strânse ușor umărul lui Paul când plecă și se undui cu cochetărie, lăsând alt nor de parfum tare în jurul mesei. Paul se aplecă pentru a evita mirosul. Ea surâse lasciv și plecă agale.

– Pur și simplu nu-i poate intra în cap că nu mă interesează, nu-i așa? murmură el, iritat de fapt că nu reușea să și-o scoată pe Käthe din minte.

– Cine? întrebă Webber, dând pe gât câteva înghițituri zdravene.

– Ea.

Făcu un semn cu capul către Liesl.

Webber ridică sprâncenele.

– Nu, nu, nu, domnule John Dillinger. Nu ea. El.

– Ce tot spui?

Webber se încruntă.

– Ai crezut că Liesl este femeie?

Paul clipi.

– De fapt este o...

– Bineînțeles că este. Bău mai multă bere și își șterse mustața cu dosul palmei. Credeam că știi, este evident.

– Iisuse Hristoase! Paul își frecă din răsputeri obrazul, acolo unde-l sărutase Liesl. Îl fulgeră cu privirea. Evident pentru tine, poate.

– Pentru un bărbat cu profesia ta, ești cam lipsit de experiență.

– Am spus că-mi plac femeile, când m-ai întrebat despre camerele de aici.

– A, spectacolul e cu femei. Dar jumătate dintre chelnerițe sunt bărbați. Nu mă învinovăți pe mine dacă ambele sexe te găsesc atrăgător. Pe de altă parte, este vina dumitale – tu ai răsplătit-o cu un bacșiș demn de prințul de la Addis Abeba.

Paul își aprinse o țigară pentru a acoperi mirosul parfumului, care i se părea acum și mai dezgustător.

– Așadar, domnule John Dillinger, văd că ai probleme. În spatele trădării ăsteia se află cei care ar fi trebuit să te scoată din Berlin?

– Încă nu știu. Aruncă o privire prin clubul aproape gol, însă tot se aplecă să-i șoptească: Am nevoie din nou de ajutorul tău, Otto!

– A, iată-mă, mereu gata să dau o mână de ajutor. Eu, salvatorul de cămăși căcănii, făcătorul de unt, negustătorul de șampanie, imitatorul lui Krupp.

– Dar nu mi-a mai rămas niciun ban.

Webber surâse batjocoritor.

– Banii... sunt rădăcina tuturor relelor, la urma urmei. Ce vrei, prietene?

– O mașină, o altă uniformă și o altă armă, o pușcă.

Webber rămase tăcut. Apoi spuse:

– Continui vânătoarea...

– Exact.

– A, rege aș fi fost dacă aveam o duzină de bărbați ca tine în gașca mea... Dar securitatea lui Ernst va fi acum mai mare ca oricând. S-ar putea chiar să părăsească orașul pentru o vreme.

– Adevărat. Dar probabil că nu imediat. Când am fost în biroul lui, am văzut că avea astăzi două întâlniri. Prima a fost cea de la stadion. A doua era într-un loc numit Colegiul Waltham. Unde este ăsta?

– Waltham? întrebă Webber. Este...

– Hello, drăguță, nu vrei o altă bere? Sau poate că mă dorești pe mine?

Paul sări când simți aerul cald al cuvintelor în urechea sa și se apără instinctiv cu brațele. Liesl venise pe nevăzute, din spate.

– Prima dată, șopti chelnerița, va fi gratuit. Poate chiar și a doua oară.

– Oprește-te, urlă el.

Fața chelneriței împietri.

Acum că știa adevărul despre el, putea vedea că, deși fața creaturii era drăguță, avea cu certitudine trăsături masculine.

– Nu trebuie să fii necioplit, dragoste!

– Îmi pare rău, spuse Paul ferindu-se. Nu mă interesează bărbații.

Liesl spuse cu răceală:

– Nu sunt bărbat.

– Știi ce vreau să spun.

– Ei bine, atunci nu ar fi trebuit să flirtezi, replică Liesl. Îmi datorezi patru mărci pentru beri. Ba nu, cinci. Am făcut socoteala greșit.

Paul plăti, iar chelnerița le întoarse spatele țâfnoasă, mormăind și curățând zgomotos mesele din apropiere.

– Fetele mele, spuse nepăsător Webber, o iau și ele uneori razna la fel. Pot fi așa o pacoste!

Își reluară conversația, iar Paul repetă întrebarea:

– Colegiul Waltham? Ce știi despre el?

– Este o școală militară, nu departe de aici. Este pe drumul către Oranienburg. Apropo, locul unde se află frumosul nostru lagăr de concentrare. De vreme ce tot ajungi acolo, de ce nu te duci, pur și simplu, să bați la ușă și să le spui că te predai? Scutești SS-ul de efortul de a te depista.

– O mașină și o uniformă, repetă Paul. Vreau să fiu un oficial, dar nu un soldat. Așa am procedat la stadion și s-ar putea ca ei să se aștepte tot la asta. Poate...

– A, știu! Poți fi un lider RAD.

– Un ce?

– *Reichsarbeitsdienst*, Serviciul de muncă al Reich-ului. Un soldat cu lopată. Fiecare tânăr din țară trebuie să facă o rundă ca muncitor, etapă considerată, probabil de Ernst însuși, ca o altă cale inteligentă pentru antrenarea soldaților. Își poartă cazmalele ca pe niște puști și mărșăluiesc la fel de mult pe cât sapă. Ești prea bătrân să fii activ, dar poți fi ofițer. Au camioane cu care-și duc muncitorii la lucru și terenuri de paradă și îi întâlnești deseori la țară. Nu te-ar observa nimeni. Știu unde să găsesc un camion frumos. Și o uniformă. Sunt colorate cu stil în albastru-cenușiu. Exact culoarea care ți se potrivește.

Paul șopti:

– Și pușca?

– Va fi mai greu, dar am ceva în gând.

Își termină berea.

– Când vrei s-o faci?

– Ar trebui să fiu la Colegiul Waltham la 5.30. Nu mai târziu.

Webber dădu din cap.

– Atunci ar trebui să ne grăbim să facem din tine un oficial național-socialist. Râse. Deși nu-ți trebuie antrenament. Dumnezeu știe că cei adevărați nu au câtuși de puțin așa ceva.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI DOI

Auzi doar zgomotul static. Apoi hârşâitul sonor fu întrerupt de o voce:

– Gordon?

– Nu folosim nume, îi reaminti comandorul, apăsând furios telefonul de bachelită la ureche, pentru a auzi mai clar transmisiunea de la Berlin.

Era Paul Schumann, care-i căutase prin radio via Londra. Era duminică, puţin înainte de zece dimineaţa, dar Gordon se afla deja la biroul său din sediul Agenţiei de Informaţii Navale din Washington, unde fusese toată noaptea, aşteptând cu nerăbdare să primească vestea asasinării lui Ernst.

– Eşti bine? Ce se întâmplă? Am cercetat toate canalele de presă, am monitorizat transmisiunile radio şi nimic...

– Taci din gură, se repezi Schumann. Nu am timp pentru „prietenii din nord" şi „prietenii din sud". Ascultă.

Gordon se aplecă în faţă pe scaunul său:

– Dă-i drumul.

– Morgan e mort.

– O, nu. Gordon îşi închise ochii o clipă, îndurerat de pierderea agentului. Nu-l cunoscuse personal, dar informaţiile lui erau mereu beton şi orice om care-şi risca viaţa pentru ţara sa era în regulă în viziunea lui Gordon.

Apoi Schumann aruncă bomba:

– A fost ucis de cineva numit Robert Taggert, un american. Îl cunoşti?

– Ce? Un american?

– Îl cunoşti?

– Nu, nu am auzit niciodată de el.

– A încercat să mă omoare şi pe mine. Înainte să închei misiunea în care m-ai trimis. Tipul cu care ai vorbit în ultimele zile era Taggert, nu Morgan.

– Mai spune-mi o dată numele.

Schumann îl rosti pe litere şi îi spuse că Taggert s-ar putea să aibă legături cu serviciul diplomatic al Statelor Unite, deşi nu era sigur de asta. Comandorul notă numele şi strigă:

– Subofiţer Willets!

O clipă mai târziu, în pragul uşii apăru o femeie. Gordon îi îndesă biletul în mână:

– Adu-mi tot ce găseşti despre individul ăsta, spuse el. Ea dispăru imediat. Apoi spuse în telefon: Tu eşti bine?

– Ai fost implicat în asta?

În ciuda conexiunii proaste, Gordon putea simţi furia bărbatului.

– În ce?

– Totul a fost o înscenare. De la început. Ai făcut parte din ea?

Gordon simţi cum aerul mocirlos al acelei dimineţi de iulie în Washington D.C. plutea înăuntru şi în afara camerei pe fereastra deschisă.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

După o pauză, Schumann îi spuse întreaga poveste: despre asasinarea lui Morgan, despre Taggert care s-a dat drept Morgan şi despre trădarea lui Paul către nazişti.

Gordon era sincer şocat.

– Dumnezeule, nu! Jur. Nu am făcut niciodată aşa ceva vreunuia dintre oamenii mei. Şi te consider unul dintre ei, sincer.

O altă pauză.

– Taggert mi-a spus că nu ai fi implicat. Dar voiam s-o aud de la tine.

– Jur că...

– Ei bine, aveți un trădător acolo, de partea cealaltă, domnule comandor. Trebuie să aflați cine este.

Gordon se lăsă în scaun, zguduit de aceste noutăți. Se holba inert la zidul din fața lui, pe care se aflau mai multe citate, diploma sa de la Yale și două fotografii: președintele Roosevelt și Theodorus B.M. Mason, fălcosul locotenent naval care fusese primul șef al Biroului Naval de Informații.

Un trădător...

– De ce a spus Taggert asta?

– Tot ce a spus a fost că sunt la mijloc „interese". N-a făcut vreo precizare. Vor ca șeful de aici să fie mulțumit. Vreau să spun, șeful tuturor.

– Poți să vorbești din nou cu el, să afli mai multe?

Paul ezită: nu putea.

Gordon înțelese: Taggert era mort.

Schumann continuă:

– Am primit parola cu tramvaiul când mă aflam pe vapor. Taggert știa aceleași fraze ca noi, dar Morgan, nu. Ce s-ar fi putut întâmpla?

– Am trimis codul oamenilor mei de pe vapor. A plecat separat și către locul unde te afli acum. Morgan ar fi trebuit să-l primească acolo.

– Așadar, Taggert a primit mesajul corect și i-a trimis altul lui Morgan. Spionul ăla germano-american din organizația Bunde care s-a aflat la bord nu a transmis nimic. Nu a fost el. Așa că, cine ar fi putut face asta? Cine știa parola exactă?

În mintea lui Gordon apărură două nume. Soldat înainte de toate, Gordon știa că un comandant militar trebuia să ia în considerare toate posibilitățile. Dar tânărul Andrew Avery îi era ca un fiu. Îl cunoștea mult mai puțin pe Vincent Manielli, dar nu văzuse nimic în dosarul tânărului ofițer care să-l facă să se îndoiască de loialitatea lui.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Schumann întrebă:

– Cât timp i-ai avut în subordine pe ofițerii ăia doi?

– Ar fi aproape imposibil...

– „Imposibil" are un înţeles al dracului de diferit în ultima vreme. Cine dracu' mai ştia de cod? Tătucu' cu portofelul?

Gordon se gândi la asta. Dar omul cu banul, Cyrus Clayborn, ştia doar în linii mari ce plănuiau.

– El nici măcar nu ştia că există o parolă.

– Atunci, cine a avut ideea parolei?

– Noi am avut-o, împreună, senatorul şi cu mine.

Şi mai multe zgomote statice în receptor. Schumann nu spuse nimic. Dar Gordon adăugă:

– Nu, nu poate fi el.

– Era cu tine când ai trimis parola?

– Nu, era la Washington.

Gordon se gândi: „Imediat ce a închis telefonul după convorbirea cu mine, senatorul i-ar fi putut trimite un mesaj lui Taggert în Berlin, spunându-i parola corectă şi făcând în aşa fel încât cea greşită să ajungă la Morgan".

– Imposibil.

– Tot aud cuvântul ăsta, Gordon. E o explicaţie prea subţire după gustul meu.

– Uite, toată această operaţiune a fost, în primul rând, ideea senatorului. A avut câteva discuţii cu persoane din guvern şi apoi a venit la mine.

– Asta înseamnă că a pus la cale înscenarea încă de la început. Schumann adăugă ameninţător: Alături de aceiaşi „tipi".

Faptele fulgerau prin mintea lui Gordon. Asta să fi fost? Ce urmăreau prin această trădare?

În cele din urmă, Schumann spuse:

– Ascultă, rezolvi situaţia asta cum vrei. Mai poţi să-mi trimiţi avionul ăla?

– Da, domnule. Ai cuvântul meu de onoare în privinţa asta. Voi lua eu însumi legătura cu oamenii din Amsterdam. Va fi acolo în circa trei ore şi jumătate.

– Nu, am nevoie să fie acolo mai târziu de-atât. Diseară, pe la zece.

– Nu putem ateriza pe întuneric. Pista pe care-o folosim este abandonată și nu este luminată. Dar va fi suficientă lumină să aterizăm în jurul orei opt și jumătate. Îți convine?

– Nu. S-o lăsăm pe mâine-dimineață.

– De ce?

Pauză.

– Îl voi prinde de data asta.

– Vrei să...?

– Să duc la capăt lucrul pentru care am venit aici, mormăi Schumann.

– Nu, nu... Nu poți. A devenit prea periculos acum. Vino acasă. Ia-ți slujba aia despre care vorbeai. Ai câștigat-o. Tu...

– Comandante, mă asculți?

– Spune.

– Vezi, eu sunt aici, iar tu ești acolo și nu poți face nimic să mă oprești, așa că toată vorbăria asta nu este decât o pierdere de vreme. Asigură-te că avionul este pe aeroport mâine în zori.

Subofițerul Ruth Willets apăru în ușă.

– Stai așa, spuse Gordon în receptor.

– Nimic despre Taggert până acum, domnule. Cei de la dosare vor suna de îndată ce vor găsi ceva.

– Unde este senatorul?

– În New York.

– Găsește-mi orice avion care să mă ducă acolo acum. De armată, particular, orice e disponibil.

– Da, să trăiți.

Gordon se întoarse la telefon.

– Paul, vom trimite avionul să te scoată de acolo. Dar te rog, ascultă-mă puțin și gândește-te. Totul s-a schimbat acum; ai idee cât de riscant este?

Zgomotul de pe linie înghiți mare parte din cuvintele lui Schumann, dar lui Bull Gordon i se păru că aude ceva ce ar fi putut fi un hohot de râs, apoi din nou vocea asasinului. O parte din replică era ceva de genul „șase la cinci împotrivă".

Apoi ascultă liniştea, care deveni mai supărătoare decât fusese vreodată zgomotul undelor radio.

Într-un depozit din estul Berlinului (despre care Otto spunea că e „al său", deşi fuseseră nevoiţi să spargă o fereastră pentru a intra) găsiră stelaje întregi cu uniforme RAD. Webber scoase una elegantă de pe umeraş.

– A, da, cum am spus, albastrul-cenuşiu îţi vine foarte bine.

Poate că da, însă culoarea aceasta era ostentativă, mai ales că adăpostul său de vânătoare avea să fie la Colegiul Waltham, un câmp deschis sau o pădure, după cum îi descrisese Webber peisajul de acolo. Uniforma era etanşă, voluminoasă şi călduroasă. Putea ajunge cu ea în apropierea şcolii, dar mai luă nişte lucruri, ceva mai practice: o salopetă, o cămaşă închisă la culoare şi o pereche de ghete, pe care avea să le îmbrace după ce-l va lichida pe colonel.

Unul dintre asociaţii de afaceri ai lui Webber avea acces la un parc auto al guvernului, unde se găseau şi camioane. După ce Webber îl asigură că va primi înapoi vehiculul peste o zi (fără a încerca să-l vândă guvernului la returnare), asociatul le dădu cheia şi primi în schimb nişte ţigări cubaneze fabricate în România.

Nu mai aveau nevoie acum decât de o puşcă. Paul se gândi la cămătarul de lângă Piaţa Noiembrie 1923, cel care-i furnizase Mauserul. Dar nu putea fi sigur că omul nu făcea parte din înscenarea lui Taggert sau, chiar dacă nu era aşa, dacă nu cumva Kripo sau Gestapo luaseră urma armei până la magazin şi-l arestase pe comerciant.

Însă Webber îi spuse că, deseori, sunt depozitate puşti în mica magazie de pe râul Spree, locul unde făcea uneori livrări de efecte militare.

Merseră cu maşina către nord, apoi, chiar înainte de a trece râul în dreptul străzii Wullenweber, întoarseră spre vest şi străbătură un cartier cu clădiri comerciale şi industriale joase.

Webber îl bătu pe umăr pe Paul și-i arătă o clădire de culoare închisă pe stânga.

– Asta e, prietene.

Locul părea părăsit, cum se și așteptaseră, ținând cont că era duminică. („Chiar și păcătoșii ăștia de cămătari își cer ziua de odihnă", îi explicase Webber.) Din nefericire, depozitul era retras în spatele unui gard înalt de sârmă ghimpată și avea o parcare spațioasă, dar goală în față, ceea ce asigura o vizibilitate mare din strada foarte circulată.

– Cum am putea...?

– Relaxează-te, domnule John Dillinger, spuse Webber. Știu ce fac. Există o intrare către râu, pentru bărci și barje. Este imposibil s-o vezi din stradă și nici nu ai spune că este un depozit național-socialist din acea parte – nu sunt nici vulturi, nici cruci încârligate expuse către debarcader, așa că nimeni nu se va gândi prea mult la vizita noastră.

Parcară la o distanță de jumătate de stradă dincolo de depozit și apoi Webber îl conduse pe o alee care ducea spre sud, la apă. Bărbații săriră peste un zid de piatră aflat pe malul râului cafeniu, unde aerul putea pătrunzător a pește putred. Coborâră niște scări vechi, săpate în piatră, și străbătură cheiul de beton. Acolo erau legate câteva bărci cu vâsle, iar Webber se sui într-una. Paul îl urmă.

Desfăcură parâma și în câteva minute de tras la vâsle ajunseră la un doc asemănător, situat chiar în spatele depozitului militar.

Webber legă barca și urcă atent pe piatra alunecoasă din cauza găinațului păsărilor. Paul îl urmă. Privind în jur, putea vedea bărci pe râu, multe dintre ele ambarcațiuni de agrement, dar Webber avusese dreptate: nimeni nu le dădea nicio atenție. Urcară cele câteva trepte până la ușa din spate și Paul aruncă o privire rapidă pe fereastră. Nu se vedeau lumini înăuntru, ci doar razele soarelui filtrate prin câteva ferestre rabatabile opace, însă hala părea goală. Webber scoase un inel cu chei din buzunar și încercă mai multe chei false până găsi una potrivită.

Paul auzi un clinchet uşor. Webber se uită la el şi dădu din cap. Paul deschise uşa.

Intrară în camera fierbinte şi mucedă, plină de nori de creozot care le irita ochii. Paul se uită în jur şi observă sute de lăzi. La perete se aflau rastele cu puşti. Armata sau SS folosea acest loc ca o staţie de primire – luau armele din lăzi, desfăceau ambalajele de hârtie îmbibate în ulei şi curăţau creozotul cu care fuseseră unse armele pentru a nu rugini. Erau Mausere, asemănătoare celei pe care i-o înfundase Taggert cu plumb, dar aveau ţevi lungi, ceea era bine. Asta însemna că erau mult mai precise şi că, la Waltham, Paul ar putea sta suficient de departe de Ernst. Nu aveau şi lunete. Însă Paul Schumann nu avusese una nici pe arma sa Springfield, la St. Mihiel[1] sau în pădurile din Argonne, ceea ce nu-l împiedicase să ţintească cu o precizie mortală.

Se duse la rastel, alese una, se uită la ea şi-i încercă zăvorul. Culisa lin, cu clicul mulţumitor pe care-l are un mecanism metalic perfect prelucrat. Ţinti şi trase în gol de câteva ori. Găsiră cutiile pe care scria 7.92 mm – calibrul muniţiei pentru Mauser. Înăuntru se aflau cutii gri de carton imprimate cu svastici şi vulturi. Deschise una, luă cinci gloanţe, încărcă puşca şi evacuă unul pentru a fi absolut sigur că gloanţele sunt de calibrul potrivit.

– Bun, hai să plecăm de aici, spuse el punând două cutii cu gloanţe în buzunar. Nu am putea...

Cuvintele sale fură întrerupte de sunetul uşii din faţă care se deschise, aruncând o puternică rază de soare peste ei. Se întoarseră, uitându-se chiorâş. Înainte ca Paul să poată ridica arma, tânărul din uşă, care purta o uniformă SS, îndreptă un pistol către ei.

– Tu! Pune arma jos! Mâinile sus!

Paul se ghemui, puse Mauserul pe podea şi se ridică încet.

[1] Bătălie (12-15 septembrie 1918) în care cei circa 48 000 de soldaţi americani şi francezi sub conducerea generalului John J. Pershing au străpuns poziţiile germane. (n.tr.)

Capitolul treizeci şi trei

Otto Webber spuse cu glas aspru:

– Ce faci? Suntem de la fabrica de muniţie Krupp. Am fost trimişi aici să verificăm dacă a fost livrată muniţia corectă pentru...

– Tăcere!

Tânărul gardian se uită în jur nervos, să vadă dacă nu cumva mai era cineva pe-acolo.

– A fost o problemă cu o livrare. Am primit un telefon de la...

– Este duminică. De ce munciţi duminica?

Webber râse.

– Tânărul meu prieten, dacă am livrat SS-ului marfa greşită, vom corecta greşeala indiferent ce zi sau ce oră este. Supraveghetorul meu...

– Tăcere!

Tânărul soldat localiză un telefon pe o staţie radio prăfuită şi se mişcă într-acolo, cu pistolul îndreptat către ei. Ajunsese aproape de masă când Webber îşi coborî mâinile şi începu să meargă în direcţia lui:

– Ah, dar e absurd, spuse el cu un aer exasperat. Am documente de identitate.

– Opreşte-te chiar acolo!

Împinse pistolul în faţă.

– Am să-ţi arăt documentaţia de la supraveghetorul meu.

Webber continua să meargă şi să vorbească.

Gardianul SS apăsă pe trăgaci. Un scurt bubuit metalic scutură pereţii.

Fără să ştie dacă Webber fusese lovit sau nu, Paul ridică Mauserul şi se rostogoli după o grămadă de lăzi, băgând un glonţ pe ţeavă.

Tânărul soldat sări să prindă telefonul şi smulse receptorul din furcă, apoi se lăsă din nou la pământ.

– Vă rog, atenţie, strigă el în telefon.

Paul se ridică repede. Nu-l vedea pe soldat, dar trase un glonţ în cutia telefonului, iar aceasta explodă în zeci de bucăţi de bachelită. Soldatul ţipă.

Paul alunecă iar în spatele cutiilor, însă nu înainte de a arunca o privire către Otto Webber care zăcea pe podea, zvârcolindu-se lent şi ţinându-se cu mâinile de abdomenul pătat de sânge.

Nu...

– Evreu împuţit! urlă tânărul soldat. Vei arunca arma imediat. În scurtă vreme vor veni aici o sută de oameni.

Paul îşi făcu drum către faţa clădirii, de unde putea acoperi atât uşa din faţă, cât şi pe cea din spate. Aruncă o privire rapidă pe fereastră şi văzu o singură motocicletă parcată în faţă. Îşi dădu seama că tânărul făcea mai degrabă un control de rutină al depozitului şi că nu vor mai veni şi alţii. Dar cineva putea să fi auzit împuşcătura. Iar soldatul SS putea rămâne pur şi simplu în colţul lui, ţinându-l pe Paul imobilizat până când superiorul său îşi va da seama că nu s-a întors şi va trimite mai mulţi soldaţi la depozit.

Se uită pe după maldărul de lăzi. Nu avea nicio idee unde se afla soldatul. El... Se auzi o altă împuşcătură. Sticla sparse fereastra din faţă, dar nu lângă Paul. Gardianul SS trăsese prin fereastră pentru a atrage atenţia; trăsese direct în stradă, fără să-i pese dacă loveşte pe cineva.

– Tu, porc de evreu! urlă bărbatul. În picioare şi ridică mâinile deasupra capului sau vei muri urlând în chinuri în Columbia Haus!

Vocea se auzea din altă parte de data asta, mai aproape de partea din față a depozitului. Se târî pentru a pune mai multe cutii între el și adversarul său.

Un alt glonț ieși prin fereastră. Afară se auzi un claxon prelung.

Paul se duse la următorul șir de lăzi, legănându-și arma înaintea lui, cu degetul pe trăgaci. Mauserul era greoi – bun pentru distanță, dar incomod în această situație. Aruncă o privire. Spațiul dintre rânduri era gol. Sări și o altă împușcătură sparse fereastra. Cineva probabil că auzise deja împușcăturile. Sau văzuse cum gloanțele lovesc vreun zid sau vreo casă de peste stradă. Poate că fusese lovită vreo mașină sau vreun trecător.

Se repezi la următorul rând. Rapid, balansând arma înainte.

Văzu pentru o fracțiune de secundă uniforma neagră a soldatului dispărând. Pesemne că acesta îl auzise pe Paul sau îi anticipase mișcarea și se strecurase în spatele altui maldăr de cutii.

Paul hotărî că nu poate aștepta mai mult. Trebuia să-l oprească pe paznic. Nu avea nimic altceva de făcut decât să șarjeze peste grămada de lăzi din centru, exact ca atunci când alerga spre buza tranșeelor într-un asalt din timpul războiului, în speranța că va putea trage un glonț decisiv înainte ca inamicul să-și împrăștie gloanțele către el din pistolul său semiautomat.

„OK", își spuse Paul. Trase aer adânc în piept.

Altul...

„Fugi!"

Sări în picioare și urcă pe lada din fața sa, ridicând arma. Piciorul său abia atinsese a doua ladă din față când auzi un sunet din spate, în dreapta. Soldatul venise pe flanc! Și, cum se întoarse, ferestrele afumate fură scuturate de alt foc de armă. Paul îngheță.

Soldatul SS păși direct în fața lui, la circa șase metri. Paul ridică înnebunit Mauserul, dar chiar înainte să tragă, soldatul tuși. Îi țâșni sânge din gură, iar Lugerul îi căzu pe podea. Apoi

scutură capul, căzu greoi și rămase nemișcat, în vreme ce uniforma sa se înroșea de sânge.

La dreapta sa, Paul îl văzu pe Otto Webber pe podea, cu o mână încleștată peste pântecul însângerat. Cu cealaltă ținea un Mauser. Reușise să se târască până la un rastel cu arme, să încarce una și să tragă. Pușca alunecase pe podea.

– Ești nebun? șopti Paul supărat. De ce te-ai dus către el așa? Nu credeai că va trage?

– Nu, spuse râzând bărbatul care transpira din belșug și se albise la față. Nu m-am gândit c-o va face. Omul oftă de durere. Du-te să vezi dacă nu cumva a răspuns cineva la subtila lui chemare de ajutor.

Paul se duse la ușa din față și observă că zona era încă pustie. Peste stradă se ridica o clădire înaltă, fără ferestre, o fabrică sau o magazie, oricum închisă duminica. Părea că gloanțele care loviseră zidul trecuseră neobservate.

– Nu e nimeni, spuse el întorcându-se la Webber, care stătea în capul oaselor și se uita la balta de sânge care-i cursese din abdomen.

– Ah...

– Trebuie să găsim un doctor.

Paul își atârnă arma de umăr. Îl ajută pe Webber să se ridice în picioare și se întoarseră pe ușa din spate, coborând la barcă. Palid și transpirat, germanul stătea pe spate cu capul sprijinit de proră, în vreme ce Paul vâslea înnebunit către docul de lângă camion.

– Unde te pot duce? Pentru un doctor?

– Doctor? Webber râse. Este prea târziu pentru asta, domnule John Dillinger. Lasă-mă. Pleacă. Știu ce vorbesc. E prea târziu.

– Nu, te duc să te ajute cineva, repetă Paul neclintit. Spune-mi unde să găsesc pe cineva care să nu alerge la SS sau la Gestapo.

Trase barca la mal, o legă și urcă. Puse Mauserul pe un petic de iarbă de alături și se întoarse să-l ajute pe Webber să coboare din barcă.

– Nu! șopti Paul.

Webber desfăcuse parâma şi, cu ultimele sale puteri, se împinsese departe de debarcader. Barca era acum la vreo trei metri depărtare, dusă de curenţii râului.

– Otto! Nu!

– După cum am spus, e prea târziu, strigă Webber gâfâind. Apoi râse amar. Uită-te la mine, funeralii de viking! Ah, când te vei întoarce acasă, ascultă nişte John Philip Sousa şi gândeşte-te la mine... Deşi Istill spune că e englez. Voi, americanilor, vă făliţi cu mult prea multe. Acum pleacă, domnule John Dillinger! Du la bun sfârşit misiunea pentru care ai venit.

Ultimul detaliu pe care-l mai zări Paul Schumann din prietenul său fură ochii bărbatului închizându-se, în vreme ce el se prăbuşea pe fundul bărcii care căpătase viteză, trasă de apa nămoloasă a râului Spree.

O duzină dintre aceştia, toţi tineri, care aleseseră viaţa şi libertatea, nu onoarea. Oare ceea ce-i motivase să facă asta era laşitate sau inteligenţă?

Kurt Fischer se întrebă dacă el era singurul dintre ei bântuit de această întrebare.

Erau conduşi către zona de nord-vest a Berlinului în acelaşi tip de autobuz care îi transporta de obicei în călătorii, pe când erau tineri studenţi. Şoferul rotofei conducea maşina lin pe drumul şerpuit şi încerca, fără succes, să-i facă să intoneze cântece de vânătoare şi drumeţie.

Kurt stătea lângă fratele său şi schimbau impresii cu cei-lalţi. Încetul cu încetul, află câte ceva despre ei. În mare parte arieni, toţi proveniţi din familii ale clasei de mijloc, toţi cu studii, mergând la facultate sau plănuind s-o facă, după ce-şi vor fi satisfăcut Serviciul de muncă. Jumătate dintre ei erau într-o oarecare măsură, ca Hans şi Kurt, împotriva Partidului, din raţiuni politice şi intelectuale: erau socialişti, pacifişti, protestatari. Băieţii din cealaltă jumătate erau aşa-numiţii *Swingjugend*[1], mai

[1] Adolescenţi germani în anii 1930, stabiliţi în general în Hamburg şi Berlin, mari iubitori de swing şi jazz. Se considerau în opoziţie absolută cu *Hitlerjugend*. (n.tr.)

bogați, rebeli, dar nu atât de polițizați. Singurul motiv pentru care-i nemulțumeau național-socialiștii era unul cultural: cenzura filmelor, a dansului și a muzicii.

Nu erau printre ei evrei, slavi sau țigani, desigur. De asemenea, niciun comunist. În ciuda explicațiilor date de colonelul Ernst, Kurt știa că vor trece mulți ani până când asemenea grupuri etnice sau politice își vor găsi locul în armată sau în structurile oficiale ale Reichului. Credința personală a lui Kurt era că acest lucru nu se va întâmpla câtă vreme la putere se va afla triumviratul format din Hitler, Göring și Goebbels.

Așa că, se gândi el, iată-i pe acești tineri laolaltă, împinși de la spate de necesitatea de a alege între un lagăr de concentrare și posibilitatea de a muri și o organizație pe care o considerau moralmente greșită.

„Sunt un laș, se întrebă din nou Kurt, fiindcă am ales în felul acesta?" Își aminti chemarea lui Goebbels pentru boicotarea națională a magazinelor evreilor, în aprilie 1933. Național-socialiștii crezuseră că apelul acesta va declanșa un val uriaș de sprijin. De fapt, lucrurile merseră rău pentru Partid: mulți germani – printre care se numărau părinții lor – sfidaseră în mod fățiș boicotul. Mai mult decât atât, mii de germani începuseră să frecventeze magazine în care nici nu mai călcaseră înainte, doar pentru a demonstra că-i sprijină pe concetățenii lor evrei.

Ăsta da curaj! Oare în sufletul lui era vreo urmă de așa ceva?

– Kurt?

Ridică privirea. Fratele său îi spunea ceva.

– Nu auzi?

– Ce ai spus?

– Când mâncăm de seară? Mi-e foame.

– N-am nici cea mai mică idee. De unde să știu?

– O fi bună mâncarea de armată? Am auzit că se mănâncă bine. Dar cred că e discutabil. Dacă ești pe teren, este diferită de cea din unitate. Mă întreb cum o fi...

– Ce, mâncarea?

– Nu. Să fii în tranșee. Să fii...

– Noi nu vom ajunge în tranşee. Nu va mai fi un alt război. Şi dacă va fi, l-ai auzit pe colonelul Ernst, nu vom fi obligaţi să luptăm. Ni se vor da alte misiuni.

Fratele său nu părea prea convins. Şi mai deranjant era faptul că nu părea supărat că ar putea să participe la lupte. Mai mult, părea chiar fascinat de acest gând. Era o latură nouă şi foarte îngrijorătoare a fratelui său.

Mă întreb cum o fi oare...

Continuară să vorbească în autobuz despre o grămadă de lucruri: sporturi, peisaj, Olimpiadă, filme americane... Şi fete, desigur.

Ajunseră, în cele din urmă, ieşind de pe autostradă şi luând-o fără grabă pe şoseaua lungă, mărginită de arţari, care ducea în campusul Colegiului Militar Waltham.

Ce ar crede părinţii lor pacifişti dacă i-ar vedea în asemenea loc?!

Autobuzul frână scârţâind din toate încheieturile în faţa uneia dintre clădirile din cărămidă roşie ale şcolii. Kurt fu şocat de nepotrivire: o instituţie dedicată filosofiei şi practicii războiului, amplasată într-o vale idilică, înconjurată de un covor bogat de iarbă, cu iedera foşnitoare târându-se pe faţada vechilor clădiri, cu pădurile şi dealurile din apropiere alcătuind rama graţioasă a acestui tablou.

Băieţii îşi luară în spinare raniţele şi coborâră din autobuz. Un soldat, nu cu mult mai în vârstă decât ei, le spuse că este ofiţerul lor de recrutare şi le strânse mâna, urându-le bun venit. Le spuse că profesorul doctor va veni în scurtă vreme să-i vadă. Ridică mingea de fotbal pe care el şi un alt soldat o băteau pe teren şi o aruncă spre Hans, care o trimise expert către alt recrut.

Şi, cum se întâmplă mereu când sunt mai mulţi tineri şi o minge pe un câmp de iarbă, nu le-au trebuit decât vreo câteva minute ca să formeze două echipe şi să înceapă jocul.

Capitolul treizeci şi patru

La ora 17.30, camionul RDA mergea pe o autostradă netedă, ireproşabilă, care şerpuia printre pâlcuri înalte de pini şi cucută. Aerul era îmbâcsit cu fire de praf şi insectele leneşe se striveau de parbrizul maşinii.

Paul Schumann se lupta să se gândească doar la Reinhard Ernst, ţinta sa. Pipăi gheaţa. „Nu te gândi la Otto Wilhelm Friedrich Georg Webber."

Dar asta era imposibil. Paul era copleşit de amintirea omului pe care nu-l cunoştea decât de o zi. Acum se gândea că Otto s-ar fi potrivit perfect în West Side din New York. La o băută cu Runyon şi Jacobs şi cu echipa de box. Poate chiar i-ar fi plăcut să-şi pună şi mănuşile de box pentru o rundă. Dar ce ar fi iubit Webber cu adevărat în America ar fi fost ocaziile: libertatea de a pune pe picioare nenumărate şmecherii şi escrocherii.

„Odată am să mă laud cu cele mai mari şmecherii pe care le-am făcut..."

Dar gândurile lui Paul se frânseră. Făcu o curbă lină, luând-o pe o şosea laterală. La un kilometru de autostradă văzu o firmă pictată cu grijă: Colegiul Militar Waltham. Trei sau patru tineri în costume de drumeţie stăteau tolăniţi pe iarbă, înconjuraţi de pachete, coşuri şi rămăşiţele mesei lor de duminică după-amiaza. Un semn din spatele lor indica drumul care ducea către clădirea principală. Un al doilea drum ducea

către stadion, gimnaziu și clădirile academice de la 1 la 4. Mai departe era drumul care ducea la clădirile de la 5 la 8. Ernst urma să aibă întâlnirea peste o jumătate de oră în clădirea 5, după cum citise Paul în agenda colonelului. Cu toate acestea, își continuă drumul dincolo de bifurcație și conduse încă o sută de metri pe drum, apoi trase mașina pe o străduță neasfaltată, pustie, pe care crescuse iarba. Înaintă cu camionul în pădure în așa fel încât să nu poată fi văzut de pe drumul principal.

Respiră adânc. Își frecă ochii și-și șterse transpirația de pe față. „Va veni oare Ernst?" se întrebă el. Sau va face ca Dutch Schultz în Jersey City, când mafiotul nu se dusese la o întâlnire unde știuse instinctiv – unii spun telepatic – că urma să fie atacat prin surprindere?

Dar ce altceva ar fi putut face Paul? Nu avea de ales decât să presupună că Ernst va veni la întâlnire. Tot ce știa despre Ernst îi sugera că este o persoană căreia nu-i plăcea să se sustragă de la datorie.

Americanul ieși din camion. Își scoase uniforma incomodă albastră-cenușie și chipiul, le împături ca la carte și le puse pe scaunul din față, sub care ascunsese alte haine, pentru cazul în care ar fi trebuit să-și schimbe identitatea din nou ca să scape. Paul se îmbrăcă repede cu hainele de muncitor pe care le furase din depozit. Apoi, luând pușca și muniția, se afundă în cel mai des hățiș al pădurii, mișcându-se cât putea de încet.

Își tăie lent drum prin pădurea tăcută și înmiresmată, atent la început, pentru că se aștepta la mai mulți gardieni și soldați, mai ales după atentatul de după-amiază la viața lui Ernst, dar fu surprins să nu găsească pe nimeni. Pe măsură ce se apropia mai mult de clădiri, strecurându-se printre tufe și copaci, observă ceva oameni și mașini lângă una dintre clădiri care, conform indicatorului, era cea cu numărul 5, cea pe care o căuta. Parcat pe drum, cam la treizeci de metri dincolo de clădire, se afla un Mercedes negru sedan. Un bărbat care purta o uniformă SS stătea lângă mașină, privind în jur vigilent cu o

mitralieră pe umăr. Era maşina lui Ernst? Nu putea să vadă prin ferestrele lucioase.

Paul mai observă, de asemenea, o dubiţă şi un autobuz, în apropierea cărora aproximativ o duzină de tineri în haine civile şi un soldat în uniformă cenuşie jucau fotbal. Un al doilea soldat se sprijinea de autobuz urmărind jocul şi îmbărbătând echipele.

De ce s-ar întâlni un oficial de rangul lui Ernst cu acest mic grup de studenţi? Poate că era un grup selectat anume pentru a deveni ofiţeri; băieţii arătau ca nişte modele ale naţional-socialismului, cu pielea deschisă la culoare, blonzi şi într-o formă fizică foarte bună. Indiferent cine erau, Paul presupuse că Ernst îi va întâlni într-o sală de clasă şi asta presupunea că va fi nevoit să străbată circa 15 metri de la Mercedes până în clădirea 5. Paul ar fi avut suficient timp să-l lichideze. De unde stătea acum ghemuit, nu avea un unghi prea bun de tragere. Copacii şi arbuştii se clătinau în aerul cald şi nu numai că-i împiedicau vizibilitatea, dar ar fi putut chiar devia glonţul.

Uşa Mercedesului se deschise şi din maşină coborî un bărbat cu un început de chelie şi cu o haină maro. Paul se uită pe lângă el, pe locul din spate. Da! Ernst era înăuntru. Apoi uşa se închise cu zgomot şi el nu-l mai văzu pe colonel, care rămăsese în maşină. Bărbatul căra un dosar voluminos la o a doua maşină, un Opel, aproape de Paul, în locul de unde începea dealul împădurit. Puse dosarul pe locul din spate şi se întoarse apoi către marginea îndepărtată a câmpului.

Atenţia lui Paul fu atrasă de Opel, care era neocupat. Maşina i-ar fi oferit o bună poziţie de tragere, ceva protecţie împotriva soldaţilor, dar şi un avans pentru a se întoarce în pădure, de unde să scape după aceea cu camionul. Da, decise el, maşina va fi paravanul său de vânătoare. Adăpostind Mauserul cu braţul îndoit la piept, Paul se mişcă încet înainte, ascultând bâzâitul delicat al insectelor, vegetaţia pocnind şi scrâşnind sub corpul său, în ziua aceea de iulie prăfuit, dar şi ţipetele şi râsetele tinerilor, încântaţi de meciul lor de fotbal.

*

Roțile Auto Union huruiau pe autostradă, la o viteză modestă de 60 kilometri pe oră, zăngănind înnebunitor, în ciuda suprafeței ca oglinda a drumului. Se auzi un rateu și motorul se înecă încercând să-și recapete respirația. Willi Kohl potrivi șocul și apăsă iar accelerația. Mașina se cutremură și, în cele din urmă, mai câștigă ceva viteză.

După ce părăsise sediul Kripo pe ușa interzisă din spate – un gest sfidător și, e adevărat, cât se poate de nebunesc – inspectorul plecase pe jos către hotel Metropol. Pe măsură ce se apropia, auzea tot mai clar muzica – acele note compuse de Mozart cu atât de mulți ani în urmă dansau acum din corzile unui cvartet de cameră în holul magnific de la Metropol.

Se uită pe ferestre la candelabrele strălucitoare, la scenele murale din Ringul wagnerian, la chelnerii impecabil îmbrăcați cu pantaloni negri și haine albe, legănând în mâini tăvile de argint. Inspectorul știuse tot drumul, desigur, că Paul Schumann minți se când spusese că va veni aici. Investigația sa demonstrase că acest american era un om care se simțea în largul lui nu cu șampanie, limuzine și Mozart, ci cu bere Pschorr și cu cârnăciori. Era un bărbat cu pantofi uzați care iubea ringul de box. Un bărbat care avea ceva legături cu vecinătatea suburbană din jurul Pieței Noiembrie 1923. Un bărbat care bate fără nicio ezitare patru militari SD cu pumnii nu se va caza într-un loc efeminat ca Metropol și nici nu și-l va permite.

Cu toate acestea, Metropol fusese primul loc la care se gândise Schumann când Kohl îl întrebase care va fi noua lui adresă – ceea ce-i sugera că era posibil ca americanul să fi trecut pe acolo recent. Și de vreme ce pensiunea domnișoarei era de partea cealaltă a orașului, era logic că Schumann văzuse hotelul în drum către nordul Berlinului, cartierul sordid care începea la doar un bloc dincolo de hotel. Aceea era o zonă potrivită cu temperamentul și gusturile lui Paul Schumann.

Era un district imens, de aceea era nevoie, de cele mai multe ori, de vreo șase investigatori care să-i cerceteze pe localnici și să găsească informații despre un suspect. Dar Kohl

socotea că acele câteva probe pe care le descoperise l-ar fi putut ajuta să-i îngusteze considerabil căutarea – de pildă, la pensiune, el descoperise în buzunarele lui Schumann o cutie strâmbă de chibrituri îndesată într-un pachet de țigări germane. Kohl le cunoștea bine. Le găsise deseori în buzunarele altor suspecți, adunați de prin stabilimentele aflate în zone rău famate, cum era Berlinul de Nord.

Probabil că americanul nu avea nicio legătură aici, dar era un bun loc de unde să înceapă cercetările. Înarmat cu pașaportul lui Paul Schumann, Kohl își începu rondul în capătul sudic al cartierului, verificând pentru început ce fel de chibrituri aveau oamenii de acolo prin buzunare, dacă erau același tip, apoi arătându-le fotografia americanului chelnerilor și barmanilor.

– Nu, domnule inspector... Îmi pare foarte rău. *Grüß Gott*, inspectore... Nu am văzut pe nimeni care să-i semene. Heil Hitler. Am să mă uit cu atenție după el.... Heil Hitler, heil Hitler, heil Hitler...

Încercă să afle informații dintr-un restaurant de pe Dragoner Strasse. Nimic. Apoi, merse câteva uși mai încolo, la un club de pe aceeași stradă. Își flutură legitimația în fața omului de la intrarea în bar. Da, chibriturile erau de același tip cu cel al lui Schumann. Străbătu câteva camere, fluturând pașaportul americanului și întrebând dacă nu îl văzuse cineva. Spectatorii de la mese fuseseră, ca de obicei, orbi, iar cei din SS se dovedeau necooperanți mai tot timpul (unul dintre ei chiar lătră: „Nu văd scena de tine, Kripo. Mută-ți curul!").

Însă, până la urmă, arătă fotografia unei chelnerițe. Ochii ei scânteiară de furie.

– Îl cunoști? o întrebă Kohl.

– Dacă îl cunosc? Sigur că da.

– Tu cine ești?

– Liesl. Susținea că numele lui este Hermann, dar văd că era o minciună, spuse ea arătând cu capul către pașaport. Nu sunt surprinsă. A fost aici cu mai puțin de o oră în urmă. Era însoțit de otreapa aia de Otto Webber.

– Cine este Webber ăsta?

– O otreapă, după cum am spus.

– Ce altceva au făcut aici?

– Păi, au băut, au pălăvrăgit. A, și au flirtat... Un bărbat care flirtează cu o fată și apoi o înlătură cu atâta răceală... Câtă cruzime!

Liesl înghiți greu și, în timp ce mărul lui Adam i se cutremura vizibil, Kohl deduse toată trista poveste.

– O să-l arestați?

– Te rog, spune-mi ce știi despre el! Unde stă, ce afaceri are?

Liesl nu știa prea multe. Dar una dintre informații era foarte prețioasă. Se pare că Schumann și Webber plănuiau să se vadă cu cineva în acea după-amiază. Urma să fie, desigur, o întâlnire clandestină, adăugase pe un ton întunecos chelnerița abandonată.

– O afacere de-a otrepei. Într-un loc numit Colegiul Waltham.

Kohl se grăbi să plece de la Cafeneaua Ariană, luă DKW-ul și acceleră către Waltham. Vedea acum colegiul militar și încetini pe aleea cu pietriș de lângă cele două coloane joase de cărămidă, pe care se sprijineau statuile vulturilor imperiali. Studenții care stăteau tolăniți pe iarbă alături de rănițele lor, cu un coș de picnic între ei, se uitară la mașina neagră, prăfuită.

Kohl le făcu semne din mașină, iar tinerii blonzi, sensibili la autoritate, veniră iute la el.

– Heil Hitler.

– Heil, replică Kohl. Încă mai sunt cursuri? Vara?

– Se predau cursuri, domnule. Cu toate acestea azi nu avem ore, așa că am plecat în drumeție.

Ca și propriii săi fii, acești studenți fuseseră prinși de febra educațională a celui de-Al Treilea Reich, doar că mai intens, desigur, de vreme ce scopul principal al colegiului era să producă soldați.

Ce criminali geniali erau Führerul și oamenii lui! Iau prizonieră întreaga națiune, răpindu-ne copiii...

Deschise pașaportul lui Schumann și le arătă fotografia.

– L-ați văzut pe omul ăsta?

– Nu, domnule inspector, spuse unul dintre ei, apoi se uită la prietenii săi care dădeau din cap că nici ei.

– De câtă vreme sunteți aici?

– De vreo oră.

– A trecut cineva între timp?

– Da, domnule. Nu cu multă vreme în urmă, a sosit un autobuz școlar urmat de un Opel și de un Mercedes. Unul negru. De cinci litri. Nou.

– Nu, era 7.7, îl corectă unul dintre prietenii săi.

– Ești orb! Era mult mai mic.

Un al treilea spuse:

– Și un camion al Serviciului de muncă. Numai că nu a trecut pe-aici.

– Nu, a trecut de noi și apoi a ieșit de pe drum. Băiatul arătă cu degetul. Lângă intrarea în alte clădiri academice.

– Serviciul de muncă?

– Da, domnule.

– Camionul era plin cu muncitori?

– Nu am putut vedea în spate.

– L-ați văzut pe șofer?

– Nu, domnule.

– Nici eu.

Serviciul de muncă... Kohl cântări această informație. Muncitorii Serviciului de muncă al Reichului erau folosiți, în primul rând, pentru agricultură și pentru lucrări publice. Ar fi fost foarte atipic pentru ei să fie desemnați să lucreze la un colegiu, în special duminica.

– Cei de la Serviciul de muncă au ceva lucrări aici?

Băiatul ridică din umeri.

– Nu cred, domnule.

– Nici eu nu am auzit, domnule.

– Nu trebuie să afle nimeni că v-am întrebat toate astea, spuse Kohl. Nimeni.

– O chestiune de securitate a Partidului? întrebă un băiat cu un zâmbet intrigat.

Kohl își duse arătătorul la buze.

Apoi plecă, lăsându-i să bârfească entuziasmați despre înțelesurile pe care le-ar fi putut avea spusele misteriosului polițist.

Capitolul treizeci şi cinci

Se apropia încet de Opelul cenuşiu... Târâş... pauză... târâş... Întocmai ca la St. Mihiel şi prin deasa, antica pădure din Argonne.

Paul Schumann mirosi iarba încinsă şi bălegarul vechi folosit să îngraşe câmpul. Mirosi uleiul şi creozotul armei, apoi propria sudoare.

Alţi câţiva paşi. Apoi pauză. Trebuia să se mişte încet, era foarte expus aici. Oricine aflat pe peluza din jurul clădirii 5 ar fi putut arunca o privire în direcţia lui şi ar fi putut remarca modul nefiresc în care se legăna iarba sau ar fi putut vedea o fulgerare de lumină reflectată de ţeava armei.

Pauză.

Cercetă iar câmpul. Omul în haine maro luase un maldăr de documente din dubiţă. Strălucirea ferestrelor continua să-l împiedice să vadă dacă Ernst era în Mercedes. Gardianul SS continua să supravegheze zona.

Privind înapoi către clădirea şcolii, Paul văzu că omul cu început de chelie îi chemă pe tineri la el. Cam fără chef, aceştia puseră capăt meciului de fotbal şi se îndreptară către clasă.

Atenţia lor se îndepărtase de la zona unde se afla el, aşa că Paul putu să-şi continue acum drumul cu mai mare rapiditate către Opel; deschise uşa din spate şi urcă în maşina încinsă, simţind că-l ustură pielea de la căldură. Uitându-se pe fereastra din stânga spate, observă că era un punct extrem de avantajos

de tragere. Avea o vedere excelentă asupra zonei din jurul mașinii lui Ernst – un câmp clar de 10-15 metri în care să-l culce pe colonel la pământ. În plus, gardianului și soldaților le-ar fi trebuit un răgaz serios ca să-și dea seama de unde s-a tras focul.

Paul Schumann atingea tot mai mult gheața... Dădu jos clapa de siguranță a Mauserului și se uită pe furiș la mașina lui Ernst.

– Felicitări, viitori soldați. Bun venit la Colegiul Militar Waltham!

Kurt Fischer și ceilalți îi răspunseră profesorului doctor Keitel cu diferite saluturi. Cei mai mulți spuseră: „Heil Hitler". Interesant era că profesorul Keitel în persoană nu folosise acest salut, după cum observă Kurt.

Ofițerul de recrutări care jucase fotbal cu ei stătea alături de profesorul doctor, în fața clasei, ținând un vraf de plicuri mari. El îi făcu cu ochiul lui Kurt, care tocmai scăpase în poartă o minge trimisă de soldat.

Voluntarii stăteau în bănci de stejar. Pe pereți erau hărți și steaguri pe care Kurt nu le recunoștea. Fratele său se uită și el de jur împrejur, apoi se aplecă spre el și îi șopti:

– Steagurile de luptă ale armatelor celui de-Al doilea Reich.

Kurt îl reduse la tăcere încruntându-se iritat, atât pentru că fusese întrerupt, cât și pentru că fratele său știa un lucru de care el însuși habar nu avea. Și cum de știa fratele său, fiu de pacifiști, ce era un steag de luptă? se minuna Kurt, deja îngrijorat.

Profesorul acela îmbrăcat țipător continuă:

– Vă voi spune ce am plănuit pentru următoarele câteva zile. Ascultați cu atenție.

Se auzi un „Da, domnule", care umplu sala cu diverse intonații.

– În primul rând, veți completa un formular cu informații personale și cererea pentru intrarea în forțele armate. Apoi veți răspunde la un chestionar de personalitate și aptitudini. Răspunsurile vor fi puse cap la cap și analizate, ajutându-ne să vă determinăm talentele și înclinația intelectuală pentru anumite îndatoriri. Unii dintre voi, de pildă, vor fi mai buni pe câmpul

de luptă, alții la transmisiuni radio, iar alții pentru munca de birou. Așa că este esențial să răspundeți sincer.

Kurt aruncă o privire către fratele său, dar acesta nu-i răspunse. Se înțeleseseră să răspundă în așa fel încât să aibă certitudinea că vor primi munci de birou, ba erau chiar gata să care cu spinarea – orice care i-ar fi ținut departe de uciderea altei ființe umane. Însă Kurt era îngrijorat că Hans ar putea avea acum altceva în cap. Fusese cumva sedus de ideea de a deveni soldat combatant?

– După ce terminăm cu formularele, colonelul Ernst vă va spune câteva cuvinte. Apoi vă vom arăta dormitorul și veți mânca. Mâine veți începe antrenamentul și veți petrece următoarea lună mărșăluind și îmbunătățindu-vă condiția fizică înainte să începeți instrucția de sală.

Keitel dădu din cap către soldat, iar acesta începu să le distribuie plicurile. El se opri la banca lui Kurt. Convenir să mai organizeze un meci înainte de cină, dacă mai era lumină. Apoi soldatul îl urmă pe Keitel afară, pentru a aduce creioane pentru recruți.

În vreme ce își trecea mâna absent peste documentele primite, Kurt descoperi că este, în mod ciudat, satisfăcut, în ciuda cumplitelor încercări din acea zi foarte, foarte grea. Da, cu certitudine era și recunoștință – față de colonelul Ernst și profesorul doctor Keitel, care-i salvaseră într-un mod de-a dreptul miraculos. Dar mai mult decât atât, el începuse să simtă că i se dăduse șansa să facă ceva important până la urmă, ceva care îi făcea să depășească situația lor critică. Dacă ar fi ajuns la Oranienburg, confruntarea cu închisoarea sau cu moartea ar fi putut fi curajoasă, dar fără sens. Acum însă, Kurt decise că decizia neinspirată de a se oferi voluntar în armată s-ar putea dovedi exact acel gest de sfidare pe care și-l dorea, o cale mică, dar concretă de a-și salva țara de ciuma brună.

Cu un surâs către fratele său, Kurt își trecu mâna peste plicul în care se aflau testele și își dădu seamă că, pentru prima dată după multe luni, sufletul său era cu adevărat liniștit.

Capitolul treizeci şi şase

Willi Kohl îşi parcă DKW-ul nu departe de camionul Serviciului de muncă, aflat cam la cincizeci de metri de drum, parcat în aşa fel încât era clar că şoferul îşi dorea ca maşina să nu fie descoperită.

Apropiindu-se repede de camion, cu pălăria panama trasă pe ochi pentru a-i feri de strălucirea soarelui, îşi scoase pistolul şi ascultă atent orice zgomot de paşi sau voci. Însă nu auzi nimic altceva decât sunetele obişnuite: păsări, greieri, cicade. Se apropie încet de camion. Se uită în spate şi descoperi plasele de pânză, lopeţile şi săpăligile – obişnuitele „arme" ale celor de la Serviciul de muncă. Dar în cabină descoperi câteva obiecte care-l interesară cu mult mai mult. Pe scaunul camionului era o uniformă de ofiţer RAD, împachetată cu atenţie, de parcă urma să mai fie folosită, iar purtătorul ei ar fi fost îngrijorat să n-o mototolească pentru a nu da de bănuit. Mai important, totuşi, era ceea ce găsi împachetat în hârtie în spatele scaunului – un costum la două rânduri şi o cămaşă albă, amândouă de mărimi mari. Cămaşa era Arrow, fabricată în Statele Unite. Iar costumul? Kohl simţi că inima sa o ia razna când se uită în interiorul hainei. Magazinul de haine bărbăteşti Manny, din oraşul New York. Magazinul favorit al lui Paul Schumann...

Kohl puse hainele la loc şi se uită în jur să vadă pe unde ar putea fi americanul, otreapa de Webber sau oricine altcineva. Nimeni.

Urmele de paşi pe care le văzu în praful dinaintea uşii camionului sugerau că Schumann plecase prin pădure către campus. Un drum vechi de serviciu care ducea în acea direcţie era acoperit de iarbă, dar rămăsese destul de neted. Era, de asemenea, expus; gardurile vii şi arbuştii de pe ambele părţi ar fi fost un loc ideal în care Schumann să-şi aştepte ţinta. Singura cale alternativă era peste dealul împădurit presărat cu pietre şi ramuri. Simţi o durere surdă în sărmanele sale picioare, doar la vederea acelui traseu. Dar nu avea de ales. Willi Kohl porni înainte, într-o dureroasă cursă cu obstacole.

„Te rog, se ruga Paul Schumann. Te rog, ieşi din maşină, colonele Ernst, şi apari în bătaia armei." Într-o ţară care îl scosese pe Dumnezeu în afara legii şi în care se auzeau tot mai puţine rugăciuni, poate că o va asculta totuşi pe aceasta.

Dar se pare că nu era una dintre acele clipe de graţie divină. Ernst rămase în Mercedes. Lumina reflectată de parbriz şi ferestre nu-i permitea lui Paul să vadă unde stătea exact în spatele maşinii. Dacă trăgea prin sticlă şi rata, nu ar mai fi avut altă şansă.

Scrută din nou peluza şi se gândi că nu era niciun pic de vânt. Lumina era bună, din lateral, nu-i intra în ochi, ci ilumina terenul de ţintă. Condiţii perfecte pentru tragere.

Paul îşi şterse transpiraţia de pe frunte şi se lăsă pe spate, nemulţumit pe deplin. Simţi că îl apasă ceva incomod în coapsă şi privi în jos. Era maldărul de hârtii pe care omul cu început de chelie le pusese în maşină cu zece minute înainte. Le împinse către podea, însă, pe când le aşeza, aruncă o privire pe documentul de deasupra. Îl ridică şi, privind din când în când către Mercedesul lui Ernst, citi scrisoarea:

Ludwig,

Vei găsi anexată schiţa scrisorii mele către Führer despre studiul nostru. Atenţie că am inclus o referinţă despre testul pe care-l facem azi la Waltham. Putem adăuga rezultatele la noapte.

În acest stadiu de început al studiului, cred că este cel mai bine să mă refer la cei pe care soldaţii studiului nostru îi ucid

considerându-i criminali de stat. De aceea vei vedea în scrisoare că cele două familii de evrei pe care i-am ucis la Gatow vor fi descrişi drept elemente subversive evreieşti, muncitorii polonezi ucişi la Charlottenburg drept spioni străini infiltraţi în ţară, pe ţigani drept deviaţi sexual, iar pe tinerii arieni care sunt azi la Waltham drept disidenţi politici. Ulterior, cred că putem fi mai clari în legătură cu inocenţa celor exterminaţi de subiecţii noştri, dar acum nu cred că este un climat potrivit pentru asta.

Şi nici nu aş numi „teste psihologice" chestionarele pe care le administrezi soldaţilor. Această titulatură cred eu că ar avea, de asemenea, un impact negativ.

Te rog să citeşti materialul şi să iei legătura cu mine dacă e nevoie să facem modificări. Intenţionez să prezint scrisoarea aşa cum mi s-a cerut, adică luni, 27 iulie.

Reinhard

Paul se încruntă. Despre ce era vorba? Trecu la foaia următoare şi continuă să citească.

STRICT CONFIDENŢIAL

Adolf Hitler, Führer, Cancelar de stat şi Preşedinte al Naţiunii germane şi

Comandantul forţelor armate Feldmareşalul Werner von Blomberg, Ministru de stat al apărării

Către Führerul meu şi ministrul meu

Aţi cerut detalii în legătură cu Studiul Waltham întreprins de mine şi de profesorul doctor Ludwig Keitel de la Colegiul Militar Waltham. Sunt încântat să vă descriu natura studiului şi rezultatele obţinute până acum.

Acest studiu a fost efectuat conform instrucţiunilor primite de la dumneavoastră de a pregăti forţele armate germane şi de a le ajuta să atingă cu cea mai mare eficienţă ţelurile marii noastre naţiuni, aşa cum le-aţi stabilit.

În anii în care am comandat curajoasele noastre trupe în timpul războiului, am învăţat multe despre comportamentul oamenilor în timpul luptelor. Ţinând cont că orice bun soldat

va urma ordinele, mi-a devenit tot mai clar că oamenii răspund în mod diferit în fața uciderii altora, iar această diferență cred că se bazează pe natura lor.

Pe scurt, studiul nostru presupune să-i chestionăm pe soldați înainte și după ce-i condamnă pe inamicii statului și apoi să le analizăm răspunsurile. Aceste execuții presupun un număr diferit de situații: diverse metode de execuție, diverse categorii de prizonieri, relația dintre soldat și prizonieri, mediul familial și istoria personală a soldatului etc.

Exemplele de până acum sunt următoarele:

Pe 18 iulie acest an, în orașul Gatow, un soldat (Subiectul A) a anchetat îndelung două grupuri evreiești acuzate de activități subversive. I s-a ordonat apoi să-i execute cu foc de armă automată.

Pe 19 iulie, un soldat din Charlottenburg (Subiectul B) a executat în același mod un număr de spioni infiltrați polonezi. Deși subiectul B a fost cel care i-a ucis, el nu a comunicat cu spionii înainte de executarea lor, lucru care s-a întâmplat în cazul execuțiilor din Gatow.

Pe 21 iulie, un soldat (Subiectul C) a executat un grup de țigani cu comportament sexual deviant într-o unitate specială pe care am construit-o la Colegiul Waltham. Metoda de execuție a fost monoxidul de carbon degajat de motoarele mașinilor. Ca și subiectul B, acest soldat nu a avut nicio discuție cu victimele și, spre deosebire de subiectul B, el nici nu a urmărit în fapt moartea acestora.

Paul Schumann era atât de șocat, încât i se tăiase răsuflarea. Se uită din nou pe prima scrisoare. Păi... aceste persoane ucise erau nevinovate, conform propriei mărturisiri a lui Ernst. Familii de evrei, muncitori polonezi... Citi aceste pasaje din nou, pentru a fi sigur că nu-i scăpase ceva. Se gândi că ar fi putut traduce greșit unele cuvinte. Dar, nu, nu încăpea nicio îndoială. Se uită peste câmpul prăfuit la Mercedesul negru în care încă se afla Ernst. Se uită iarăși la scrisoarea către Hitler și continuă să citească:

Pe 26 iulie, un soldat (Subiectul D) a executat o duzină de disidenți politici la unitatea din Colegiul Waltham. Deosebi-

rea în acest caz a fost că aceşti condamnaţi erau de origine ariană, iar subiectul D a petrecut o oră şi mai bine conversând şi jucând fotbal cu ei chiar înainte de a-i executa, ajungând chiar să-i cunoască pe unii după nume. A fost apoi instruit să-i observe cum mor.

„O, Iisuse... asta se întâmplă acum, azi!" îşi spuse Paul.

Se aplecă înainte, scrutând câmpul. Soldatul german în uniformă cenuşie, cel care jucase fotbal cu băieţii, îl salută cu mâna întinsă înainte pe bărbatul în costum cenuşiu şi cu început de chelie, apoi ataşă un furtun gros care venea de la ţeava de eşapament a autobuzului la o conductă din zidul exterior al clasei.

La ora actuală punem laolaltă răspunsurile furnizate de toţi aceşti soldaţi-subiecţi. Sunt plănuite zeci de alte execuţii, între care sunt mici diferenţe, pentru a căpăta informaţii cât mai utile posibil. Rezultatul primelor patru teste este ataşat în cele ce urmează.

Vreau să vă asigur că respingem cu tărie murdara gândire jidovită a unor trădători ca dr. Freud, dar simţim că temeinica filosofie naţional-socialistă şi ştiinţa noastră ne vor permite să legăm tipurile de soldaţi de metodele de a omorî, de natura victimelor şi de relaţia anterioară dintre victime şi soldaţi pentru a atinge mai eficient obiectivele pe care le-aţi trasat pentru măreaţa noastră naţiune.

Vă vom trimite raportul complet în următoarele două luni.

Cu cel mai umil respect,

Colonelul Reinhard Ernst,
Plenipotenţiar pentru Stabilitate internă

Paul ridică privirea peste terenul din faţă şi-l văzu pe soldat aruncând o privire în clasa plină de tineri, apoi închizând uşa. Merse cu pas liniştit la maşină şi porni motorul.

Capitolul treizeci şi şapte

Când uşa clasei se închise, studenţii priviră în jurul lor. Kurt Fischer plecă din bancă şi merse la fereastră. Bătu în geam.

– Ai uitat de creioane, strigă el.

– Sunt câteva în spatele clasei, spuse cineva.

Kurt găsi trei cioturi de creion pe marginea unei table.

– Dar nu ajung pentru toţi.

– Cum putem completa testul fără creioane?

– Deschide fereastra! strigă cineva. Dumnezeule, e îngrozitor de cald aici.

Un băiat blond şi înalt, arestat pentru că scrisese un poem în care-şi bătea joc de *Hitlerjugend*, se duse la fereastră şi se luptă să desfacă ivărul.

Kurt se întoarse la locul său şi desfăcu plicul. Scoase bucăţile de hârtie pentru a vedea ce informaţii personale îi cereau şi dacă era vreo întrebare despre pacifismul părinţilor. Dar ce găsi îl făcu să râdă surprins.

– Ia te uită, spuse el. Se pare că la mine n-au ajuns chestionarele alea tipărite.

– Nu, nici la mine.

– Aşa-s toate! Toate paginile sunt albe!

– Este absurd.

Băiatul de la fereastră le spuse:

– Nu se deschid.

Se uită la ceilalți tineri moleșiți și ei de atmosfera sufocantă.

– Niciuna... Ferestrele... Nu se deschid.

– O să le deschid eu, spuse un tânăr masiv.

Dar încuietorile fură mai puternice decât el.

– Sunt închise ermetic. Dar de ce?

Apoi privi fereastra atent.

Nici sticla nu este una obișnuită. Este groasă.

Atunci ajunse la nările lui Kurt aroma dulce, puternică a gazelor de eșapament, inundând camera printr-o gură de ventilație aflată deasupra ușii.

– Ce-i asta? Ceva nu-i în regulă!

– Ne omoară! urlă un băiat. Uitați-vă afară!

– Un furtun. Uite!

– Sparge. Sparge sticla!

Uriașul care încercase să deschidă fereastra se uită împrejur.

– Un scaun, o masă, orice!

Dar mesele și băncile erau prinse cu șuruburi de podea. Și cu toate că încăperea părea o sală de clasă obișnuită, nu existau indicatoare, globuri, nici chiar călimări de cerneală în bănci, cu care ar fi putut să spargă sticla. Câțiva studenți încercară să culce ușa la pământ, dar era masivă, din lemn de stejar, și întărită pe dinafară. Norul subțire de fum începu să pătrundă rapid în cameră.

Kurt și alți doi băieți încercară să spargă ferestrele, dar sticla era, într-adevăr, groasă – mult prea rezistentă pentru a putea fi spartă fără niște unelte grele. Mai era o ușă, însă la fel de rezistentă și de bine încuiată.

– Îndesați ceva în ventilație.

Doi băieți își scoaseră cămășile și Kurt împreună cu un alt student le îndesară acolo. Însă asasinii lor, Keitel și Ernst, anticipaseră totul. Ventilatoarele erau acoperite cu ecrane de dispersie de o jumătate de metru pe un metru. Suprafața aceea netedă nu putea fi blocată.

Băieții începură să se înăbușe. Toți se târâră cât mai departe de gurile de ventilație, în colțul camerei, unii plângând, alții rugându-se.

Kurt Fischer privi afară. Ofițerul de recrutări, care marcase un gol în poarta lui cu câteva minute înainte, stătea cu mâinile încrucișate, privind calm la ei, în același fel în care s-ar uita cineva la urșii puși pe șotii în cuștile lor de la Grădina Zoologică de pe strada Budapesta.

Paul Schumann văzu înaintea lui Mercedesul negru, în care prada lui se afla încă la adăpost. Îl zări și pe gardianul SS, care privea în jur vigilent. Îl mai zări și pe omul cu început de chelie mergând către soldatul care atașase furtunul la clădirea unde se afla sala de clasă, vorbindu-i și apoi trecând ceva pe hârtie.

Văzu un câmp gol, pe care doisprezece tineri abia terminaseră de jucat o partidă de fotbal în ultimele lor minute pe pământ.

Și peste toate aceste imagini ce păreau nevinovate văzu elementul care le lega: spectrul înfricoșător al indiferenței răului. Reinhard Ernst nu era doar arhitectul războiului pentru Hitler, era asasinul inocenților. Iar motivul său era doar... o colecție folositoare de informații.

Tot ce se întâmpla era al dracului de *defect.*

Paul roti Mauserul spre dreapta, către bărbatul chel și către soldat. Al doilea trupete în uniformă cenușie stătea sprijinit de dubă, fumând o țigară. Cei doi soldați erau la oarecare distanță unul de celălalt, dar Paul îi putea culca probabil la pământ pe amândoi. Chelul, posibil profesorul menționat în scrisoarea către Hitler, ar fi putut să nu fie înarmat și probabil că ar fi fugit de la primul foc. Paul ar fi putut sprinta către clasă, ar fi deschis ușa și i-ar fi putut acoperi cu arma pe băieți, ca să scape în siguranță.

Ernst și garda sa ar scăpa sau s-ar piti după mașină până când ar primi ajutor. Și totuși, nu-i putea lăsa să moară pe toți tinerii aceia.

Cătarea Mauserului era centrată pe pieptul soldatului. Paul începu să coboare degetul pe trăgaci.

Apoi oftă supărat și direcționă țeava armei din nou către Mercedes.

Nu, venise aici cu un singur scop. Acela de a-l omorî pe Reinhard Ernst. Tinerii din sala de clasă nu erau problema lui. Trebuiau sacrificați. Odată ce l-ar ucide pe Ernst, celălalt soldat s-ar ascunde și ar riposta, forțându-l pe Paul să-și caute scăparea înapoi în pădure, în vreme ce băieții se sufocau.

Încercând să nu-și imagineze grozăvenia din sala de cursuri și prin ce treceau tinerii aceia, Paul Schumann atinse din nou gheața. Își domoli respirația.

Și, chiar atunci, rugăciunea lui de mai înainte primi în sfârșit un răspuns. Ușa din spate a mașinii lui Ernst se deschise.

Capitolul treizeci şi opt

„Într-o vreme, obişnuiam să înot ore în şir şi să fac drumeţii zile de-a rândul", se gândi supărat Willi Kohl, care se sprijinea de un copac şi încerca să-şi recapete respiraţia. Era nedrept să aibă, în acelaşi timp, un apetit consistent şi un talent înnăscut pentru o slujbă sedentară.

Ah, şi acum, desigur, mai era la mijloc şi vârsta... Ca să nu mai vorbim de picioare.

Antrenamentul poliţiei prusace era cel mai bun din lume, însă a urmări un suspect prin pădure ca însuşi Göring la vânătoare de urşi nu era în foaia de atribuţii.

Kohl nu descoperi niciun semn al traseului parcurs de Paul Schumann şi nici alte urme de om. El însuşi se mişca cu greutate. Trebuia să facă pauze din când în când apropiindu-se de câte un desiş extrem de compact şi să se asigure că nu-l urmăreşte nimeni cu arma. Apoi îşi relua urmărirea cu aceeaşi prudenţă.

În cele din urmă, privind prin tufişul din faţa sa, observă o peluză proaspăt tunsă în jurul unei clădiri de şcoală. În apropiere erau parcate un Mercedes negru, un autobuz şi o dubă. Şi mai era un Opel de partea cealaltă a câmpului. Câţiva oameni se aflau lângă maşini; printre ei, doi soldaţi şi un militar SS lângă Mercedes.

Acesta să fi fost locul tranzacțiilor dubioase, piața aceea neagră în care erau implicați Schumann și Webber? Dacă da, ei unde erau?

Întrebări, nimic altceva decât întrebări.

Apoi Kohl observă ceva neobișnuit. Își făcu loc mai aproape, dând tufele deoparte. Picături de transpirație începură să i se prelingă în ochi. Se șterse și privi cu atenție. Din țeava de eșapament a autobuzului pornea un furtun care ducea la zidul școlii. Asta ce mai era? Poate că ucideau dăunători.

Dar ignoră în scurtă vreme acest detaliu curios. Atenția sa se îndreptă către Mercedes, a cărui ușă din spate se deschise. Un bărbat ieși din mașină. Kohl își dădu seama șocat că era un reprezentant al guvernului – Reinhard Ernst, omul însărcinat cu ceea ce se numea „stabilitatea internă", deși toată lumea știa că el este geniul militar din spatele înarmării țării.

Și el ce căuta aici? Ar fi putut...

– O, nu, șopti Willi Kohl cu voce tare. Dumnezeule...

Înțelese dintr-odată ce rost aveau toate alertele de securitate, ce relație era între Morgan, Taggert și Schumann și care era misiunea americanului în Germania.

Scoțându-și pistolul, inspectorul începu să alerge prin pădure către peluză, blestemând Gestapoul și SS-ul și pe Peter Krauss pentru că nu-i spuseseră ceea ce știau. Blestemând, de asemenea, cei douăzeci de ani și cele douăzeci și cinci de kilograme adăugate corpului său de când devenise polițist. În privința picioarelor, atât era de urgentă dorința de a preveni moartea lui Ernst, că uită complet de dureri.

Totul era o minciună!

Tot ce le spuseseră fusese o minciună. Să ne facă să venim de bunăvoie în camera morții! Kurt luase ceea ce considera a fi o hotărâre lașă, acceptând să intre în armată, și acum era pe punctul de a muri din cauza acestei decizii, în vreme ce, dacă el și Hans ar fi mers în lagărul de concentrare, ar mai fi avut șanse să supraviețuiască.

Apatic și ametit, Kurt Fischer stătea în colțul clădirii academice 5, alături de fratele său. Nu mai puțin înspăimântat și nici mai puțin disperat decât toți ceilalți, el nu încerca totuși să smulgă băncile de fier din podea sau să dărâme ușa cu umărul, cum încercau băieții ceilalți. Știa că Ernst și Keitel se gândiseră la aceasta înainte și construiseră o clădire impenetrabilă, care avea să le fie sicriu. Național-socialiștii erau la fel de eficienți pe cât erau de demonici.

De fapt, și Kurt folosea o unealtă ca să se salveze, dar una diferită. Cu un ciot de creion găsit în spatele clasei, el așternea cuvinte strâmbe pe o foaie albă de hârtie smulsă de la finalul unei cărți. În mod ironic, ținând cont că pacifismul îi adusese în acel loc teribil, titlul volumului era *Tactici de cavalerie în timpul războiului dintre Franța și Prusia, 1870-1871.*

În jurul lor, scâncete de frică, strigăte de furie, hohote de plâns. Kurt le auzea cu greutate.

– Nu-ți fie frică, îi spuse el fratelui său.

– Nu, spuse băiatul mai tânăr, cu vocea spartă. Nu mi-e frică.

Și în locul scrisorii prin care voiau să-și liniștească părinții, pe care plănuiseră s-o scrie în acea seară și pe care Ernst le promisese c-o pot trimite, scria acum o misivă foarte diferită:

Albrecht și Lotte Fischer
Strada Prințul George nr. 14
Swiss Cottage,
Londra, Anglia

Dacă printr-un miracol această scrisoare ajunge la voi, vrem să vă asigurăm că vă purtăm în minte în aceste ultime clipe de viață. Circumstanțele morții noastre sunt la fel de fără sens ca ale altor zece mii care au murit înaintea noastră. Ne rugăm să vă continuați munca și să ne păstrați în gândurile voastre, astfel că, poate, toată nebunia aceasta se va termina. Spuneți-le tuturor celor care sunt capabili să asculte că răul este mai rău decât cel pe care și-l pot imagina și că nu se va sfârși decât atunci când cineva va avea curajul să-i pună capăt.

Vă transmitem dragostea noastră.
Fiii dumneavoastră

În jurul lui, țipetele începură să scadă, în vreme ce tinerii cădeau în genunchi sau pe burtă și își lipeau buzele de podeaua tocită de stejar și de plintele din zid, pentru a inspira aerul pe care l-ar fi putut găsi dedesubt. Alții se rugau, pur și simplu, în pace.

Kurt Fischer se uită încă o dată peste nota scrisă. De fapt, chiar râse ușor. Pentru că înțelese de îndată că acesta era scopul esențial pe care spera să-l atingă: să le transmită părinților săi acest mesaj și, în ultimă instanță, se ruga el, lumii întregi. În felul acesta va lupta cu Partidul. Arma sa era însăși moartea sa.

Și acum, la final, Kurt nutrea o stranie nădejde că acest bilet va fi găsit și trimis și că poate, prin părinții săi sau prin alții, va fi lovitura finală ce va dărâma zidul închisorii în care era captivă țara sa.

Creionul îi căzu din mână.

Cu ultimele gânduri și puteri, Kurt împături hârtia și o puse în portofelul său, care avea cele mai mari șanse să fie luat de vreun antreprenor local de pompe funebre sau de vreun medic, iar aceștia, cu voia lui Dumnezeu, ar putea descoperi cuvintele scrise de el și ar putea avea curajul să le trimită mai departe.

Apoi îl luă pe fratele său de mână și închise ochii.

Paul Schumann încă nu avea nimic în cătare.

Reinhard Ernst se plimba nevrotic în spatele Mercedesului, vorbind la microfonul atașat cu un cablu de bordul mașinii. Gardianul masiv care-l păzea îi bloca și el vederea lui Paul.

Ținu arma ferm, cu degetul pe trăgaci, așteptând ca omul să se oprească.

Atingerea gheții...

Își controla respirația, ignora mușteleie care-i zburau prin față, ignora căldura. Și striga în tăcere la Reinhard Ernst: „Oprește-te, pentru numele lui Dumnezeu! Lasă-mă să-mi fac treaba și să plec, să mă întorc la mine în țară, la tipografia mea,

la fratele, la familia mea pierdută, la familia pe care aş mai putea s-o am".

O imagine a lui Käthe Richter îi trecu rapid prin minte, iar el îi văzu ochii, îi simţi lacrimile, auzi ecoul vocii ei.

Mai degrabă împart ţara cu zece mii de asasini decât patul cu unul...

Degetul său mângâie trăgaciul Mauserului, iar faţa şi cuvintele ei dispărură într-un nor de gheaţă.

Şi chiar atunci Ernst se opri, atârnă microfonul înapoi de bordul Mercedesului şi se îndepărtă de maşină. Stătea cu braţele încrucişate, discutând amabil cu gardianul său care dădea din cap încet, în vreme ce priveau amândoi la ce se întâmpla în clasă.

Paul puse cătarea pe pieptul colonelului.

Capitolul treizeci şi nouă

Apropiindu-se de poiană, Willi Kohl auzi o împuşcătură puternică.

Ecoul ei se reflectă din clădiri peste peluză şi fu înghiţit de iarba înaltă şi de ienuperii din jur. Inspectorul se ghemui instinctiv. Văzu, de partea cealaltă a poienii, cum silueta înaltă a lui Reinhard Ernst cade la pământ, lângă Mercedes.

„Nu... Omul a murit! Este greşeala mea! Din cauza neatenţiei mele, a stupidităţii, un om a fost asasinat, un om esenţial pentru patrie."

Gardianul SS al ministrului, ghemuit, se uita după atacator.

„Ce am făcut?" îşi spuse inspectorul. Dar se auzi apoi un alt foc de armă.

Adăpostindu-se în spatele trunchiului protector al unui stejar uriaş de la marginea poienii, Kohl văzu cum un soldat al armatei regulate cade la pământ. În spatele acestuia, un alt soldat zăcea pe iarbă, cu pieptul plin de sânge. Alături, un bărbat chelios cu haine maro se târa pe brânci ascunzându-se sub autobuz.

Inspectorul se uită înapoi către Mercedes. Ce e asta? Se înşelase. Ministrul era nevătămat! Ernst se aruncase la pământ ca să se protejeze când auzise primul foc de armă, dar acum se ridica prudent cu pistolul în mână. Gardianul său pregătise un pistol mitralieră şi căuta ţinta.

Schumann nu-l omorâse pe Ernst.

Apoi se auzi al treilea foc peste poiană. Glonțul lovi Mercedesul lui Ernst. Al patrulea, de asemenea, lovi cauciucul mașinii și camera de aer. Apoi Kohl observă mișcare în câmpul cu iarbă. Era Schumann, da! Pleca din Opel către școală, trăgând ocazional către Mercedes cu o pușcă cu țeavă lungă, forțându-l pe Ernst și pe gardianul său să stea la pământ. Ajuns la ușa din față a clasei, gardianul SS al lui Ernst se ridică și trase câteva focuri. Cu toate acestea, autobuzul îl proteja pe american de gloanțe.

Dar nu-l proteja de Willi Kohl.

Inspectorul își șterse mâna de pantaloni și își întinse revolverul către Schumann. Era o lovitură la distanță mare, dar nu imposibilă, și putea măcar să-l facă pe om să se ascundă până veneau întăriri.

Dar când Kohl dădu să apese pe trăgaci, Schumann sparse ușa din față a clădirii. Pășì înăuntru și ieși un moment mai târziu trăgând după el un tânăr. Alți câțiva ieșiră, clătinându-se, ținându-se de piept, tușind, unii vomitând. Încă unul, alți trei.

Dumnezeule! Kohl era uluit. Deci acolo erau gazați tineri, nu șobolani sau șoareci.

Schumann le făcu semn băieților să se îndrepte către pădure și, înainte ca inspectorul Kohl să-și poată reveni din șocul celor văzute și să țintească din nou, americanul începu să tragă din nou către Mercedes, acoperindu-i pe tineri cu pușca, în vreme ce ei se adăposteau în siguranța desișului.

Mauserul avu un recul puternic în umărul lui Paul când trase din nou. Țintea jos, sperând să-l nimerească pe Ernst sau pe gardianul său în picioare. Dar mașina lor era într-un făgaș din drum și nu putea ținti pe sub ea. Aruncă rapid încă o privire în clasă; ieșeau și ultimii tineri. Se târâră greoi afară și începură să alerge către pădure.

– Fugiți! țipă Paul. Fugiți!

Mai trase de două ori pentru a-i ține la pământ pe Ernst și pe gardianul său.

Ştergându-şi transpiraţia de pe frunte, Paul încercă să ajungă mai aproape de Mercedes, dar şi Ernst şi gardianul său erau înarmaţi şi buni ţintaşi, iar militarul SS avea o maşină automată. Traseră repetat, iar Paul nu se putu apropia. Când Paul trăgea de zăvor ca să încarce un glonţ, gardianul împroşca un nor de gloanţe către autobuz şi terenul din apropiere. Ernst sări pe scaunul din faţă al Mercedesului şi înşfăcă microfonul, apoi se adăposti din nou în spatele maşinii.

Cât va mai dura până vor primi ajutoare? Paul condusese doar patru kilometri de la şoseaua principală până la Waltham. Era sigur că oraşul bine dezvoltat avea şi o garnizoană de poliţie pe măsură. Şi şcoala putea avea propriile sale forţe de securitate.

Dacă voia să supravieţuiască, trebuia să fugă acum.

Trase alte două focuri folosind ultimele gloanţe pe care le mai avea. Puse puşca la pământ şi scoase un pistol de la centura unuia dintre soldaţii morţi. Era un Luger, ca cel al lui Reginald Morgan. Trase de declanşator pentru a încărca un glonţ în camera armei.

Se uită în jos şi-l văzu – pe jumătate strecurat sub autobuz – pe mustăciosul chel care îi dusese pe studenţi în clădire.

– Cum te cheamă? îl întrebă Paul în germană.

– Vă rog, domnule. Vocea lui tremura. Nu mă...

– Cum te cheamă?

– Profesor doctor Keitel, domnule. Omul plângea. Vă rog...

Paul îşi aminti că acesta era numele din scrisoarea despre Studiul Waltham. Ridică pistolul şi-l împuşcă exact în mijlocul frunţii.

Apoi mai aruncă o privire finală către maşina lui Ernst şi, neputând vedea nicio ţintă, o luă la fugă peste câmp, trăgând mai multe focuri către Mercedes pentru a-i ţine pe Ernst şi pe gardian la pământ, şi imediat după aceea se topi în pădure, în vreme ce gloanţele din arma soldatului SS mărunţeau frunzişul abundent din jurul lui, toate însă departe de ţintă.

Capitolul patruzeci

Willi Kohl se întorsese din poieniță și acum, acoperit de transpirație și amețit de căldură, se îndrepta către camionul Serviciului de muncă, cu care, presupunea el, Schumann intenționa să scape. I-ar fi spart cauciucurile ca să-l oprească.

O sută de metri, două sute, cu respirația tăiată, întrebându-se: „Cine erau acei tineri? Erau criminali? Erau nevinovați?"

Făcu o pauză să-și recapete respirația. Trebuia s-o facă pentru că era sigur că Schumann i-ar fi auzit cu ușurință horcăitul dacă s-ar fi apropiat de el. Scrută pădurea, dar nu văzu nimic. Unde era camionul? Era dezorientat. În direcția asta? Nu, era în partea cealaltă.

Dar poate că Schumann nu se îndrepta către camion. Poate că avea altă cale de scăpare. Omul era strălucitor, până la coadă. Ar fi putut avea ascunsă...

Fără un sunet, fără avertisment, gura de metal a unui pistol îi atinse ceafa. Nu! Primul său gând fu: „Heidi, dragostea mea... cum te vei descurca cu copiii în lumea asta nebună?" O, nu, nu!

– Nu te mișca.

O germană cu un slab accent.

– Nu mă voi mișca... Tu ești, Schumann? întrebă el în engleză.

– Dă-mi pistolul.

Kohl îi întinse arma, iar Schumann o luă. O mână uriașă îl strânse de umăr și-l răsuci pe inspector.

„Ce ochi", se gândi Kohl încremenit. Se întoarse la limba sa maternă:

– Mă vei ucide, nu?

Schumann nu spuse nimic, dar pipăi buzunarele inspectorului în căutarea altor arme. Se dădu înapoi, apoi examină câmpul și pădurea din jur. Aparent satisfăcut că sunt singuri, americanul se căută în buzunarul de la cămașă și scoase câteva foi de hârtie umede de transpirație. I le înmână lui Kohl, care întrebă:

– Ce-s astea?

– Citește-le, spuse Schumann.

Kohl replică:

– Te rog, ochelarii.

Se uită în jos către buzunarul de la piept. Schumann scoase ochelarii și i-i dădu inspectorului. Punându-i pe nas, el desfăcu și citi documentele rapid, din ce în ce mai uluit. Ridică privirea, holbându-se în ochii albaștri ai lui Schumann. Îi coborî iar și reciti prima pagină:

> Ludwig,
>
> Vei găsi anexată schița scrisorii mele către Führer despre studiul nostru. Atenție că am inclus o referință despre testul pe care-l facem azi la Waltham. Putem adăuga rezultatele la noapte.
>
> În acest stadiu de început al studiului, cred că este cel mai bine să mă refer la cei pe care soldații studiului nostru îi ucid considerându-i criminali de stat. De aceea vei vedea în scrisoare că cele două familii de evrei pe care i-am ucis la Gatow vor fi descrișI drept elemente subversive evreiești, muncitorii polonezi uciși la Charlottenburg drept spioni străini infiltrați în țară, pe țigani drept deviați sexual, iar pe tinerii arieni care sunt azi la Waltham drept disidenți politici. Ulterior, cred că putem fi mai clari în legătură cu inocența celor exterminați de subiecții noștri, dar acum nu cred că este un climat potrivit pentru asta.

O, Dumnzeule din cer, se gândi el. Cazul Gatow, cazul Charlottenburg! Și un altul: asasinarea țiganilor. Și acei tineri de astăzi! Cu o planificare mult mai... Erau asasinați pur și simplu ca să îngrașe studiul ăsta barbar, unul aprobat de cele mai înalte birouri guvernamentale.

Schumann își luă hârtiile înapoi.

– În genunchi. Închide ochii.

Kohl se mai uită o dată la american. A, da. Ăştia sunt ochii unui ucigaş, înţelese el. Cum de nu observase privirea asta mai devreme, la pensiune? Poate pentru că sunt atâţia asasini printre noi, încât am devenit neglijenţi. Willi Kohl făcuse un gest de omenie, lăsându-l pe Schumann să plece în timp ce el îşi continuase investigaţiile, în loc să-l trimită la o moarte sigură în celulele SS sau ale Gestapoului. Salvase viaţa unui lup care acum sărise la gâtul lui. O, ar putea să-i spună lui Schumann că nu ştia nimic despre oroarea asta. Şi, cu toate acestea, de ce l-ar fi crezut omul? La urma urmei, se gândi Kohl cu ruşine, în ciuda neştiinţei sale despre această monstruozitate anume, inspectorul era incontestabil legat de cei care o făcuseră.

– Acum! şopti Schumann cu voce cruntă.

Kohl îngenunche, gândindu-se la soţia lui. Îşi aminti că, atunci când erau tineri, pe la începutul căsătoriei lor, fuseseră la picnic în Pădurea Verde. Ah, mărimea coşului făcut ea, sarea din mâncare, aroma de răşină a vinului, castraveciorii acri... Amintirea mâinii ei într-a lui...

Inspectorul închise ochii şi spuse o rugăciune, gândindu-se că cel puţin naţional-socialiştii nu găsiseră o cale de a face o crimă şi din legăturile profunde dintre oameni. Se pierdu în scurtă vreme într-o relatare ferventă pe care Dumnezeu ar fi trebuit să le-o facă lui Heidi şi copiilor.

Apoi îşi dădu seamă că trecuse ceva timp. Cu ochii încă închişi, ascultă cu atenţie. Nu auzi decât vântul care trecea printre copaci, bâzâitul insectelor, zgomotul ascuţit al unui motor de avion aflat sus, pe cer.

Alte minute fără sfârşit. În cele din urmă deschise ochii. Analiză situaţia. Apoi Willi Kohl se uită încet de jur împrejur, aşteptându-se să audă o împuşcătură de pistol în orice moment.

Nici urmă de Schumann. Masivul bărbat dispăruse fără zgomot din poieniţă. Nu departe de el auzi un motor pornind. Apoi o maşina băgată în viteză, scrâşnind. Se ridică şi, pe cât de repede îi permiteau gabaritul şi durerea din picior, alergă în direcţia sunetului. Ajunse la drumul de serviciu abandonat şi invadat de iarbă şi îl urmă până la şosea. Nu mai era nicio urmă de camion al Serviciului de muncă. Kohl se îndreptă către maşina sa DKW, dar se opri de îndată. Capota era ridicată

şi dinăuntru atârnau nişte fire. Schumann îi distrusese maşina. Se întoarse şi se grăbi pe drum către clădirea academică.

Ajunse în acelaşi timp cu două maşini ale SS, care frânară într-o parcare din apropiere. Trupele în uniformă săriră şi înconjurară imediat Mercedesul în care se afla Ernst. Ei îşi scoseseră pistoalele şi scrutau pădurea, gata de ripostă la orice ameninţare.

Kohl se grăbi peste peluză către ei. Ofiţerii SS se încruntară când îl văzură pe Kohl apropiindu-se şi-şi întoarseră armele către el.

– Sunt de la Poliţia Criminală! strigă el cu respiraţia tăiată, şi-şi flutură legitimaţia în aer.

Comandantul SS îl salută.

– Heil Hitler.

– Heil, icni şi Kohl.

– Un inspector Kripo de la Berlin? Ce cauţi aici? Ai auzit raportul radio despre atacul împotriva colonelului Ernst?

– Nu, am urmărit suspectul până aici. Cu toate acestea, nu ştiam că ţinta sa era colonelul. Îl urmăream pentru alt caz.

– Colonelul şi gardianul său nu au reuşit să-l vadă pe atacator, îi spuse ofiţerul SS inspectorului. Ştii cum arată?

Kohl ezită.

Un singur cuvânt ardea ca o făclie în mintea inspectorului. Stătea încolăcit ca o mreană şi nu voia să plece. Cuvântul acela era „datorie".

În cele din urmă, Kohl spuse:

– Da, da, ştiu, domnule.

Comandantul SS spuse:

– Bun. Am ordonat ca drumurile să fie blocate în zonă. Voi transmite descrierea lui. E rus, nu? Aşa am auzit.

– Nu, este american, spuse Kohl. Şi pot face ceva mai mult decât să vi-l descriu pur şi simplu. Ştiu ce vehicul conduce şi am şi o fotografie de-a lui.

– Ai? întrebă comandantul încruntându-se. Cum vine asta?

– Mi-a dat-o astăzi, mai devreme.

Willi Kohl ştiu că nu are de ales. Cu toate acestea, sufletul său urla agonic atunci când se căută prin buzunare şi îi dădu comandantului paşaportul.

Capitolul patruzeci şi unu

„Sunt un prost", se gândi Paul Schumann.

Era disperat şi pentru asta nu există limite.

Conducea camionul Serviciului de muncă spre vest, pe ruinatele drumuri laterale care duceau la Berlin, privind în oglindă pentru a vedea dacă este urmărit.

Un prost...

„Ernst fusese în vizorul meu! L-aş fi putut ucide! Şi totuşi..."

Şi totuşi ceilalţi, tinerii aceia, ar fi murit de o moarte îngrozitoare în sala aceea de clasă nenorocită. Îşi spusese că trebuie să uite de ei. Să atingă gheaţa. Să-şi îndeplinească misiunea pentru care venise în ţara asta atât de frământată.

Dar nu fusese capabil s-o facă.

Acum lovea volanul cu palma, tremurând de furie. Acum, câţi alţii vor muri din cauza deciziei sale? De fiecare dată când va citi că naţional-socialiştii şi-au extins armata, că produc arme noi, că soldaţii germani fac antrenamente, că tot mai multă lume dispare de acasă, că au murit pe al patrulea pătrat de ciment de la stratul de iarbă în Grădina fiarelor... se va simţi vinovat.

Nici uciderea monstruosului de Keitel nu înlătura oroarea alegerii sale. Reinhard Ernst, un om cu mult mai îngrozitor decât şi-ar putea imagina oricine, era încă în viaţă.

Simţea că lacrimile îi inundă ochii. Prost...

Bull Gordon îl alesese pentru că era atât de al dracului de bun. O, desigur, putea atinge gheața. Dar un tip mai bun, un om mai puternic nu ar atinge doar gheața, ci ar aduce-o în sufletul său și ar lua o decizie corectă, indiferent cât i-ar fi costat pe tinerii aceia. Cu fața arzând din cauza rușinii, Paul Schumann conducea înainte, revenind în Berlin, unde urma să se ascundă până la sosirea avionului de salvare, în dimineața următoare.

Apoi luă o curbă și frână din răsputeri. Drumul era blocat de un camion al armatei. În picioare lângă acesta se aflau șase militari SS, dintre care doi cu mitraliere. Paul nu se gândise că vor bloca drumurile atât de repede și, oricum, nu drumuri atât de neînsemnate ca acesta. Își luă ambele pistoale, pe al lui și pe al inspectorului, și le puse pe scaunul de alături.

Paul salută, aruncând mâna inertă în sus:

– Heil Hitler.

– Heil Hitler, domnule ofițer, fu replica rece a comandantului SS, care privea ironic uniforma de la Serviciul de muncă pe care Paul o îmbrăcase din nou.

– Vă rog, care este problema? întrebă Paul.

Comandantul se apropie de camion.

– Căutăm pe cineva în legătură cu un incident care a avut loc la Colegiul Militar Waltham.

– De-asta am văzut tot drumul mașini oficiale? întrebă Paul, a cărui inimă bătea cu putere.

Ofițerul SS mormăi ceva, apoi se uită la chipul lui Paul. Era gata să-l întrebe ceva, când un motociclist opri brusc pe marginea drumului și scoase cheile din contact.

– Domnule, spuse el, un detectiv Kripo știe exact identitatea asasinului. Iată descrierea pe care i-a făcut-o.

Mâna lui Paul se închise încet în jurul Lugerului. I-ar fi putut ucide pe cei doi oameni. Rămâneau, în schimb, ceilalți din apropiere.

Motociclistul continuă, înmânându-i comandatului SS o bucată de hârtie:

– Este american, dar vorbește germana fluent.

Comandantul consultă foaia de hârtie. Îi aruncă o privire lui Paul, apoi se uită din nou la nota primită de la motociclist și spuse:

– Suspectul are circa un metru șaptezeci înălțime și e slăbuț. Are părul negru și mustață. Conform pașaportului, numele lui este Robert E. Gardner.

Paul se uita fix la comandant, dând din cap în tăcere. „Gardner?" se miră el.

– Hei, întrebă ofițerul SS, ce te uiți așa la mine? Ai văzut vreun om ca ăsta sau nu?

– Nu, domnule, îmi pare rău, nu, nu am văzut.

Gardner?... Cine mai era și ăsta?... Stai, da, își aminti Paul: era numele de pe unul dintre pașapoartele false ale lui Robert Taggert.

Kohl le dăduse celor de la SS această documentație, nu pe cea a lui Paul.

Comandantul privi din nou foaia de hârtie.

– Detectivul ne-a spus că bărbatul conducea un Audi sedan verde. Ai văzut vreo mașină ca asta pe-aici?

– Nu, domnule.

Paul observă în oglindă că doi dintre ceilalți ofițeri se uitau în spatele camionului. Ei strigară:

– Aici totul e-n regulă.

Comandantul continuă:

– Dacă îl vezi pe el sau vreo mașină Audi care corespunde descrierii, să iei legătura imediat cu autoritățile.

Strigă apoi spre șoferul camionului care bloca drumul:

– Lasă-l să treacă.

– Heil Hitler, spuse Paul cu un entuziasm pe care nu-l mai auzise la nimeni de când sosise în Germania.

– Da, da, heil Hitler. Acum pleacă de-aici!

Un Mercedes oficial al SS opri în fața clădirii 5 a Colegiului Militar Waltham, unde Willi Kohl îi privea pe zecii de militari care măturau pădurea în căutarea tinerilor care scăpaseră din sala de clasă.

Uşa maşinii se deschise şi însuşi Heinrich Himmler coborî, îşi şterse ochelarii ca de profesor cu o batistă, apoi se îndreptă cu paşi mari către comandantul SS, Kohl şi Reinhard Ernst; acesta din urmă stătea acum în afara maşinii, păzit de o duzină de militari.

Kohl ridică mâna şi Himmler răspunse cu un salut scurt, apoi îl studie îndeaproape cu ochii strânşi.

– Eşti de la Poliţia Criminală?

– Da, domnule Şef al Poliţiei Himmler. Sunt detectiv-inspector Kohl.

– Aha, da... Deci tu eşti Willi Herman Kohl.

Detectivul era uluit că satrapul poliţiei germane îi ştia numele. Îşi aminti de dosarul său de la SD şi se simţi şi mai stânjenit de faptul că fusese recunoscut. Himmler, care-i sugera lui Kohl un şoricel, se întoarse şi-l întrebă pe Ernst:

– Eşti nevătămat, nu?

– Eu da. Dar a ucis câţiva ofiţeri şi pe colegul meu, profesorul doctor Keitel.

– Unde este asasinul?

Comandantul SS spuse pe ton amar:

– A scăpat.

– Şi cine este, aţi aflat?

– Inspectorul Kohl îi ştie identitatea.

Cu un curaj pe care i-l permitea rangul – dar pe care Kohl nu şi l-ar fi îngăduit –, Ernst spuse abrupt:

– Uită-te la poza din paşaport, Heinrich. Este acelaşi om care a fost la Stadionul Olimpic. A stat la un metru de Führer, de toţi ceilalţi miniştri. A fost atât de aproape de noi toţi.

– Gardner? întrebă Himmler neliniştit, holbându-se la paşaportul pe care comandantul SS i-l ţinea în faţă.

– S-a folosit de un nume fals la stadion. Sau poate că acesta este fals.

Micuţul om de stat ridică privirea şi se încruntă:

– Totuşi, de ce ţi-a salvat viaţa la stadion?

– Evident că nu mi-a salvat viața, se răţoi Ernst. Nici nu am fost în pericol atunci. Probabil că a spânzurat el însuşi arma aia în depozit, ca să pară că este de partea noastră. Să ne străpungă sistemul de apărare, desigur. Cine ştie care ar fi fost următoarea ţintă, după ce m-ar fi ucis pe mine? Poate că Führerul însuşi.

– În informarea despre care ne-ai vorbit se spunea că este rus, adăugă Himmler tăios. Dar ăsta este un paşaport american.

Himmler rămase apoi tăcut un moment, măturând cu privirea frunzele uscate de la picioarele sale.

– Americanii nu ar fi avut niciun interes să-ţi facă rău, desigur. Bănuiesc că ruşii l-au angajat. Îl privi pe Kohl. Cum se face că ştii de asasin?

– Pură coincidenţă, domnule Şef al Poliţiei Statului. L-am urmărit ca suspect într-un alt caz. Numai după ce am ajuns aici pentru a-l supraveghea am înţeles că şi colonelul Ernst era prezent la colegiu şi că suspectul intenţiona să-l ucidă.

– Dar ştii cu siguranţă despre atentatul anterior la viaţa colonelului Ernst? întrebă Himmler grăbit.

– Incidentul la care tocmai s-a referit domnul colonel, cel de la Stadionul Olimpic? Nu, domnule, nu am fost informaţi în legătură cu el.

– Nu aţi fost?

– Nu, domnule. Kripo nu a fost informat. Şi chiar m-am întâlnit cu şeful inspectorilor Horcher, cu nu mai mult de două ore în urmă. Nici el nu ştia nimic despre asta. Kohl îşi scutură capul. Aş fi vrut să fi fost informaţi, domnule. Mi-aş fi coordonat cazul cu SS şi cu Gestapo în aşa fel încât poate că acest incident nu s-ar fi întâmplat şi soldaţii aceia nu ar fi murit.

– Spui că nu ştiai că forţele noastre de securitate căutau un posibil infiltrat încă de ieri?

Himmler pusese întrebarea pe un ton funebru, ca un actor prost de cabaret.

– Aşa este, domnule Şef al Poliţiei.

Kohl se uită în ochii lui mici, încadraţi de rama neagră şi rotundă a ochelarilor, şi ştiu că Himmler însuşi fusese cel care

ordonase ca Poliția Criminală să nu fie informată în legătură cu alerta de securitate. El era, la urma urmei, cel mai mare maestru al celui de-Al Treilea Reich în materie de asumare a meritelor, de furt al laurilor care aparțineau altora și de dat vina pe alții, mai ceva chiar decât Göring. Kohl se întrebă dacă nu era cumva el însuși în pericol acum. Se petrecuse o breșă potențial dezastruoasă de securitate, i-ar fi folosit lui Himmler să sacrifice pe cineva pentru neglijență? Creditul lui Kohl părea apreciabil, dar uneori era nevoie de un țap ispășitor, mai ales atunci când complotul tău aproape că l-a ucis pe expertul în reînarmare al lui Hitler. Kohl luă rapid o decizie și adăugă:

– Și, în mod curios, nu am auzit nimic nici de la ofițerul Gestapo de legătură. L-am întâlnit chiar ieri. Ar fi fost bine dacă ne-ar fi spus mai multe despre această problemă de securitate.

– Și cine este ofițerul Gestapo de legătură al Poliției Criminale?

– Peter Krauss, domnule.

– Aha!

Șeful Poliției Statului dădu din cap, punând informația bine și pierzându-și interesul pentru Willi Kohl.

– Sunt și pe aici câțiva prizonieri politici, spuse Reinhard Ernst evaziv. O duzină sau cam așa de tineri. Au scăpat în pădure și am trimis soldații după ei.

Ochii săi se abătură către sala de clasă mortală. Și Kohl se uită către clădire, care părea extrem de prietenoasă, o clădire modestă pentru învățământul de cel mai înalt nivel, datând din Al Doilea Reich prusac și care, își dădu el seama acum, reprezenta răul în cea mai pură reprezentare a sa. El observă că Ernst îi pusese pe soldați să scoată furtunul din branșamentul din zid și să ducă autobuzul în altă parte. Dosarul și alte câteva documente care se împrăștiaseră pe pământ, probabil o parte a aceluiași aberant Studiu Waltham, dispăruseră și ele.

Kohl îi spuse lui Himmler:

– Cu permisiunea dumneavoastră, domnule, aș vrea să pregătesc un raport cât mai repede posibil și să ajut la prinderea ucigașului.

– Da, așa să faci, și cât mai repede, inspectore.

– Heil.

– Heil, răspunse Himmler.

Kohl se întoarse și porni către cei câțiva soldați aflați lângă duba pregătită să îi ducă înapoi la Berlin. Când se îndrepta cu greutate către aceștia, decise că poate rafina un pic relatarea sa, în așa fel încât să reducă riscurile la care se expunea. Era adevărat, fotografia din pașaport se potrivea cu chipul unui bărbat asasinat într-o pensiune în sud-vestul Berlinului înainte de atentatul la viața lui Ernst. Dar numai Janssen, Paul Schumann și Käthe Richter știau asta. Ultimii doi nu ar oferi de bunăvoie vreo informație Gestapoului, iar în privința inspectorului candidat, Kohl decise că îl va trimite de îndată pe Janssen la Potsdam pentru câteva zile, în ideea de a cerceta una dintre acele omucideri pe care ar fi trebuit de ceva vreme să le investigheze; astfel el urma să preia controlul asupra lui Taggert și asupra crimei din Aleea Dresda. În noaptea aceea Kohl le va oferi trupul asasinului, care murise încercând să scape. Legistul nu făcuse încă autopsia, desigur – ba chiar ar fi fost de mirare dacă ridicase cadavrul până la acea oră –, iar Kohl se putea asigura, prin favoruri și mită, că timpul morții va fi stabilit după ce avusese loc tentativa de asasinat de aici, de la colegiu.

El se îndoia că ancheta va continua; întreaga afacere era acum o neplăcere periculoasă atât pentru Himmler, care făcuse greșeli grave în materie de securitate a statului, cât și pentru Ernst, din cauza incendiarului Studiu Waltham. Ar fi putut...

– Ah, Kohl... inspectore Kohl! îl strigă Heinrich Himmler.

Inspectorul se întoarse.

– Da, domnule?

– Cât crezi că va mai dura până când protejatul tău va fi suficient pregătit?

Inspectorul se gândi un moment, dar lucrurile nu mai aveau acum niciun sens. Răspunse:

– A, da, domnule Șef al Poliției Himmler. Protejatul meu?

– Konrad Janssen. În cât timp crezi că se va putea transfera la Gestapo?

Ce voia oare să spună? Mintea lui Kohl se goli pentru o clipă...

Himmler continuă:

– Păi, cred că știi că l-am acceptat în Gestapo înainte de a absolvi colegiul de poliție, nu? Dar voiam să învețe de la unul dintre cei mai buni investigatori din Alex înainte de a începe să lucreze în Prinz Albrecht Strasse.

Kohl simți lovitura în piept, odată cu noutățile. Dar își reveni de îndată.

– Iertați-mă, domnule Șef al Poliției Statului, spuse inspectorul, scuturând capul și zâmbind. Desigur, știam. Incidentul de aici mi-a ocupat cu totul mintea... În privința lui Janssen, vă asigur că va fi gata în curând. Se arată a fi extraordinar de talentat.

– Îl urmărim de la o vreme, Heydrich și cu mine. Poți fi mândru de acest băiat. Am credința că va ajunge repede în vârf. Heil Hitler.

– Heil Hitler.

Întors pe dos, Kohl se îndepărtă. Janssen? Plănuise în tot acest timp să lucreze pentru poliția secretă politică? Mâinile inspectorului tremurau din cauza durerii stârnite de această trădare. Așadar, băiatul turnase numai minciuni – despre dorința lui de a deveni detectiv criminalist, despre intrarea în Partid (dacă voia să avanseze în Gestapo și în Sipo, ar fi trebuit să fie membru). Și, cu un fior de gheață în suflet, se gândi la nenumăratele indiscreții pe care i le împărtășise inspectorului candidat.

„Janssen, știi, m-ai fi putut aresta și trimite la Oranienburg pentru un an pentru ce-am spus acum..."

Totuși, se gândi el, inspectorul candidat avea nevoie de Kohl pentru a promova și nu-și putea permite să-l denunțe. Poate că pericolul nu era chiar atât de mare pe cât ar fi putut fi.

Kohl ridică ochii din pământ, privind la grupul de militari SS din jurul dubei. Unul dintre ei, un uriaș cu o cască neagră pe cap, îl întrebă:

– Da? Vă putem ajuta cu ceva?

El le spuse ce se petrecuse cu DKW-ul lui.

– Ucigaşul l-a stricat? De ce s-o mai fi obosit? Te putea întrece şi pe jos! Soldaţii izbucniră în râs. Da, da, te vom duce noi acolo, inspectore. Plecăm în câteva minute.

Kohl dădu din cap şi, încă năucit de şocul celor aflate despre Janssen, se urcă în dubă şi se aşeză. Privi spre discul portocaliu al soarelui, ce aluneca încet în spatele unei coaste de deal care gemea de flori şi iarbă. Se lăsă moale, cu capul sprijinit de spătarul scaunului. Militarii SS intrară în maşină şi apoi porniră, ieşind din curtea colegiului şi îndreptându-se către sud-est, spre Berlin.

Soldaţii vorbeau despre tentativa de asasinat şi despre Jocurile Olimpice, şi despre planurile pentru un mare miting în afara zonei Spandau, la sfârşitul de săptămână care urma.

Acela fu momentul în care inspectorul luă o hotărâre. Decizia sa părea absurd de impulsivă, la fel de rapidă ca şi dispariţia subită a soarelui dincolo de linia orizontului, colorând strălucitor cerul, pentru ca – în secunda următoare – să nu lase în urmă decât o înnegurare albastră-cenuşie. Dar poate, se gândi el, nici nu era o alegere conştientă, ci mai degrabă una inevitabilă, care fusese decisă cu mult, mult timp înainte, de legi imuabile, la fel cu cele care fac din zi amurg. Willi Kohl şi familia sa vor părăsi Germania.

Trădarea lui Konrad Janssen şi Studiul Waltham – ambele simboluri desăvârşite ale direcţiei adevărate în care se îndrepta guvernul – erau motive suficient de convingătoare. Însă cel care tranşase, practic, problema fusese americanul, Paul Schumann.

Stând alături de ofiţerii SS în afara clădirii 5, conştient că avea în buzunarul său atât paşaportul real al lui Schumann, cât şi pe cele false ale lui Taggert, Kohl dusese o luptă agonică în legătură cu datoria pe care o avea de îndeplinit. Şi, în final, alesese aşa. Crunt era însă faptul că obligaţia îi dictase să acţioneze împotriva ţării sale.

În ceea ce priveşte calea de a părăsi ţara, ştia deja cum va face. Se va preface că nu ştie de alegerea lui Janssen (dar, desigur,

va înceta cu nechibzuitele sale reflecții adresate tânărului inspector), va spune toate replicile pe care va dori șeful inspectorilor să le audă de la el, se va ține departe de parterul sediului central al Poliției Criminale cu mașinile sale de sortat cartele DeHoMag, se va ocupa de crime precum cea de la Gatow, exact cum doreau ei s-o facă – adică, desigur, nu le va mai investiga deloc. Va fi un model de polițist național-socialist.

Apoi, în februarie, își va lua toată familia la Londra, la conferința Comisiei Internaționale a Poliției Criminale. De acolo vor lua vaporul către New York, unde emigraseră doi dintre verișorii săi cu câțiva ani înainte, iar aceștia erau deja pe picioarele lor.

Fiind un oficial de rang înalt, care călătorea în interesul Kripo, putea aranja cu ușurință să obțină documente de ieșire, dar și acceptul de a scoate o sumă de bani substanțială în afara țării. Vor fi câteva manevre dubioase, desigur, pentru toate aceste aranjamente, dar cine în Germania de acum nu avea talent de intrigant?

Heidi ar fi mulțumită de schimbare, firește, pentru că ar găsi un adăpost pentru copiii ei. Günter va fi salvat de colegii săi naziști. Hilde putea să meargă la școală din nou și să devină profesoară, așa cum își dorea.

Cu fiica sa mai mare lucrurile erau mai complicate, desigur, din cauza logodnicului ei, Heinrich Sachs. Dar Kohl se gândi că l-ar putea convinge pe bărbat să vină cu ei. Sachs era un antinazist vehement, nu avea rude apropiate și era îndrăgostit până peste cap de Charlotte, pe care ar fi urmat-o oriunde. Tânărul Sachs era un funcționar talentat, vorbea engleza bine și, în ciuda unor crize de artrită, era un muncitor neobosit; Kohl bănuia că-i va fi mult mai ușor să găsească de lucru în America decât își va găsi el însuși.

În ceea ce-l privea pe inspector... avea să o ia de la capăt la jumătatea vieții! Ce provocare copleșitoare! Se gândi ironic la opera stupidă a Führerului, *Mein Kampf*. Măi să fie, ce luptă va avea el de dat cu sine însuși – un om obosit, cu familie, luând-o

de la început la o vârstă la care ar fi trebuit să delege cazurile către tinerii săi inspectori și să-și ia zile libere pentru a-și însoți copiii la bazinul cu valuri de la Luna Park. Însă nu gândul la efortul și la nesiguranța care aveau să urmeze îl sugruma tăcut și-i aducea în ochi lacrimi, pe care încerca să le ascundă de tinerii soldați SS...

Nu, lacrimile erau stârnite de peisajele pe care le vedea pe fereastra dubiței cu care se întorceau în Berlin: câmpiile Prusiei. Și, cu toate că erau prăfoase și palide în acea seară uscată de vară, încă iradiau grandoare și o semnificație palpabilă, fiind câmpiile Germaniei sale, o țară cu sufletul mare, ale cărei adevăruri și idealuri fuseseră cumva, în mod tragic, furate de tâlhari.

Kohl se căută în buzunar și își scoase pipa din spumă de mare. Îi umplu cupa, apoi căută din nou prin buzunare, fără a găsi însă chibrituri. Auzi un sunet aspru, iar soldatul SS care stătea lângă el îi oferi un foc.

– Mulțumesc, spuse Kohl trăgând adânc din țeavă pentru a aprinde tutunul.

Se lăsă pe spate, umplând aerul din jurul său cu o aromă pătrunzătoare de cireșe, și privi apatic prin parbrizul mașinii, pe unde începuseră să se vadă luminile Berlinului.

Capitolul patruzeci şi doi

Maşina se legăna ca un dansator de-a lungul drumului către casa sa din Charlottenburg. Reinhard Ernst stătea în spate, ţinându-se bine ca să nu fie răsturnat la curbe şi odihnindu-şi capul pe pielea luxoasă a banchetei. Avea un nou şofer, care era şi gardian; Claus, locotenentul SS care-l păzea la Colegiul Waltham, fusese rănit de sticla care zburase din ferestrele Mercedesului şi fusese dus la chirurgie. În spatele lor se afla o altă maşină SS, plină de gardieni cu căşti negre.

Îşi scoase ochelarii şi-şi frecă ochii. Vai, Keitel era mort, ca şi soldatul care participa la studiu. „Subiectul D", aşa se gândea Ernst la el; nici măcar nu-i ştia numele... Ziua fusese dezastruoasă.

Un lucru îl preocupa mai mult decât oricare altul pe Ernst, şi anume alegerea făcută de ucigaş în faţa clădirii 5. Dacă dorise să-l ucidă, se gândi colonelul, aceasta fiind cu certitudine misiunea lui, ar fi putut s-o facă fără probleme. Cu toate acestea, se hotărâse să n-o facă. El i-a salvat, în schimb, pe tineri. Gândindu-se la această acţiune, oroarea faptelor lui Ernst deveni clară. Da, îşi dădu el seama, Studiul Waltham era abominabil. Îi privise pe tinerii aceia în faţă şi le spusese: „Intraţi în armată timp de un an şi păcatele voastre vor fi şterse", ştiind, în acelaşi timp, că asta era o minciună. Născocise povestea asta

pentru ca victimele să rămână relaxate și încrezătoare, iar soldatul să le poată cunoaște înainte de a le ucide.

Da, îi minţise pe fraţii Fischer, aşa cum îi minţise şi pe muncitorii polonezi cărora le spusese că vor fi plătiţi dublu dacă vor planta nişte copaci pentru Olimpiadă, lângă Charlottenburg. Şi aşa cum minţise şi familiile de evrei din Gatow, spunându-le să se întâlnească pe malul râului, pentru că prin apropiere bântuiau nişte soldaţi din Cămăşile brune, iar Ernst şi oamenii săi urmau să îi protejeze.

Lui Ernst nu-i displăceau evreii. Luptase alături de unii dintre ei în război şi-i găsea la fel de inteligenţi şi de curajoşi ca pe oricine altcineva. Într-adevăr, dacă ţinea cont de evreii cunoscuţi pe-atunci, dar şi după aceea, nu putea găsi nicio diferenţă între ei şi arieni. În privinţa polonezilor, ei bine, din câte ştia el din istorie, aceştia nu erau nici ei prea diferiţi faţă de vecinii lor prusaci şi aveau, cu adevărat, o noblețe pe care puţini naţional-socialişti o aveau.

Era dezgustător studiul acela. Oribil. Simţi o ruşine incipientă, ca un pumnal răsucindu-se în sufletul său, ca mistuitoarea durere din braţul său, acolo unde, în timpul războiului, şrapnelul încins îi sfâşiase umărul.

Drumul se îndrepta pe măsură ce se apropiau de zona în care locuia colonelul. Ernst se aplecă înainte şi-l îndrumă pe şofer către casa lui. Abominabil, da...

Şi totuşi... uitându-se în jur la clădirile bine-cunoscute şi la cafenelele şi parcurile din această zonă a Charlottenburgului, oroarea începea să pălească, după cum se întâmpla şi pe câmpul de luptă când ultimul Mauser sau Enfield trăgea, salvele de tun încetau, urletele răniţilor se stingeau. Îşi aminti cum se uita la „ofiţerul de recrutări", la subiectul D, care ataşase de bunăvoie, mândru, furtunul ucigaş la sistemul de ventilaţie al şcolii, chiar dacă jucase fotbal cu victimele cu puţin timp înainte. Alt soldat ar fi putut obiecta. Dacă n-ar fi murit, răspunsurile la chestionarul profesorului doctor ar fi fost extrem de utile pentru

a stabili criteriile pe care era necesar să le urmeze pentru a pune soldatul potrivit la locul potrivit.

Slăbiciunea simțită cu o clipă înainte, remuşcarea declanşată de modul în care alesese asasinul să-şi abandoneze propria misiune dispărură de îndată. Era convins din nou că făcea ceea ce trebuie. Las' să aibă Hitler accesele sale de nebunie! Unii nevinovați vor muri, desigur, până când furtuna se va fi împrăştiat, dar după aceea Führerul va fi alungat, în vreme ce armata pe care o crea Ernst va trăi mai mult decât el şi va fi coloana vertebrală a unei noi Germanii glorioase şi, în ultimă instanță, a unei noi păci europene.

Trebuiau făcute sacrificii.

Mâine, Ernst va începe să caute un alt psiholog sau un profesor doctor care l-ar putea ajuta să-şi continue opera. Iar de data aceasta va căuta pe cineva care să fie mult mai ataşat de spiritul național-socialismului decât fusese Keitel şi unul fără bunici evrei, pentru numele lui Dumnezeu! Ernst trebuia să fie mai inteligent. Aceasta era o perioadă istorică în care trebuia să fii inteligent.

Maşina opri în faţa casei. Ernst îi mulțumi şoferului şi ieşi. Soldații SS din maşina care îi urmase coborâră şi ei, alăturându-se celor care deja îi păzeau reşedința. Comandantul îi spuse că soldații vor rămâne până când asasinul va fi prins sau până când va fi sigură omorârea lui sau fuga din țară. Ernst îi mulțumi politicos şi intră în casă. O salută pe Gertrud cu un sărut. Ea se uită la petele de iarbă şi de noroi de pe pantaloni.

– Ah, eşti fără speranță, Reinie!

Fără să-i dea vreo explicație, el surâse palid. Ea se întoarse în bucătărie, de unde se simțea un pătrunzător miros de oțet şi de usturoi. Ernst urcă scările pentru a se spăla şi ca să-şi schimbe hainele. Îl văzu pe nepotul său în camera lui, desenând ceva pe un calup de hârtie.

– Opa! strigă copilul şi alergă la el.

– Ce faci, Mark? Mergem să lucrăm la barca noastră diseară?

El nu răspunse şi Ernst îşi dădu seama că băiatul se încruntase.

– Ce se întâmplă?

– Opa, mi-ai spus Mark. Ăsta a fost numele lui tati.

Chiar așa îi spusese?

– Îmi pare rău, Rudy. Nu gândeam prea clar. Sunt foarte obosit azi. Cred că trebuie să trag un pui de somn.

– Da, trag și eu un pui de somn, spuse înflăcărat băiatul, fericit să-i facă plăcere bunicului cu cunoștințele sale. După-amiaza, uneori, obosesc. Mami îmi dă lapte fierbinte, uneori cacao, apoi trag un pui de somn.

– Exact. Așa se simte și nătărăul de bunic al tău. A fost o zi lungă și are nevoie de un pui de somn. Acum, pregătește lemnul și cuțitele. După cină, vom lucra la barca noastră.

– Da, Opa, asta am să fac acum.

Era aproape ora 3 după-amiaza și Bull Gordon urca treptele către Cameră, în Manhattan. Orașul era aglomerat și dinamic în cartierele apropiate, chiar și duminica, dar pe strada aceea lăturalnică era liniște.

Obloanele erau închise, iar casa părea părăsită, dar când Gordon – îmbrăcat astăzi în civil – se apropie, ușa de la intrare se deschise chiar înainte de a scoate cheia din buzunar.

– Bună ziua, domnule, spuse cu o voce blândă bărbatul îmbrăcat în uniformă de marină.

Gordon dădu din cap.

– Senatorul este în salon, domnule.

– Singur?

– Întocmai.

Gordon intră și își agăță pardesiul într-un cuier din hol. Simți greutatea armei în buzunar. Probabil că nu va avea nevoie de ea, dar era mulțumit s-o știe acolo. Trase adânc aer în piept și intră în cămăruța unde se afla senatorul.

Acesta stătea într-un fotoliu aflat lângă o veioză cu picior Tiffany. Asculta ceva la un aparat de radio Philco. Când îl văzu pe Gordon, închise radioul și întrebă:

– Zbor obositor?

– Mereu sunt astfel. Așa se pare.

Gordon se duse la bar și-și turnă un scotch. Poate nu era o idee bună, ținând cont de armă. Dar, la dracu' cu toate! Adăugă apoi un deget suplimentar de scotch în pahar. Se uită întrebător la celălalt.

– Desigur. Unul dublu.

Senatorul făcu un semn cu capul către paharul lui Gordon.

Comandantul turnă lichidul cețos într-un alt pahar și i-l dădu bătrânului. Se așeză greoi. Capul său pulsa încă dureros de la zborul cu R2D-1, versiunea navală a lui DC-2. Era cam la fel de rapid, dar îi lipseau confortabilele scaune de răchită și antifonarea avioanelor de pe linia comercială Douglas.

Senatorul purta costum, o vestă și o cămașă bățoasă, cu cravată de mătase. Gordon se întrebă dacă erau cumva hainele purtate la biserică în acea dimineață. Îi spusese odată comandantului că, indiferent de credința individuală a unui politician, chiar dacă acesta era ateu, trebuia să meargă la biserică. Era important.

Senatorul spuse țâfnos:

– Așa. Poți să-mi spui acum ce știi. Dă-i drumul.

Comandantul luă o înghițitură consistentă de whisky și făcu ce-i ceruse bătrânul.

Berlinul era acoperit de voalul nopții.

Orașul se întindea pe o suprafață mare, netedă, cu excepția câtorva zgârie-nori și a farului aeroportului de la Tempelhof în sud. Această priveliște dispăru, iar șoferul îndreptă mașina peste creasta dealului, coborând apoi în cartierele nord-vestice ale orașului, printre mașini care păreau să se întoarcă din weekendul petrecut pe malul lacurilor din apropiere sau pe munte.

Ceea ce făcea ca, de această dată, condusul mașinii să fie în mod special dificil. Iar Paul Schumann dorea să se asigure că nu este oprit de poliția rutieră. Nu avea acte, iar camionul era furat... Nu, era extrem de important să rămână neobservat.

O luă pe o stradă care ducea la un pod de peste Spree și-și continuă apoi drumul spre sud. În cele din urmă descoperi ce căuta, o zonă în care erau parcate zeci de mașini de marfă și dube. Observase parcarea pe când se plimbase dinspre Piața Lützow către pensiunea lui Käthe Richter de-a lungul canalului, când sosise pentru prima dată în oraș.

Cum era posibil ca toate acestea să se fi întâmplat doar ieri?

Se gândi din nou la ea. Și la Otto Webber, de asemenea.

Oricât de greu îi era să-i evoce, tot era – cu toate acestea – mai bine decât să se gândească la decizia rușinoasă pe care o luase la Waltham.

Și în cea mai bună zi, și în cea mai rea, soarele tot apune până la urmă...

Dar va trece mult, mult timp, până când soarele va apune peste eșecul său de astăzi. Și poate că nu va apune nicicând.

Parcă lângă două dube mari și opri motorul. Se lăsă pe spate, gândindu-se dacă nu cumva era o nebunie că se întorsese aici. Dar, conchise el, era – probabil – o mișcare deșteaptă. Nu trebuia să stea mult. Avery cel cu fața blândă și Manielli care-și-o-căuta-cu-lumânarea se vor asigura că pilotul decolează la timp pentru întâlnirea de la aerodrom. Pe de altă parte, simți, instinctiv, că e mai sigur decât oriunde în afara orașului. Fiarele arogante, cum erau național-socialiștii, nu ar bănui nicicând că prada lor s-ar ascunde fix în mijlocul grădinii lor.

Ușa se deschise și ofițerul permise unui alt om să intre în Cameră, unde se aflau deja Bull Gordon și senatorul.

În costumul alb care constituia semnul său distinctiv, semănând întru totul cu un proprietar de plantație de acum o sută de ani, Cyrus Clayborn intră și dădu din cap către cei doi, cu un zâmbet neprotocolar suspendat pe fața lui roșcovană. Se uită apoi chiorâș și dădu din nou din cap. Privi spre bar, dar nu făcu niciun pas în acea direcție, era abstinent, Bull Gordon știa asta.

– Nu există cafea? întrebă Clayborn.

– Nu.

– Aha.

Clayborn își sprijini de perete bastonul de plimbare, undeva lângă ușă, și spuse:

– Aveți nevoie de mine aici doar când este nevoie de bani, dar cred că azi nu vreți donații. Se așeză cu greutate. Este vorba despre cealaltă treabă, nu?

– Despre cealaltă treabă, rosti Gordon ca ecoul. Unde este omul tău?

– Bodyguardul meu? întrebă Clayborn aplecându-și capul.

– Da.

– Afară, în mașină.

Ușurat că ar putea, în cele din urmă, să nu aibă nevoie de pistol – garda lui Clayborn, după cum știa toată lumea, era un tip periculos –, Gordon îl sună pe unul dintre ofițerii navali din biroul aflat lângă ușa din față și-i spuse să se asigure că tipul stă în limuzină și să nu-l lase să intre în casă.

– Folosiți orice mijloc pe care-l considerați necesar.

– Da, domnule. Cu plăcere, domnule.

Gordon puse receptorul în furcă și-l văzu pe bancher chicotind.

– Să nu-mi spui că te-ai gândit că se va ajunge la pușcoci, comandante.

Pentru că ofițerul nu răspunse nimic, Clayborn întrebă:

– Fie... Cum ați ajuns la chestia asta?

– Un tip numit Albert Heinsler, replică Gordon.

– Cine?

– Tu trebuie să știi, mormăi senatorul. A fost pe *Manhattan* datorită ție.

Gordon continuă:

– Naziștii sunt deștepți, desigur, dar ne-am gândit: de ce ar avea nevoie de un spion pe vaporul ăla? Mi s-a părut o eroare gravă. Știam că Heinsler făcea parte din ramura din Jersey a organizației germano-americane, Bund, așa că l-am pus pe Hoover să-i preseze pe-ăștia puțin.

– Poponarul ăla nu a avut nimic mai bun de făcut cu timpul lui? mârâi Clayborn.

– Am descoperit că eşti un mare colaborator al organizaţiei.

– Trebuie să-ţi pui banii la lucru undeva, spuse el cu isteţime, făcându-l pe Gordon să-l deteste şi mai mult.

Magnatul dădu din cap, apoi continuă:

– Heinsler era numele lui? N-am ştiut niciodată asta. Era la bord doar pentru a fi atent la Schumann şi pentru a trimite un mesaj la Berlin despre un rus care se afla în oraş. Era nevoie să-i ţinem pe nemţălăi în alertă. Să facem mica noastră scenetă mai credibilă, ştii... Face parte din scenariu.

– Îl cunoşteai pe Taggert?

– Am fost camarazi în război. I-am promis o carieră diplomatică dacă mă ajută acum.

Senatorul îşi scutură capul.

– Nu ne puteam explica totuşi cum ai obţinut parolele. Râse şi dădu din cap către Gordon. La început, comandantul a crezut că eu am fost cel care l-a vândut pe Schumann. Totuşi, m-a cruţat. Nu mi-a smotocit penele. Dar dup-aia Bull şi-a adus aminte de companiile tale; controlezi toate companiile de telegrafie şi de telefonie de pe coasta de est. Ai pus pe cineva să asculte când l-am sunat pe comandant şi am decis codurile.

– Astea-s tâmpenii. Eu...

Gordon spuse:

– Unul dintre oamenii mei a verificat dosarele companiei tale, Cyrus. Ai transcrierea conversaţiilor dintre senator şi mine. Aşa ai aflat ce-ai vrut.

Clayborn ridică din umeri, mai mult amuzat decât îngrijorat. Ceea ce-l irită peste poate pe Gordon. Comandantul se răsti:

– Am aflat totul, Clayborn.

El explică apoi cum ideea de a-l asasina pe Reinhard Ernst venise iniţial din partea magnatului, care i-o sugerase senatorului. „Datorie patriotică", spusese el. Ajutase la finanţarea asasinatului. La dracu', finanţase tot deranjul. Senatorul a bătut pragul câtorva persoane din vârful administraţiei, obţinând

aprobarea operațiunii pe ascuns. Dar Clayborn îl sunase în secret pe Robert Taggert și-i ordonase să-l omoare pe Morgan, să-l întâlnească pe Schumann și să-l ajute la alcătuirea planului asasinării lui Ernst, apoi să-l salveze pe colonelul german în ultimul minut. Când Gordon se dusese la el pentru a-i cere încă o mie de dolari, Clayborn continuase să pretindă că Bull Gordon vorbea cu Morgan, nu cu Taggert.

– De ce e atât de important să-l menținem pe Hitler fericit? întrebă Gordon.

Clayborn îi spuse sfidător:

– Ești un prost dacă ignori pericolul evreiesc. Ăștia complotează peste tot în lume. Ca să nu mai vorbesc despre comuniști. Și, pentru numele lui Dumnezeu, coloratii? Nu trebuie să lăsăm garda jos nicio clipă.

Dezgustat, Gordon se răsti la el:

– Așadar, despre asta este vorba? Evrei și negri?

Înainte ca bătrânul să poată răspunde, senatorul spuse:

– O, pot pune pariu că la mijloc este altceva, Bull... Bani, așa e, Cyrus?

– Bingo! șopti bărbatul cu părul cărunt. Germanii ne datorează miliarde; toate împrumuturile pe care le-am virat ca să-i ținem în viață în ultimii cincisprezece ani. Trebuie ca Hitler și Schacht, dar și restul băieților cu bani să fie fericiți ca să ne plătească înapoi banii datorați.

– Se reînarmează pentru a începe un alt război, mârâi Gordon.

Clayborn spuse pe un ton practic:

– Cu atât mai bine e să fim de partea lor, nu crezi? O piață mai mare pentru armele noastre. Arătă cu degetul către senator. Cu condiția ca voi, tipii din Senat, să scăpați de Actul de neutralitate... Apoi se încruntă. Așadar, ce cred nemțălăii despre situația lui Ernst?

– A, bine, e încurcătura dracului, se dezlănțui senatorul. Taggert le-a spus despre un asasinat, dar ucigașul scapă și încearcă din nou, apoi Taggert dispare. În mod public se

vorbește despre ruși, care ar fi angajat un asasin american. Dar, între patru ochi, se întreabă dacă nu cumva noi suntem în spatele întregii povești.

Clayborn se strâmbă de dezgust.

– Și Taggert? Apoi dădu din cap. E mort. Desigur. Și cel care a făcut-o a fost Schumann. Ei bine, așa merg lucrurile... Deci, domnilor, presupun că acesta este sfârșitul minunatei noastre relații de muncă.

– Reggie Morgan este mort din cauza ta... Ești vinovat de câteva crime destul de nasoale, Cyrus.

Clayborn își șterse o sprânceană albă și spuse:

– Ce zici despre faptul că am finanțat această mică excursie cu bani din propriul buzunar? O, ăsta ar fi un subiect drăguț pentru o audiere în Congres, nu găsești? Ne-am împotmolit aici, așa se pare. Așa că mă gândesc că cel mai bine ar fi să o luăm fiecare pe căi separate și să ne ținem pliscul. Vă urez o zi bună. O, și continuați să cumpărați acțiuni la compania mea, dacă voi, angajații din sectorul public, vă puteți permite vreuna. Prețul lor crește și tot crește.

Clayborn se ridică încet. Își culese bastonul și se îndreptă către ușă.

Gordon se decisese că, indiferent de consecințe, indiferent de ce se întâmpla cu propria carieră, trebuia să se asigure că afaceristul nu va scăpa așa de ușor, nu după ce omul îl omorâse pe Reginald Morgan și aproape că îl sacrificase pe Schumann. Însă justiția, în sensul larg, putea să mai aștepte. Mai era încă o chestiune care trebuia rezolvată în acele momente.

– Vreau banii lui Schumann, spuse comandantul.

– Care bani?

– Cele zece mii pe care i le-ai promis.

– Oo, dar n-a produs nimic. Germanii ne bănuiesc, iar omul meu este mort. Schumann nu a avut noroc. Așa că nu primește cireașa.

– Doar n-ai să-l înșeli acum.

– Îmi pare rău, spuse afaceristul, fără să pară defel că s-ar căi.

– Ei bine, în acest caz, Cyrus, spuse senatorul, mult noroc! Îți ținem pumnii, adăugă Gordon.

Afaceristul se opri și privi înapoi.

– Mă gândesc doar ce s-ar putea întâmpla dacă Schumann descoperă nu doar că ai încercat să-l omori, ci și să-l înșeli. Știind domeniul lui de lucru și toate celelalte... spuse voios Gordon.

– Nu cred că ai îndrăzni.

– Se va întoarce într-o săptămână, zece zile.

Afaceristul oftă:

– Bine, bine.

Se scotoci în portofel și scoase afară un carnet de cecuri. Rupse unul și începu să scrie.

Gordon își scutură capul.

– Nu. Vei face săpături chiar acum după vechile și demodatele lovele. Acum. Nu săptămâna viitoare.

– Duminică seara? Zece mii?

– Acum, spuse și senatorul ca un ecou al lui Bull Gordon. Dacă Paul Schumann dorește verzișori, atunci verzișori îi vom da.

Capitolul patruzeci şi trei

Se îmbolnăviseră de atâta aşteptat.

În timpul weekendului în Amsterdam, locotenenţii Andrew Avery şi Vincent Manielli văzuseră lalele în toate culorile imaginabile şi tone de picturi delicate şi flirtaseră cu blonde tunse ca nişte paji, cu feţe rotunde şi trandafirii (Manielli, cel puţin, Avery fiind un fericit însurăţel). Se bucuraseră de compania unui elegant aviator al Forţelor Aeriene Regale pe nume Len Aarons, care se afla în ţară cu propria sa misiune (în legătură cu care era la fel de evaziv ca şi americanii). Dădeau pe gât halbe de câte-un litru de bere Amstel, punctându-le cu ţoiuri cu gin de ienupăr.

Dar viaţa într-o bază militară străină îşi pierde repede strălucirea. De fapt, obosiseră să stea în asemenea tensiune, îngrijoraţi de soarta lui Paul Schumann.

De data aceasta, aşteptarea se încheiase. La ora 10 în dimineaţa de luni, avionul bimotor, cu profilul aerodinamic al unui pescăruş, sclipi o clipă în văzduh şi apoi ateriză pe câmpul cu iarbă de la aeroportul Machteldt, aflat în afara Amsterdamului. Sprijinindu-se pe roata de sub coadă, avionul începu să încetinească, apoi se îndreptă către hangar, legănându-se în zigzag, pentru că pilotul nu putea vedea peste botul ridicat al avionului când acesta era la sol.

Avery făcu un semn de salut, când avionul argintiu cu o formă extrem de aerodinamică se îndreptă încet către ei.

– Cred că voi face câteva runde cu el, strigă Manielli pentru a acoperi sunetul motoarelor şi al curentului de aer provocat de rotoarele avionului.

– Cu cine? întrebă Avery.

– Cu Schumann. Să fac ceva box. L-am văzut: nu e atât de bun pe cât îşi imaginează.

Locotenentul îl privi pe colegul lui şi începu să râdă.

– Ce e?

– Te-ar hali ca pe-o cutie de Cracker Jack şi apoi ar scuipa premiul.

– Sunt mai tânăr, sunt mai rapid...

– Eşti mai prost!

Avionul parcurse drumul până la o pistă de parcare, iar pilotul opri motorul. Elicele încetară cu un sughiţ, iar echipa de la sol veni şi blocă roţile marelui avion Pratt&Whitneys.

Locotenenţii se îndreptară către uşă. Se gândiseră să-i aducă ceva lui Schumann, un cadou, dar nu-şi putuseră imagina ce. Manielli spusese:

– Îi vom spune că i-am dăruit prima sa călătorie cu avionul. Ăsta e cadoul lui.

La rândul său, Avery spuse:

– Nu. Nu poţi spune nimănui că serviciul pe care i l-ai făcut este un cadou.

Manielli îşi imagină că locotenentul ar trebui să ştie asta. Bărbaţii căsătoriţi ştiu totul despre protocolul care trebuie respectat atunci când oferi cadouri. Aşa că îi cumpăraseră un cartuş de Packs o' Pleasure – cum scria pe pachetul de Chesterfield – ceea ce, pentru a le găsi în Olanda, presupusese un oarece efort şi cheltuială. Manielli ţinea acum cartuşul sub braţ.

Unul dintre tehnicienii de la sol merse la uşa avionului şi o trase în jos, transformând-o într-o scară. Locotenenţii făcură un pas înainte rânjind, dar încremeniră când pe scară păşi un bărbat murdar, purtând haine mizerabile, cocoşat din cauza tocului prea jos.

Acesta clipi, îşi ridică mâna la ochi pentru a-i proteja de soare, apoi coborî treptele.

– *Guten Morgen.... Bitte, ich bin Georg Mattenberg.*[1]

Își aruncă brațele în jurul lui Avery și-l îmbrățișă călduros. Apoi trecu de el, frecându-și ochii de parcă tocmai se trezise.

– Cine dracu' e ăsta? șopti Manielli.

Avery dădu din umeri și privi spre ușa avionului, pe unde coborâră și alți oameni. Erau cinci în total. Toți în jur de douăzeci de ani, sănătoși, dar obosiți și cu ochii încețoșați, nebărbieriți, în haine zdrențuite și pătate de transpirație.

– Am greșit avionul, șopti Manielli. Iisuse, unde...

– Este avionul corect, îi spuse colegul său ofițer, deși nu era nici el mai puțin confuz.

– Locotenentul Avery? se auzi o voce cu un puternic accent venind dinspre ușa avionului.

Un bărbat cu câțiva ani mai în vârstă decât ceilalți coborî. Un altul, mai tânăr, i se alătură.

– Eu sunt acela. Cine sunteți dumneavoastră?

– Vorbesc engleza mai bine decât ceilalți. Vă voi răspunde. Sunt Kurt Fischer, iar acesta este fratele meu, Hans. Râse când văzu expresia locotenenților și adăugă: Nu ne-ați așteptat pe noi, e adevărat. Însă Paul Schumann ne-a salvat.

Le povesti cum salvase Schumann o duzină de tineri care erau gazați de naziști. Americanul reușise să-i culeagă de pe drum pe unii dintre ei – care se refugiaseră în pădure – și le oferise șansa de a părăsi țara. Unii doriseră să rămână și să-și asume riscurile, dar șapte dintre ei acceptaseră să plece, inclusiv frații Fischer. Schumann îi urcase în bena unui camion al Serviciului de muncă, iar aceștia înșfăcaseră lopeți și saci de iută și se prefăcuseră că sunt muncitori. Trecuseră prin baraje și ajunseseră în siguranță la Berlin, unde se ascunseseră pe durata nopții.

– Dimineață, ne-a dus la un vechi aerodrom din afara orașului, unde ne-a suit în avionul acesta. Și iată-ne aici.

Avery era pe punctul de a-l bombarda pe om cu și mai multe întrebări, dar în acel moment în ușa avionului apăru o femeie. Avea vreo patruzeci de ani, era slăbuță și părea la fel de

[1] Bună dimineața... Vă rog, eu sunt Georg Mattenberg (în lb. germană). (n.tr.)

obosită ca toți ceilalți. Ochii ei căprui se rotiră rapid în jur, apoi coborî scările. Avea într-o mână o valijoară, iar în alta o carte a cărei copertă fusese smulsă.

– Doamnă, spuse Avery, aruncând o altă privire perplexă spre colegul său.

– Sunteți locotenentul Avery? Sau poate că sunteți locotenentul Manielli. Engleza ei era perfectă, doar cu un ușor accent.

– Da... eu, da, eu sunt Avery.

Femeia spuse:

– Numele meu este Käthe Richter. Aceasta este pentru dumneavoastră.

Îi înmână o scrisoare. El o deschise și apoi îi dădu un ghiont lui Manielli. Citiră amândoi:

> Gordon, Avery și Manelli (sau cum dracului s-o scrie numele tău):
>
> Duceți acești oameni în Anglia sau în America, sau unde vor ei. Găsiți-le case, găsiți-le ceva de făcut. Nu-mi pasă cum faceți asta, dar asigurați-vă că se va întâmpla astfel.
>
> Și, dacă vă gândiți să-i trimiteți înapoi în Germania, amintiți-vă doar că Damon Runyon sau vreunul dintre amicii mei de la *Sun* sau *Post* ar fi foarte interesați să afle de ce m-ați trimis la Berlin. Ăsta chiar că ar fi un subiect de știri dat dracului. Mai ales într-un an electoral.
>
> A fost drăguț, băieți,
>
> Paul
>
> P.S.: E un negru care locuiește în cămăruța din spatele sălii mele de gimnastică, Sorry Williams. Faceți cumva ca locul să-i revină lui, indiferent cum. Și dați-i și niște parale. Fiți generoși.

– Mai este și asta, spuse ea, și îi dădu lui Avery câteva pagini mototolite batute la mașină în germană. Sunt despre ceva care se numește Studiul Waltham. Paul spunea că ar trebui să-l vadă și comandantul.

Avery luă documentul și-l puse în buzunar:

– Am să mă asigur că-l primeşte.

Manielli merse către avion. Avery i se alătură şi priviră împreună cabina goală.

– Nu a avut încredere în noi. S-a gândit că vrem să-l dăm pe mâna lui Dewey după toate cele şi l-a pus pe pilot să aterizeze în altă parte înainte să ajungă aici.

– În Franţa, poate? sugeră Manielli. Poate că a ajuns să cunoască locurile în timpul războiului... Nu, ştiu. Pariez că a fost Elveţia.

Plin de remuşcări pentru că Schumann se gândise că vor încălca înţelegerea, Avery strigă spre carlingă:

– Hei, unde l-ai lăsat?

– Poftim?

– Unde ai aterizat? Să-l laşi pe Schumann...

Pilotul ridică sprâncenele, uitându-se către copilot. Apoi îl privi iar pe Avery. Vocea sa stârni ecoul fuzelajului de tablă:

– Vrei să spui că nu ţi-a zis nimic?

EPILOG

SÂMBĂTĂ, 21 noiembrie, 1936

O noapte rece în Pădurea Neagră.

Doi bărbaţi îşi târau picioarele prin zăpada spulberată. Erau îngheţaţi, desigur, dar erau oameni care păreau să aibă o destinaţie în minte şi o sarcină importantă de realizat atunci când vor ajunge acolo.

Invariabil, scopul – ca şi dorinţa – face corpul insensibil la disconfort.

Aceeaşi acţiune o avea şi lichiorul austriac, *obstler,* pe care-l consumau la greu dintr-o sticlă comună.

– Cum eşti cu burta? îşi întrebă Paul Schumann partenerul în germană, băgând de seamă că faţa mustăcioasă a acestuia se crispează.

Omul scoase un geamăt.

– Doare, desigur. Va durea mereu, domnule John Dillinger.

După întoarcerea la Berlin, Paul făcuse câteva cercetări subtile la Cafeneaua Ariană pentru a afla unde locuia Otto Webber; dorea să facă tot ce putea pentru a le ajuta pe „fetele" acestuia. Fusese să o vadă pe una dintre ele – Berthe – şi aflase şocat şi bucuros că Webber era încă în viaţă.

Glonţul care-i perforase stomacul în depozitul de pe Spree produsese pagube serioase, dar nu mortale, în trecerea sa rapidă

prin preaplinul burții lui Webber. Plutise ceva timp în josul râului în barca sa vikingă funerară, până când fusese recuperat de câțiva pescari care hotărâră că nu e atât de mort pe cât părea. Îl duseseră într-un pat și-i oblojiseră rana. Curând, se afla în grija unuia dintre doctorii bandei sale care, după ce îi fuseseră vârâte firește ceva lovele în buzunar, îi prinsese rana în copci fără să pună întrebări. Infecția care urmase fusese mai rea decât rana. („Lugerele, spunea Webber obsesiv, trag cele mai mizerabile gloanțe. Încărcătorul lasă germenii înăuntru.") Dar Berthe compensă incapacitatea ei de a găti sau de a avea grijă de gospodărie, transformându-se într-o soră medicală de o dăruire infinită, și petrecuse câteva luni, ajutată de Paul, însănătoșindu-l pe gangsterul german.

Paul se mută apoi într-o altă pensiune dintr-o zonă uitată a orașului, departe de Aleea Magdeburger și de Piața Alexander, și rămase o vreme în umbră. Făcu antrenamente pe la diverse săli de gimnastică, adună ceva mărci de ici, de colo, plantând copaci, și ocazional se întâlnise cu mai multe femei: în cea mai mare parte foste socialiste sau artiste, sau scriitoare care se ascundeau în locuri ca Berlinul de Nord sau Piața Noiembrie 1923. În timpul primelor săptămâni ale lunii august, se dusese regulat la poștă sau la sălile de vizionări, pentru a vedea în direct Olimpiada, la televizoarele Telefunken sau Fernseh instalate pentru cei care nu putuseră să-și cumpere bilete. Făcând pe național-socialistul devotat (cu părul său oxigenat, de un blond arian), el se forțase din greu să se încrunte la fiecare dintre cele patru medalii de aur olimpic pe care le câștigase Jesse Owens, dar se întâmplase ca mulți dintre nemții care îi stăteau alături să aclame entuziasmați victoriile negrului. Germanii câștigaseră cele mai multe medalii, ceea ce nu surprinsese pe nimeni, dar Statele Unite câștigaseră și ele o mulțime și ieșiseră pe locul al doilea. Singura umbră care întunecase evenimentul, constatase Paul îngrijorat, era că alergătorii evrei din America, Stoller și Glickman, fuseseră într-adevăr retrași din echipa de ștafetă.

După ce se terminaseră Jocurile Olimpice și începu luna septembrie, vacanța lui Paul luă sfârșit. Hotărât să se răscumpere pentru lipsa de judecată de care dăduse dovadă la Colegiul Militar Waltham, își reluase încercarea de a-l omorî pe plenipotențiarul german pentru stabilitate internă.

Dar rețeaua lui Webber de informatori din rândul funcționarilor publici îi transmisese niște informații interesante: Reinhard Ernst dispăruse. Tot ce putuseră afla era că biroul său de la Cancelarie fusese eliberat. Se pare că se mutase în afara Berlinului cu familia sa și petrecea mult timp pe drumuri. Primise un nou titlu (ca și cocardele sau medaliile, observase Paul, titlurile erau presărate de național-socialiști ca porumbul în fața găinilor). Ernst era acum „Director de stat pentru legătura cu industriile speciale".

Nu mai putuse afla și alte detalii în legătură cu el. Însemna asta că fusese scos din cărți? Sau erau doar măsuri de securitate pentru a-l proteja pe țarul reînarmării?

Paul Schumann nu avea nicio idee.

Însă un lucru era clar. Reconstrucția armatei germane se petrecea într-un ritm nebunesc. În toamna aceea, noul avion de luptă Me 109, condus de piloți germani, primise botezul focului în războiului civil spaniol, ajutându-i pe Franco și trupele sale naționaliste. Avionul avusese un succes uimitor, distrugând pozițiile republicanilor. Armata germană înrola tot mai mulți tineri, iar șantierele navale lucrau la întreaga lor capacitate pentru a produce vase de război și submarine.

În octombrie, chiar și cartierele lăturalnice ale Berlinului deveniseră tot mai periculoase și, de îndată ce Otto Webber se simțise suficient de bine pentru a călători, el și Paul porniseră la drum.

– Cât de departe este Neustadt? întrebă americanul.

– Nu prea departe. Zece kilometri sau cam așa.

– Zece? mormăi Paul. Dumnezeule mare!

De fapt, era fericit că următoarea lor destinație nu era în apropiere. Mai bine să se aștearnă ceva distanță între ei și

St. Margen, cea mai recentă oprire, unde ofițerii Schupo descoperiseră deja cadavrul liderului local al național-socialiștilor. Era un bărbat brutal, care obișnuia să le ordone mardeiașilor lui să-i adune pe comercianți și să-i bată bine, apoi să le arianizeze afacerile. Avea mulți dușmani care își doreau să-l calce în picioare, dar investigațiile Kripo sau ale Gestapoului vor descoperi că circumstanțele morții sale puteau fi cu greu puse sub semnul întrebării: era evident că își oprise mașina să-și facă nevoile în râu și alunecase apoi pe malul de gheață. Căzuse de la o înălțime de șapte metri și-și spărsese capul de pietre, apoi se scufundase în apele rapide ale râului. Lângă el descoperiseră o sticlă de șnaps pe jumătate plină. Un accident deplorabil. Nu era nevoie să facă mai multe cercetări.

Paul se gândi acum la următoarea lor destinație. Neustadt, aflaseră ei, urma să fie locul unde avea să țină un discurs un reprezentant al lui Hermann Göring, vedetă a unui miting miniatural de tip Nürnberg, care era în curs de desfășurare. Paul îl auzise vorbind pe individ, incitându-i pe cetățeni să distrugă locuințele evreilor din vecinătate. Își spunea „doctor", dar nu era altceva decât un criminal intolerant, un om îngust, periculos – și unul care va fi la fel de expus accidentelor ca și liderul de partid din St. Margen, dacă Paul și Webber aveau succes.

Probabil, o altă cădere. Sau poate că va scăpa o lampă electrică în cada plină cu apă. Exista, de asemenea, posibilitatea ca, fiind un tip dezechilibrat, cum mulți lideri național-socialiști păreau să fie, omul să fie predispus să se împuște sau să se spânzure într-o criză de nebunie. După Neustadt se puteau îndrepta către München, unde, Dumnezeu să-l binecuvânteze, Webber avea încă una dintre „fetele" sale, la care ar fi putut sta.

Din spatele lor se văzură luminând o pereche de faruri, iar cei doi intrară de îndată în pădure, unde rămaseră până când camionul trecu. După ce luminile din spate dispărură după o cotitură a șoselei, cei doi își continuară drumul.

– Hei, domnule John Dillinger, știi cumva la ce folosea acest drum?

– Spune-mi tu, Otto.

– Acesta era centrul pieței de ceasuri cu cuc. Ai auzit de ele?

– Sigur. Bunica mea avea unul. Bunicul meu obișnuia să ia greutățile de pe lanțuri ca să-l oprească. Ura nenorocitul ăla de ceas. La fiecare oră, cu-cuuu, cu-cuuu...

– E bine, acesta este chiar drumul pe care îl foloseau comercianții ca să le care la piață. Nu mai sunt chiar atât de mulți fabricanți de ceasuri în zilele astea, dar cândva ai să vezi căruțele trecând în sus și-n jos pe drumul ăsta, la orice oră din zi și din noapte... E, și uite acolo! Vezi râul ăla? Se varsă în Dunăre, iar râurile de pe partea astălaltă a drumului se varsă în Rin. Asta e inima țării mele. Nu este un loc minunat așa, văzut la lumina lunii?

În apropiere se auzi țipând o bufniță, vântul oftă, iar gheața care îmbrăcase ramurile copacilor se auzea răpăind cum se aud cojile de alune pe podeaua unui bar.

Otto are dreptate, se gândi Paul. Este un loc frumos. Și simți în el o satisfacție la fel de înviorătoare ca și zăpada veche de-o zi de sub ghetele sale. Cea mai neașteptată întorsătură de situație îl transformase într-un locuitor al acestei țări străine, dar decisese că-i este cu mult mai puțin străină decât țara unde îl aștepta tipografia fratelui său, o lume la care știa că nu se va mai întoarce niciodată.

Nu, părăsise acea viață cu ani în urmă, lăsase în urmă orice împrejurare care ar fi presupus o afacere modestă, o căsuță curată cu acoperiș de țiglă, o soție inteligentă și iubitoare, copii jucăuși. Dar îi era foarte bine. Paul Schumann nu dorea nimic mai mult decât ceea ce avea în acel moment: să meargă sub ochiul pieziș al semilunii, să aibă alături de el un camarad care să gândească la fel, într-o călătorie care să împlinească scopul pe care i-l hărăzise Dumnezeu, chiar dacă rolul acesta presupunea sarcina dificilă și arogantă în același timp de a corecta greșelile Lui.

Nota autorului

Deşi istoria misiunii lui Paul Schumann la Berlin este pură ficţiune, iar personajele reale nu au jucat, firește, rolurile pe care le-am atribuit fiecăruia, cu toate acestea, istoria, geografia, tehnologia şi instituţiile culturale şi politice menţionate în carte sunt cele care existau în Statele Unite şi în Germania în timpul verii anului 1936. Faţă de Hitler şi de naţional-socialişti, Aliaţii au fost naivi şi ambivalenţi, întocmai cum i-am descris şi eu. Reînarmarea germanilor s-a petrecut în mare măsură aşa cum am descris-o, deşi nu a fost implicat doar un singur oficial, ca ficţionalul meu Reinhard Ernst, ci un număr de oameni care şi-au asumat sarcina de a pregăti ţara pentru războiul pe care Hitler îl plănuise de multă vreme. A existat, într-adevăr, un loc numit „Camera" în Manhattan, iar Biroul Naval de informaţii secrete era pe atunci corespondentul CIA de azi.

Fragmente din cartea lui Hitler, *Mein Kampf,* au inspirat transmisiunile radio care au apărut de-a lungul romanului şi, cu toate că nu a existat un Studiu Waltham *per se*, au fost întreprinse în realitate astfel de studii, deşi ceva mai târziu decât cele din carte, de către trupele SS responsabile de exterminări în masă (trupe cunoscute sub numele de *Einstatzgruppen),* conduse de Artur Nebe, care a condus cândva şi Kripo.

Guvernul nazist folosea maşini cu cartelă DeHoMag pentru a-şi urmări cetăţenii încă din 1936, deşi acestea nu au

funcționat niciodată, după știința mea, în sediul central Kripo. Comisia Internațională a Poliției Criminale, cea care s-a dovedit în final salvarea lui Willi Kohl, a avut de fapt o reuniune la începutul lui 1937. Ulterior, organizația a devenit Interpol. Lagărul de concentrare de la Sachsenhausen a înlocuit vechiul lagăr de la Oranienburg, la sfârșitul verii anului 1936. Pentru următorii nouă ani, mai mult de 200 000 de prizonieri politici sau oameni reținuți din motive rasiale au fost închiși acolo. Zeci de mii au fost executați sau au murit din cauza bătăilor, a abuzului, a foamei și a bolilor. La rândul ei, armata de ocupație rusă a folosit lagărul ca închisoare pentru circa 60 000 de naziști, precum și alți prizonieri politici, dintre care se presupune că ar fi murit 12 000 înainte ca lagărul să fie închis, în 1950.

În ceea ce privește distileria favorită de gin a lui Otto Webber: Cafeneaua Ariană și-a închis ușile pentru totdeauna imediat după încheierea Jocurilor Olimpice.

O scurtă trecere în revistă referitoare la soarta câtorva personaje care apar în această poveste: în primăvara anului 1945, într-o Germanie redusă la moloz și ruine, Hermann Göring a făcut greșeala de a crede că Adolf Hitler renunță la controlul asupra țării și i-a cerut acestuia să-i urmeze la conducere. Spre rușinea și oroarea lui Göring, Hitler s-a înfuriat peste măsură și l-a acuzat că-l înjunghie pe la spate, ordonând arestarea lui. La procesul de la Nürnberg, Göring a primit pedeapsa capitală. S-a sinucis în 1946, cu două ore înainte de execuție.

În ciuda faptului că era sicofantul suprem, Heinrich Himmler a făcut încercări independente de a negocia cu Aliații (șeful SS și arhitectul programului nazist de ucidere în masă a sugerat, de fapt, că evreii și naziștii ar trebui să uite trecutul și „să îngroape securea"). Ca și Göring, Hitler l-a etichetat drept trădător. Pe când țara sa era cucerită, el a încercat să scape de justiție fugind deghizat, însă – din anumite motive – persoana în care se deghizase era un polițist militar din Gestapo, ceea ce a dus automat la arestarea lui. Identitatea lui adevărată a fost

imediat descoperită. S-a sinucis înainte de a ajunge în boxa acuzaților, în timpul procesului de la Nürnberg.

Către sfârșitul războiului, Adolf Hitler devenise tot mai instabil, debil fizic (se crede că avea boala Parkinson) și deprimat, plănuind ofensive militare cu divizii care nu mai existau, cerându-le tuturor civililor să lupte până la moarte și ordonându-i lui Albert Speer să aplice tactica pământului pustiit (ceea ce arhitectul a refuzat să facă). Hitler și-a petrecut ultimele zile într-un complex subteran de sub grădina Cancelariei. Pe 29 aprilie 1945, s-a căsătorit cu amanta lui, Eva Braun, și imediat după aceea s-au sinucis amândoi.

Paul Joseph Goebbels i-a rămas loial lui Hitler până la sfârșitul vieții și a fost numit succesorul său. După sinuciderea Führerului, Goebbels a încercat să negocieze pacea cu rușii. Eforturile sale au fost inutile și fostul ministru al propagandei și soția sa, Magda, s-au sinucis (după ce ea și-a omorât cei șase copii).

Pe la începutul carierei sale, Hitler spunea despre expansiunea militară care va duce la Al Doilea Război Mondial: „Va fi datoria mea să port acest război fără să țin cont de pierderi... Va trebui să abandonăm o mare parte din ceea ce ne este drag și pare astăzi de neînlocuit. Orașele vor fi mormane de moloz, monumentele nobile ale arhitecturii vor dispărea pentru totdeauna. De astă dată, pământul sacru al patriei nu va fi cruțat. Dar nu mi-e teamă de toate acestea".

Imperiul despre care Hitler pretindea că va supraviețui o mie de ani a durat doar doisprezece.

MULŢUMIRI

Mulţumiri cordiale suspecţilor de serviciu şi altora câţiva noi: Louise Burke, Britt Carlson, Jane Davis, Julie Deaver, Sue Fletcher, Cathy Gleason, Jamie Hodder-Williams, Emma Longhurst, Carolyn Mays, Diana Mackay, Mark Olshaker, Tara Parsons, Carolyn Reidy, David Rosenthal, Ornella Robiatti, Marysue Rucci, Deborah Schneider, Vivienne Schuster şi Brigitte Smith.

Madelyn, de asemenea, desigur.

Cei care sunt interesaţi să afle mai multe despre Germania nazistă vor găsi informaţii în următoarele surse, la fel de interesante pe cât de inestimabile le-am socotit eu în timpul cercetărilor mele: Louis Snyder, *Encyclopedia of the Third Reich;* Ron Rosenbaum, *Explaining Hitler;* John Toland, *Adolf Hitler;* Piers Brendon, *The Dark Valley;* Michael Burleigh, *The Third Reich: A New History;* Edwin Black, *IBM and the Holocaust;* William L. Shirer, *The Rise and Fall of the Third Reich and 20th Century Journey, Volume II, The Nightmare Years;* Giles Mac-Donogh, *Berlin;* Christopher Isherwood, *The Berlin Stories;* Peter Gay, *Weimar Culture: The Outsider as Insider and My German Question;* Frederick Lewis Allen, *Since Yesterday;* Edward Crankshaw, *Gestapo: Instrument of Tyranny;* David Clay Large, *Berlin;* Richard Bessel, *Life in the Third Reich;* Nora Wain, *The Approaching Storm;* George C. Browder, *Hitler's Enforcers;* Roger Manvell, *Gestapo;* Richard Grunberger, *The 12-Year Reich;* Ian Kershaw, *Hitler 1889-1936: Hubris;* Joseph E. Persico, *Roosevelt's Secret War;* Adam LeBor and Roger Boyes, *Seduced by Hitler;* Mel Gordon, *Voluptuous*

Panic: The Erotic World of Weimar Berlin; Richard Mandell, *The Nazi Olympics;* Susan D. Bachrach, *The Nazi Olympics;* Mark R. McGee, *Berlin: A Visual and Historical Documentation from 1925 to the Present;* Richard Overy, *Historical Atlas of the Third Reich;* Neal Ascherson, *Berlin: A Century of Change;* Rupert Butler, *An Illustrated History of the Gestapo;* Alan Bullock, *Hitler; A Study in Tyranny;* Pierre Aycoberry, *The Social History of the Third Reich, 1833-1945;* Otto Friedrich, *Before the Deluge.*